

КОЛИЙН ХОУК ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИГЪРА

Част 1 от „Проклятието на тигъра“

Превод от английски: Деница Райкова, 2014

chitanka.info

На двете Линди в моя живот. Едната ми даде мотива да пиша, а другата ми даде времето. И двете наричам сестри.

ТИГЪРЪТ

*Тигре, тигре, пламнал цял,
гори от тъмен мрак огрял, в чий
ум възникна,
все по-ясна, симетрията ти
ужасна?*

*В бездни, в някакво небе,
тоз плам на тигров поглед бе?
Носен на крила? Какви?
Каква ръка го лови?
Що за майсторски ръце
коваха зверското сърце?
Под тежкия му удар пръв
какъв бе страх? Възторг какъв?
А мозъка му в пещ с какви ли
клевци до бяло са калили?
Кой бе тъй дързък,
кой посмея и взе го —
цял в искри — от нея?
А щом след здрач от висините
свели копия звездите,
и горе небосводът цял
през сълзите им заблестял,
свел ли поглед той и в смут,
усмихнал се на своя труд?
Една ли длан, нима все тая,
и агнета, и тигри вай?
Тигре, тигре, пламнал цял,*

*гори от тъмен мрак огрял,
в чий ум възникна, все по-ясна,
симетрията ти ужасна?^[1]*

Уилям
Блейк

ПРОЛОГ

ПРОКЛЯТИЕТО

Пленникът стоеше с вързани отпред ръце, уморен, пребит и мръсен, но с гордо изправен гръб, както подобава на наследник на индийска владетелска династия. Похитителят му, Локеш, го наблюдаваше надменно от украсен с пищна резба, позлатен трон. Високи бели колони се възправяха като стражи из стаята. Дори най-лек полъх от ветреца на джунглата не проникваше през прозрачните драперии. Единственото, което пленникът чуваше, бе равномерното звънтене на обсипаните със скъпоценни камъни пръстени на Локеш по облегалката на златния стол. Локеш гледаше надолу, с очи, толкова презрително и тържествуващо присвити, че бяха като цепки.

Пленникът бе принцът на индийско кралство, наречено Муджулааин. Технически, настоящата му титла бе *Принц и Върховен закрилник на Империята Муджулааин*, но той все още предпочиташе да мисли за себе си просто като за син на баща си.

Това, че Локеш, раджата на малко съседно кралство, наречено Бхреенам, бе успял да отвлече принца, не бе толкова шокиращо, колкото фактът кой седеше до Локеш: Йесубай, дъщеря на раджата и годеница на принца, и по-младият брат на принца, Кишан. Пленникът огледа изучаващо и тримата, но единствено Локеш отвърна на решителния му поглед. Под ризата си принцът усещаше хладния допир на каменния си амулет, а в тялото му бушуваше гняв.

Пленникът проговори пръв, като се помъчи в гласа му да не проличи колко предаден се чувства.

— Защо ти — моят бъдещ баща — се отнесе към мен така... *негостоприемно?*

Небрежно, почти с безразличие, Локеш залепи на лицето си нагла усмивка:

— Скъпи ми принце, ти имаш нещо, което желая.

— *Нищо*, което би могъл да искаш, не може да оправдае това. Та няма нашите кралства няма да бъдат съединени? Всичко, което имам,

бе на твое разположение. Трябваше само да попиташ. Защо стори това?

Локеш разтри челюстта си, а очите му заблестяха.

— Плановете се променят. Изглежда, брат ти би искал да вземе дъщеря ми за своя невеста. Обеща ми известна отплата, ако му помогна да постигне тази цел.

Принцът насочи вниманието си към Йесубай, която с пламнали бузи сведе глава в смирена поза. Уговорената му женитба с Йесубай трябваше да сложи началото на ера на мир между двете владения. През последните четири месеца той бе отсъствал, надзиравайки военни операции в далечния край на империята, и бе оставил брат си да наглежда кралството.

Предполагам, че Кишан е наглеждал не само кралството.

Пленникът закри безстрашно напред, погледна Локеш в лицето и извика:

— Ти заблуди всички ни. Ти си като свита на кълбо кобра, която се крие в кошницата си, в очакване на подходящия момент, за да нападне.

Той плъзна поглед по-нашироко, за да обхване с него брат си и годеницата си.

— Нима не виждате? Вашите постъпки освободиха змията и сме ухапани. Сега неговата отрова тече в кръвта ни, разрушавайки всичко.

Локеш се изсмя презрително и заговори:

— Ако се съгласиш да ми дадеш своята част от Амулета на Дамон, може и да ме убедиш да те оставя да живееш.

— Да живея? Мислех, че се опитваме да се разберем за годеницата ми.

— Боя се, че правата ти на годеник бяха узурпирани. Може би не съм бил ясен. Брат ти ще получи Йесубай.

Пленникът стисна челюст и каза простичко:

— Армиите на баща ми ще те унищожат, ако ме убиеш.

Локеш се засмя:

— Той със сигурност не би унищожил новото семейство на Кишан. Просто ще спечелим на наша страна скъпия ти баща и ще му кажем, че си станал жертва на нещастен случай.

Той поглади късата си, боядисана в краищата брада, после поясни:

— Естествено, разбираш, че дори да те оставя жив, аз ще управлявам и двете кралства. — Локеш се усмихна. — Опълчиш ли ми се, ще сваля насила твоята част от амулета.

Кишан се наведе към Локеш и възрази:

— Мислех, че имаме споразумение. Доведох брат си при теб, само защото ти се закле, че няма да го убиеш! Само ще вземем амулета. Това е всичко.

Локеш изстреля ръката си напред толкова бързо — като змия и сграбчи шията на Кишан:

— Досега трябваше да си научил, че вземам, каквото поискам. Ако предпочиташ гледката от мястото, където стои брат ти, ще съм щастлив да удовлетвори желанието ти.

Кишан се раздвижи в стола си, но не проговори.

Локеш продължи:

— Не? Много добре, вече поправих предишната ни уговорка. Брат ти ще бъде убит, ако не се съгласи с моите желания, а ти никога няма да се ожениш за дъщеря ми, освен ако също не ми предадеш своята част от амулета. Тази тайно сключена уговорка между нас може лесно да бъде анулирана и аз мога да уредя Йесубай да се омъжи за друг мъж — мъж по мой избор. Може би някой стар султан ще поохлади кръвта ѝ. Ако искаш да останеш близо до Йесубай, ще се научиш да бъдеш покорен.

Локеш стисна китката на Кишан, докато тя изпука силно. Кишан не реагира.

Като сгъна и разгъна пръсти и бавно завъртя китката си, той се облегна назад в стола, вдигна ръка да докосне гравираното парче от амулета, скрито под ризата му, и погледна брат си в очите. Неизречено послание премина между тях.

Братята щяха да се оправят един с друг по-късно, но действията на Локеш означаваха война, а делата и нуждите на кралството бяха най-важни и за двамата.

Вълна от гняв заля Локеш, запулсира в слепоочието му и се настани зад черните му, змийски очи. Същите тези очи огледаха подробно лицето на пленника, проучваха го, опитваха се да открият слабост. Разгневен дотолкова, че бе готов да действа, Локеш скочи на крака:

— Така да бъде!

Измъкна от робата си лъскав нож с украсена със скъпоценни камъни ръкохватка и грубо дръпна нагоре ръкава на вече мръсната, някога бяла, бродирана горна дреха на пленника. Въжетата се усукаха около китките му и той изпъшка от болка, когато Локеш прокара ножа през ръката му. Разрезът беше достатъчно дълбок, че от него да бликне капка кръв, да потече по ръба и да капне на мозаечния под.

Локеш откъсна дървения талисман, който висеше на врата му, и го постави под ръката на пленника. От ножа по талисмана закапа кръв и гравираният символ засия в огненочервено, преди да запулсира с неестествена бяла светлина.

Светлината се стрелна към принца и сякаш търсеци опипом пръсти пронизаха гърдите му и с нокти си проправиха път към тялото му. Макар и силен, пленникът не бе подготвен за болката. Извика, когато тялото му внезапно пламна от остра горещина, и падна на пода.

Посегна с ръце да се закрепил, но успя само да подраска немощно по студената, бяла мозайка на пода. Принцът гледаше немощно как Йесубай и брат му нападнаха Локеш, който свирепо отблъсна назад и двамата. Йесубай падна на земята и удари силно главата си в подиума. Принцът долавяше, че брат му е наблизил, сломен от скръб, докато животът изтичаше от отпуснатото тяло на Йесубай. После не усещаше нищо, освен болката.

---

[1] Преводът на стихотворението е на Вл. Свинтила, „Дървото на гнева“, изд. „Захарий Стоянов“, София, 2005. — Б.пр. ↑

1. КЕЛСИ

Стоях на ръба на пропаст. Технически, стоях просто на опашка в офис за намиране на временна работа в Орегон, но ми се струваше като пропаст. Детството, гимназията и заблудата, че животът е хубав, а времената — лесни, бяха зад гърба ми. Напред застрашително се издигаше бъдещето: колеж, различни видове работа за през лятото, за да си помагам за плащането на учебната такса, и вероятността за изпълнена със самота зряла възраст.

Опашката се придвижваше бавно напред. Чаках сякаш от часове, опитвайки се да се добера до някаква работа за през лятото. Когато най-накрая дойде редът ми, се приближих до бюрото на отегчена, уморена служителка по разпределянето на работата, която говореше по телефона. Жената ме подкани с жест да се приближа и ми направи знак да седна. След като затвори телефона, ѝ подадох няколко формуляра и тя механично започна интервюто.

— Име, моля.

— Келси. Келси Хейс.

— Възраст?

— Седемнайсет, почти осемнайсет. Рожденият ми ден приближава.

Тя подпечата формулярите.

— Завършила ли сте гимназия?

— Да. Дипломирах се само преди две седмици. Тази есен планирам да постъпя в Чемекета.

— Имена на родителите?

— Мадисън и Джошуа Хейс, но настойниците ми са Сара и Майкъл Нийлсън.

— Настойници?

Ето, пак се започва — помислих си. Така и не стана по-лесно да обяснявам живота си.

— Да. Родителите ми са... починали. Загинаха в автомобилна злополука преди пет години.

Тя се наведе над някакви книжа и започна да драска продължително. Направих гримаса, питайки се какво толкова пише, че ѝ отнема толкова време.

— Госпожице Хейс, обичате ли животни?

— Разбира се. Ъмм, знам как да ги храня... — *Има ли по-непохватно същество от мен? Няма що, с тия приказки със сигурност ще ме наемат.* Прочистих гърло: — Искам да кажа, разбира се, обичам животни.

Жената, изглежда, не се интересувахе наистина от отговора ми и ми подаде обява за работа.

ТЪРСИ СЕ:
ВРЕМЕНЕН РАБОТНИК ЗА ДВЕ СЕДМИЦИ
ЗАДЪЛЖЕНИЯТА ВКЛЮЧВАТ: ПРОДАЖБА НА
БИЛЕТИ, ХРАНЕНЕ НА ЖИВОТНИТЕ И ПОЧИСТВАНЕ
СЛЕД ПРЕДСТАВЛЕНИЯТА.

Забележка: Тъй като тигърът и кучетата се нуждаят от грижи 24 часа в денонощието, 7 дни в седмицата, осигуряваме квартира и храна.

Работата беше в „Цирк Маурицио“, малък семеен цирк на панаирните площи. Спомних си, че бях получила талон с намаление за него в бакалията и дори смятах да предлага да заведе децата на осиновителите си — Ребека, която е на шест години, и Самюъл, на четири, за да могат Сара и Майкъл да имат малко време за себе си. Но после загубих купона и напълно забравих за това.

— Е, искате ли работата, или...? — Попита нетърпеливо жената.

— Тигър, а? Звучи интересно! Има ли и слонове? Защото ще трябва да тегля чертата, като стане дума за чистене на слонски акита. — Изкикотих се тихо на собствената си шега, но жената едва-едва се усмихна. Тъй като няхах други варианти, ѝ казах, че ще го направя. Тя ми даде картичка с адрес и ме инструктира да бъда там в шест сутринта.

Сбърчих нос:

— Имат нужда от мен в шест сутринта?

Служителката само ме изгледа и кресна: „Следващият!“ към опашката, която се тътреше зад мен.

В какво се забърках? помислих си, докато се качвах в колата хибрид на Сара, която бях взела назаем, и потеглях към къщи. Въздъгнах. *Можеше да е и по-лошо. Можеше утре да правя хамбургери. Цирковете са забавни. Само се надявам, че няма слонове.*

През повечето време животът със Сара и Майк бе безпроблемен. Давах ми много повече свобода, отколкото родителите на повечето други деца, и мисля, че храним здравословно уважение един към друг — е, във всеки случай поне дотолкова, доколкото възрастните могат да уважават седемнайсетгодишно хлапе. Помагах, като наглеждах децата им и никога не се забърквах в неприятности. Не беше същото като да съм с родителите си, но все пак бяхме един вид семейство.

Внимателно паркирах колата в гаража и влязох в къщата, за да намеря Сара, която атакуваше купа за разбиване с дървена лъжица. Пуснах чантата си на един стол и отидох да си наля чаша вода.

— Виждам, че пак правиш вегански сладки. Какъв е специалният повод?

Сара заби дървената лъжица в гъстото тесто няколко пъти, сякаш лъжицата бе шиш за лед.

— Ред е на Сами да носи лакомства на срещата си за игра.

Сподавих едно кискане като се закашлях. Тя изви очи към мен и ме погледна остро:

— Келси Хейс, само защото майка ти е била най-добрата майсторка на сладки на света, не означава, че не мога да приготвя прилично лакомство.

— Не се съмнявам в уменията ти, а в съставките, които използваш — казах, като взех един буркан. — Орехово масло-заместител, пудра захар с протеини, агаве и суроватка. Изненадана съм, че не слагаш рециклирана хартия в тези неща. Къде е шоколадът?

— Понякога използвам рожкови.

— *Рожковите* не са шоколад. Имат вкус на кафяв тебешир. Ако ще правиш сладки, добре е да приготвиш...

— Знам. Знам. Тиквени сладки с шоколадови парченца или двойни шоколадови масленки с фъстъци. Те са наистина вредни за теб,

Келси — каза тя с въздишка.

— Но са толкова вкусни.

Загледах как Сара облиза пръст и продължих:

— Между другото, намерих си работа. Ще чистя и ще храня животни в един цирк. В панаирните площи...

— Браво на теб! Това звучи сякаш ще е страхотно преживяване — оживи се Сара. — Какви животни?

— Ъм, главно кучета. И мисля, че има тигър. Но вероятно няма да се налага да правя нищо опасно. Сигурна съм, че си има професионалисти по тигрите за тези неща. Но все пак трябва да започна наистина рано и ще спя там през следващите две седмици.

— Хммм. — Сара направи пауза, за да обмисли чутото. — Е, ние сме само на едно телефонно обаждане разстояние, ако ти трябваме. Имаш ли нещо против да извадиш съда със задушено брюкселско зеле тип „рециклирана хартия“ от фурната?

Сложих вонящия глинен съд в средата на масата, докато тя пъхна тавите със сладките във фурната и повика децата на вечеря. Майк влезе, остави куфарчето си и целуна жена си по бузата.

— Каква е тази... миризма? — попита подозрително.

— Касероле с брюкселско зеле — отговорих, изненадана, че наистина иска да узнае източника на зловонието.

— И направих сладки за другарчетата по игра на Сами — обяви Сара гордо. — Ще ти запазя най-хубавата.

Майк ме стрелна с многозначителен поглед, който Сара улови. Тя плесна по бедротото си с кърпата за съдове.

— Ако с Келси мислите да се държите така нагло на масата, тази вечер двамата ще се заемете с разчистването.

— О, миличка. Не се ядосвай. — Той целуна Сара отново и обви ръце около нея, полагайки всички усилия да изклинчи от задачата.

Приех това като знак самата аз да се омитам. Докато се измъквах от кухнята, чух Сара да се кикоти.

Ще ми се един ден някой да се опита по същия начин да ме омае с приказки, за да се измъкне от задължението по почистването — помислих си и се усмихнах.

Очевидно Майк се бе справил добре с преговорите, защото получи задължението да сложи децата да си легнат, вместо да почисти, докато мен ме оставиха да измия сама съдовете. Всъщност нямах нищо

против, но веднага щом свърших, реших, че и на мен ми е време за лягане. Шест часът сутринта щеше да настъпи ужасно скоро.

Тихо се качих по стълбите до стаята си. Беше малка и уютна, само с обикновено легло, тоалетка с огледало, бюро за компютъра и домашните ми, дрешник, дрехите ми, книгите ми, панер с разноцветни панделки за коса и юрганът от баба ми.

Баба уши този юрган, когато бях малка. Бях много малка, но си спомням как го съшиваше, с все същия метален напръстник на пръста си. Проследих с пръст една пеперуда върху износения, разръфан по краищата юрган, спомняйки си как една нощ бях измъкнала напръстника от принадлежностите ѝ за шиене само за да я почувствам близо до себе си. Макар вече тийнейджърка, все още спях с този юрган.

Облякох си пижама, тръснах коса, за да я освободя от плитката, и я разресах, спомняйки си как някога мама правеше това за мен, докато си говорехме.

Промъквайки се под топлите завивки, нагласих будилника си за противния час 4:30 сутринта и се зачудих какво ли може да правя с един тигър толкова рано сутрин и как ли щях да оцелея в този цирк с три манежа, който вече беше животът ми. Стомахът ми изръмжа.

Погледнах към нощното шкафче и двете снимки, които пазех там. Едната беше на нас тримата: мама, татко и аз на празненство по случай Нова година. Точно бях навършила дванайсет. Дългата ми кафява коса беше накъдрена, но на снимката висеше унило, защото бях направила истинска сцена, отказвайки да използвам лак за коса. На снимката се бях усмихнала, въпреки че имах цяла редица лъскави сребристи шини. Сега бях благодарна за правите си бели зъби, но навремето ужасно мразех онези скоби.

Докоснах стъклото, поставяйки за миг палеца си върху снимката на бледото си лице. Винаги бях копняла да бъда стройна, загоряла, руса и синеока, но имах същите кафяви очи като баща ми и склонността към закръгленост на майка ми.

Другата беше непринудена снимка на родителите ми от сватбата им. На заден план имаше красив шадраван, а те бяха млади, щастливи и се усмихваха един на друг. Някой ден исках това за себе си. Исках някой да ме гледа така.

Като се обърнах по корем и натъпках възглавницата под главата си, се унесох, мислейки си за сладките на мама.

Тази нощ сънувах, че ме преследват из джунглата, а когато се обърнах да погледна преследвача си, с удивление видях едър мъж. Моето „аз“ от съня се засмя, усмихна се, а после се обърна и затича побързо. Звукът от тихи, леко стъпващи лапи с меки възглавнички премина бързо край мен, в съзвучие с ритъма ни сърцето ми.

2. ЦИРКЪТ

Будилникът ме сепна и ме изтръгна от дълбок сън в 4:30 сутринта. Днес навън щеше да е топло, но не твърде горещо. В Орегон почти никога не ставаше твърде горещо. Сигурно много, много отдавна някой губернатор бе прокарал закон, гласящ, че температурите тук винаги трябва да са умерени.

Разсъмваше се. Слънцето още не се бе издигнало над планините, но небето вече просветляваше, променяйки цвета на облаците до розовия оттенък на захарен памук на източния хоризонт. Нощес сигурно беше ръмяло, защото усетих приятно ухание във въздуха — смесица от мирис на мокра трева и бор.

Изскочих от леглото, пуснах душа, изчаках, докато банята се затопли и се изпълни с пара, а после скочих под струята и оставих горещата вода да удря гърба ми, за да разбуди сънените ми мускули.

Какво точно облича човек за работа в цирка? Тъй като не знаех какво е подходящо, намъкнах тениска с къс ръкав и чифт прилични работни джинси. После напъхах краката си в обувки за тенис, подсуших косата си с кърпа и набързо я сплетох във френска плитка, която вързах със синя панделка. След това си сложих малко гланц за устни и ето, бях готова за цирка.

Време е да изчезвам. Прецених, че няма да е нужно да нося много багаж, само няколко неща, за да си създам удобства, тъй като щях да бъда в цирка само две седмици и винаги можех да се отбия набързо вкъщи. Затършувах из дрешника и избрах три тоалета, които бяха окачени спретнато и подредени по цвят, а после отворих чекмеджетата на скрина. Грабнах няколко чифта свити на топка чорапи, които също бяха педантично подредени по цвят, и натиках всичко във вярната си училищна раница. После натъпках вътре малко тоалетни принадлежности, няколко книги, дневника си, няколко химикалки и моливи, портмонето и снимките на семейството си. Навих на руло юргана, натиках го отгоре и раздвижих ципа нагоре-надолу, докато се затвори.

Премятайки раницата на рамо, се отправих към долния етаж. Сара и Майк вече бяха будни и закусваха. Будеха се безумно рано всеки ден, за да *излизат да тичат*. Това беше просто откачено, а в пет и половина вече бяха приключили.

Измънках:

— Хей, добро утро, народе.

Майк каза:

— Добро утро и на теб. Е, готова ли си да започнеш новата работа?

— Да. Ще продавам билети и ще се мотая около някакъв тигър в продължение на две седмици. Супер, а?

Той се изкиска:

— Аха, звучи направо страхотно. Във всеки случай по-интересно от обществените поръчки. Искаш ли да те закарам? Минавам точно покрай панаирните площи на влизане в града.

Усмихнах му се:

— Разбира се. Благодаря, Майк. Ще се радвам да ме закараш — отвърнах.

Обещавайки да се обаждам на Сара на всеки няколко дни, грабнах едно енергийно блокче, бързо се усилих да изгълтам половин чаша от тяхното соево мляко — едва сдържайки позива си за повръщане — и се отправих навън през вратата заедно с Майк.

На мястото за панаира голяма синя табела на улицата рекламираше предстоящи събития. Върху лъскав транспарант пишеше:

ПАНАИРНИТЕ ПЛОЩИ НА ОКРЪГ ПОЛК
ПОСРЕЩАТ
ЦИРК МАУРИЦИО
със специалното участие на АКРОБАТИТЕ
МАУРИЦИО
и прочутия ДХИРЕН!

Започва се. Въздъгнах и тръгнах по чакълената пътека към главната сграда. Централният комплекс приличаше на голям самолет или военен бункер. Боята бе напукана и на места се лющеше, а прозорците имаха нужда от измиване. Голямо американско знаме

плющеше и се вееше на лекия бриз, докато веригата, към която бе прикрепено, подрънкваше тихо по металния пилон.

Панаирните площи представляваха разнородна смесица от стари постройки, малък паркинг и земен път, който се виеше между всички тях и заобикаляше границите на площите. Два дълги открити товарни камиона бяха паркирани успоредно на няколко бели брезентови палатки. Навсякъде висяха циркови афиши: имаше поне по един афиш върху всяка сграда. Някои изобразяваха акробати. На други имаше снимки на жонгльори.

Не видях никакви слонове и едва чуто въздъгнах от облекчение. *Ако тук имаше слонове, вероятно щях вече да съм ги подушила.*

Скъсан афиш пърхаше на вятъра. Хванах ъгълчето и го пригладих върху колоната. Беше снимка на бял тигър. Е, здрасти! — помислих си. — Надявам се, че имат само един такъв... и че не ти харесва особено да похапваш тийнейджърки.

Отваряйки вратата към главната сграда, влязох вътре. Централната шатра беше превърната в цирк с един манеж. Редици избелели червени седалки като тези по стадионите бяха струпани до стените.

В ъгъла бърбеха двама души. Висок мъж, който имаше вид сякаш отговаря за мястото, седеше встрани, пишеше в един тефтер и преглеждаше кутии. Насочих се право към него по черния пружиниращ под и се представих.

— Добро утро, казвам се Келси, момичето, което наехте за временна двуседмична работа.

Той ме огледа от горе до долу, докато дъвчеше нещо, а после плю на пода:

— Заобиколи отзад, навън през онези врати, и завий наляво. Там е паркирана черно-сребриста каравана.

— Благодаря! — Този човек, който плюеше тютюн, ме отвращаваше, но въпреки това успях да му се усмихна. Проправих си път до караваната и почуках на вратата.

— Само минутка — извика мъжки глас. Вратата се отвори неочаквано бързо и аз отскочих изненадано назад. Мъж в халат се извиси над мен, като се засмя силно и сърдечно на реакцията ми. Беше много висок — в сравнение с него моето високо метър и шейсет и седем тяло изглеждаше като на джудже — и имаше закръглено шкембе.

Черна, къдрава коса покриваше скалпа му, но пътят на косата му свършваше точно малко отвъд мястото, където трябваше да е. Като ми се усмихна, той вдигна ръка да намести отново диадемата си. Тънки черни мустаци, намазани и в двата края с восък, така че имаха остри върхове, стърчаха право от двете страни на горната му устна. Имаше и миниатюрна квадратна козя брадичка.

— Не се стряскай от вида ми — настойчиво рече той.

Наведох очи и се изчервих:

— Не съм стресната. Просто изглежда, че ви изненадах. Съжалявам, ако съм ви събудила.

Той се засмя:

— Обичам изненади. Това ме поддържа млад и много красив.

Разсмях се, но млъкнах бързо, след като си спомних, че това вероятно е новият ми шеф. Ситни бръчици обрамчваха проблясващите му сини очи. Кожата му беше светлокафява, което караше зъбатата му, бяла усмивка да се откроява. Изглеждаше като човек, който вечно се смее на някаква тайна шега.

С гръмлив, драматичен глас със силен италиански акцент той попита:

— И коя се предполага, че си ти, млада госпожице?

Усмихнах се нервно:

— Здравсти. Казвам се Келси. Наеха ме да работя тук за две седмици.

Той се наведе да сграбчи ръката ми. Неговата изцяло обгърна моята и той я разтърси толкова ентузиазирано, че зъбите ми изтракаха.

— Ах, *Fantastico*^[1]. Колко подходящо! Добре дошла в „Цирк Маурицио“! Изпитваме малък, как се казва, недостиг на персонал, и имаме нужда от малко *assistenza*^[2], докато сме във вашия *magnifica citta*^[3], а *splendido*^[4], че си при нас! Да започваме *immediatamente*^[5].

Той хвърли поглед към миловидно, русо момиче на около четиринайсет години, което минаваше край нас.

— Катлийн, заведи тази *giovane donna*^[6] при Мат и го *informare*^[7], че аз *desideri* — че желая да работи с нея заедно. Днес му е *incaricato*^[8] да я обучава. — Той се обърна отново към мен: — Радвам се, че се запознахме, Келси. Надявам се, че ще е *piacere*, аа, че ще ти хареса, да работиш тук в нашия *piccolo Umda di circo*^[9]!

Казах:

— Благодаря, и аз се радвам, че се запознахме.

Той ми намигна, после се обърна, влезе обратно в караваната си и затвори вратата.

Катлийн се усмихна и ме поведе отзад покрай сградата към спалните помещения на цирка:

— Добре дошла в голямото — ъъ, добре де, малкото шапито! Хайде, последвай ме. Можеш да спиш в моята палатка, ако искаш. Вътре има две допълнителни походни легла. Мама, леля и аз делим обща палатка. Пътуваме с цирка. Мама е акробатка, леля ми също. Палатката ни е хубава, ако съумееш да не обръщаш внимание на всички тези костюми.

Тя ме въведе в палатката си и оттам — до едно свободно походно легло. Палатката беше просторна. Тикнах раницата си под леглото и се огледах наоколо. Беше права за костюмите. Висяха навсякъде — безброй редици със закачалки. Дантела, ламе, пера и еластан покриваха всяко ъгълче на палатката. Имаше също и масичка с осветено огледало, с гримове, четки за коса, фуркети и маши за къдрене, разпръснати безразборно по всеки квадратен сантиметър от повърхността.

После намерихме Мат, който изглеждаше на около четиринайсет — петнайсет години. Имаше кафява коса, средно къса подстрижка, кафяви очи и безгрижна усмивка. Опитваше се сам да нагласи една будка за продажба на билети — и се проваляше безславно.

— Здравсти, Мат — каза Катлийн, докато подхващахме долната част на павилиона, за да му помогнем.

Тя се изчерви. Колко сладко.

Катлийн продължи:

— Ъм, това е Келси. Тук е за две седмици. Трябва да ѝ помогнеш да се ориентира в работата.

— Няма проблем — отвърна той. — Ще се виждаме наоколо, Кат.

— Доскоро. — Тя се усмихна и си тръгна тичешком.

— И така, Келси, предполагам, че днес ще ми бъдеш партньор, а? Е, страшно ще ти хареса — каза той, дразнейки ме нарочно. — Аз се занимавам с будките за билети и сувенири, а освен това съм събирач

на боклука и снабдител. В общи линии върша всичко, което трябва да се върши. Татко е дресьор на цирковите животни.

— Това е готина работа — отвърнах и се пошегувах: — Във всеки случай, звучи по-добре от „събирач на боклук“.

Мат се засмя:

— Да се захващаме тогава — подкани ме той.

Следващите няколко часа прекарахме във влачене на кутии, зареждане на павилионите и подготовка за представлението.

Ъх, не съм във форма — помислих си, докато бицепсите ми протестираха и се опитаха да се съюзят срещу мен.

Татко все казваше: „Тежката работа те държи на земята“, всеки път, когато на мама ѝ хрумнеше някой мащабен нов замисъл като засаждането на цветна градина. Той беше безкрайно търпелив и когато се оплачех от допълнителната работа, просто се усмихваше и казваше: „Келс, когато обичаш някого, се научаваш да даваш и да получаваш. Някой ден това ще се случи и на теб“.

Някак си се съмнявах, че това е една от онези ситуации.

Когато всичко беше готово, Мат ме изпрати при Катлийн да си избира и да се преоблека в цирков костюм — който се оказа златист, лъскав и нещо, което обикновено не бих докоснала дори с триметров прът.

Дано тази работа да си струва — промърморих под нос и с мъка проврях глава през лъскавото деколте.

Издокарана в новия си искрящ тоалет, излязох до будката за билети и видях, че Мат е сложил таблото с цените. Чакаше ме с инструкции, кутията за парите и кочан с билети. Беше ми донесъл и опакован обяд.

— Време е за шоу. Лапай бързо, защото два автобуса с хлапета от летен лагер са на път.

Преди да успее да се нахраня, децата от лагера връхлетяха върху мен в шумна, буйна вихрушка от малки телца. Имах чувството, че през мен е преминало стадо дребни бизони. Усмивката ми, запазена марка за обслужване на клиенти, вероятно приличаше повече на изплашена гримаса. Нямах къде да бягам. Те бяха навсякъде около мен — до едно шумно състезаващи се за вниманието ми.

Възрастните се приближиха и аз ги попитах с надежда:

— Всички заедно ли ще плащате, или поотделно?

Един от учителите отговори:

— О, не. Решихме да оставим всяко дете да си купи билет.

— Това е страхотно — промърморих с престорена усмивка.

Заех се с билетите, а и Катлийн скоро се присъедини към мен, след което чухме началната музика на представлението. Останах там още двадесетина минути, но тъй като не влезе никой друг, заключих кутията с парите и намерих Мат в палатката да гледа представлението.

Мъжът, когото бях срещнала по-рано тази сутрин, беше главният изпълнител.

— Как се казва? — прошепнах на Мат.

— Агостино Маурицио — отвърна той. — Той е собственикът на цирка, а всички акробати са членове на семейството му.

Господин Маурицио изведе клоуните, акробатите и жонгльорите, и аз установих, че се наслаждавам на представлението. Не след дълго обаче Мат ме сръчка с лакът и посочи към павилиона за сувенири. Скоро идваше антрактът: време за продаване на балони.

Заедно надухме десетки разноцветни балони с резервоар с хелий. Децата пощуряха! Тичаха до всеки павилион и си брояха монетите, за да могат да похарчат всяко пени.

Изглежда червеното бе най-популярният цвят за балоните. Мат прибираше парите, докато аз надувах балоните. Не го бях правила никога преди и спухах няколко, което стресна децата, но се опитах да обърна силния пукот на шега, като извиквах: „Опаааа!“ всеки път, когато се случваше. Много скоро те крещяха: „Опаааа!“ заедно с мен.

Музиката започна отново и децата бързо се изнизаха обратно към местата си, стиснали разнообразните си покупки. Някои от хлапетата си бяха купили светещи в тъмното мечове и ги размахваха наоколо, като си разменяха весели заплахи.

Когато седнахме, бащата на Мат излезе на манежа да направи кучешкото си представление. После клоуните излязоха пак и започнаха да правят различни номера на членовете на публиката. Един изсипа кофа цветни конфети върху децата.

Върхът! Вероятно на мен се пада да мета всичко това.

След това господин Маурицио се появи отново. Започна драматична музика за сафари и светлините на цирка угаснаха бързо, сякаш някой мистериозно ги бе духнал. Един прожектор освети конференсието в центъра на манежа.

— А сега... гвоздеят на нашата *programma*! Той е взет от суровата, *giungla*, джунглите на Индия, и доведен тук в Америка. Той е свиреп ловец, *cacciatore bianco*^[10], който преследва плячката си в дивите гори, чака, дебне подходящия момент, а после... *скача* и напада! *Moviento*^[11]!

Докато говореше, няколко мъже изнесоха голяма, кръгла клетка. Имаше форма на огромна преобърната с дъното нагоре купа с тунел от верижна ограда от едната страна. Поставиха я в средата на манежа и сложиха ключалки на метални халки, забити в циментови блокчета.

Господин Маурицио продължи. Изрева в микрофона и всички хлапета подскочиха на седалките си. Засмях се на театралните му изпълнения. Биваше го да разказва истории. Той обяви:

— Този *tigre* е един от *pericoloso* — *opasните* — хищници в целия свят! Гледайте нашия дресьор внимателно, докато рискува живота си, за да ви представи... Дхирен! — Той рязко обърна глава надясно, а после изтича от манежа, когато светлината на прожектора се измести към брезентовите платнища в края на естрадата. Двама мъже бяха измъкнали старомоден фургон за животни.

Приличаше на онези животински фургоци от кутиите с бисквити с форма на животни. Имаше бяла, извита позлатена горна част, черни колела, боядисани в бяло по краищата, и украсени с орнаменти издялани спици, боядисани в златно. Черни метални решетки от двете страни на фургона се извиваха в арка.

Една рампа от вратата на фургона беше прикрепена към верижния тунел, когато бащата на Мат влезе в клетката. Той постави три столчета до стената на клетката срещу стената, до която стоеше. Беше се преоблякъл във впечатляващ златист костюм и размахваше със камшик.

— Пуснете тигъра! — нареди той.

Вратите се отвориха и един мъж, застанал до клетката, побутна животното. Затаих дъх, когато от клетката се показа огромен бял тигър, изтича надолу по рампата и влезе във верижния тунел. Миг по-късно беше в голямата клетка с бащата на Мат. Камшикът изплющя и тигърът скочи върху едно столче. Ново изплющяване и тигърът застана на задни крака и започна да рие с нокти във въздуха. Тълпата избухна в аплодисменти.

Тигърът скачаше от столче на столче, докато бащата на Мат непрекъснато отдалечаваше столчетата все повече и повече. На последния скок затаих дъх. Не бях сигурна дали тигърът ще успее да стигне до другото столче, но бащата на Мат го насърчи. Напрягайки се, той се сниши, прецени внимателно разстоянието, а после прескочи препятствието.

За няколко секунди цялото му тяло беше във въздуха, с крака, изпънати пред и зад него. Великолепно животно. Достигайки столчето с предните си лапи, то премести тежестта си и грациозно спусна задните си крака на земята. Обръщайки се върху малкото столче, животното завъртя едрото си тяло с лекота и седна, с лице към дресьора си.

Ръкоплясках дълго, изпълнена със страхопочитание към големия звяр.

Тигърът изрева, когато му наредиха, изправи се на задни крака и размаха лапи във въздуха. Бащата на Мат изкрещя друга заповед. Тигърът скочи от столчето и затича в кръг около клетката. Дресьорът също тичаше в кръг, държейки погледа си прикован върху животното. Държеше камшика точно зад опашката на тигъра, насърчавайки го да не спира да се движи. Бащата на Мат даде сигнал и един млад мъж подаде през клетката голяма халка — обръч за скачане. Тигърът скочи през обръча, после бързо се обърна и скочи през него отново и отново.

Последното, което дресьорът направи, бе да пъхне глава в устата на тигъра. Тълпата притихна, а Мат настръхна. Тигърът разтвори уста невъзможно широко. Видях острите му зъби и се наведох разтревожено напред. Бащата на Мат бавно приближи глава към тигъра. Тигърът примигна няколко пъти, но остана неподвижен, а мощните му челюсти се раззинаха още по-широко.

Бащата на Мат наведе глава, чак докато тя се озова напълно в устата на животното, изцяло в обсега на зъбите на зиналата тигрова паст. Накрая бавно измъкна глава. Когато главата му беше изцяло свободна и се бе отдръпнал, тълпата избухна в ликуващи възгласи, а той се поклони няколко пъти. Появиха се помощници да помогнат за свалянето на клетката.

Погледът ми бе привлечен от тигъра, който сега седеше на едно от столчетата. Видях го да движи езика си. Бърчеше муцуна, сякаш подушваше нещо странно. Имаше вид, сякаш се е задавил, като котка,

когато в гърлото ѝ заседне топка косми. После се отърси и остана да си седи спокойно.

Бащата на Мат вдигна длани и тълпата заликува шумно. Камшикът отново изплющя и тигърът бързо скочи от столчето, изтича обратно през тунела, нагоре по рампата и влезе в клетката си. Бащата на Мат излезе тичешком от манежа и влезе зад брезентовата завеса.

Господин Маурицио изкрещя драматично:

— Великият Дхирен! *Mille grazie*^[12]! Много ви благодарим, че дойдохте да видите Цирк „Маурицио“!

Докато откарваха клетката с тигъра далече от мен, изпитах внезапен порив да го погаля по главата и да го утеша. Не бях сигурна дали тигрите умеят да показват емоция, но по някаква причина имах чувството, че мога да усетя настроението му. Струваше ми се обзет от меланхолия.

Точно в този момент ме обгърна лек бриз, донесъл ухание на цъфтящ през нощта жасмин и сандалово дърво. Той напълно надви силния аромат на горещи пуканки с масло и захарен памук. Сърцето ми започна да бие по-бързо, докато по ръцете ми пропълзяха иглички и косъмчетата им настръхнаха. Но прекрасното ухание изчезна така бързо, както се бе появило, и аз усетих необяснима празнота под лъжичката.

Лампите светнаха и децата хукнаха да излизат от арената. Умът ми още беше леко замъглен. Бавно се изправих и се обърнах да погледна към завесата, където беше изчезнал тигърът. Още се долавяше слаба следа от сандалово дърво и смущение.

Ха! Сигурно страдам от свръхчувствителност.

Представлението беше свършило, а аз бях официално откачила.

---

[1] Fantastico (ит.) — фантастично — Б.пр. ↑

[2] Assistenza (ит.) — помощ. — Б.пр. ↑

[3] Magnifica citta (ит.) — великолепен град. — Б.пр. ↑

[4] Splendido (ит.) — великолепно, чудесно. — Б.пр. ↑

[5] Immediatamente (ит.) — незабавно, веднага. — Б.пр. ↑

[6] Giovane donna (ит.) — млада жена. — Б.пр. ↑

[7] Informare (ит.) — съобщавам, уведомявам. — Б.пр. ↑

[8] Incatrico (ит.) — възложено. — Б.пр. ↑

[9] *Piccolo tenda di circo* (ит.) — В свободен превод „малък голям цирк“. — Б.пр. ↑

[10] *Cacciatore bianco* (ит.) — бял ловец. — Б.пр. ↑

[11] *Moviento* (ит.) — движение. — Б.пр. ↑

[12] *Milie grazie* (ит.) — хиляди благодарности. — Б.пр. ↑

3. ТИГЪРЪТ

Децата се втурнаха навън от сградата в крещяща тълпа. На паркинга заработи двигател. Когато автобусът шумно се разтrese и оживя, като тътнеше, съскаше и изпускате пара от ауспуха си, Мат се изправи и се протегна.

— Готова ли си сега за истинската работа?

Изпъшках, вече усещайки тъпата болка в мускулите на ръцете си.

— Разбира се, давай.

Той започна да почиства боклука от седалките, докато аз вървах зад него, за да ги избутвам до стената. Когато приключихме с това, той ми подаде метла:

— Трябва да преметем целия този участък, да приберем всичко в кутиите, а после отново да ги складираме всичките. Ти започвай, а аз ще предам кутиите с парите на господин Маурицио.

— Няма проблем.

Започнах да се движа бавно, като бутах метлата пред себе си. Извивах се напред-назад, като плувец, който прави обиколки в басейн, докато методично смирах боклука. Умът ми се зарея обратно към номерата, които бях видяла. Най-много ми харесаха кучетата, но в тигъра имаше нещо завладяващо. Мислите ми непрекъснато се връщаха към голямата котка.

Чудя се какъв ли е отблизо. И защо мирише на сандалово дърво? Не знаех нищо за тигрите, освен онова, което бях гледала късно нощем по канал „Нейчър“ и в старите броеве на „*Нешънъл джиографик*“. Никога преди не се бях интересувала толкова от тигри, но пък и никога преди не бях работила в цирк.

Почти бях свършила с метенето, когато Мат се върна. Той се наведе да ми помогне да загреба гигантската купчина боклук, а след това прекарахме цял час да опаковаме кутии и да ги мъкнем обратно в склада.

Когато тази работа беше свършена, Мат ми каза, че мога да си взема един-два свободни часа, докато стане време да се присъединя към трупата за вечеря. С нетърпение очаквах да имам малко време за себе си, така че забързах обратно към палатката.

Преоблякох се, извивах се и се обръщах доста време, докато намерих не чак толкова неудобно място на походното легло, и измъкнах дневника си. Докато гризях химикалката си, размишлявах върху интересните хора, които бях срещнала тук. Беше очевидно, че цирковите артисти се възприемаха помежду си като семейство. На няколко пъти забелязах хора, които се спираха и почваха да помагат, макар да не беше тяхна работа. Писах малко и за тигъра. Наистина будеше интереса ми. *Може би трябва да работя с животни и да следвам нещо такова в колежа* — помислих си. После се сетих за крайната си неприязън към биологията и разбрах, че никога нямаше да успея в това поприще.

Дойде време за вечеря. Възхитителният аромат, който идваше откъм голямата сграда, накара устата ми да се напълни със слюнка.

Това няма нищо общо с веганските сладки на Сара, помислих си. Не, има медения дъх на бабините бисквити.

Вътре Мат подреждаше столове около осем дълги сгъваеми маси. На една от масите беше подредена италианска храна за вкъщи. Изглеждаше фантастично. Предложих да помогна, но Мат ме бутна настрани.

— Днес работи здравата, Келси. Отпусни се, аз се оправих с това — каза той.

Катлийн ми махна да отида при нея.

— Ела седни до мен. Не можем да започнем да се храним, докато господин Маурицио не пристигне да направи вечерните съобщения.

Разбира се, в мига щом седнахме, господин Маурицио влезе с драматична походка в сградата.

— *Favoloso*^[1] представление, всички! И абсолютно *eccellente*^[2] работа за най-новата ни продавачка, да! Тази вечер ще празнуваме! *Mangiate.*^[3] Напълнете си чиниите, *mia famiglia*^[4]!

Изкикотих се. *Хм. Играе тази роля през цялото време, не само за шоуто.*

Обърнах се към Катлийн:

— Предполагам, това означава, че сме свършили добра работа, нали?

Тя отговори:

— Аха. Хайде да ядем!

Зачаках на опашка с Катлийн, а после взех книжната си чиния и я напълних с италианска зелена салата, голяма порция миди, пълнени със спанак и сирене в доматен сос, пиле с пармезан, и тъй като нямах достатъчно място в чинията, пяхнах топла гризина в устата си, грабнах бутилка вода и седнах. Не можех да не забележа огромния шоколадов чийзкейк за десерт, но не бях в състояние дори да довърша вечерята в чинията си. С въздишка оставих чийзкейка на мира.

След вечеря се преместих в един тих ъгъл на сградата и се обадох да видя как са Сара и Майк. Когато затворих, се обърнах към Мат, който прибираще остатъците в хладилника:

— Не видях баща ти на масата. Той не яде ли?

— Занесох му една порция. Беше зает с тигъра.

— Баща ти откога работи с тигъра? — попитах, жадувайки да науча повече за впечатляващата котка. — Според работната характеристика, от мен се очаква да помагам по някакъв начин с него.

Мат избута настрана полупразна бутилка от портокалов сок, тикна една кутия от храна за вкъщи до нея и затвори хладилника.

— През последните пет години или там някъде господин Маурицио купил тигъра от друг цирк, а те пък го били купили от друг цирк преди това. Миналото му не било добре документирано. Татко казва, че тигърът изпълнява само обичайните номера и отказва да научи нещо ново, но добрата новина е, че никога не му е създавал проблем. Като за тигър е много кротък, почти хрисим звяр.

— В такъв случай, аз какво трябва да правя с него? Искам да кажа, наистина ли се предполага да го храня?

— Не се тревожи. Не е толкова трудно, стига да се пазиш от ноктите — пошегува се Мат. — Майтапя се. Само ще пренасяш храната на тигъра от една до друга сграда. Виж се с татко утре. Той ще ти даде цялата информация, която ти трябва.

— Благодаря, Мат.

Навън щеше да е светло още около час, но отново трябваше да ставам рано. След като взех душ, измих си зъбите и се преоблякох в

топлата си фланелена пижама и чехлите, забързах обратно към палатката си и се настаних удобно под бабиния юрган. След като прочетох една глава от книгата си, ми се доспа и бързо потънах в дълбок сън.

На другата сутрин след закуска забързах към кучешката колиба и открих бащата на Мат да играе с кучетата. Много приличаше на възрастно копие на Мат, със същата кафява коса и кафяви очи. Обърна се към мен, когато се приближих, и каза:

— Здравей. Келси, нали? Разбрах, че днес ще ми бъдеш асистентка.

— Да, сър.

Той разтърси ръката ми топло и се усмихна:

— Казвай ми Андрю или господин Дейвис, ако предпочиташ нещо по-официално. Първото, което трябва да направим, е да изведем тези буйни малки създания на разходка.

— Звучи доста лесно.

Той се засмя:

— Ще видим.

Господин Дейвис ми даде достатъчно каишки, за да ги закрепя към нашайниците на пет кучета. Кучетата бяха интересна смесица от мелези, включваща бийгъл, хрътка-мелез, булдог, датски дог и малък черен пудел. Животните подскачаха навсякъде, омотавайки каишките около себе си и около мен. Господин Дейвис се наведе да ми помогне, а после потеглихме.

Беше прекрасно утро. Гората ухаеше, а кучетата бяха много щастливи, подскачаха наоколо и ме теглеха във всички посоки, освен в тази, в която исках да отида. Подритваха шумолящи борови иглички и листа и разриваха гола кафява почва, докато душеха всеки сантиметър от терена.

Докато размотавах едно от кучетата от едно дърво, попитах господин Дейвис:

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса относно тигъра?

— Ни най-малко. Питай смело.

— Мат каза, че не знаете много за историята на вашия тигър. Как е попаднал Дхирен в цирка?

Бащата на Мат потри с длан наболата брада по челюстта си и каза:

— Дхирен дойде при нас, когато господин Маурицио го купи от друг малък цирк. Искаше да оживи номерата. Смяташе, че работя добре с други животни, така че защо не и тигри. Големи наивници бяхме. Обикновено е нужно продължително обучение за работа с големите котки. Господин Маурицио настояваше да опитам и за мой късмет, нашият тигър се оказа много покорен и податлив на опитомяване.

Бях крайно неподготвен да се заема с толкова едро животно, макар че останах и известно време пътувах с другия цирк. Техният дресьор ме научи как да работя с тигър и се научих да се грижа за него. Не съм сигурен, че бих могъл да се справя с никоя от другите котки, които продаваха.

Опитаха се да събудят в мен интерес към една от техните много агресивни сибирски тигрици, но бързо осъзнах, че тя не е за нас. Вместо това започнах преговори за бялата котка. Животното беше по-уравновесено и изглежда му харесваше да работи с мен. Да ти кажа честно, през повечето време нашият тигър изглежда отегчен от мен.

Размишлявах върху тази информация, докато известно време вървахме мълчаливо по пътеката. Докато размотавах кучетата от друго дърво, попитах:

— Белите тигри от Индия ли идват? Мислех си, че идват от Сибир.

Господин Дейвис се усмихна:

— Много хора си мислят, че те са от Русия, защото бялата козина се слива със снега; но сибирските тигри са по-едри и са оранжеви. Нашият котак е бенгалски или индийски тигър.

Той ме погледна замислено за миг и попита:

— Готова ли си да ми помогнеш с тигъра днес? Клетките имат секретни резета и ще те наглеждам непрекъснато.

Усмихнах се, спомняйки си сладкото ухание на жасмин в края на представлението на тигъра. Едно от кучетата затича около краката ми, като ме впримчи и за миг прекъсна унеса ми.

— Това наистина ще ми хареса, благодаря! — отвърнах.

След като свършихме разходката, прибрахме кучетата обратно в колибката им и ги нахранихме.

Господин Дейвис напълни поилката на кучетата с вода от един зелен маркуч. Погледна през рамо и каза:

— Знаеш ли, тигрите може да бъдат напълно заличени от лицето на земята през следващите десет години. Индия вече прокара няколко закона срещу избиването им. Най-голяма вина носят браконьерите и селяните. Тигрите като цяло отбягват хората, но са отговорни за множество смъртни случаи в Индия всяка година и понякога хората вземат нещата в свои ръце.

После господин Дейвис ми направи знак да го последвам. Завихме зад ъгъла на сградата към голям обор, боядисан в бяло със сини шарки по краищата. Той отвори широките врати, за да влезем.

Яркото слънце проникна вътре и стопли пространството, хвърляйки ярки петна светлина като от прожектор, които летяха наоколо, докато ние с господин Дейвис минавахме. Изненадах се колко много светлина блести в построената на две нива сграда, въпреки че имаше само два високи прозореца. Широки греди се издигаха високо над главите ни и се извиваха като арка през тавана; покрай стените имаше празни отделения за животни, със складирани в тях бали сено, натрупани на купчини чак до тавана. Последвах го, когато се приближи към красивия фургон за животни, който беше част от представлението вчера.

Той взе голяма кана с течни витамини и каза:

— Келси, запознай се с Дхирен. Ела тук, искам да ти покажа нещо.

Приблжихме се до клетката. Тигърът, който беше задрямал, повдигна глава и ме загледа любопитно с яркосини очи.

Тези очи. Бяха хипнотизиращи. Взираха се право в мен, сякаш тигърът разглеждаше душата ми.

Заля ме вълна от самота, но се помъчих да я заключа обратно в онази мъничка част от себе си, където пазех такива емоции. Преглътнах хрипливо и откъснах очи от неговите.

Господин Дейвис дръпна един лост отстрани на клетката. Един панел се плъзна надолу, разделяйки страната на клетката близо до вратата от Дхирен. Господин Дейвис отвори вратата, напълни съда за вода на тигъра, добави около четвърт чаша течен витамин, затвори и

заклучи вратата. После бутна лоста, за да намести отново панела в клетката.

— Ще се позанимавам с някои книжа. Искам да донесеш закуската на тигъра — инструктира ме господин Дейвис. — Тръгни обратно към главната сграда и иди отзад зад кутиите. Там ще откриеш един хладилник. Вземи тази червена количка със себе си, за да пренесеш месото от хладилника дотук. После извади още един пакет от фризера и го сложи в хладилника да се размразява. Когато се върнеш, сложи храната в клетката на Дхирен точно както направих аз с витамините. Внимавай да затвориш първо секретния панел. Можеш ли да се справиш с това?

Сграбчих дръжката на количката:

— Няма проблем — подметнах през рамо, докато се отправях обратно към вратата. Намерих бързо месото и се върнах след няколко минути.

Надявам се онази секретна врата да издържи, или аз ще бъда блюдото за закуска — помислих си, докато дърпах лоста, изсипвах суровото месо в широка купа и я плъзвах внимателно в клетката. Внимателно държах под око тигъра, но той просто си седеше там и ме гледаше.

— Господин Дейвис, това женски тигър ли е или мъжки?

От клетката се разнесе шум — плътно тътнещо ръмжене, идващо от гърдите на тигъра.

Обърнах се да погледна тигъра:

— За какво *ми* ръмжиш?

Бащата на Мат се засмя:

— А, ти го обиди. Много е чувствителен, знаеш ли. В отговор на въпроса ти, мъжки е.

— Хмм.

След като тигърът се нахрани, господин Дейвис предложи да гледам как се упражнява за представлението си. Затворихме вратите на обора и плъзнахме дървената греда надолу да ги залостим, просто, за да сме сигурни, че тигърът не може да излиза. После се покатерих по стълбата до тавана, за да гледам отгоре. Господин Дейвис ме бе инструктирал, ако нещо се обърка, да се изкатери навън през прозореца и да се върна с господин Маурицио.

Бащата на Мат се приближи до клетката, отвори вратата и повика Дхирен да излезе. Котката го погледна, а после отново и отпусна глава на лапите си, все още сънлива. Господин Дейвис го повика отново:

— Ела!

Устата на тигъра се разтвори в гигантска прозявка, а челюстите му зинаха широко. Потръпнах, поглеждайки огромните зъби. Той се изправи и протегна предните си крака, а после задните, един по един. Засмях се на себе си, задето мислено сравних този едър хищник с домашна котка. Тигърът се обърна и затича надолу по рампата и излезе от клетката.

Господин Дейвис нагласи едно столче и изплющя с камшика, нареждайки на Дхирен да скочи върху столчето. Взе обръча и накара тигъра да скача вътре и вън от него няколко минути. Тигърът скачаше напред-назад, изпълнявайки различните действия с лекота. Движенията му бяха плавни и грациозни. Виждах как стегнатите мускули се движат под черно-бялата му раирана козина, докато изпълняваше номерата.

Изглежда, господин Дейвис беше добър дресьор, но на няколко пъти забелязах, че тигърът можеше да се възползва и да го нападне — обаче не го направи. Веднъж лицето на господин Дейвис се оказа много близо до протегнатите нокти и за тигъра щеше да е много лесно да замахне, но вместо това той отмести лапата си. Друг път бях готова да се закълна, че господин Дейвис го настъпи по опашката, но тигърът отново само изръмжа тихо и отмести опашка. Беше много странно и открий, че съм още по-омаяна от красивото животно, питайки се какво ли ще е усещането да го докосна.

Господин Дейвис се потеше в задушния обор. Той насърчи тигъра да се върне при столчето, а после сложи още три столчета наблизо и го накара да се упражнява да прескача от едно до друго. Когато свърши, отведе големия котак обратно в клетката му, даде му някакво специално жилаво лакомство и ми направи знак да сляза.

— Келси, по-добре да тръгваш към главната сграда и да помогнеш на Мат с подготовката за представлението. Днес чакаме да пристигнат един куп пенсионери от местния център.

Слязох по стълбата.

— Има ли проблем понякога да си нося тук вътре дневника, за да пиша? Искам да нарисувам в него портрет на тигъра.

Той каза:

— Няма проблем. Само не се приближавай твърде много.

Забързано излязох от сградата, махнах му и извиках:

— Благодаря, че ми позволихте да ви гледам. Беше наистина вълнуващо!

Забързах да се върна, за да помогна на Мат точно когато първият автобус спря на паркинга. Беше пълна противоположност на предния ден. Първо, жената, която отговаряше за групата, купи всички билети наведнъж, което направи работата ми много по-лесна, а после всички посетители влязоха бавно, с тътрене на крака, в ограденото място за зрителите, намериха местата си и моментално заспаха.

Как могат да проспят целия този шум? Когато настъпи антрактът, нямаше много за вършене. Половината посетители още спяха, а другата половина чакаха на опашка за тоалетната.

Никой не купи нищо съществено.

След представлението Мат и аз почистихме бързо, което ми даде няколко часа за самата мен. Изтичах обратно до леглото си, извадих дневника, химикалка и молив, и юргана си, и отидох до обора. Отворих тежката врата и включих лампите.

Тръгвайки бавно към клетката на тигъра, го открих да си почива удобно с глава върху лапите. От две бали сено се получи идеално кресло с облегалка за гърба; юрганът, разстлан в скута ми, ме топлеше, когато отворих дневника си. След като написах два абзаца, започнах да скицирам.

Бях взела няколко часа по рисуване в гимназията и рисувах доста прилично, когато имах модел, който да гледам. Вдигнах молива и погледнах модела си. Той гледаше право в мен — не сякаш искаше да ме изяде, а по-скоро сякаш... се опитваше да ми каже нещо.

— Ей, мистър. Какво гледаш? — ухилих се.

Започнах да рисувам. Кръглите очи на тигъра бяха широко разположени и яркосини. Имаше дълги черни мигли и розов нос.

Козината му беше в мек, кремавобял оттенък с черни ивици, разширяващи се от челото и бузите му, чак надолу до опашката.

Късите, обрасли с козина уши бяха наклонени към мен, а главата му почиваше лениво върху лапите. Докато ме наблюдаваше, опашката му небрежно се размахваше напред-назад.

Прекарах много време в опити да нарисувам както трябва формата на ивиците, защото господин Дейвис ми беше казал, че няма два тигъра с еднакви райета. Каза, че ивиците им били така уникални, както и човешките пръстови отпечатъци.

Продължих да му говоря, докато рисувах:

— Я ми припомни, как ти беше името? А, Дхирен. Е, ще те наричам просто Рен. Надявам се, че това те устройва. Е, как минава денят ти? Хареса ли ти закуската? Знаеш ли, имаш много красиво лице, предвид, че си нещо, което може да ме изяде.

След мълчалива пауза, в която единствените звуци бяха дращенето на молива ми и дълбокото ритмично дишане на едрото животно, попитах:

— Харесва ли ти да си цирков тигър? Не мога да си представя, че това е много вълнуващ живот за теб, да си натикан в тази клетка през цялото време. Знаем, че на *мен* нямаше много да ми хареса.

Замълчах и прехапах устна, докато защриховах ивиците на лицето му.

— Обичаш ли поезия? Ще си донеса книгата със стихотворенията и ще ти чета понякога. Мисля, че имам едно стихотворение за котки, което може да ти хареса.

Вдигнах поглед от рисунката си и с удивление видях, че тигърът се е раздвижил. Седеше изправен, с наведена към мен глава, взирайки се овладяно в мен. Почувствах се малко нервна. *Едва ли е добре едра котка да се взира в теб с огромно любопитство.*

Точно тогава бащата на Мат влезе тихо в сградата. Тигърът се отпусна на едната си страна, но продължи да държи лицето си обърнато към мен, наблюдавайки ме с онези дълбоки сини очи.

— Ей, хлапе, как я караш?

— Ъмм, добре съм. Ами, имам въпрос. Той понякога не се ли чувства *самотен*, като е все сам? Не сте ли опитвали да, нали знаете, да му намерите момиче-тигър?

Той се засмя:

— Не и за него. Този обича да е сам. В другия цирк казаха, че се опитали да създадат поколение, като го чифтосали с една разгонена бяла женска в зоологическата градина, но той не я искал. Спрял да се храни, затова го измъкнали оттам. Предполагам, че предпочита да си е ерген.

— Е, по-добре да се връщам при Мат и да му помогна с пригответенията за вечерята. — Затворих дневника си и си събрах нещата.

Докато вървах бавно обратно към главната сграда, мислите ми се насочиха към тигъра. *Бедното създание. Съвсем сам и без тигрица и тигърчета. Без елени, които да лови, затворен в плен.* Изпитах съжаление към него. След вечеря помогнах на бащата на Мат да разходи отново кучетата и се настаних за през нощта. Сложих ръце под главата си се загледах в тавана на палатката, като продължавах да си мисля за тигъра. След като се мятах и въртах в продължение на трийсетина минути, реших отново да се отбия в обора. Отстрани бяха изгасени всички светлини в сградата, освен онази близо до котката, и се върнах до моята бала сено с юргана си.

Понеже бях обзета от сантиментални чувства, бях донесла и екземпляр от „*Ромео и Жулиета*“ с меки корици.

— Здравсти, Рен. Искаш ли да ти почета малко? Е, в историята на Ромео и Жулиета няма никакви тигри, но все пак Ромео се катери по един балкон, така че ти просто си представи как се катериш по някое дърво, става ли? Чакай секунда. Нека да създам подходящия декор.

Луната беше пълна, затова изключих лампата и реших, че лунната светлина, идваща през двата високи прозореца, е осветила обора достатъчно ярко, за да чета на нея.

Опашката на тигъра потупваше глухо по дървената основа на фургона. Обърнах се на една страна, направих си нещо като възглавница от сеното и започнах да чета на глас. Едва можех да различавам профила му и да виждам очите му, блестящи на изпъстрената със сенки светлина. Започнах да се уморявам и ми се приспа.

— Ах, вече не правят мъже като Ромео. Може би никога не е имало такъв мъж. С изключение на настоящата компания, разбира се. Сигурна съм, че си много романтичен тигър. Шекспир със сигурност е писал за мечтателни мъже, нали?

Затворих очи, за да им дам малко почивка, и не се събудих до другата сутрин.

От този момент нататък прекарвах цялото си свободно време в обора с Рен, тигъра. На него, изглежда, му харесваше да съм там и винаги наостряше уши, когато започнех да му чета. Неспирно тормозех бащата на Мат с въпроси за тигрите, докато вече бях сигурна, че му се иска да ме отбягва. Обаче оценяваше работата, която вършех.

Всеки ден ставах рано, за да се погрижа за тигъра и кучетата, а всеки следобед се отбивах да поседя близо до клетката на Рен и да пиша в дневника си. Вечер донасях юргана си и някоя книга за четене. Понякога избирах някое стихотворение и го четях на глас. Друг път просто му говорех.

Около седмица след като започнах да работя там, двамата с Мат гледахме едно от представленията както обикновено. Когато дойде време Рен да изпълни номера си, ми се стори, че той се държи различно. След като изтича в тръс надолу по тунела и влезе в клетката, той затича наоколо в кръг и няколко пъти направи поредица от крачки напред-назад. Непрекъснато гледаше към публиката, сякаш търси нещо.

Най-накрая замръзна неподвижно като статуя и се втренчи право в мен. Тигровите му очи се приковаха върху моите и не можех да извърна глава. Чух камшика да изплющява няколко пъти, но тигърът продължи да ме фокусира с поглед. Мат ме сръчка с лакът и аз откъснах очи.

— Това е наистина странно — рече Мат.

Попитах го:

— Какво има? Какво става? Защо ни гледа?

Той сви рамене:

— Не се е случвало никога преди. Не знам.

Най-накрая Рен се извърна от нас и възприе обичайното си поведение. След като представлението свърши и приключих с почистването, отидох да посетя Рен, който крачеше из клетката.

Когато ме видя, седна, успокои се и сложи глава върху лапите си. Приблжих се до клетката.

— Здравсти, Рен. Какво става с теб днес, мистър? Тревожа се за теб. Надявам се, че не се разболяваш или нещо такова.

Той си почиваше кротко, но не откъсваше очи от мен и следеше движенията ми. Приблжих се бавно до клетката. Чувствах се привлечена към животното и изглежда, не можех да преодолея едно много силно, опасно обсебващо чувство. Беше почти непреодолимо притегляне. Може би защото чувствах, че и двамата сме самотни или може би защото той бе такова красиво създание. Не знам причината, но исках да го докосна.

Знаех, че е рисковано, но не се страхувах. По някакъв начин *знаех*, че няма да ме нарани, затова пренебрегнах предупреждащите ме за опасност камбанки, звънтящи в ума ми. Сърцето ми започна да бие много бързо. Приблжих се с още една стъпка до клетката и застанах там за миг, треперееща. Рен не помръдваше. Просто продължаваше да ме гледа спокойно с котешките си сини очи.

Бавно посегнах към клетката, протягайки към лапата му само връхчетата на пръстите си. Допрях ги до него и докоснах меката му бяла козина с върховете на пръстите си. Той изпусна дълбока въздишка, но иначе не помръдна. Чувствайки се по-смела, поставих цялата си ръка върху лапата му, погалих я и докоснах с пръст една от ивиците му. В следващия миг главата му се движеше към ръката ми. Преди да успея да издърпам ръка от клетката, той я близна. Усетих гъделичкане.

Отдръпнах бързо ръка.

— Рен! Уплаши ме! Помислих, че ще ми отхапеш пръстите! Предпазливо поднесох ръка отново близо до клетката и розовият му език се стрелна навън между решетките да близне ръката ми. Позволих му да я близне още няколко пъти, а после се отправих към мивката и отмих тигровата слюнка.

Връщайки се на любимото си място до балата сено, казах:

— Благодаря, че не ме изяде.

Той изпухтя тихо в отговор.

— Какво ти се иска да четем днес? Какво ще кажеш за онова стихотворение за котката, което ти обещах?

Седнах, отворих книгата си със стихотворения и намерих страницата, която ми трябваше.

— Добре, ето:

АЗ СЪМ КОТКАТА

*В Египет хората ме обожавали.
Да, Котката — това съм аз.
Понеже волята човешка не зачитам,
като загадка ме приемат те.
Когато мишка уловя и с нея си играя,
те съдят ме и казват: „Да, жестока тя е“
и все пак те животни вземат в плен
във паркове зоологически, за да ги зяпат всеки ден.
И мислят те, че всичките животни създадени са за
наслада тяхна.
Да бъдат техни роби и слуги.
Да, само за храна убивам аз, а те — за спорт, за
власт и за пари.
А после за по-висши се представят!
Защо да ги обичам?
Аз, Котката, чиито праотци
из джунглата пристъпвали са гордо, неукротени
нивга от човека.
Ах, дали си дават сметка,
че тази същата ръка нетленна,
която тях дарила е със дъх, дарила е и мен?
Но аз единствена свободна съм сега.
Аз съм КОТКАТА.*

Лейла Ъшър

Затворих книгата и се загледах замислено в тигъра. Представих си го горд и благороден, тичащ из джунглата по време на лов. Внезапно ми стана много, много мъчно за положението му. Това едва ли е хубав живот, да изнасяш представления в цирк, дори и ако имаш добър дресьор. Един тигър не е куче или котка, за да бъде нечий домашен любимец. Редно е да бъде на свобода сред дивата природа.

Изправих се и се приближих отново до тигъра. Колебливо протегнах ръка в клетката му да го погалия отново по лапата. Езикът му

моментално се стрелна навън да близне ръката ми. Отначало се засмях, а после станах сериозна. Бавно вдигнах ръка към бузата му и погалих меката козина. После, почувствала се смело, го почесах зад ухото. Дълбок вибриращ звук затътна в гърлото му и осъзнах, че мърка. Ухилих се и отново го почесах по ухото.

— Харесва ти, нали?

Измъкнах ръка от клетката, отново бавно, и го наблюдавах в продължение на минута, размишлявайки върху случилото се.

На лицето му имаше почти човешко изражение на меланхолия.

Ако тигрите имат души, а вярвам, че имат, представям си, че неговата е самотна и тъжна.

Загледах се в онези големи сини очи и прошепнах:

— Иска ми се да беше свободен.

---

[1] Favoloso (ит.) — славно, великолепно. — Б.пр. ↑

[2] Eccellente (ит.) — отлично. — Б.пр. ↑

[3] Mangiate (ит.) — да хапнем. — Б.пр. ↑

[4] famiglia (ит.) — семейство. — Б.пр. ↑

4. НЕПОЗНАТИЯТ

Два дни по-късно открих един висок, изискан мъж, облечен в скъп черен костюм, да стои до клетката на Рен. Гъстата му, бяла коса беше подстригана късо и имаше спретнато подрязана брада и мустаци. Очите му бяха тъмнокафяви, почти черни, и имаше дълъг, орлов нос и маслинен тен. Мъжът беше сам, говореше тихо и определено имаше вид, сякаш мястото му не е в някакъв си обор.

— Здравейте, мога ли да ви помогна? — попитах.

Мъжът се извърна бързо, усмихна ми се и отвърна:

— Здравейте! Вие сигурно сте госпожица Келси. Позволете ми да се представя. Казвам се Аник Кадам. Удоволствие е да се запозная с вас. — Той притисна длани една към друга и се поклони.

А пък аз си мислех, че кавалерството е мъртво.

— Да, аз съм Келси. Има ли нещо, което мога да направя за вас?

— Може би наистина *има* нещо, което можете да направите за мен. — Той се усмихна топло и обясни: — Бих искал да говоря със собственика на вашия цирк за това великолепно животно.

Объркана, отвърнах:

— Разбира се. Господин Маурицио е в задната част на главната сграда, в черната каравана. Искате ли да ви заведа там?

— Не е нужно да си правите труда, скъпа. Но любезно ви благодаря за предложението. Ще отида да се видя с него веднага.

Обръщайки се, господин Кадам излезе от обора, като затвори тихо вратата след себе си.

След като нагледах Рен, за да се уверя, че е добре, казах:

— Ето *това* вече беше странно. Чудя се какво ли искаше. Може би си пада по тигри. — Поколебах се за миг, а после пъхнах ръка през решетките на клетката. Удивена от собствената си смелост, погалих за кратко лапата му, а после започнах да му приготвям закуската.

Говорейки през рамо, казах:

— Не се случва всеки ден човек да види такъв красив тигър като теб, знаеш ли. Вероятно просто иска да ти поднесе комплименти за

представлението.

Рен изпуктя в отговор.

Реших и аз да си взема набързо нещо за хапване и се отправих към главната сграда — само за да открия, че там кипи необичайно оживление. Хората се бяха събрали, обсъждайки слухове, разпръснати групички. Грабнах един мъфин с парченца шоколад и бутилка студено мляко и притиснах натясно Мат.

— Какво става? — промърморих, отхапвайки голяма хапка.

— Не съм съвсем сигурен. Татко, господин Маурицио и още един мъж се съвещават сериозно и ни казаха да отложим всичките си занимания. Инструктираха ни да чакаме тук. Всички се питаме какво става.

— Хмм. — Седях и си ядях мъфина, слушайки налудничавите спекулации на трупата.

Не се наложи да чакаме дълго. Няколко минути по-късно господин Маурицио, господин Дейвис и господин Кадам — чужденецът, когото бях срещнала по-рано — влязоха в сградата.

— *Sedersi*, приятели. Сядайте. Сядайте! — възкликна господин Маурицио със сияйна усмивка. — Този човек, господин Кадам, ме направи най-щастливия сред хората. Направи предложение да купи нашия любим *tigre*, Дхирен.

Из стаята се разнесе силно ахване, когато няколко души се раздвижиха по местата си и тихо зашепнаха помежду си.

Господин Маурицио продължи:

— Хайде, *fate silenzio*^[1]. Шшт, *amici miei*^[2]. Оставете ме да довърша! Той желае да отведе нашия тигър обратно в Индия, в Националния парк „Рантамбор“, големия резерват за тигри. Тези *denaro*^[3] от господин Кадам ще подсигурят трупата ни за две години! Господин Дейвис е *d'accordo*^[4] с мен и също смята, че тигърът определено ще бъде по-щастлив там.

Хвърлих поглед към господин Дейвис, който кимна сериозно.

— Споразумението е да приключим представленията за тази седмица, а после тигърът ще замине с господин Кадам със самолет, за Индия, докато ние ще продължим към следващия град от турнето си. Дхирен ще остане с нас през тази последна седмица и ще направим *grandioso* финале другата събота! — заключи собственикът на цирка и тупна господин Кадам по гърба.

Двамата мъже се обърнаха и изчезнаха от сградата.

Притихналата тълпа се раздвижи бързо и хората заговориха помежду си. Безмълвно ги наблюдавах, докато се стрелкаха напред-назад сред различните групи, като ято пилета по времето за хранене, тичаха бързо вътре и вън от тълпата и гледаха да „кльвнат“ някое късче информация и клюки. Разговаряха с възбуден тон и се тупаха взаимно по гърбовете, като оживено шепнеха поздравления за това, че следващите две години пътуване вече са платени.

Всички бяха щастливи, с изключение на мен. Седях там, държейки остатъка от мъфина в отпуснатата си ръка. Устата ми още висеше отворена и все едно бях замръзнала на стола си. След като се съвзех, привлякох вниманието на Мат.

— Какво означава това за баща ти?

Той сви рамене:

— Татко има и кучетата, а и винаги се е интересувал от работа с мини коне. Сега, когато циркът има повече пари, може би татко може да убеди господин Маурицио да купи два коня, които той да започне да обучава.

Той си тръгна, докато аз размишлявах по въпроса: *какво означава това за мен?* Чувствах се... разстроена. Знаех, че този цирков етап и без друго ще свърши скоро, но бях изтласкала това знание от ума си. Рен наистина щеше да ми липсва. До този момент не си давах сметка колко много. Въпреки това се радвах за него. Въздъхнах и се сгълчах, че твърде много се обвързвам емоционално.

Въпреки че се чувствах щастлива заради моя тигър, се чувствах и унила, знаейки, че ще ми липсват посещенията и „разговорите“ с него. През остатъка от този ден си намирах занимания, за да отклоня ума си от тази мисъл. С Мат работихме цял следобед и ми остана време да видя отново Рен чак след вечеря.

Забързах към палатката си, грабнах юргана, дневника и една книга, и изтичах до обора. Намирайки любимото си място, седнах с протегнати пред тялото крака.

— Здравсти, Рен. Много добри новини за теб, а? Връщаш се в Индия! Наистина се надявам, че ще си щастлив там. Може би ще си намериш и някоя хубава тигрица.

Чух дрезгав ръмжащ звук от клетката и се замислих за миг.

— Хей, надявам се, че още знаеш как да ловуваш и такива неща. Е, предполагам, че като си в резерват, ще те държат нахранен, за да не станеш кожа и кости.

Чух шум, идващ от задната част на сградата, и когато се обърнах, видях господин Кадам. Седнах малко по-изправена и се почувствах малко смутена, задето са ме хванали да говоря с тигър.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза господин Кадам. Хвърли поглед от тигъра към мен, вгледа се в мен с внимателен изучаващ поглед, а после заяви: — Изглежда, че изпитвате... привързаност към този тигър. Прав ли съм?

Отговорих непредпазливо:

— Да, харесва ми да прекарвам време с него. Значи обикаляте из Индия и спасявате тигри? Това сигурно е интересна работа.

Усмивайки се, той отвърна:

— О, това не е основната ми работа. Истинската ми работа е да управлявам едно голямо имение. Тигърът е обект на интерес на моя работодател и именно той направи предложението на господин Маурицио. — Той намери едно столче, сложи го срещу мен и седна, намествайки високото си тяло върху ниското столче с естествена лекота, каквато не бих очаквала от по-възрастен човек.

Попитах го:

— Вие от Индия ли сте?

— Да — отвърна той. — Роден съм и съм израсъл там преди много години. Главните владения на имота, който управлявам, също са там.

Вдигнах една сламка и я увих около пръста си.

— Защо този собственик толкова се интересува от Рен?

Очите му проблеснаха, когато хвърли кратък погледа към тигъра, а после попита:

— Знаете ли историята на великия принц Дхирен?

Поклатих глава:

— Не.

— Името на вашия тигър, Дхирен, на моя език означава „силен“. — Той наклони глава и се вгледа замислено в мен. — Един много прочут принц носел същото име и имал твърде интересна история.

Ухилих се:

— Избягвате въпроса ми, и то доста успешно. Но обичам хубавите истории. Можете ли да си я спомните?

Очите му се приковаха в нещо някъде много далече и той се усмихна:

— Мисля, че мога. — Гласът на господин Кадам се промени. И изгубвайки отривистия си ритъм, думите му възприеха мек, мелодичен тон и той започна: — Много отдавна имало един могъщ владетел на Индия, който имал двама синове. Единия нарекъл Дхирен. Двамата братя получили най-доброто образование и военна подготовка.

Майка им ги научила да обичат страната и всички хора, които живеели там. Често водела момчетата да си играят с обикновени деца, защото искала да научат от какво има нужда техният народ. Това съприкосновение ги учело и да изпитват смирение и да бъдат благодарни за облагите, които имат. Баща им, владетелят, ги учел как да управляват кралството. Специално Дхирен пораснал и станал дързък и безстрашен военен водач, както и благоразумен управник.

Брат му също бил много смел, силен и умен. Обичал Дхирен, но понякога изпитвал остро пробождане на ревност в сърцето си, защото макар да постигал успехи в цялото си обучение, той знаел, че Дхирен е предопределен да бъде следващият владетел. Напълно естествено било да се чувства така.

Дхирен притежавал уменията да впечатлява лесно хората със своята проникателност, интелигентност и характер. Рядкото съчетание от обаяние и скромност, вплътено в принца, го превръщало в изключителен политик. Човек разностранен, той станал както изтъкнат поет, така и велик воин. Хората обичали владетелското семейство и с нетърпение очаквали по-мирни и щастливи години под властта на Дхирен.

Кимнах, запленена от историята, и попитах:

— Какво станало с братята? Сражавали ли са се помежду си за трона?

Размърдвайки се леко на столчето, той продължи:

— Крал Раджарам, бащата на Дхирен, уредил брак между него и дъщерята на един владетел от съседно кралство. Двете кралства живеели в мир от столетия, но в последните години по границите все по-често избухвали схватки. Дхирен бил доволен от съюза не само защото момичето, на име Йесубай, било много красиво, но също и

защото бил достатъчно благоразумен да знае, че съюзът щял да донесе мир на страната му. Били официално сгодени, докато Дхирен пътувал, за да направи преглед на войските в друга част на царството. По време на това отсъствие брат му започнал да прекарва време с Йесубай и скоро те се влюбили един в друг.

Тигърът изсумтя високо и тупна с опашка по дървения под на клетката си няколко пъти.

Хвърлих поглед към него, разтревожена, но той изглеждаше добре.

— Шшт, Рен — сгълчах го. — Остави го да разкаже историята.

Той сложи глава върху лапите си и ни загледа.

Господин Кадам продължи:

— Той предал Дхирен, за да получи жената, която обичал. Сключил сделка с този зъл човек, който пленил Дхирен по време на пътуването му обратно към дома. Като политически затворник, Дхирен бил влачен зад камила и преведен през вражеския град, където хората го замервали с камъни, пръчки, кал и камилски испражнения. Измъчвали го, изтръгнали очите му от орбитите, обръснали косата от главата му, а накрая тялото му било разкъсано на парчета и хвърлено в реката.

Ахнах:

— Колко ужасно!

Хипнотизирана от историята, в мен напирала въпроси, но се съдържах, тъй като исках той да довърши. Господин Кадам фокусира поглед върху лицето ми и продължи сериозно:

— Когато неговият народ научил какво се е случило, огромна скръб обзела страната. Някои казват, че хората на Дхирен слезли при реката и извадили разкъсаните парчета от тялото му, за да го погребат подобаващо. Други твърдят, че тялото така и не било намерено.

Научавайки за смъртта на любимия си син, кралят и съпругата му, обзети от тежка скръб, изпаднали в дълбоко отчаяние. Скоро и двамата напуснали този свят. Братът на Дхирен избягал, опозорен. Йесубай сама отнела живота си. Империята Муджулааин била потопена в тъмни сенки на безизходица и безпорядък. Сега, когато авторитетният глас на кралското семейство вече го нямало, военните превзели кралството. Накрая злодеят, който убил Дхирен, завзел трона, но едва след петдесет години на ужасна война и кръвопролития.

Когато той довърши историята, се възцари осезаема тишина. Опашката на Рен прошумоля в клетката и ме изтръгна от унеса ми.

— Еха! — възкликнах. — Е, той обичал ли я?

— За кого говориш?

— Дхирен обичал ли Йесубай?

Той примигна:

— Аз... не знам. В онези дни много бракове са били уредени и тогава любовта често не се вземала предвид.

— Това е много тъжна поредица от събития. Жал ми е за всички, освен за злодея, разбира се. Страхотна история, макар и доста кървава. Индийска трагедия. Напомня ми за Шекспир. Той щеше да напише страхотна пиеса въз основа на тази истории. Значи Рен е кръстен на онзи индийски принц?

Господин Кадам повдигна вежда и се усмихна:

— Така изглежда.

Хвърлих поглед към тигъра и се усмихнах:

— Виждаш ли, Рен, ти си герой! Ти си от добрите! — Рен издаде уши напред, като ме наблюдаваше. — Благодаря, че споделихте с мен тази история. Определено ще пиша за това в дневника си.

Опитах се да го върна към първоначалния си въпрос:

— Но това все още не обяснява защо вашият работодател се интересува от тигри.

Той прочисти гърло, докато ме гледаше косо, изчаквайки за миг. Въпреки досегашното си красноречие се запъваше неловко търсейки следващите си думи. Отговори:

— Моят работодател има специална връзка с този бял тигър. Разбирате ли, той смята, че носи вина за затворничеството на тигъра — не, това е твърде жестока дума — за неговото залавяне. Моят работодател позволи да бъде впримчен в ситуация, която доведе до затварянето на тигъра в клетка и продажбата му. Той следи местонахождението на тигъра през последните няколко години и сега най-накрая е в положение да поправи ситуацията.

— Хм. Това е много интересно. Значи преди всичко *той* е бил виновен, че Рен е заловен? Много мило от негова страна да продължи да е така загрижен за благополучието на едно животно. Моля ви, благодарете му заради онова, което прави за Рен.

Той наведе глава към мен в знак на потвърждение, после, поколебавайки се, прикова върху мен сериозен поглед и запита:

— Госпожице Келси, надявам се, че не е твърде прибързано от моя страна да питам, но ми трябва някой да придружи тигъра по време на пътуването му до Индия. Няма да съм в състояние да се грижа за всекидневните му нужди, нито дори да го придружа за нашето пътуване. Вече питах господин Дейвис дали може да придружи Дхирен, но той трябва да остане тук с цирка. — Той се наведе напред на столчето и направи лек жест с ръце. — Бих искал да предложи тази работа на вас. Дали ще проявите интерес?

Взрях се в ръцете му за миг, мислейки си, че мъж като него би трябвало да има дълги, тънки пръсти с маникюр, но неговите бяха дебели и мазолести, като на човек, привикнал към тежък труд.

Господин Кадам се наведе напред.

— Тигърът вече е свикнал с вас и мога да ви плащам добре. Господин Дейвис предложи вас като вероятен кандидат и спомена, че временното ви назначение тук е почти приключило. Ако изберете да приемете работата, мога да ви уверя, че моят работодател ще е доволен да има някой, който може да се грижи за тигъра по-добре, отколкото аз. Цялото пътуване сигурно ще отнеме около седмица, но бях инструктиран да ви платя за цялото лято. Знам, че това ще ви отдалечи от дома и семейството ви и ще забави търсенето на нова работа другаде, така че ще получите подобаваща компенсация.

— Какво точно ще трябва да правя? Няма ли да имам нужда от паспорт и други документи? — попитах.

Той наклони глава към мен:

— Аз, разбира се, ще уредя цялата предварителна подготовка за пътуването. Тримата ще летим до Мумбай, който вие може би още наричате Бомбай. Когато пристигнем, трябва да остана в града по работа, а тогава вие ще продължите и ще придружите тигъра за пътуването до резервата. Ще наема шофьори и носачи да ви помагат по време на пътуването. Главната ви отговорност ще бъде да се грижите за Рен, да го храните и да му осигурявате удобства. Пътуването по суша е около десет до дванайсет часа в едната посока. След като пристигнете в резервата, ще останете там няколко дни, за да се уверите, че той се аклиматизира добре към новата си среда и относителна свобода. Ще ви купя самолетен билет за връщане от

Джайпур, така че ще можете да се качите на туристическия автобус за Джайпур, който отива от резервата до летището, после ще отлетите до Мумбай и оттам — вкъщи, което малко ще скъси пътуването ви на връщане.

— Значи ще е общо около седмица? — попитах.

Той отвърна:

— Може да изберете или да летите веднага обратно към къщи, или, ако искате, да останете на почивка в Индия за няколко дни и да обикаляте за удоволствие, преди да се приберете. Бъдете сигурна, ще се погрижа за цялото ви пътуване, както и за всички други необходими удобства междуременно.

Примигнах и заекнах:

— Това е много щедро предложение. Да, работата ми тук в цирка почти приключва и ще трябва да започна да си търся нова работа много скоро.

Прехапах устна и закрачих напред-назад, като мърморех неодобрително колкото на себе си, толкова и на него.

— Индия е много далече. Никога преди не съм излизала от страната, така че идеята за това е едновременно вълнуваща и плашеща. Може ли да си помисля и да ви кажа по-късно? Кога трябва да ви дам отговор?

— Колкото по-скоро отговорите, толкова по-скоро ще направя нужните приготовления.

— Добре. Нека се обадя на осиновителите си и да говоря с господин Дейвис, за да видя какво мислят те за всичко това, и после ще ви кажа със сигурност.

Господин Кадам кимна и спомена, че господин Маурицио знаел как да се свърже с него, когато съм готова с решението си. Каза също и че ще е в цирка през остатъка от следобеда, за да довърши попълването на книгата.

С разбъркани мисли, аз си грабнах нещата и тръгнах обратно към главната сграда. *Индия? Никога преди не съм била в чужда страна. Ами ако не мога да общувам с хората там? Ами ако нещо лошо се случи на Рен, докато е под моите грижи?*

Въпреки всичките тези „ами ако“, които се блъскаха в ума ми, една част от мен сериозно обмисляше предложението на господин Кадам. Беше много изкушаващо да прекарам още малко време с Рен,

освен това винаги бях искала да посетя чужда страна. Можех да изкарам една лятна миниваканция и на всичкото отгоре да ми платят за това. Плюс това господин Кадам не ми изглеждаше един от онези страховити мъже с лоши намерения. Всъщност изглеждаше надежден и подобен на нечий дядо.

Реших да попитам господин Дейвис какво мисли и го открих да учи кучетата на нов номер. Той потвърди, че господин Кадам му предложил същата работа и че той се изкушавал да приеме.

— Мисля, че ще е страхотно преживяване за теб. Великолепно се справяш с животните, особено с Рен. Ако това е нещо, върху което мислиш, че би искала да се съсредоточиш в една бъдеща кариера, би трябвало да го обмислиш. Тази работа ще изглежда добре в бъдещата ти автобиография.

След като му благодарих, реших да се обадя на Сара и Майк, които поискаха да се срещнат с господин Кадам, да проверят препоръките му и да разберат какви предпазни мерки смята да използва. Предложиха да устроят импровизирано парти за рождения ми ден в цирка, за да празнуват с мен и същевременно да се запознаят с господин Кадам.

След като си дадох малко време да обмисля плюсовете и минусите, почувствах как вълнението ми от пътуването уталожва нервността ми. *Наистина бих искала да замина за Индия и да видя Рен, настанен в резервата за тигри. Това ще е шанс да направя нещо, което никога повече няма да имам възможност да сторя.*

Върнах се при клетката на тигъра и открих господин Кадам вече там. Беше сам и, изглежда, отново говореше тихо на тигъра.

Предполагам, че и той обича да говори на тигрите така, както и аз.

Точно преди да вляза, спрях:

— Господин Кадам? Осиновите ми биха искали да се запознаят с вас и предложиха да ви поканя на празненството за рождения ми ден довечера. Ще донесат торта и сладолед след вечерното представление. Можете ли да дойдете?

Лицето му светна от лъчезарна, възхитена усмивка:

— Прекрасно! С огромно удоволствие ще дойда на вашето парти!

— Не се ентусиазирайте твърде много. Вероятно ще донесат диетичен сладолед и безглутенови кексчета без захар — засмях се.

След като говорих с него, се обадох на семейството си, за да довърша плановете.

Сара, Майк и децата пристигнаха по-рано, за да гледат представлението, и бяха дълбоко впечатлени от номера на Рен. Много им хареса да се запознаят с всички. Господин Кадам беше учтив и обаятелен и им каза, че ще е невъзможно да изпълни задачата си без помощта ми.

— Уверявам ви, че постоянно ще поддържаме връзка и Келси може да ви се обажда по всяко време — каза той.

По-късно и господин Дейвис добави мнението си:

— Келси е повече от способна да върши тази работа според определението на господин Кадам. По същество това е същото, което прави в цирка през последните две седмици. Освен това ще е страхотно преживяване. Искане ми се самият аз да можех да отида.

Всички прекарахме страхотно и беше забавно да си направим парти в цирка. Сара дори донесе нормални кексчета и любимата ми марка сладолед. Може и да не беше типичен осемнайсети рожден ден, но бях доволна просто да съм със семейството на осиновителите си, новите си приятели в цирка и кутия сладолед.

След празничната част Сара и Майк ме дръпнаха настрана и ми напомниха да им се обаждам често по време на пътуването си до Индия. Виждаха по лицето ми, че съм решена да замина и незабавно почувстваха такова доверие към господин Кадам, каквото хранех и аз. Прегърнах ги развълнувано и отидох да споделя добрата вест.

Господин Кадам грейна в щастлива усмивка и каза:

— Е, госпожице Келси, ще ми отнеме приблизително седмица да уредя транспорта. Ще трябва, освен това да получа от настойниците ви копие от акта ви за раждане и да уредя документи за пътуване за тигъра и за вас. Планът ми е да тръгна утре и да се върна веднага щом имам нужните документи.

По-късно, докато се приготвяше да си тръгва, господин Кадам дойде да ми стисне ръката и я задържа за минута, с думите:

— Много ви благодаря за помощта. Вие успокоихте страховете ми и дадохте надежда на един стар човек, който очакваше само беди и разочарование — той стисна ръката ми, потупа я и излезе бързо през вратата.

След като вълненията от деня приключиха, отидох да посетя Рен.

— Ето, вмъкнах тайно едно кексче. Вероятно не ти е в тигърската диета, но защо пък и ти да не празнуваш?

Той внимателно пое кексчето от протегнатата ми длан, погълна го наведнъж, а после почна да ближе глазура от пръстите ми. Засмях се и отидох да си измия ръката.

— Чудя се за какво говореше господин Кадам. Беди? Успокоени с грехове? Малко драматично го раздава. Не си ли съгласен?

Прозях се и го почесах зад ухото, ухилвайки се, когато отпусна глава в дланта ми.

— Е, спи ми се. Лягам си. Ще е забавно да пътуваме заедно, нали?

Сподавяйки нова прозявка, се уверих, че той има достатъчно вода, после угасих светлините, затворих вратата и тръгнах към леглото си.

На другата сутрин станах рано да нагледам тигъра. Отворих вратите и се отправих към клетката му, но открих, че вратата е отворена. Нямаше го!

— Рен? Къде си?

Чух шум зад гърба си и когато се обърнах, го намерих да лежи на купчина сено извън клетката си.

— Рен! Как, за Бога, си се измъкнал? Господин Дейвис ще ме убие! Сигурна съм, че заключих клетката ти снощи!

Тигърът стана и се отърси, смъквайки от козината си по-голямата част от сеното, и се приближи лениво до мен. Именно сега осъзнах, че съм сама в обор с тигър на свобода. Обезумях от страх, но беше твърде късно да тръгна да излизам от обора. Господин Дейвис ме учеше никога да не извърщам поглед от големите котки, затова издадох брадичка напред, сложих ръце на хълбоците си и строго му наредих да се връща в клетката си. Странното беше, че той, изглежда, разбра какво му казвам да направи. Мина покрай мен, потри хълбок в крака

ми и се подчини! Отиде с бавни безшумни стъпки до рампата, помахна напред-назад с опашка, докато ме гледаше, покатери се и с три големи скока влезе през вратата.

Забързано приближих да затворя вратата и когато тя най-накрая се захлопна, изпуснах дълга въздишка. След като му занесох храната и водата за деня, тръгнах да намеря господин Дейвис, за да съобщя новината.

Господин Дейвис я прие сравнително добре, като се има предвид, че ставаше дума за тигър на свобода. Беше изненадан, че бях позагрижена за безопасността на Рен, отколкото за моята. Увери ме, че съм постъпила правилно и дори беше впечатлен, че съм се справила спокойно със ситуацията. Казах му, че ще внимавам повече и ще гледам клетката винаги да е залостена както трябва. И все пак, бях сигурна, че не бях оставила клетката отключена по невнимание.

Следващата седмица отлетя като в мъгла. Господин Кадам не се появи отново чак до вечерта на последното представление на Рен. Приблужи се и попита дали може да се срещнем след вечеря.

— Разбира се, ще ви чакам по време на десерта — отвърнах.

Настроението беше празнично. Когато видях господин Кадам да влиза в сградата, взех листовете и молива си и две купички сладолед, а после седнах срещу него.

За начало той разпръсна пред мен различни формуляри и документи за подпис.

— Ще превозим тигъра с камион оттук до летището в Портланд. Оттам ще се качим на товарен самолет, който ще ни откара в Ню Йорк Сити, ще прекоси Атлантическия океан и ще продължи към Мумбай. Когато пристигнем в Мумбай, ще оставя Рен в способните ви ръце за няколко дни, докато се погрижа за някои бизнес дела в града. Уговорил съм на летището в Мумбай да ни посрещне камион. Двамата с вас ще надзираваме работниците, които ще натоварят Рен от самолета в камиона. На един шофьор е възложено да откара двама ви до резервата. Направени са и приготовления да останете в резервата няколко дни. После може да се върнете в Мумбай, когато ви е удобно, за да се подготвите за обратния път. Ще ви осигуря пари за път, повече от достатъчно за всякакви спешни случаи.

Водех си бележки с бясна скорост, опитвайки се да запиша всичките му указания.

— Господин Дейвис ще помогне да подготвим Рен, а освен това ще го натовари на камиона утре сутринта. Предлагам да си пригответе чанта, включваща всички лични вещи, които може би ще искате да вземете със себе си. Нощес ще остана да пренощувам тук, така че може да вземете колата под наем, с която пристигнах, и да си отидете вкъщи да си съберете нещата, стига да се върнете тук рано сутринта. Имате ли някакви неотложни въпроси?

— Ами, имам около милиард въпроси, но повечето могат да... чакат до утре. Предполагам, че е по-добре да си отида вкъщи и да приготвя багажа си.

Той се усмихна топло и ми подаде ключовете от колата си.

— Благодаря ви отново, госпожице Келси. С нетърпение очаквам съвместното ни пътуване. Ще се видим сутринта.

Усмихнах се в отговор и му пожелах лека нощ. Върнах се в палатката да събера нещата си и отидох за малко при Мат, господин Дейвис и господин Маурицио. Бях прекарала в цирка съвсем кратко време, но вече се бях привързала към тях.

След като им пожелах късмет и се сбогувах, се отбих до клетката на Рен да му пожелаая „лека нощ“. Той вече спеше, затова го оставих на спокойствие и излязох на паркинга.

Там беше паркирана само една кола — красив сребрист кабриолет. Погледнах ключодържателя и прочетох: „Бентли ГТС“.

Леле божичко! Сигурно се майтапите. Тази кола вероятно струва цяло състояние! Господин Кадам ми се доверява да карам това?

Приближих се боязливо до колата и натиснах бутона за отключване. Фаровете примигнаха към мен. Отворих вратата, настаних се на меката, гладка като масло кожена седалка, и прокарах ръка по елегантната, леко набраздена тапицерия. Таблото над скоростите изглеждаше ултрамодерно, с изискани бутони и циферблати в сребрист металик. Това беше най-люксовата кола, която бях виждала.

Запалих двигателя и подскочих, когато изрева и заработи. Дори аз, която нямах никакви истински познания за колите, можех да определя, че тази е бърза. Въздъхнах от удоволствие, когато осъзнах, че освен това включва затоплени масажирани седалки. Пристигнах

вкъщи само след няколко минути, като изпъшках от разочарование, че живея толкова близо до панаирните площи.

Майк настоя, че мястото на едно „Бентли“ е в гаража. Обзет от радостно въодушевление, изкара стария си седан на улицата и го паркира до металните кофи за боклук. Бедната вярна кола беше изхвърлена през вратата като стара домашна котка, докато новодошлото котенце получи мека възглавница на леглото.

В крайна сметка тази вечер Майк прекара няколко часа в гаража, като гукаше на кабриото и го милваше. Аз, от друга страна, прекарах вечерта си, обмисляйки какво да взема в Индия. Изпрах си дрехите, приготвих си голяма чанта и прекарах известно време в разговори с осиновителите си. Двете деца, Ребека и Сами, искаха да чуят всичко за двете ми седмици в цирка. Говорихме и за вълнуващите неща, които бих могла да видя и направя в Индия.

Те бяха добри хора, добро семейство, и държаха на мен. Сбогуването беше трудно, въпреки че беше само временно. Технически бях възрастен човек, но въпреки това ми беше нервно, че ще пътувам толкова надалече сама. Прегърнах и целунах двете деца. Майк сдържано стисна ръката ми и ме прегърна за цяла минута. После се обърнах към Сара, която ме притегли в здрава прегръдка. После и двете се просълзахме, но тя ме увери, че винаги ще бъдат само на едно телефонно обаждане разстояние.

Тази нощ бързо се унесох в дълбок сън и сънувах красив индийски принц, който по случайност имаше домашен тигър.

---

[1] Fate silenzio (ит.) — тихо, пазете тишина. — Б.пр. ↑

[2] Amici miei (ит.) — приятели мои. — Б.пр. ↑

[3] Denaro (ит.) — пари. — Б.пр. ↑

[4] D'accordo (ит.) — съгласен. — Б.пр. ↑

5. САМОЛЕТЪТ

На другата сутрин се събудих много положително настроена и ентузиазизирана за пътуването. Взех душ и след бърза закуска грабнах чантата си, прегърнах отново Сара, защото единствено тя беше будна, и изтичах до гаража, плъзгайки се в „Бентлито“, и открих, че е толкова възхитително, колкото си спомнях.

Влязох в паркинга на панаирните площи и спрях до средно голям товарен камион. Имаше дебело предно стъкло, много големи колела и мънички врати, до които се стигаше, като се изкачиш по стъпало. Приличаше на прехвърлил най-добрите си години пикап, но вместо да го „пенсионират“ по старост беше вкаран в употреба за превозване на товари. Зад кабината имаше товарна платформа с подобна на кутия стоманена рамка покрита със сив брезент.

Отзад рампата беше спусната: господин Дейвис вече товареше Рен в клетката. Рен носеше около врата си дебел нашийник прикрепен към дълга верига, която господин Дейвис и Мат държаха здраво. Тигърът изглеждаше много спокоен и невъзмутим въпреки хаоса, който кипеше около него. Всъщност ме гледаше, докато търпеливо чакаше мъжете да подготвят камиона. Най-сетне те бяха готови и с една заповед от господин Дейвис Рен беше бързо прехвърлен в клетката.

Господин Кадам взе чантата ми и я преметна през рамо. Попита:

— Госпожице Келси, бихте ли желали да ме придружите в кабриото или искате да пътувате в камиона с шофьора?

Погледнах товарния пикап и бързо взех решение:

— С вас. Никога не бих избрала каросерия на пикап пред луксозно кабрио.

Той се засмя в знак на съгласие, а после сложи чантата ми в багажника на „Бентли“-то. Разбирайки, че е време за тръгване, помахах за довиждане на господин Дейвис и Мат, качих се отново в кабриото и закопчах предпазния колан. Преди да се усетя, вече се носехме плавно по магистрала 1–5 зад камиона.

Заради вятъра беше трудно да разговаряме, затова просто облегнах глава назад върху меката, топла кожа и загледах как пейзажът преминава покрай мен. Всъщност пътувахме бавно — с петдесет и пет мили в час, десетина мили в час под ограничението за скоростта. Любопитни зяпачи забавяха колите си, за да изгледат малкия ни конвой. Трафикът стана по-натоварен близо до Уилсънвил, където бързо настигнахме хората, пътуващи сутрин към работните си места, които бяха ни подминали по-рано.

Летището беше на двайсетина мили по-нататък по Магистрала 205 — малък главен път, разположен като дръжка на чаена чаша върху 1–5. Камионът пред нас свърна по Еърпорт Драйв, а после се изтегли на една странична улица и спря зад няколко просторни хангара. Няколко товарни самолета бяха подредени в редица и ги зареждаха с товари. Господин Кадам се промъкна с криволичене между хора и оборудване и спря близо до един частен самолет. Името отстрани гласеше „Авиолинии Летящ Тигър“ и се виждаше изображение на бягащ тигър.

Обърнах се към господин Кадам, кимнах с глава към самолета и казах:

— „Летящ тигър“, а?

Той се засмя:

— Това е дълга история, госпожице Келси, и ще ви разкажа всичко за нея в самолета. — Измъквайки чантата ми от багажника, той подаде ключовете на един мъж, застанал отстрани, който веднага се качи във великолепната кола и я изкара от пистата.

Двамата загледахме как няколко снажни едри мъже вдигнаха клетката на тигъра с моторизиран крик и умело го прехвърлиха в самолета в голяма, изработена специално за него клетка.

Уверявайки се, че тигърът е на сигурно и удобно място, ние се качихме по подвижната стълба на самолета и влязохме вътре.

Бях удивена от пищния интериор. Самолетът беше тапициран в черно, бяло и хром, което му придаваше изискан и модерен вид. Черните кожени седалки изглеждаха изключително удобни, безкрайно различни от местата в обикновените пътнически самолети, и се накланяха изцяло назад!

Привлекателна стюардеса-индийка с дълга, тъмна коса ми посочи едно кресло и се представи:

— Казвам се Нилима. Моля, заемете мястото си, госпожице Келси. — Имаше акцент, подобен на този на господин Кадам. Попитах: — И вие ли сте от Индия?

Нилима кимна и ми се усмихна, докато разбухваше една възглавница зад главата ми. След това ми донесе одеяло и най-различни списания. Господин Кадам седна в широкото кресло срещу мен. Отпрати стюардесата с махване на ръка и закопча колана на седалката си, отказвайки се от възглавницата и одеялото.

Бях летяла със самолет само два пъти преди на семейни ваканции. По време на самия полет обикновено бях доста отпусната и спокойна, но излитанията и кацанията ме правеха нервна и напрегната. Вероятно най-много ме смущаваше звукът от двигателите — зловещият рев, докато оживявах — а чувството, че си изтикан назад в седалката, докато самолетът се отлепя да излита, винаги ми докарваше гадене. Приземяванията също не бяха забавни, но обикновено бях толкова развълнувана, че ще сляза от самолета и ще се раздвижа, та просто исках да приключа с това.

Този самолет определено беше различен. Беше луксозен, просторен и имаше много място да си протегнеш краката и удобни кожени накланящи се назад седалки. Беше толкова по-хубаво от еърбъсите. Да го сравняваш с обикновен самолет, беше все едно да сравниш подгизнал от мазнина, застоял пържен картоф, който откриваш под седалката на някоя кола, с огромен печен картоф с втрита в обелката му сол, покрит със заквасена сметана, нарязан на ситно бекон, настъргано сирене и поръсен с прясно счукан черен пипер. Да, *луксозна машинка беше този самолет.*

Целият този лукс, съчетан с прекрасното кабрио, ме накара да се зачудя за работодателя на господин Кадам. Трябва да е някой с много голямо богатство и влияние в Индия. Опитах се да се сетя кой може да бъде, но не ми хрумна дори далечна догадка.

Може би е някой от онези актьори в Боливуд. Чудя си колко ли пари изкарват. Не, не може да е това. Господин Кадам работи за него отдавна, така че вероятно сега той е много стар.

Самолетът беше набрал скорост и бе излетял, докато размишлявах за тайнствения работодател на господин Кадам. Дори не бях забелязала! Може би беше, защото креслото ми беше толкова меко, че просто се отпуснах назад в него и потънах, когато самолетът се

издигна, или може би причината беше, че пилотът свърши изключителна работа. Или пък по малко и от двете. Погледнах навън през прозореца и видях как река Кълъмбия се смалвява все повече и повече, докато преминахме през облачното покритие и вече не виждах земя.

След около час и половина бях изчала едно списание от кора до кора и бях довършила както sudokuто, така и кръстословицата. Оставих списанието си и погледнах към господин Кадам. Не исках да му досаждам, но имах милион въпроси.

Прочистих гърло. В отговор той ми се усмихна над списанието си с новини. Разбира се, първото, което излезе от устата ми беше въпросът, който ме интересуваше най-малко:

— Е, господин Кадам, разкажете ми за Авиолинии „Летящият тигър“.

Той затвори списанието си и го остави на масичката.

— Хмм. Откъде да започна? Моят работодател някога притежаваше, а аз управлявах, товарна самолетна компания, наречена „Товарни превози Летящият тигър“, или „Авиолинии Летящият Тигър“ за по-кратко. Беше най-голямата от водещите трансатлантически компании за чартърни полети през 40-те и 50-те години на двайсети век. Предоставяхме обслужване по всички континенти по света.

— Откъде е дошло името „Летящият тигър“?

Той се размърда леко на седалката си.

— Вече знаете, че моят работодател е привързан към тигри, така че причината беше тази, в съчетание с факта, че някои от първите пилоти летели на самолети, известни като „тигри“ през Втората световна война. Може би помните, че са били боядисани в шарките на тигровите акули, за да изглеждат свирепо в битка. В края на осемдесетте години работодателят ми реши да продаде компанията. Но запази един самолет — този — за лично ползване.

— Как се казва вашият работодател? Ще се запозная ли с него?

Очите му проблеснаха игриво:

— Със сигурност. Той ще ви се представи, когато кацнете в Индия. Сигурен съм, че ще иска да разговаря с вас. — Усмихвайки се с насърчително изражение, добави. — Има ли други въпроси?

— Значи вие сте нещо като негов вицепрезидент?

Индиецът се засмя:

— Достатъчно е да кажа, че е много заможен човек, който ми доверява напълно да се занимавам с всичките му бизнес дела.

— А, значи сте за него това, което е г-н Смитърс за г-н Бърнс.

Той учудено изви вежда към мен:

— Боя се, че не разбирам препратката ви.

Изчервих се и магнах с ръка:

— Няма значение. Те са герои от „Семейство Симпсън“. Вероятно никога не сте гледали поредицата.

— Боя се, че не. Съжалявам, госпожице Келси.

Господин Кадам изглеждаше леко смутен или нервен, когато говореше за шефа си, но му доставяше удоволствие да говори за самолети, затова го насърчих да продължи. Извих се на мястото си и се раздвижих. Изритвайки обувките си, седнах с кръстосани крака в креслото и попитах:

— Какви товари превозвате?

Той видимо се отпусна:

— През годините компанията е превозвала доста интересна колекция от товари. Например, спечелихме договора да превозим прочутия кит-убиец от „Воден свят“, както и факлата от Статуята на свободата. През повечето време обаче товарът е бил доста обикновен. Превозвахме неща от рода на консервирани продукти, платове и пакети, доста голямо разнообразие от товари всъщност.

— Как, за Бога, се намества кит в самолет?

— Перка по перка, госпожице Келси. Перка по перка.

Лицето на господин Кадам остана сериозно. Засмях се силно. Избърсвайки една сълза от ъгълчето на окото си, поисках да си изясня:

— Значи вие управлявате компанията?

— Да. Прекарах много време, развивайки Авиолиниите „Летящият тигър“. Много обичам авиацията. — Той посочи към самолета: — Машината, на която пътуваме, се нарича МД-11, „Макдонъл Дъглас“. Това е самолет за дълги пътувания, какъвто е необходим, когато се прекосява океанът. Корпусът е просторен и удобен, както може би сте забелязали. Има два двигателя, монтирани под крилето, а трети двигател е разположен отзад в основата на вертикалния стабилизатор. Разбира се, интериорът е създаден за удобство и отдих, и наемаме пилота, наземния екипаж, както и друг персонал, с оглед на сигурността.

— Хмм, звучи... солидно.

Той се наведе леко напред в креслото си и заговори въодушевено:

— Макар че този самолет е по-стар модел, той осигурява много плавно и бързо пътуване. — Започна да изброява на пръсти отличителните му черти: — Включва разтегнат корпус, голям размах на крилете, рафиниран профил при обточването на крилото и опашката и чисто нови двигатели. Пилотската кабина разполага с най-съвременни удобства — електронни табла с уреди, двойно управление на полета, GPS, централно устройство за откриване на повреди — и освен това има възможност за автоматично кацане при лоши атмосферни условия. Разбира се, запазихме и първоначалното име на компанията и логото отстрани, което открихте, когато се качвахме.

Беше се изпълнил с пламенен ентузиазъм по време на техническата си беседа. Сигурна съм, че всичко това означаваше *нещо*, но нямах представа точно какво. Единственото, което узнах от беседата, беше, че това е дяволски добър самолет и шумеше сякаш има три двигателя.

Той сигурно беше разбрал, че и понятие си нямам за какво говори, защото погледна озадаченото ми лице и се разсмя:

— Може би е добре да обсъждаме нещо друго, а? Какво ще кажете да споделя някои митове за тигри от родината си?

Кимнах ентузиазирано, насърчавайки го да продължи, протегнах крака настрани и ги подгънах под креслото си. После придърпах одеялото до брадичката си и се облегнах на възглавницата.

Интонацията на господин Кадам се промени, когато се приготви да разказва. Английското му произношение изчезна и различния му акцент стана по-отчетлив, а думите — по-мелодични.

Изпитвах наслада да слушам интонацията на ритмичния му глас.

— Тигърът е смятан за големия закрилник на джунглата. Няколко индийски мита твърдят, че тигърът има големи сили. Той е готов да се бие храбро срещу могъщи дракони, но е готов и да помага на обикновени фермери. Една от множеството му задачи е да придърпва дъждовни облаци с опашката си, слагайки край на сушата за бедните села.

— Много се интересувам от митология. Индийците още ли вярват в тези митове за тигри?

— Да, особено в селските области. Но такива, които вярват, могат да се намерят във всички части на страната, дори сред онези, които смятат себе си за част от модерния свят. Знаехте ли, че според някои хора мъркането на тигъра спира кошмарите?

— Господин Дейвис каза, че тигрите не мъркат. Каза ми, че големите животни от семейство Котки, които ръмжат и реват, не могат да мъркат, но се кълна, че понякога Рен мърка.

— Да, права сте. Съвременната наука твърди, че един тигър не може да издава звука, разпознаван като мъркане. Някои от по-едрите представители на семейство Котки издават пулсиращ звук, но не е съвсем същият като мъркането на домашна котка. И въпреки това има някои индийски митове, които говорят за мъркащ тигър. Казват също и че тялото на тигъра има уникални изцеляващи свойства. Това е една от причините, поради които те са редовно преследвани и убивани, а телата им осакатявани или продавани за различни части.

Той се облегна назад в стола си, отпусвайки се:

— В исляма вярват, че Аллах изпраща тигър да защитава и закриля онези, които го следват предано; но ще изпрати тигър и за да накаже онези, които смята за изменници.

— Хмм, мисля, че ако аз изповядвах исляма, бих побягнала от тигъра, просто за по-сигурно. Нямах да знам дали идва да ме накаже, или да ме защити.

Той се засмя:

— Да, много благоразумно от ваша страна. Признавам, че възприех донякъде същото благоговение, което изпитва моя работодател към тигрите, и съм изучавал многобройни текстове, свързани най-вече с митологията на индийските тигри.

Гласът му заглъхна за миг, когато той се вгълби в мисли и очите му застинаха отворени. Потри с показалец някакъв символ върху разтворената си яка и забелязах, че носи малка клиновидна висулка на верижка, наполовина пъхната в ризата му.

Когато погледът му отново се фокусира върху мен, той бързо отпусна ръка в скута си и продължи:

— Тигрите са също и символ на власт и безсмъртие. За тях се говори, че побеждават злото чрез различни средства. Наричат ги „даряващи живот“, „стражи“, „пазители“ и „защитници“.

Изпънах крака и отново облегнах глава на възглавницата.

— Има ли митове за тигри, в които да се говори за дама в беда?

Той се замисли:

— Хмм, да. Всъщност една от любимите ми истории е за бял тигър, на когото му порастват криле и той спасява принцесата, която го обича, от жестока участ. Когато я понася на гърба си се отказват от телесните си форми и се превръщат в една-едничка бяла ивица, носеща се из небесата, като най-накрая се присъединяват към звездите на Млечния път. Заедно прекарват вечността, като бдят над хората по Земята и ги закрилят.

Прозях се сънено:

— Това е наистина прекрасно. Мисля, че и на мен тази ми е любимата. — Мекият му, мелодичен глас ме беше накарал да се отпусна. Въпреки упоритите си усилия да остана будна, заспивах.

Той продължи спокойно:

— В Нагаланд вярват, че тигрите и хората имат родствена връзка, че са братя. Има един мит, който започва така: Майка Земя била майка на тигъра, а също и на човека. Някога двамата братя били щастливи, обичали се и живеели в хармония. Но помежду им започнала вражда заради една жена и Братът-Тигър и Братът-Човек се вкопчили в такава жестока схватка, че Майката Земя не можела вече да понася враждата им и трябвало да прогони и двамата. Братът-Тигър и Братът-Човек напуснали дома на Майката Земя и излезли от един много дълбок, тъмен проход в недрата на земята, за който се говорело, че е бърлога на един мравояд. Като живеели заедно в недрата на земята, двамата братя все още се карали всеки ден, докато накрая решили, че ще бъде по-добре да живеят отделно. Братът-Тигър отишъл на юг да ловува в джунглата, а Братът-Човек поел на север, за да обработва земята и долината. Ако стояли далече един от друг, и двамата били доволни. Но ако единият навлезел в територията на другия, битките се възобновявали. Много животи по-късно легендата още е вярна. Ако потомците на Брата-Човек си тръгнат от джунглите с мир, Братът-Тигър също ще ни остави на мира. Въпреки това тигър е наш родственик и казват, че ако се взираш в очите на тигър достатъчно дълго, ще успееш да разпознаеш сродна душа.

Клепачите ми започваха да се затварят против волята ми. Исках да попитам какво е бърлога на мравояд, но устата ми отказваше да помръдне и усещах клепачите си толкова натежали. Направих

последно усилие да остана будна, като се надигнах малко в креслото си, отваряйки с мъка очи.

Господин Кадам ме гледаше замислено:

— Белият тигър е специален вид. Той бива неумолимо привлечен към личност, към жена, която има силно чувство за самоувереност. Тази жена ще притежава голяма вътрешна сили, ще бъде достатъчно проникателна, за да отличи доброто от злото и ще има силата да преодолее много препятствия. Тя е призвана да върви с тигрите...

И тогава заспах.

Когато се събудих, креслото срещу мен беше празно. Седнах и се огледах наоколо, но не видях господин Кадам никъде. Разкопчах предпазния си колан и тръгнах да потърся тоалетната.

Отваряйки една плъзгаща се врата, влязох в изненадващо просторна баня. Изобщо не приличаше на малките, подобни кутийки тоалетни в обикновените самолети. Лампите бяха скрити в стените и меко осветяваха специалните удобства на помещението. Банята беше декорирана в медно, кремаво и прасковен цвят, които ми допадаха повече, отколкото модерното строго обзавеждане на пътническия салон.

Първото, което забелязах, беше душът! Отворих остъклената врата, за да надникна вътре. Имаше красиви кремави плочки подредени в прекрасни фигури. Имаше закрепени туби с шампоан, балсам и сапун. Медната глава на душа беше подвижна и се пускаше и спираше с едно просто натискане, като кухненски кран. Предположих, че тази изработка помага да се използва по-малко вода, която едва ли беше в изобилие на борда на един самолет. Дебел кремав килим покриваше красивия настлан с плочки под.

Отстрани две вертикални ниши, вградени в стената, бяха пълни с меки, бели като алабастр хавлиени кърпи, придържани от меден лост. В друго широко отделение се мъдреше копринено мек халат за баня, който май беше от кашмир. Висеше на медна закачалка. Точно под него, в друга малка ниша имаше чифт кашмирени пантофи.

От двете страни на медния кран на дълбок умивалник с форма на тънък правоъгълник имаше по един флакон. Единият беше с

кремообразен сапун, а другият — с благоуханен лосион с дъх на лавандула.

Приключих в банята, почти мразейки мисълта, че ще трябва да изляза от нея и се отправих обратно към удобното си кресло. Господин Кадам се беше върнал и Нилима, стюардесата, ни донесе обяд, който миришеше възхитително. Беше поставила между нас маса, подредена за двама. Това, което правеше тази маса специална, бяха леките вдлъбнатини, предназначени за поставяне на всички съдове и прибори за хранене. Чините ни бяха поставени в ниски, кръгли вдлъбнатини, специално направени да ги поберат. От едната страна имаше малък отвор, за да може стюардесата да ги поставя и изважда лесно. Чиниите ни бяха поставени в малко по-дълбоки вдлъбнатини, а имаше дори малка ваза, пълна с жълти рози с къси дръжки, поставена в собствено вдлъбнато местенце.

Нилима вдигна затоплящите капаци от чиниите ни и оттам се разнесе съблазнителният аромат на риба.

Тя обяви:

— Днешният обяд е изпечена в тесто камбала с лешници, със задушени в масло аспержи, чесън, картофено пюре и лимонов сладкиш за десерт. Какво ще желаете за пиене?

— Вода с лимон — отговорих.

— За мен същото — каза господин Кадам.

Насладихме се на обяда си заедно. Господин Кадам ми задаваше много въпроси за Орегон. Изглежда, изпитваше неутолима жажда да научава нови факти и ме питаше за всичко — от спорта, за който аз не знаех почти нищо, до политиката, за която не знаех абсолютно нищо, и до флората и фауната на щати, за които знаех много.

Говорихме за това как е в гимназията, за преживяваният ми в цирка и за родния ми град: пасажите от съомга, разсадниците за коледни дръвчета, фермерските пазари и къпиновите храсти, които се срещаха толкова често, че хората на практика ги смятаха за плевели. Той беше лесен събеседник, страхотен слушател, и се чувствах удобно с него. През ума ми мина мисълта, че от него би излязъл страхотен дядо. Аз така и нямах шанс да познавам никого от моите двама. Бяха починали, преди да се родя, както и другата ми баба.

След като приключихме обяда си, Нилима се върна да раздигне чиниите ни и я загледах как прибира масичката. Когато натисна

бутонче, се разнесе звук от малък, тих мотор. Безкраката правоъгълна маса се наклони нагоре, докато се долепи до стената, а после се плъзна в облицовката. Когато масата се намести, Нилима отмести ръка от бутона и ни инструктира да закопчаем предпазните си колани, защото пристигаме в Ню Йорк.

Спускането беше толкова гладко, колкото и излитането, затова реших, след като кацнем, да се срещна с пилота и да му кажа, че е изключително способен. Наложих се господин Кадам да превежда, защото пилотът не говореше английски, с изключение на основни, свързани с летенето думи. Докато презареждахме гориво за пътуването до Мумбай, посетих Рен.

След като се уверих, че има достатъчно храна и вода, седнах на пода до клетката му. Той се приближи бавно и безшумно и се стовари на пода до мен. Гърбът му беше протегнат по дължината на клетката, с раирана козина, която стърчеше и се подаваше през решетките, гъделичкайки краката ми, и лице, допряно до ръката ми.

Засмях му се, наведох се да погала козината на гърба му, и му разказах някои от митовете за тигри, които господин Кадам споделил с мен. Опашката му непрестанно се мяташе и тупваше леко напред-назад, като се вмъкваше и измъкваше от решетките на клетката.

Времето отлетя бързо и самолетът скоро бе готов отново да излети. Господин Кадам вече закопчаваше колана си. Потупах Рен по гърба и също се върнах на мястото си.

Излетяхме и господин Кадам ме предупреди, че това ще е дълъг полет, около шестнайсет часа, а също и че ще изгубим ден от календара. След като достигнахме подходящата височина на летенето, той предположи, че може да искам да гледам някой филм. Нилима ми връчи списък с всички филми, с които разполагаха, и аз си избрах „Отнесени от вихъра“.

Тя отиде до преградата между пътническия салон и пилотската кабина, натисна един бутон на стената и от преградата се плъзна навън голям бял екран. Креслото ми се извъртя с лекота с лице към екрана и дори се накланяше, с поставка за краката, така че се настаних удобно и се отпуснах щастливо със Скарлет и Рет.

Когато най-накрая стигнах до: „Та нали и утре е ден“, се изправих и се протегнах. Погледнах през прозореца и видях, че отвън

цари мрак. Имах чувството, че е едва пет следобед, но предположих, че в настоящата ни часова зона вероятно е девет вечерта.

Нилима се приближи бързо и върна екрана на мястото му, започна отново да слага масата.

— Много ви благодаря за тези вкусни обеди и вечери, а също и за прекрасното обслужване — казах й одобрително.

— Да, благодаря, Нилима. — Господин Кадам й намигна, а тя наклони леко глава и си тръгна.

Отново вечерях в приятна и приятелска атмосфера с господин Кадам. Този път говорихме за неговата страна. Той ми разказа всевъзможни интересни неща и описа очарователни места в Индия. Запитах се дали щях да имам време да видя или направя някое от тези неща. Той разказваше за древни индийски военачалници, яки крепости, азиатски нашественици и ужасни битки. Когато говореше, имах чувството, че съм там и лично виждам и преживявам всичко.

За вечеря Нилима ни сервира пълнено пиле „Марсала“ с тиквички на скара и салата. Почувствах се малко по-добре, като хапнах повече зеленчуци за вечеря, но после тя извади шоколадови кексчета за десерт.

Въздъгнах:

— Защо всички вредни неща за ядене винаги са толкова фантастично вкусни?

Господин Кадам се засмя:

— По-добре ли ще се почувствате, ако си поделим едно?

— Определено. — Ухилих се, срязвах кексчето си наполовина и прехвърлих неговата порция върху чиста чиния, която Нилима беше извадила.

Облизах горещия шоколадов сос с фондан от лъжицата си. *Животът, е... поне днес, във всеки случай, беше хубав. Можех да се науча да живея така.*

През следващите два часа говорихме за любимите си книги. Той обичаше класиците също като мен и прекарахме страхотно, като обсъждахме паметни литературни образи: капитан Ахав, д-р Франкенщайн, Робинзон Крузо, Жан Валжан, Яго, Хестър Прин и господин Дарси. Освен това той ме запозна с няколко образа от

индийските епоси, с интересно звучащи имена, например Арджуна, Шакунтала, както и Генд от японската литература.

Потискайки една прозявка, се върнах да нагледам отново Рен. Посегнах през решетките да го погая по главата и зад ухото.

Господин Кадам ме загледа и каза:

— Госпожице Келси, не се ли страхувате от този тигър? Не смятате ли, че ще ви нарани?

— Мисля, че *може* да ме нарани, но знам, че *няма* да го направи. Трудно е за обяснение, но се чувствам в безопасност с него, сякаш е повече приятел, отколкото диво животно.

Господин Кадам не изглеждаше разтревожен, само любопитен. За миг поговори тихо с Нилима.

Тя се приближи към мен и попита:

— Готова ли сте да поспите, госпожице?

Кимнах и тя ми показа къде е прибрана чантата ми. Взех я и се отправих към банята. Не се забавих много, но тя беше свършила доста работа.

Сега пространството бе отделено със завеса и тя беше приготвила разтегателен диван, който се превръщаше в удобно легло със сатенени чаршафи и дебели, меки възглавници. Скрита лампа с ключ бе вградена в стената точно до леглото. Самолетът беше затъмнен, а тя ми каза, че господин Кадам ще бъде от другата страна на завесата, ако имам нужда от нещо.

Бързо проверих клетката на тигъра. Той ме наблюдаваше през присвити очи, с глава върху лапите.

— Лека нощ, Рен. Ще се видим в Индия утре.

Твърде уморена, за да чета, аз се покатерих под меките, гладки като коприна завивки, изключих лампата и оставих приглушеното бръмчене на двигателите да ме приспи.

Събуди ме аромат на бекон. Надникнах зад ъгъла и видях господин Кадам да седи, зачетен във вестника, с чаша ябълков сок на масата пред него. Погледна ме над вестника. Видях, че косата му е леко влажна и че вече е облечен за деня.

— Най-добре се заемете със сутрешния си тоалет, госпожице Келси. Скоро пристигаме.

Грабнах чантата си и се отправих към луксозната баня. Взех бърз душ, втривайки в косата си ароматния шампоан с дъх на рози. Когато свърших, увих косата си с дебела хавлиена кърпа и облякох кашмирения халат. Въздъгнах дълбоко и си позволих да се насладя на меката тъкан за миг, докато реша какво да облека. Избрах червена блуза и джинси и прибрах косата си в конска опашка, завързвайки я с червена панделка. Като побързах да се върна при господин Кадам, се отпуснах в коженото кресло, а Нилима ми донесе затоплена чиния с бекон, яйца и препечени филийки.

Изядох яйцата, гризнах от препечената филийка и пих малко портокалов сок, но реших да запазя бекона си за Рен. Докато Нилима прибираще леглото и масата от закуската, аз тръгнах към клетката с лакомството, което носех. В опит да го изкуша, протегнах едно парче през решетките на клетката. Той се приближи, много внимателно захапа крайчето, измъкна го от ръката ми и после погълна парчето наведнъж.

Засмях се:

— Хей, Рен, трябва да го дъвчеш. Я чакай — тигрите дъвчат ли? Е, поне го яж по-бавно. Вероятно никога не получаваш такива лакомства. — Протегнах другите три парчета едно по едно. Той погълна лакомо всичките, а после стрелна език през решетките да близне пръстите ми.

Засмях се тихо и отидох до кухненската преграда да си измия ръцете. После събрах всичките си неща и прибрах чантата си в отделението за багаж отгоре. Точно бях приключила, когато се приближи господин Кадам. Той посочи навън през прозореца и каза:

— Госпожице Келси, добре дошли в Индия.

6. МУМБАЙ

Взирах се през прозореца, докато летяхме над океана и приближавахме града. Предполагам, че всъщност не бях очаквала модерен голям град и останах удивена от стотиците високи, стъклени, еднакви сгради, простиращи се пред мен. Докато кръжахме из обширното летище с форма на полумесец, колесниците на самолета се спуснаха в подготовка за приземяването ни.

Лъскавият луксозен самолет подскочи два пъти и се спусна към пистата. Извъртях се в креслото си да видя как се справя Рен. Беше се изправил в очакване, но, ако не се брои това, изглежда беше добре. Почувствах прилив на бурна енергия, когато започнахме да рулираме по пистата и спряхме на един временно подготвен участък за кацане.

— Госпожице Келси, готова ли сте за слизане? — попита господин Кадам.

— Да. Само да измъкна чантата си.

Метнах я през рамо, излязох от самолета и бързо изтичах надолу по стъпалата до земята. Вдишвайки дълбоко влажния въздух, с изненада видях сиво небе. Беше топло и влажно, но поносимо.

— Господин Кадам, в Индия обикновено не е ли горещо и слънчево?

— Това е сезонът на мусоните. Тук почти никога не е студено, но през юли и август имаме доста дъжд и от време на време по някой циклон.

Подадох му чантата си и бавно се приближих и загледах как няколко работници се опитват да натоварят Рен. Това беше много трудна операция, отколкото в Съединените щати. Двама мъже прикрепиха дълги вериги към нашияника му, докато друг фиксира рампа отзад на един камион. Измъкнаха тигъра от самолета без проблеми, но после мъжът най-близо до Рен дръпна веригата твърде силно. Тигърът реагира бързо. Изрева гневно и замахна с лапа към мъжа.

Знаех, че е опасно да се приближавам, но нещо ме побутна напред. Мислейки единствено за удобството на Рен, приближих до изплашения човек, взех веригата от него и му направих знак да се дръпне назад. Той изглеждаше благодарен, че е освободен от отговорността. Зашепнах успокоителни думи на тигъра, потупах го по гърба и го придумах да тръгне с мен към камиона.

Той реагира незабавно и тръгна до мен, кротък като агънце, като влачеше тежките вериги зад себе си по земята. При рампата спря и потри тяло в крака ми. После скочи в камиона, бързо се обърна с лице към мен и близна ръката ми.

Погалих го нежно по рамото и му зашепнах тихо, успокоявайки го, докато ръката ми внимателно стигна над нашийника му и откачи тежките вериги. Рен хвърли поглед към мъжете, които още стояха застинали на същото място със зашеметени изражения, изсумтя сърдито, за да покаже неприязънта си към тях и изръмжа тихо. Докато му давах вода, той триеше глава в ръката ми и не изпускаше от поглед работниците, сякаш ми беше куче-пазач. Мъжете заговориха много бързо помежду си на хинди.

Затворих клетката и я заключих, докато господин Кадам се приближи към мъжете и заговори тихо. Не изглеждаше изненадан от случилото се. Каквото и да бе казал, то успокои мъжете, които започнаха да обикалят отново наоколо, като се погрижиха да оставят много място на тигъра. Бързо събраха оборудването и преместиха самолета в един близък хангар.

След като Рен бе прибран на сигурно място в камиона, господин Кадам ме запозна с шофьора, който изглеждаше мил, но много млад, дори по-млад от мен. След като ми показа къде е прибрана чантата ми, господин Кадам посочи друга чанта, която ми беше купил. Беше голяма черна раница с няколко отделения. Той отвори циповете на няколко, за да ми покаже някои от нещата, които беше сложил вътре. Задният джоб с цип съдържаше значителна сума индийска валута. В друг имаше документи за пътуване за Рен и мен. Любопитно отворих друг цип и намерих компас и запалка. Главната преграда на раницата беше заредена с енергийни блокчета, карти и бутилки с вода.

— Ъм, господин Кадам, защо сте сложили в чантата компас и запалка, да не говорим пък за някои от другите неща?

Той се усмихна и сви рамене, като затвори щипците на предницата и постави раницата на предната седалка.

— Никога не се знае какви вещи може да свършат работа по време на пътуването. Просто исках да се погрижа да сте напълно подготвена, госпожице Келси. Имате също и речник на хинди и английски. Дадох указания на шофьора, но той не говори много английски. Сега трябва да се сбогувам с вас. — Той се усмихна и стисна рамото ми.

Внезапно се почувствах уязвима. Да продължа пътуването сама, без господин Кадам, ме изпълваше с тревога. Сякаш отново преминавах първия ден в гимназията — ако гимназията беше една от най-големите страни на света и всички говореха различен език.

Е, вече съм сама. Време е да се държа като голям човек. Насилих се да си вдъхна увереност, но страхът от неизвестното разяждаше отвътре и правеше дупка в стомаха ми.

Попитах умолително:

— Сигурен ли сте, че не можете да промените плановете си и да пътувате с нас?

— Уви, не мога да ви придружа по време на пътуването ви. — Той се усмихна насърчително. — Не се безпокойте, госпожице Келси. Повече от способна сте да се грижите за тигъра, а аз щателно съм уредил всяка подробност от пътуването ви. Нищо няма да се обърка.

Усмихнах му се, а той взе ръката ми, обгърна я между двете свои за миг и каза:

— Имайте ми доверие, госпожице Келси. Всичко ще бъде наред с вас. — С проблясващо пламъче в очите и намигване той си тръгна.

Погледнах Рен:

— Е, хлапе, предполагам, че оставаме само двамата с теб.

Нетърпелив да потегли и да приключи пътуването, шофьорът се провикна назад през кабината на камиона:

— Тръгваме ли?

— Да, тръгваме — отвърнах с въздишка.

Когато се качих в шофьорската кабина, шофьорът настъпи газта и изобщо, дори за миг, не свали крак от педала. Потегли с безумна скорост от летището и след по-малко от две минути криволичеше през трафика с плашеща бързина. Стиснах вратата си и контролното табло пред мен. Той обаче не беше единственият безумен шофьор. Изглежда,

всички на пътя смятаха, че сто и трийсет километра в час, или, според моя пътеводител, осемдесет мили в час, в многолюден град, със стотици пешеходци, не са и наполовина достатъчна скорост. Тълпи от хора, облечени в ярки, крещящи цветове, се движеха във всички посоки край прозореца ми.

Всевъзможни превозни средства изпълваха улиците — автобуси, микробуси и малки, подобни на кутии коли без врати и с по три колела, профучаваха край нас. Непривлекателните, подобни на кутии, сигурно бяха местните такситата, защото бяха стотици. Имаше и безброй мотоциклети, велосипеди и пешеходци. Видях дори животни да теглят каруци, пълни с хора и продукти.

Предположих, че се очаква да се движим в лявата страна на пътя, но, изглежда, нямаше определен модел или дори бели линии за маркиране на платната. Имаше съвсем малко светофари, знаци или сигнали. Колите просто завиваха наляво или надясно, когато се отвореше пролука, а понякога дори когато нямаше. Веднъж една кола подкара право към нас, на косъм от сблъсък, а после се измести в последната възможна секунда. Шофьорът ми се смееше всеки път, щом ахнех уплашено.

Постепенно претръпнах достатъчно, за да започна да забелязвам гледките, покрай които префучавахме, и с интерес видях безброй пъстроцветни пазари и амбулантни търговци, които продаваха еkleктично разнообразие от стоки. Търговци продаваха кукли на конци, бижута, килими, сувенири, подправки, всякакви плодове и зеленчуци от малки сергии или колички.

Изглежда, всеки продаваше нещо. Върху билбордове се виждаше реклами за карти таро, гледане на ръка и ателиета за екзотични татуировки, пиърсинг и рисуване по тялото с къна. Целият град беше забързана, буйна, жива и гъмжаща от туристи тълпа с хора от всевъзможни занятия и класи. Изглежда, нямаше и един свободен квадратен сантиметър.

След мъчително шофиране из шумния и многолюден град, най-сетне се добрахме до магистралата. Най-после успях да отслабя малко хватката си — не защото шофьорът се движеше по-бавно — всъщност бе увеличил скоростта — а защото трафикът оредя значително. Опитвах се да следя по картата накъде завиваме, но липсата на пътни знаци затрудняваше задачата. Едно нещо, което забелязах обаче, беше,

че шофьорът пропусна една отбивка на друг главен път, който щеше да ни отведе до резервата за тигри.

— Натам, завийте наляво! — посочих.

Той сви рамене и махна с ръка към мен, пренебрегвайки предложенията ми. Грабнах речника си и трескаво се опитах да намеря думата „ляво“ или „грешна посока“. Най-накрая открих думите *kharabi raba*, които означаваха „грешен път“ или „неправилна пътека“. Той посочи към пътя напред с показалец, и каза: „Бързо платно“. Предадох се и го оставих да прави каквото иска. В крайна сметка това си беше *неговата* страна. Помислих си, че знае за пътищата повече от мен.

След като пътувахме около три часа, спряхме в мъничко градче, наречено Рамкола. Да го нарека град, би означавало да преувелича големината на мястото, защото то можеше да се похвали само с пазар, бензиностанция и пет къщи. Граничеше с джунгла и именно там най-накрая намерих табела:

РЕЗЕРВАТ ЗА ДИВИ ЖИВОТНИ
„ПАКСИЗААЛАА ЯАУАЛ“
4 КМ

Шофьорът излезе от камиона и започна да пълни резервоара с бензин. Посочи към пазара отсреща и каза:

— Яж. Добра храна.

Грабнах раницата и отидох до каросерията на камиона да проверя как е Рен. Беше се проснал на пода на клетката. Отвори очи и се прозя, когато се приближих, но остана все така отпуснат.

Отидох до пазара и отворих скърцащата врата с лющещ се боя. Една камбанка оповести появата ми.

Индийка, облечена в сари, изникна от една задна стая и ми се усмихна:

— *Намасте*. Искате храна? Да ядете нещо?

— О! Вие говорите английски? Да, с удоволствие бих обядвала.

— Седнете там. Аз направи.

Макар че за мен беше обяд, за тях вероятно беше вечеря, защото слънцето се беше спуснало ниско на небето. Тя ми направи знак да отида до малка маса с два стола, сложена до прозореца, след което изчезна. Магазинът представляваше малко, правоъгълно помещение, което подслоняваше всевъзможни бакалийски стоки, сувенири, изобразяващи резервата за дивеч, и полезни вещи от рода на кибрит и сечива.

Някъде отзад звучеше тиха индийска музика. Разпознах звуците на ситар и чух дрънченето на звънчета, но не можах да различа другите инструменти. Хвърлих поглед през вратата, през която беше минала жената, и чух потракването на тенджери в кухнята. Изглежда, магазинът беше предната част на по-голяма сграда, а семейството живееше в къща, пристроена отзад.

Жената се върна изненадващо бързо, като крепеше четири чинии с храна. Зад нея вървеше младо момиче, което носеше още купи с ядене. Ухаеше екзотично и пикантно.

— Заповядайте, хапнете и се наслаждавайте.

Жената изчезна отзад, а младото момиче започна да оправя рафтовете в магазина, докато се хранех. Не ми бяха донесли никакви прибори, затова загребах по малко от всяко блюдо с пръсти, като не забравих да си служа с дясната ръка, следвайки индийската традиция. *Голям късмет, че господин Кадам беше споменал това в самолета.*

Разпознах ориза „басмати“, хляба *наан* и пилето *тандури*, но другите три ястия не бях виждала никога преди. Хвърлих поглед към момичето, наклоних глава и попитах:

— Говорите ли английски?

Тя кимна и се приближи до мен. Правейки жест с пръсти, каза:

— Малко английски.

Посочих триъгълно тестено изделие, напълнено с пикантни зеленчуци:

— Как се казва това?

— Това *самоса*.

— А това и това?

Тя посочи едното, а после другото:

— *Расмалай* и *байган бхартха*. — Усмихна се свенливо и отново побърза да се заеме с рафтовете.

Доколкото можех да определя, *расмалай* представляваха топки от козе сирене, потопени в сладък сметанов сос, а *байган бхартха* беше ястие от патладжани с грах, лук и домати. Всичко беше много вкусно, но в малко прекалено количество. Когато свърших, жената ми донесе млечен шейк, приготвен с манго, кисело мляко и прясно козе мляко.

Благодарих ѝ, отпих от млечния си шейк и оставих погледи си да се зарее към гледката отвън. Изгледът не беше кой знае какъв: само бензиностанцията и двама мъже, застанали до камиона, които разговаряха. Единият беше много красив млад мъж, облечен в бяло. Той стоеше с лице към магазина и говореше с друг мъж, който беше с гръб към мен. Вторият мъж беше по-възрастен и приличаше на господин Кадам. Изглежда, спореха. Колкото по-дълго ги наблюдавах, толкова по-силно се убеждавах, че това наистина е господин Кадам, но той спореше разгорещено с по-младия мъж, а аз не можех да си представи господин Кадам някога да се ядоса така.

Хм, странна работа — помислих си и се опитах да доловя няколко думи през отворения прозорец. По-възрастният мъж често повтаряше *nahī mahodaya*, а по-младият често казваше *anasbyak* или нещо от този род. Прелистих речника си на хинди и лесно открих *nahī mahodaya*. Означаваше „няма начин“ или „не, сър“. *Anasbyak* беше по-трудно, защото трябваше да разбера как се пише, но в края на краищата го открих. Тази думи означаваше *необходимо* или *съществено*, нещо, което *трябва да бъде* или *е наложително да стане*.

Отидох до прозореца, за да погледна по-добре. Точно тогава младият мъж в бяло погледна нагоре и ме видя, докато се взирах към тях от прозореца. Незабавно прекрати разговора и излезе от полезрението ми, като заобиколи отстрани покрай камиона. Смутена, че са ме хванали, но неустоймо любопитна, аз си проправих път през лабиринта от рафтове до вратата. Трябваше да узная дали по-възрастният мъж наистина е господин Кадам, или не.

Сграбчвайки паянтовата дръжка на вратата, аз я извих и я отворих. Тя изскърца на ръждивите си панти. Прекосих черния път и отидох до камиона, но все още не виждах никого. Заобикаляйки камиона, спрях отзад и видях, че Рен е нащрек и ме наблюдава от клетката си. Двата мъже и шофьорът обаче бяха изчезнали. Надникнах в кабината. Там нямаше никой.

Объркана, но спомнила си, че не си бях платила сметката, прекосих улицата и се върнах в магазина. Младото момиче вече беше раздигнало съдовете ми. Извадих няколко банкноти от раницата и попитах:

— Колко?

— Сто рупии.

Господин Кадам ми беше казал да пресмятам сумите, като дяля общата сума на четирийсет. Бързо изчислих, че тя иска два долара и петдесет цента. Усмихнах се на себе си, като се сетих за влюбения си в математиката баща и бързите упражнения по деление, когато бях малка. Вместо това ѝ дадох двеста и тя грейна в щастлива усмивка.

След като ѝ благодарих, ѝ казах, че храната е била вкусна, грабнах раницата си, отворих скърцащата врата и излязох навън.

Камионът беше изчезнал.

7. ДЖУНГЛАТА

Как можеше камионът да е изчезнал?

Изтичах до бензиновата колонка и погледнах в двете посоки надолу по черния път. Нищо. Никакъв облак прах. Никакви хора. Нищо.

Може би шофьорът ме е забравил? Може би е трябвало да вземе нещо и ще се върне? Може би камионът е бил откраднат и шофьорът все още е някъде тук наоколо? Знаех, че никой от тези сценарии не е вероятен, но те ме караха да изпитвам надежда — пък било то и само за минута.

Заобиколих до другата страна на бензиностанцията и намерих черната си раница да лежи в прахта. Втурнах се към нея, вдигнах я и погледнах вътре. Всичко изглеждаше наред.

Внезапно чух шум зад гърба си и когато се извъртях рязко, видях Рен да седи отстрани край пътя. Опашката му потрепваше напред-назад, докато ме наблюдаваше. Приличаше на огромно изоставено кученце, което маха с опашка, надявайки се, че някой ще си го хареса и ще го отведе у дома.

Промърморих: „О, не!“ Това беше направо върхът. „Нищо няма да се обърка“, така каза господин Кадам. „Ха! Шофьорът сигурно е откраднал камиона и те е пуснал навън. Какво ще правя сега?“

Уморена, уплашена и сама, в ума ми отново нахлуха думите на майка ми: „лоши неща се случват понякога на добри хора“, „ключът към щастието е да се опитаме да се възползваме най-добре и да сме благодарни за картите, които съдбата ни е раздала“, и най-любимата ѝ поговорка на всички времена: „когато животът ти дава лимони, направи си лимонов сладкиш“. Мама го беше опитвала и на практика се била отказала да има деца и тогава съм се появила аз. Тя винаги казваше, че човек никога не знае какво го чака току зад ъгъла.

Така че се съсредоточих върху положителните страни.

Първо, още имах всичките си дрехи. Второ, имах документите за пътуване и пълна чанта с пари. Това беше добрата новина. Лошата

новина, разбира се, беше, че превозът ми бе изчезнал и един тигър бе на свобода! Реших, че първата задача е да се погрижа за сигурността на Рен. Върнах се в магазина и купих някакви жилави закуски и дълго въже.

С току-що купеното флуоресцентно жълто въже излязох отпред и се опитах да придумам моя тигър да ми съдейства. Той се беше отдалечил на няколко крачки и сега се отправяше към джунглата. Затичах след него.

Разумната постъпка щеше да бъде да се върна в магазина, да взема телефон назаем и да се обадя на господин Кадам. Той щеше да изпрати хора, но в този момент бях далеч от разумното мислене. Страхувах се за Рен. Въобще не се боях, че може да ми навреди, но какво ако други хора изпаднеха в паника и си послужеха с оръжия, за да го обуздаят? Тревожех се също и че дори да избяга, той не би могъл да оцелее в джунглата. Не беше свикнал да ловува. Знаех, че е изключително глупаво, но предпочетох да последвам моя тигър.

Започнах да го умолявам:

— Рен, върни се! Трябва да намерим помощ! Това не е твоят резерват. Хайде, ще ти дам хубаво лакомство! — Размахах жилавата закуска във въздуха, но той не спря. Тежестта на раницата от господин Кадам и чантата ми ме теглеха надолу. Можех да вървя в крак с него, но допълнителната тежест беше прекалено голяма за мен, за да го изпреваря.

Той не се движеше много бързо, но винаги успяваше да бъде на няколко крачки пред мен. Внезапно побягна и с дълги, галопиращи скокове се стрелна в джунглата. Раницата ми подскочаше тежко нагоре-надолу, докато тичах след него. След петнайсетина минути преследване по лицето ми вече се стичаха струйки пот, дрехите ми бяха залепнали по тялото, а краката си усещах като тежки камъни.

Докато темпото ми се забавяше, отново подех умолително:

— Рен, *моля те*, върни се. Трябва да се върнем в града. Скоро ще се стъмни.

Той не ми обърна внимание и започна да се провира с криволичене през дърветата. От време на време спираше, за да се обърне и да ме погледне.

Всеки път, щом си помислех, че най-сетне ще го хвана, той ускоряваше темпото и скачаше няколко фута напред, принуждавайки

ме отново да го подгоня. Имах чувството, че си играе с мен. Винаги беше почти точно пред мен. След като преследвах Рен още петнайсет минути и все така не го хващах, реших да си откъсна. Знаех, че съм се отдалечила от града, а започваше да се мръква. Бях напълно объркана и изгубена.

Рен сигурно си беше дал сметка, че вече не го следвам, защото най-сетне забави ход, обърна се и виновно се отпрати бавно обратно към мен. Изгледах го гневно.

— Трябваше да се сетя. В мига щом спра, ти се връщаш. Надявам се да си доволен от себе си.

Като завързах въжето за нашияника му, се завъртях в кръг и внимателно огледах всички посоки, за да се опитам да се ориентирам.

Бяхме навлезли дълбоко в джунглата, криволичейки, навлизахме сред дърветата и излизахме от тях, и бяхме лъкатушили и завивали безброй пъти. Осъзнах, с огромно отчаяние, че бях изгубила всякакво чувство за посока. Беше паднал здрач, тъмният балдахин от дървета над мен препречваше и малкото слънчева светлина, която ни беше останала. Изпълни ме задушаваш страх и почувствах как по гръбнака ми бавно се плъзна леден, разяждащ студ. Той изпрати студени като зимата потоци по ръцете ми и прониза кожата ми с ледени тръпки.

Нервно завъртях въжето около ръцете си и изръмжах на тигъра:

— Много благодаря, мистър! Къде съм? Какво правя? Намирам се кой знае къде в Индия, в джунглата, с тигър на каишка!

Рен седна тихо до мен.

Страхът ме надви за миг и изпитах чувството, че джунглата ме обгръща. Всички отчетливи звуци нахлуха, скупчиха се и започнаха да се борят с изплашения ми ум, атакувайки здравия ми разум. Представих си създания, които ме дебнеха, с враждебни очи, които ме наблюдават и чакат да скочат. Вдигнах поглед и видях навъсени мусонни облаци, които се втурнаха, бързо поглъщайки небето на ранната вечер. Задушаваш, сковаващ вятър свистеше през дърветата и се вихреше около вдървеното ми тяло.

След няколко мига Рен се изправи и тръгна напред, леко теглейки напрегнатото ми тяло със себе си. Неохотно го последвах. Засмях се нервно и безумно за миг, защото оставях един тигър да ме води през джунгла, но прецених, че е безсмислено да се опитвам да вървя начело. Нямах представа къде сме. Рен продължаваше да върви по някаква

невидима пътека, теглейки ме зад себе си. Изгубих представа за времето, но най-вероятната ми догадка беше, че сме вървели през джунглата в продължение на час, може би два. Вече беше много тъмно и бях изплашена и жадна.

Спомняйки си, че господин Кадам беше сложил вода в чантата, отворих ципа на джоба и затърсих опипом някоя бутилка. Ръката ми докосна нещо студено и металическо. Фенерче! Включих го и почувствах известно облекчение, че имам лъч светлина, който да прорязва тъмнината.

В сенките гъстата джунгла изглеждаше заплашителна, макар че не беше също толкова ужасяваща и на дневна светлина; но лъчът на моето нищо и никакво фенерче не проникваше много надалече, което влошаваше положението още повече. Когато тънката луна се появяваше и разпръскваше от време на време лъчите си през гъстите дървета над нас, козината на Рен блестеше там, където я докосваше сребристая светлина.

Надникнах напред, зървайки блестящи късчета от тялото му, докато се движеше през вълнистите, потрепващи кръпки от светлина. Когато луната се скри зад облаците, Рен изчезваше напълно от пътеката пред нас. Насочих фенерчето си към нея и видях бодливи ниски тръни и храсти да драцят сребристойащата му козина. Той реагира на тръните, като грубо ги отблъсна настрани растенията с тялото си, сякаш проправяше пътека за мен.

След като вървахме дълго време, той най-накрая ме издърпа до китка бамбукови дървета, която растеше близо до голямо тиково дърво. Вирна нос във въздуха, душейки за кой знае какво, а после бавно отиде до един тревист участък и легна.

— Е, предполагам, това означава, че ще ноцуваме тук. — Свих рамене, за да смъкна раницата си, докато мърморех недоволено. — Супер. Не, наистина. Прекрасен избор. Щях да му дам четири звезди, ако имаше и ментово бонбонче.

Първо отвързах въжето от нашияника на Рен, като прецених, че на този етап е безсмислено да се опитвам да му попреча да избяга, а после се наведох и отворих ципа на чантата си. Изваждайки риза с дълъг ръкав, я вързах на кръста си и извадих две бутилки вода и три енергийни блокчета. Разопаковах две от енергийните блокчета и ги протегнах към Рен.

Той внимателно измъкна едно от ръката ми и го глътна наведнъж.

— Редно ли е един тигър да яде енергийни блокчета? Вероятно имаш нужда от нещо с повече протеин, а единственото, съдържащо протеин нещо тук наблизо, съм аз, но дори не си и помисляй. Ужасна съм на вкус.

Той обърна глава към мен, сякаш сериозно обмисляше това, после бързо погълна второто енергийно блокче. Отворих третото и бавно го загризах. Отваряйки ципа на друг джоб, намерих запалката и реших да запала огън. Когато започнах да търся дърва на светлината от фенерчето, с изненада открих доста наблизо. Спомняйки си дните при момичетата скаути, стъкнах малък огън. Първите два пъти вятърът го угаси, но на третия път пламна, издавайки приятно тихо пращане.

Останах доволна от свършената работа, сложих настрана поголеми пънове, които да добавя по-късно и се преместих по-близо до огъня. Намирайки найлонов плик в раницата си взех извито парче дървесна кора, закрепих малки парчета в краищата и подплатих вътрешността с плика. Изсипах вътре бутилка вода и отнесох импровизираната купа на Рен. Той я излочи цялата и продължи да ближе плика, затова му сипах вътре още една бутилка, която той също изпи жадно.

Върнах се при огъня и се сепнах от зловец вой наблизо. Рен скочи веднага и се втурна като вихър, изчезвайки в тъмнината. Чух плътно ръмжене, а после — ядно и злобно зъбене. Взирах се печално в тъмнината между дърветата, където беше изчезнал Рен, но той скоро се върна невредим и започна да трие хълбок в тиковото дърво. Доволен от това дърво, той се премести при друго, а после и при трето, докато се беше отъркал във всички дървета, които ни заобикаляха.

— Боже, Рен. Май здравата те сърби. — Оставяйки го да се чеше, разбухнах по-меката чанта с дрехите си, за да я използвам като възглавница, и изхлузих ризата си с дълъг ръкав през главата. Измъкнах юргана си — беше ми много неприятно, че ще го измърся, но отчаяно се нуждаех от топлината и удобството, които той предлагаше и го разстлах върху краката си. После се отпуснах на една страна, пяхнах ръка под бузата си, загледах се в огъня и почувствах как едри сълзи се плъзгат по лицето ми.

Заслушах се в мистериозните звуци наоколо. Чувах щракане, свирене, пукот и пращане навсякъде, и започнах да си представям противни пълзящи създания, заравящи се в косата ми и надолу в чорапите ми. Потреперих и седнах, за да се загърна удобно с юргана, така че да покрие всяка част от тялото ми, и отново се настаних на земята, увита като мумия.

Така беше много по-добре, но после си представих животни, които пропълзяват зад мен. Тъкмо когато понечих да се претърколя по гръб, Рен легна точно до мен, сгуши се, опирайки гръб в моя и замърка.

С благодарност избърсах сълзите от бузите си и успях да изключа от съзнанието си нощните звуци, като слушах само мъркането на Рен, което по-късно премина в дълбоко, ритмично дишане. Промъкнах се малко по-близо до гърба му, изненадана да открия, че изобщо можех да спя в джунглата.

Ярък слънчев лъч блесна върху затворените ми клепачи и аз бавно ги открях. За миг неспособна да си спомня къде съм, протегнах ръце нагоре над главата си, само за да се присвия от болка, когато гръбът ми се допря до твърдата земя. Усещах и силна тежест върху крака си. Погледнах надолу и видях Рен, спящ със здраво стиснати очи, праметнал глава и едната си лапа върху крака ми.

Прошепнах:

— Рен. Събуди се. Не си усещам крака.

Той не помръдна. Седнах и побутнах леко тялото му:

— Хайде, Рен. Размърдай се!

Той изръмжа тихо, но си остана на мястото.

— Рен! Сериозно говоря! *Мърдааай!* — Разтърсих крака си и побутнах тигъра по-силно.

Най-накрая той примигна и отвори очи, разтвори уста в гигантска тигърска прозявка, а после се изтърколи от крака ми и се търкулна на една страна.

Изправих се, изтръсках юргана си, сгънах го и го пяхнах и чантата. Освен това стъпках пепелта от огъня, за да се уверя, че вече нищо не гори.

— Само за твое сведение: *мразя* лагеруването — оплаках се шумно. — Не си умирам от удоволствие, че тук навън няма баня. Повиците на природата, докато вървя из джунглата, са в списъка ми с най-нелюбими неща. На вас, тигрите, и на мъжете като цяло, им е толкова по-лесно, отколкото на нас, момичетата. — Събрах празните бутилки и опаковки и ги сложих в раницата. Последното, което взех, беше жълтото въже.

Тигърът просто седеше там и ме наблюдаваше. Реших да зарежа преструвката, че аз съм тази, която го води, и прибрах и него в раницата.

— Добре, Рен. Готова съм. Накъде се отправяме днес?

Обръщайки се, той отново се запъти с дебнеща походка навътре към джунглата. С лъкатушене си проправяше път около дървета и храсти, над едри камъни и през малки потоци. Нямаше вид, че бърза и от време на време дори спираше за почивка, сякаш мислеше, че имам нужда от нея. Сега, когато слънцето се беше показало, джунглата ставаше доста задушна, затова свалих ризата с дълъг ръкав и отново я вързах на кръста си.

Джунглата беше много зелена и излъчваше напомнящо за нещо ухание, много различно от горите в Орегон. Големите широколистни дървета бяха пръснати нарядко и имаха изящни подобни на върба клони. Листата бяха по-скоро маслинозелени, отколкото в наситено зеления цвят на вечнозелените дървета, с които бях свикнала. Кората беше тъмносива и груба на пипане; там, където се образуваха напукани места, кората се белеше и се свличаше на тънки, люспести пластове.

Летящи катерици скачаха от дърво на дърво и често стряскаха пасящи елени. Подушвайки тигър, те бързо хукваха на дългите си крака. Наблюдавах Рен, за да видя реакцията му, но той не им обръщаше внимание. Забелязах още едно често срещано дърво, което беше с по-умерена големина и имаше подобна на хартия кора, но там, където кората на това дърво се отделяше, надолу по ствола капеше лепкава, мека смола. Облегнах се на едно, за да измъкна камъче от обувката си, и прекарах следващия час в опити да отлепя смолата от пръстите си.

Тъкмо я бях махнала, когато се промъкнахме с криволичене през особено плътен гъсталак от високи треви и бамбук и подплашихме ято

пъстри птици, които литнаха. Толкова се стреснах, че се блъснах с гръб в друго смолисто дърво и оплесках цялата си ръка над лакътя с лепкавата смола.

Рен спря при малък поток. Измъкнах бутилка вода и я изгълтах цялата. Беше хубаво да имам по-малко тежки неща в раницата, но се тревожех откъде щях да намеря вода, след като ми свършат запасите. Предположих, че мога да пия от същия поток като Рен, но щях да отлагам това възможно най-дълго, знаейки, че тялото ми няма да се справи така добре, както неговото.

Седнах на един голям камък и потърсих ново енергийно блокче. Изядох половината и дадох на Рен другата половина плюс още едно. Знаех, че мога да оцелея с толкова калории, но бях напълно сигурна, че Рен не може. Щеше скоро да му се наложи да ловува.

Отваряйки един джоб на раницата от господин Кадам, намерих компас. Бутнах го в джоба на джинсите си. Имаше пари, документите за пътуването, още бутилки с вода, комплект за първа помощ, спрей против насекоми, свещ и джобно ножче, но не и мобилен телефон, а собственият ми мобилен телефон беше изчезнал.

Странно. Възможно ли е господин Кадам да е знаел, че в крайна сметка ще се озова в тази джунгла? Сетих се за мъжа, приличащ на господин Кадам, който стоеше до камиона точно преди да го откраднат, и се зачудих на глас:

— Да не би да е *искал* да се изгубя тук?

Рен се приближи бавно до мен и седна.

— Не — казах, вглеждайки се в сините очи на животното. — В това също няма никакъв смисъл. Каква причина може да е имал да ме доведе чак в Индия, само за да направи така, че да се изгубя в джунглата? Не може да е знаел, че ще ме доведеш тук или че ще те последвам. Във всеки случай не е от типа хора, които си служат с измама.

Погледът на Рен се сведе към земята, сякаш се чувстваше виновен.

— Предполагам, че господин Кадам е просто един добре подготвен бойскаут.

След кратка почивка Рен отново се изправи, отдалечи се на няколко крачки и се обърна да ме изчака. С усилие се надигнах от камъка, като роптаех, и тръгнах след него. Изваждайки спрея против

насекоми, напръсках хубаво крайниците си и пръснах малко върху Рен просто за всеки случай. Засмях се, когато той сбърчи нос и силна тигърска кихавица разтърси тялото му.

— И така, Рен, къде отиваме? Държиш се, сякаш имаш определена цел наум. Лично аз бих искала да се върна в цивилизацията. Така че ако можеш да ни намериш някой град, ще ти бъда изключително признателна.

Той продължи да ме води по пътека, която единствено той виждаше, през остатъка от сутринта и част от ранния следобед.

Поглеждах често компаса си и определих, че пътуваме на изток. Опитвах се да пресметна колко мили бяхме извървели, когато Рен се зарови между някакви храсти. Последвах го и открих малко сечище от другата страна.

С огромно облекчение видях малка колиба, разположена точно в средата на сечището. Извитият ѝ покрив беше настлан с редици от тръстики, завързани плътно една за друга, които висяха върху конструкцията като одеяло. Жилави влакна, вързани на фини възли, придържаха големи бамбукови пръти, за да образуват стени, а пролуките бяха покрити със сушени треви и глина.

Колибата беше заобиколена от бариера от отделни камъни, струпани един върху друг, за да образуват ниска стена с височина около шейсет сантиметра. Камъните бяха покрити с гъст, зелен мъх. Пред колибата, тънки каменни блокове бяха прикрепени към стената и бяха изрисувани с неразгадаема смесица от символи и изображения. Входът на заслона беше толкова нисък, че човек със среден ръст трябваше да се наведе, за да влезе. На вятъра се вееше въже с прострени дрехи, а малка цъфтяща градина беше засадена отстрани до жилището.

Приближихме се до скалната стена и точно когато я прекрочвах, Рен прескочи бариерата до мен.

— Рен! Изкара ми ума! Първо издай звук или нещо подобно, става ли?

Приближихме се до малката колиба и аз събрах смелост да почукам на миниатюрната врата, но после се поколебах, поглеждайки Рен.

— Първо трябва да направим нещо по отношение на теб. — Извадих жълтото въже от раницата си и се приближих до едно дърво

отстрани в двора. Той ме последва колебливо. Повиках го да се приближи. Когато най-после се приближи достатъчно, плъзнах въжето през нашияника му и завързах другия край за едно дърво. Той не изглеждаше щастлив.

— Съжалявам, Рен, но не можем да допуснем да си на свобода. Това ще уплаши семейството. Обещавам, че ще се върна колкото мога по-скоро.

Понечих да отида до малката къща, но после замръзнах на място, когато чух тих мъжки глас зад гърба ми да казва:

— Това *наистина* ли е необходимо?

Обръщайки се бавно, видях красив млад мъж, застанал точно зад мен. Изглеждаше в началото на двайсетте си години. Беше по-висок от мен с една глава и имаше силно, добре развито стегнато тяло, облечено в свободни бели памучни дрехи. Ризата му с дълъг ръкав не беше прибрана в панталона и беше небрежно закопчана, разкривайки гладки, мускулести златистобронзови гърди. Крачолите на леките му панталони бяха навити на глезените, разкривайки босите му крака. Лъскава черна коса се спускаше от лицето му и се къдреше леко на тила.

Очите му бяха това, което прикова най-силно вниманието ми. Бяха очите на моя тигър, в същия наситен кобалтовосин оттенък.

Протягайки ръка, той проговори:

— Здравей, Келси. Това съм аз, Рен.

8. ОБЯСНЕНИЕ

Мъжът се приближи внимателно към мен с разперени пред тялото ръце и повтори:

— Келси, това съм аз, Рен.

Не изглеждаше страшен, но въпреки това тялото ми се стегна тревожно. Объркана, протегнах длан пред себе си в безплоден опит да го възпра да продължи напред.

— Какво? Какво каза?

Той дойде по-близо, положи длан на мускулестата си гърд и отговори бавно:

— Келси, не бягай. Аз съм Рен. Тигърът.

Обърна длан да ми покаже нашийника на Рен и жълтото въже, намотано около пръстите му. Погледнах зад него и наистина — бялата котка липсваше. Направих няколко крачки назад, за да оставя по-голямо разстояние помежду ни. Той видя движението ми и моментално застина. Задната част на коленете ми се удариха в каменната бариера. Спрях и примигнах няколко пъти, без да проумявам какво ми казваше.

— Къде е Рен? Не разбирам. Да не си му *направил* нещо?

— Не. Аз съм той.

Отново понечи да се приближи до мен, докато клатех глава.

— Не. *Не може* да си.

Опитах се да направя още една крачка и едва не паднах назад през стената. Той стигна до мен в миг и ме хвана за кръста, за да ме закрепя.

— Добре ли си? — попита вежливо.

— Не! — Той още държеше ръката ми. Взрях се в нея, представяйки си лапите на тигъра.

— Келси? — Погледнах нагоре в удивителните му сини очи. — Аз съм твой тигър.

Прошепнах:

— Не. Не! Не е възможно. Как е *възможно* това?

Тихият му глас беше успокояващ:

— Моля те, ела вътре в къщата. Точно сега собственикът не си е у дома. Можеш да седнеш и да се отпуснеш, а аз ще се опитам да обясня всичко.

Бях твърде зашеметена, за да споря, затова му позволих да ме поведе към колибата. Той стискаше пръстите ми в своите, сякаш се боеше, че ще избягам обратно в джунглата. Обикновено не следвах по петите непознати мъже, но нещо у него ме караше да се чувствам в безопасност. Бях уверена, че няма да ми навреди. Това беше същото силно чувство, което изпитвах с тигъра. Той наведе глава да мине през вратата и влезе в малката хижа, теглейки ме зад себе си.

Беше едностаен заслон с малко легло в единия ъгъл, миниатюрен прозорец на страничната стена и маса с два стола в другия ъгъл. Една завеса беше дръпната назад и разкриваше малка вана. Кухнята представляваше само мивка с водна помпа, плот и няколко лавици с различни консервирани храни и подправки. Над главите ни, от тавана висяха окачени всевъзможни сушени билки и растения, които изпълваха стаята със сладко ухание.

Мъжът ми посочи с жест да седна на леглото, после се облегна на стената и мълчаливо ме зачака да се успокоя.

Съвземайки се от първоначалния шок, рязко се изтръгнах от замайването и прецених положението си. Той беше Рен, тигърът. Гледахме се втренчено за миг и аз *разбрах*, че той казваше истината. Очите бяха същите.

Почувствах как страхът в тялото ми се изпарява, докато нова емоция се втурна напред да запълни празнината: гняв. Въпреки всичкото време, което бях прекарала с него, той беше избрал да не сподели тази тайна с мен. Беше ме превел през джунглата, очевидно нарочно, и ме беше оставил да вярвам, че съм изгубена, в чужда страна, в пустошта, сама.

Знаех, че никога не би ме наранил. Той беше... приятел и аз му имах доверие. Но защо той не се беше доверил на *мен*! Беше имал множество шансове да сподели тази чудата реалност, но не го бе сторил.

Гледайки го с подозрение, раздражено попитах:

— И така, какво *си* ти? Човек, който се е превърнал в тигър, или тигър, преобразил се в човек? Или си като върколак? Ако ме ухапеш, ще се превърна ли и аз в тигър?

Той наклони глава с озадачено изражение на лицето, но не проговори веднага. Наблюдаваше ме със същите напрегнати сини очи като тигъра. Беше смайващо.

— Ъъъ, Рен! Мисля, че бих се чувствала по-спокойна, ако се отдалечиш малко от мен, докато обсъждаме това.

Той въздъхна, отиде спокойно до ъгъла, седна на един стол, после се облегна на стената, люлеейки се на двата задни крака на стола.

— Келси, ще отговоря на всичките ти въпроси. Просто бъди търпелива с мен и ми дай време да обясня.

— Добре. Обяснявай.

Докато той си събираше мислите, аз разглеждах внимателно външността му. Не можех да повярвам, че това е моят тигър — тигърът, към когото бях привързана и на когото държах, е този мъж.

Не приличаше много на тигър, освен в очите. Имаше плътни вежди, квадратна челюст и аристократичен нос. Не приличаше на никой друг мъж, когото бях виждала. Не можех да определя точно, но у него имаше нещо друго, нещо култивирано. Излъчваше увереност, сила и благородство.

Дори бос и невзрачно облечен, той приличаше на човек с влияние и власт. И дори и ако не бе привлекателен — а той беше *изключително* привлекателен — пак щях да изпитам привличане към него. Може би това бе тигърската част от него. Тигрите винаги ми изглеждат царствени. Завладяват вниманието ми. Той беше толкова красив като мъж, колкото и като тигър.

Имах доверие на моя тигър, но дали можех да имам доверие на мъжа? Бдително го наблюдавах от ръба на паянтовото легло, съмненията ми бяха очевидно изписани на лицето. Той беше търпелив, позволявайки ми да го изучавам безочливо, и дори изглеждаше развеселен, сякаш можеше да прочете мислите ми.

Най-накрая наруших мълчанието:

— Е, Рен! Слушам.

Той стисна основата на носа си между палеца и показалеца си, после плъзна ръка нагоре през гладката си като коприна черна коса, разрошвайки я по разсейващо привлекателен начин.

Отпускаяки ръка в скута си, той ме погледна замислено изпод гъстите си ресници.

— Ах, Келси. Откъде да започна? Има толкова много неща, които трябва да ти кажа, но дори не знам откъде да започна.

Гласът му беше тих, изтънчен и топъл, и аз скоро се оказах хипнотизирана от него. Говореше английски много добре, със съвсем лек акцент. Имаше сладък глас — от онези гласове, които потапят момичетата в изпълнени с копнеж блянове. Отърсих се от реакцията си и го забелязах да ме наблюдава внимателно с кобалтовосините си очи.

Между нас имаше осезаема връзка. Не знаех дали беше просто привличане или нещо друго. Присъствието му беше обезпокоително. Опитах се да извърна поглед от него, за да се успокоя, но в крайна сметка започнах да кърша ръце и да се вирам в краката си, които потропваха по бамбуковия под с нервна енергичност. Когато отново погледнах лицето му, ъгълчето на устата му беше извито нагоре в самодоволна усмивка, а едната му вежда беше повдигната.

Немощно прочистих гърло:

— Съжалявам. Какво каза?

— Толкова ли е трудно да седиш мирно и да слушаш?

— Не. Просто ме изнервяш, това е всичко.

— Не си била нервна в близост до мен преди.

— Е, ти не изглеждаш същият като преди. Не можеш да очакваш да се държа по същия начин в близост до теб сега.

— Келси, опитай се да се отпуснеш. Никога не бих ти навредил.

— Добре. Ще си седна върху дланите. Така по-добре ли е?

Той се засмя.

Боже. Дори смехът му е магнетичен.

— Да стоя неподвижно беше нещо, което трябваше да науча, докато бях тигър. Един тигър трябва да стои неподвижно за дълги периоди от време. Това изисква търпение, а за това обяснение на теб ще ти трябва доста.

Той разкърши яките си рамене, а после вдигна ръка да дръпне връзката на една престилка, окачена на кука. Усука я несъзнателно около пръста си и каза:

— Трябва да направя това доста бързо. Имам само няколко минути от всяко денонощие, в които мога да приемам човешки — за да бъда точен, само по двацет и четири минути на всеки двацет и четири часа — така че, понеже скоро отново ще се преобразя в тигър,

искам да се възползвам възможно най-добре от времето си с теб. Ще ми дадеш ли тези няколко минути?

Поех си дълбоко въздух:

— Да, искам да чуя обяснението ти. Моля те, продължавай.

— Помниш ли историята на принц Дхирен, която господин Кадам ти разказа в цирка?

— Да, помня. Чакай. Да не би да казваш...?

— По-голямата част от тази история беше точна. Аз съм онзи Дхирен, за когото говореше той. Аз бях принцът от Империята Муджулааин. Вярно е, че Кишан, моят брат, и годеницата ми ме предадоха, но краят на историята е измислица. *Не* загинах, както толкова много хора бяха подведени да вярват. Брат ми и аз бяхме прокълнати и преобразени в тигри. Господин Кадам предано запази тайната през всичките тези столетия. Моля те, не го обвинявай, защото те доведе тук. Разбираш ли, аз... *се нужда* от теб, Келси.

Устата ми изведнъж пресъхна и осъзнах, че се навеждам напред, едва крепяща се на ръба на леглото. За малко не паднах. Бързо прочистих гърло и отново се наместих на леглото, надявайки се, че не беше забелязал.

— Тъ, какво имаш предвид с това, че се нуждаеш от мен?

— С господин Кадам вярваме, че ти си единствената, която може да развали проклятието. По някакъв начин ти вече ме освободи от плен.

— Но аз не съм те освободила. Господин Кадам откупи свободата ти.

— Не. Господин Кадам не успя да откупи свободата ми, докато не се появи ти. Когато бях заловен, вече не можех да приема човешкия си образ или да спечеля свободата си, докато нещо, или пък дали не трябва да кажа *някой* специален, не се появи. Този специален човек беше ти.

Той уви връзката на престилката около пръста си и аз гледах как я размота и започна отново. Очите ми се вдигнаха отново към лицето му. То беше извърнато към прозореца. Изглеждаше спокоен и ведър, но разпознах признаци на тъга. Слънцето блестеше през прозореца, а завесата се вееше леко на бриза и това караше слънчева светлина и сенки да танцуват по лицето му.

Заекнах:

— Добре, за какво имаш нужда от мен? Какво трябва да правя?

Той се обърна отново към мен и продължи:

— Неслучайно дойдохме в тази колиба. Мъжът, който живее тук е шаман, монах, и той е този, който може да обясни ролята ти във всичко това. Отказа да сподели нещо повече, докато не те намерим и не те доведем тук. Дори аз не знам защо ти си избраната. Шаманът настоява също и че трябва да говори с нас насаме. Затова изоставихме господин Кадам.

Той се наведе напред:

— Ще останеш ли тук с мен, докато той се върне, и поне ще чуеш ли каквото има да каже? Ако след това решиш, че искаш да си тръгнеш и да се върнеш у дома, господин Кадам ще го уреди.

Забих поглед в пода:

— Дхирен...

— Моля те, наричай ме Рен.

Изчервих се и го погледнах в очите:

— Добре, Рен. Обяснението ти е зашеметяващо. Не знам какво да кажа.

Всевъзможни емоции се мярнаха мигновено по красивото му лице.

Коя бях аз да отблъсквам един красив мъж — искам да кажа, тигър. Въздъгнах.

— Добре. Ще изчакам и ще се срещна с твоя монах, но ми е топло и съм потна, гладна, уморена, имам нужда от една хубава баня и честно казано, не съм сигурна, че изобщо ти имам доверие. Не мисля, че мога да понеса още една нощувка в джунглата.

Той въздъгна облекчено, докато ми се усмихваше. Сякаш слънцето изскочи внезапно през дъждовен облак. Усмивката му ме изпълни със златни, ярки, щастливи лъчи. Прииска ми се да затворя очи и да се грее на топлото сияние.

— Благодаря ти — каза той. — Съжалявам, че тази част от пътуването беше неудобна за теб. С господин Кадам имахме разногласия за примамването ти в джунглата. Той мислеше, че трябва просто да ти кажем истината, но аз не бях сигурен, че ще дойдеш. Мислех си, че ако прекараш малко повече време с мен, ще се научиш да ми се доверяваш, а аз бих могъл да разкрия кой съм по мой си начин. Точно за това спорехме, когато ни видя до камиона.

— Значи това си бил ти! Трябваше да ми кажеш истината! Господин Кадам е бил прав. Можехме да избегнем цялото уморително вървене през джунглата и да дойдем с камиона до тук.

Той въздъхна:

— Не. Във всеки случай щеше да се наложи да прекосим джунглата. Няма как да се влезе толкова навътре в резервата с кола. Човекът, който живее тук, предпочита така.

Скръстих ръце и промърморих:

— Е, въпреки това трябваше да ми кажеш.

Той усуква връзката на престилката:

— Знаеш ли, да се спи навън не е чак толкова лошо. Можеш да гледаш звездите, а прохладните бризове рошат козината ти след горещ ден. Тревата ухае сладко и — той ме погледна в очите — косата ти също.

Изчервих се и изръмжах:

— Е, радвам се, че на *някого* му е доставило наслада.

Той се усмихна самодоволно и каза:

— *Определено.*

В ума ми светкавично се мярна неговият образ като мъж, сгушил се до мен в гората, представих си го как отпуска глава в скута ми, докато го галя по косата, и реших да се съсредоточа върху настоящия въпрос.

— Е, слушай, Рен, сменяш темата. Не ми допада начинът, по който ме манипулира, за да дойда тук. Господин Кадам трябваше да ми каже в цирка.

Той поклати глава:

— Не смятахме, че ще повярваш на разказа му. Той измисли пътуването до резервата за тигри, за да те доведе в Индия. Преценихме, че веднъж щом пристигнеш тук, мога да се преобразя в човек и да изясня всичко.

Признах:

— Вероятно си прав. Ако се беше преобразил в човек тогава, не мисля, че щях да дойда.

— Защо дойде?

— Искях да прекарам повече време с... теб. Нали знаеш, тигърът. Той щеше да ми липсва. Искам да кажа, ти. — Изчервих се.

Той се усмихна.

— И ти щеше да ми липсваш.

Усуках крайчеца на ризата между дланите си. Разчел погрешно мислите ми, той каза:

— Келси, наистина съжалявам за измамата. Ако имаше друг начин...

Вдигнах очи. Той беше свел глава по начин, който ми напомни за тигъра. Безсилното раздражение и неловкостта, които изпитвах относно него, се разсеяха. Инстинктите ми подсказаха, че би трябвало да му повярвам и да му помогна. Силната, емоционална връзка, която ме привличаше към тигъра, притегляше сърцето ми още по-силно към човека. Изпитвах жал към него и към положението му.

С мек тон попитах:

— Кога ще се преобразиш отново в тигър?

— Скоро.

— Боли ли?

— Не колкото едно време.

— Разбираш ли ме, когато си тигър? Мога ли все още да ти говоря?

— Да. Все още ще мога да те чувам и разбирам.

Поех си дълбоко дъх:

— Добре. Ще остана тук с теб, докато шаманът се върне. Обаче имам да ти задавам още много въпроси.

— Знам. Ще се опитам да отговоря възможно най-добре, но ти трябва да ги запазиш за утре, когато ще мога отново да говоря с теб. Да пренощуваме тук. Шаманът би трябвало да се върне около здрачаване.

— Рен?

— Да?

— Джунглата ме плаши, а тази ситуация също.

Той пусна връзката на престилката и ме погледна в очите:

— Знам.

— Рен?

— Да?

— Не... ме оставяй, става ли?

Лицето му се смекчи и прие нежно изражение, а устните му се извиха нагоре в искрена усмивка:

— *Asambbava*. Няма.

Почувствах как отговарям на усмивката му с моя собствена, когато по лицето му падна сянка. Той стисна юмруци и стисна челюст. Видях през тялото му да преминава тръпка, а стола падна напред, когато той рухна на земята на длани и колене. Изправих се, за да протегна ръка към него, и с удивление видях тялото му да приема отново образа на тигъра, който познавах толкова добре. Тигърът Рен се отърси, после доближи протегнатата ми ръка и потърка глава в нея.

9. ЕДИН ПРИЯТЕЛ

Седях на ръба на леглото, мислейки си за онова, което Рен беше споделил с мен. Гледайки тигъра сега, си мислех, или може би се надявах, че може всъщност да съм си въобразила всичко. *Може би джунглата ме кара да халюцинирам. Редно ли е всичко това? Нима наистина под тази козина има човек?*

Рен се излегна на пода и отпусна глава върху лапите си. Погледна ме с великолепните си сини очи за един дълъг миг и веднага разбрах, че това е действителност.

Рен беше казал, че шаманът няма да се върне до здрач, а дотогава все още оставаха няколко часа. Леглото изглеждаше приканващо. Щеше да е хубаво да подремна, но бях мръсна. Реших, че най-важната задача на дневен ред е да се изкъпя и отидох да проуча ваната, която трябваше да се пълни по едновременния начин — с кофа.

Подхванах изнурителната задача да пълня кофата с вода от мивката, да я изливам във ваната и да започвам отново. По телевизията изглеждаше по-лесно, отколкото беше в истинския живот. Само след три кофи вече си мислех, че ще ми окапят ръцете, но продължих упорито въпреки болката, знаейки колко хубаво ще е усещането от една вана. Уморените ми ръце ме убедиха, че половин вана е повече от достатъчно.

Изритах маратонките си и започнах да разкопчавам ризата си. Стигнах някъде до половината, когато изведнъж осъзнах, че си имам публика. Хванах ризата си, за да не се разтвори, и когато се обърнах, видях Рен да ме наблюдава.

— Страхотен джентълмен си, няма що. Нарочно се движиш тихо като мишка, нали? Е, не мисля така, мистър. По-добре да седнеш отвън, докато свърша с ваната. — Размахвах ръце във въздуха. — Върви... стой на пост или нещо такова.

Отворих вратата и Рен бавно измъкна тялото си навън. Събличайки се бързо, влязох в хладката вода и започнах ожесточено да търкам мръсната си кожа с домашно приготвения билков сапун на

шамана. След като насапунисах косата си с калъпа сапун с дъх на мащерка и лимон и се изплакнах, аз се отпуснах във ваната за миг, замислена. *В какво се бях забъркала? Защо господин Кадам не ми каза нищо от това? Какво очакват да направя? Колко време ще съм закотвена в индийската джунгла?*

Въпросите се въртяха като вихър в ума ми, измествайки ясните ми и подредени мисли. Мятаха се, въртейки се в циклон от объркване. Отказвайки се от опитите да проумея всичко това, излязох от ваната, подсуших се, облякох се и отворих вратата да пусна Рен, който лежеше с гръб, притиснат към нея.

— Добре, вече можеш да влезеш обратно вътре. В приличен вид съм.

Рен се върна вътре с бавни стъпки, докато аз седнах с кръстосани крака и започнах да оправям заплетените кичури коса.

— Е, Рен, определено смятам да нахокам хубавичко господин Кадам, след като се измъкнем оттук. И на теб още не ти се е разминало, между другото. Имам хиляди въпроси, така че по-добре се подготви.

Сплетох косата си и я вързах със зелена панделка. Като пъхнах ръце под главата си, легнах на възглавницата и се загледах нагоре към бамбуковия таван. Рен отпусна глава на дюшека близо до моята и ме загледа с извинително тигърско изражение.

Засмях се и го потупах по главата, отначало неловко, но той се сгуши и аз бързо превъзмогнах стеснителността си.

— Всичко е наред, Рен. Не съм ядосана, наистина. Просто ми се иска вие двамата да ми имахте по-голямо доверие.

Той близна ръката ми и легна на пода, докато аз се обърнах на едната си страна, за да го наблюдавам.

Сигурно съм се унесла в сън, защото когато отворих очи, в колибата беше тъмно, ако не се броеше един фенер, който сияеше меко в кухнята. На масата седеше старец.

Седнах в леглото и разтърках сънените си очи, изненадана, че съм спала толкова дълго. Шаманът беше зает да къса листата от няколко растения, разпрострени на масата. Когато се изправих, той ме повика с жест да се приближа.

— Здравейте, малка госпожице. Вие спи дълго. Много уморена. Много, много уморена.

Приближих се до масата, следвана от Рен. Той се прозина, изви гръб и се протегна, лапа по лапа, после седна в краката ми.

— Вие гладна? Яжте. Хубава храна, хम्म? — Шаманът премлясна с уста. — Много вкусна. — Дребният мъж се изправи и сипа някаква ароматна, пълна с подправки зеленчукова яхния от едно къкрещо гърне върху печката на дърва. Добави парче плосък хляб, което сложи до ръба на купата, и се върна до масата. Като побутна купата към мен, той кимна доволно, а после седна и продължи да откъсва листата от растенията.

Яхнията ухаеше божествено, особено след като от ден и половина карах на енергийни блокчета.

Шаманът цъкна с език:

— Как твое име?

— Келси — измънках, докато дъвчех.

— Кал-си. Имаш хубаво име. Силно.

— Благодаря за храната. Много е вкусна.

Той изсумтя в отговор и махна пренебрежително с ръка.

Попитах го:

— Как е името ви?

— Мое име, аа, то безкрайно. Ти мен наричай Фет.

Фет беше дребен, мургав, сбръчкан човек с ореол от твърда сива коса, обрамчваща тила му. Лъскавата му плешивина отразяваше светлината на лампата. Носеше грубо изтъкано сивкавозелено наметало и сандали. Материята беше омотана около мършавите му ръце, а голите му крака се подаваха изпод нея от възлестите колене надолу. През рамото му небрежно беше праметнат саронг и се изненадах, че тънката дреха изобщо се задържа върху слабото му тяло.

— Фет, съжалявам, че нахлух в дома ти. Рен ме доведе тук. Виждаш...

— А, Рен, твоят тигър. Да. Фет запознат с причина да сте тук. Аник казва ти и Рен идвате, затова аз отива езеро Суки днес да... подготвя се.

Загребах още малко яхния, когато той ми донесе чаша вода.

— Господин Кадам ли имате предвид? Той ли ви каза, че идваме?

— Да, да. Кадам казва на Фет. — Шаманът избута настрана растенията си, правейки място в ъгъла на масата, а после вдигна малка

клетка, в която имаше изящна миниатюрна червена птичка. — Птици на езеро Суки са много, но тази птица много необикновена.

Той се наведе, цъкна с език на птицата и пъкна пръст до клетката. Започна да тананика и весело ѝ заговори на родния си език. Насочвайки вниманието си отново към мен, каза:

— Фет стои с нея цял ден. Птица пее пре-крас-на песен.

— На нас ще ни попее ли?

— Кой да знае? Понякога птица *никак* не пее, цял живот. Само пее, ако човек специален. Кал-си специален човек е?

Той се засмя гръмогласно, сякаш беше изрекъл фантастична шега.

— Фет, как се нарича тази птица?

— Той е птицата на Дурга.

Довърших яхнията си и отместих купата.

— Коя е Дурга?

Той се ухили:

— Ах. Дурга кра-си-ва богиня, а Фет — като посочи към себе ги — е предан смирен слуга. Птица пее за Дурга и една специална жена. — Той взе отново листата и продължи да работи.

— Значи ти си жрец на Дурга?

— Жрец поучава други граждани. Фет съществува сам. Служи сам.

— Харесва ли ти да бъдеш сам?

— Сам значи трезвен ум, чуваш неща, виждаш неща. С други хора, значи твърде много гласове.

В думите му имаше логика. И аз нямам нищо против да бъда сама. Единственият проблем е, че ако си винаги сам, ставаш самотен.

— Хмм. Птицата ти е много красива.

Той кимна и продължи да работи мълчаливо.

— Може ли да ти помогна с листата? — попитах.

Той се усмихна широко, разкривайки нащърбена усмивка с няколко липсващи зъба. Очите му почти изчезнаха сред дълбоките кафяви бръчки.

— Искаш на мен помагаш? Да, Кал-си. Гледай Фет. Следвай. Опитай.

Той хвана стъблото на едно растение и дръпна надолу с пръсти, докато смъкна всичките му листа. Подаде ми клонка с малки листенца,

които приличаха на някакъв вид розмарин. Късах ухаещите листа и ги трупях на масата. Известно време работихме заедно в дружелюбно мълчание.

Очевидно той се прехранваше със събиране на билки. Показа ми различните растения, които беше събрал, и ми каза имената им и за какво се използват. Имаше също и сбирка от изсушени растения, която висеше от тавана, и прекара известно време, описвайки всяко от тях. Някои от имената ми бяха познати, но за други не бях чувала никога преди.

По-интересните бяха арджуна, счуканата кора на дърво, която се използваше с лечебна цел, за да подпомага кръвообращението и храносмилането, куркума, също полезна за кръвообращението, но подпомагаща също и дихателната система; и листа от мелия, които по някакъв начин помагаша на храносмилането. Не зададох никакви подробни въпроси за него.

Други се наричаха „готу кола“ и имаха горчиво-сладък мирис. Фет каза, че дарявали дълъг живот и много енергия. Листатата от „брахми“ помагаша на човек да мисли по-добре, а шатавари беше корен, полезен при женски проблеми.

Той се покачи на малко столче, свали някои от изсушените растения и ги замести с пресни, а после извади хаван и чукало. След като ме научи как да стривам билките и да ги счуквам, той прехвърли задачата на мен, за да счукам няколко различни вида.

Фет отвори една стъкленица, в която имаше твърди, златисти капки смола. Помирисах я и възкликнах:

— Помня този мирис от джунглата. Това е лепкавото нещо, което капе от дървото, нали?

— Много добре, Кал-си. Негово име диван. Идва от дървото Бозуелия, но вие него може би нарича тамян.

— Тамян? Винаги съм се чудила какво представлява.

Той извади малко късче и ми го подаде:

— Ето, Кал-си, вкуси го.

— Искате да изям това? Мислех, че е парфюм.

— Вземи, Кал-си, опитай. — Той сложи едно късче върху езика си и аз последвах примера му.

Имаше пикантен мирис, а вкусът му бе сладък и топъл. Консистенцията му беше като на лепкава дъвка. Фет задъвка с

малобройните си зъби и ми се ухили.

— Добър вкус, Кал-си? Сега дишай дълго.

— Да дишам дълго?

Той демонстрира, като си пое дълбоко дъх през зъби, така че аз също го направих. Потупа ме по гърба, което щеше да ме накара да изплюя дъвката, ако не беше трайно залепнала за зъбите ми.

— Виждаш ли? Добро за твой стомах, добро дишане, няма тревоги. — Подаде ми малката стъкленица с тамян. — Ти задръж, ценен подарък за теб.

Благодарих му и след като сложих стъкленицата в раницата си, се върнах при хаванчето и чукалото.

Той попита:

— Кал-си, ти пътува дълъг път, да?

— О, да, много дълъг път. — Разказах му как срещнах Рен в Орегон, а после пътувах с господин Кадам до Индия. Описах и изчезването на камиона, вървенето през джунглата и свърших с това как намерихме дома му.

Фет кимаше и слушаше внимателно.

— А твоят тигър не е винаги тигър. Прав ли съм, като това казвам?

Погледнах Рен.

— Да, така е.

— Ти искаш да помогнеш на тигъра?

— Да, искам да му помогна. Ядосана съм, че ме изигра, но разбирам защо го направи. — Наведох глава и свих рамене. — Просто искам да бъде свободен. — В този миг червената птичка се впусна в прекрасна песен и продължи да пее през следващите няколко минути.

Фет затвори очи, заслуша се с изражение на неподправен възторг и тихо затананика заедно с мелодията. Когато птицата спря да пее, той отвори очи и ме погледна с възхитена усмивка.

— Кал-си! Ти много специална! Радостно е моето чувство! Фет да чуе песен на Дурга! — Той се изправи радостно и започна да раздига трескаво всички растения и стъкленици. — Сега трябва да си отдъхнеш. Важен изгрев е утре, Фет трябва моли се в тъмните часове, а ти трябва спиш. Утре ти тръгва на път. Трудно и тежко е. На разсъмване Фет тебе помогне с тигъра. Тайната на Дурга да разкрие. Сега върви спиш.

— Току-що си дремнах доста дълго и още не ми се спи. Не може ли да остана при теб и да задавам още въпроси?

— Не. Фет отива моли се. Необходимо изкаже на Дурга благодарност заради неочаквана благословия. Ти много важно да спиш. Фет забърква отвара да удължи сън на Кал-си.

Той сложи няколко листа в чаша и ги заля с кипяща вода. След минута ми подаде чашата и ми показа с жест, че трябва да я изпия. Ухаеше като ментов чай с лек дъх на подправка, подобна на карамфил. Отпих от нея и се насладих на аромата. Той ме отпрати с жест към леглото и изпрати Рен с мен. След като намали светлината на лампата, метна на рамо една торба, усмихна ми се и излезе, като затвори тихо вратата след себе си.

Легнах на леглото, мислейки си, че ще е невъзможно да заспя, но не след дълго се унесох в дрямка, която бе удобна и без сънища.

Рано на другата сутрин Фет ме събуди, като плесна силно с ръце.

— Здравейте, Кал-си и обречен от Съдбата Рен. Фет се моли дори като спите. Като последствие, Дурга прави чудо. Трябва да се събудите! Съвземете се и ние разговаряме.

— Добре, Фет, ще побързам. — Дръпнах завесата да се закрия и се облякох.

В кухнята Фет приготвяше яйца и вече беше сложил голяма чиния с тях на пода за Рен. Измих си ръцете с билковия сапун и седнах на масата, развалих плитката си и разресах с пръсти вълнистата си коса.

Рен спря да яде, глътна хапката яйце и ме загледа напрегнато, докато оправях косата си.

— Рен, спри да ме зяпаш! Изяж си яйцата. Вероятно умираш от глад.

Вързах косата си на конска опашка, а той най-сетне се върни пак към храната си. Фет донесе една чиния и на мен. Вътре имаше малка салата със странно разнообразие от смесени зеленчуци от неговата градина и хубав омлет. После той седна да говори с нас.

— Кал-си, аз в момента ползвам се с благоволение. Дурга възкликнала на мен. Тя ще ти помогне. Безброй години в миналото Аник Кадам търси лек да успокои Рен. Аз него съветва, че Дурга

съчувства на тигри, но никой не може него облекчи. Той пита ме какво може да направи? Онази нощ Фет сънува два тигъра, един блед като луната, един черен като нощ. Дурга говори тихо в мое ухо. Тя казва само специално момиче може развали проклятие. Фет знае момиче е любимка на Дурга. Тя бори се за тигър. Аз казва на Аник: внимавай за специално момиче на богинята. Аз напътства — момиче само, кафява коса, тъмни очи. Тя е предана на тигъра и говори убедително като мелодията на богинята. Помогне тигър бъде свободен отново. А тя казва на Аник: открий любимка на Дурга и доведи при мен.

Той положи кафявите си, разкривени ръце на масата и се наведе по-плътено към мен:

— Кал-си, Фет разбира, ти изключителна любимка на Дурга.

— Фет, за какво говориш?

— Ти си силна, красива жена-воин като Дурга.

— Аз? Силен, красив воин? Мисля, че си намерил погрешното момиче.

Рен изръмжа ниско и гърлено и Фет цъкна с език:

— Не. Птицата на Дурга пее за *теб*. Ти си *точното* момиче! Не отблъсквай съдбата, не захвърляй като плевел! Това ценно, скъпо цвете. Търпение. Чакай малко време и цвят ще се разтвори.

— Добре, Фет. Ще опитам най-доброто, което мога. Какво трябва да направя? Как мога да разваля проклятието?

— Дурга помогне ти в пещерата Канхери. Използвай ключ да отвориш стая.

— Какъв ключ? — попитах.

— Ключ е прочут Печат на Империя Муджулааин. Тигър знае. Намери подземно място в пещера. Печат е ключ. Дурга ще отведе теб до отговор. Освободи тигър.

Започнах да треперя неконтролируемо. Това беше твърде много, за да го поема наведнъж. Тайни послания в пещери, любимка на индийска богиня и отправяща се на приключение в джунглата с тигър? Беше твърде много, за да го приема. Чувствах се смазана. Умът ми непрестанно крещеше: *Не е възможно! Не е възможно! Как се озовах в капана на това странно положение? О, да, писах се доброволец.*

Фет ме наблюдаваше любопитно. Сложи длан върху моята. Беше топла и с кожа, тънка като хартия, и ме успокои мигновено.

— Кал-си, имай вяра в тебе. Ти силна жена. Тигър теб защити.

Погледнах надолу към Рен, който седеше на бамбуковия под, наблюдавайки ме със загрижено изражение.

— Да, знам, че ще ме пази. Наистина искам да му помогна да развали проклятието. Просто е малко... плашещо.

Фет стисна ръката ми, а Рен вдигна лапа и я опря в коляното ми. Преглътнах страха си и го изтиках в дъното на ума си.

— Е, Фет, кое е следващото място, където отиваме? Пещерата?

— Тигър знае къде да отиде. Следвай тигър. Вземи Печат. Трябва побързаш с тръгване. Преди да тръгнеш, Кал-си, Фет ще дари теб с молитва и знака на богинята.

Фет взе малка купчинка листа, които бяхме свалили от клоните предната вечер. Размаха ги във въздуха над главата ми и надолу по всяка от ръцете ми, докато припываше тихо. После измъкна едно малко листо и го допря до очите, носа, устата и челото ми. Обърна се към Рен и изпълни същата процедура.

След това се изправи и донесе малка стъкленица, пълна с кафява течност. Взе тънка вейка, от която листата бяха ошмулени, и леко я потопи в стъкленицата. Вземайки дясната ми ръка в своята, започна да рисува геометрични изображения. Течността имаше остър мирис, а завъртулките, които рисуваше, ми напомняха за рисунките с къна.

Когато свърши, обърнах ръка, възхищавайки се на умениято, което бе нужно, за да се създаде това сложно произведение на изкуството. Формите, които беше нарисувал, покриваха гърба на дясната ми ръка, както и дланта и пръстите.

— За какво е това? — попитах.

— Този символ мощен. Знак остава за много дни.

Фет събра всички листа и клонки, хвърли ги в старата чугунена печка на дърва и застана над нея за миг да видиша дима. После се обърна към мен, покланяйки се.

— Кал-си, сега време да тръгваш. — Рен се отправи навън през вратата. Отвърнах на поклона на Фет, а после го прегърнах.

— Благодаря за всичко, което направи. Наистина оценявам гостоприемството и любезността ти. — Той ми се усмихна топло и стисна ръката ми. Грабнах си чантата и раницата, наведох се, за да мина под горния праг на вратата, и последвах Рен навън.

Широко усмихнат, Фет дойде до малката врата и помахаша за сбогом.

10. СИГУРЕН ПРИСТАН

— Е, предполагам, за нас това означава връщане в джунглата, а, Рен?

Той не се обърна да покаже, че е чул коментара ми, а продължи да пристъпва бавно напред. Тътрех се зад него, мислейки си за всички въпроси, които щях да задам, когато се преобразеше отново в човек.

След като вървахме два часа, се натъкнахме на малко езеро. Предположих, че това е езерото Суки, за което говореше Фет. Тук наистина имаше много птици. Патици, гъски, сини рибарчета, жерави и късокрили кюкавци бяха осеяли водата и пясъчните брегове, търсейки храна. Забелязах дори по-едри птици, може би някакъв вид орли или ястреби, да кръжат над нас.

Пристигането ни смути ято чапли, които се издигнаха и кратък трескав полет, а после се настаниха отново във водата в далечния край на езерото. Навсякъде наоколо се стрелкаха пъстри птички — зелени, жълти, сиви, сини и черни с червени гърди, но не видях никоя от птиците на Дурга.

Там, където дърветата хвърляха сянка върху водата, туфи от водни лилии предоставяха на жабите хубави места, откъдето да гледат и да си почиват. Те ни наблюдаваха с малки и лъскави жълти очи и скачаха във водата с плясък, щом минехме край тях. Видях още жаби да плуват и да се стрелкат сред другите цъфтящи водни растения близо до брега на езерото.

Проговорих колкото на себе си, толкова и на Рен:

— Мислиш ли, че в езерото има алигатори или крокодили? Знам, че единият вид е характерен за Америка, но никога не мога да запомня кой какъв е.

Той тръгна редом с мен и не бях сигурна дали това означаваше, че наистина *има* опасни влечуги, за които трябва да внимаваме, или че просто иска да ми прави компания. Оставих го да върви между езерото и мен просто за всеки случай.

Въздухът беше горещ и джунглата вехнеше, растенията се привеждаха под горещината. Небето беше ясно, без нито един мусонен облак, който да хвърли сянка. Потях се обилно. Рен ме водеше колкото можеше под сянката на дърветата, за да ни е хладно и да помогне пътуването да е малко по-поносимо, но аз още бях нещастна. Докато заобикаляше периферията на езерото, той се движеше с бавно и равномерно темпо, което следвах с лекота. Дори при това положение чувствах как по петите ми избиват мехури. Измъкнах лосиона против слънце от раницата и намазах с него лицето и ръцете си. Компасът ми показваше, че се движим на север.

Когато Рен спря при малък поток, за да пие, открих, че Фет бе опаковал обяд. Голям зелен лист беше увит около купа с лепкав бял ориз, пълнен с пикантно месо и зеленчуци. Беше малко прекалено пикантно за моя вкус, но обикновеният ориз помогна за потушаването на лютия вкус. Намирайки още два увити в листа пакета в раницата, аз ги подхвърлих на Рен, който реши да покаже какво може, като скочи нагоре и ги хвана във въздуха. Разбира се, глътна ги цели.

След като вървахме с усилие още около четири часа, най-накрая се измъкнахме от джунглата и излязохме на тесен път. Бях доволна да вървя по гладкия асфалт — поне докато той започна да изгаря петите ми. Можех да се закълна, че нагорещеният, черен катран разтапя гумата на подметките ми.

Рен вирна нос във въздуха, обърна се надясно и в продължение на около половин миля маршируваше успоредно на пътя, докато стигнахме до чисто нов джип с висока проходимост, и цвят зелен металик. Имаше затъмнени прозорци и черен твърд покрив.

Рен спря до джипа и седна.

С усилие си поех дъх, отпих дълга глътка вода и казах:

— Какво? Какво искаш да направя?

Рен просто се взираше с празен поглед.

— Колата ли? Искаш да вляза в колата? Добре, само се надявам собственикът да не се ядоса.

Като дръпнах вратата и я отворих, намерих на шофьорското място бележка от господин Кадам:

Госпожице Келси,

Моля ви, простете ми. Исках да ви кажа истината. Тук има карта с указания как да стигнете до дома на Рен. Ще ви чакам там.

Ключът е в жабката. Не забравяйте да карате от лявата страна на пътя.

Пътуването ще отнеме около час и половина. Надявам се, че сте в безопасност.

Ваш приятел, Аник Кадам

Взех картата и я сложих на пътническата седалка. Като отворих задната врата, хвърлих вътре чантите и извадих нова бутилка вода за пътуването. Рен скочи отзад и се изтегна.

Метнах се на шофьорското място и когато отворих жабката, намерих малък ключодържател с обещаните ключове. На големия пишеше „*Джип*“. Запалих двигателя и се усмигнах с признателност, когато от отдушниците нахлу студен въздух.

Когато излязох на малкия, празен път, тих глас от GPS-а изрече:

— Шофирайте в продължение на петдесет километра. После завийте наляво.

Като останах в лявата страна на пътя и стиснах здраво волана, погледнах надолу към ръката си. Въпреки че се потях и постоянно бършех лицето си, рисунката с туш, направена от Фет, още си беше там, трайна като татуировка. Включих радиото, намерих станция, която предаваше интересна музика, и я оставих да ми прави компания по време на пътуването, докато Рен дремеше отзад.

Инструкциите на господин Кадам, в допълнение към GPS-а, бяха лесни за следване. По маршрута, който беше избрал, почти нямаше трафик, което беше добре, защото всеки път щом край мен минеше кола, стисках нервно волана. Току-що се бях научила да карам в дясната страна на пътя и не беше лесно да сменя платната. Карането в „погрешната“ страна на пътя определено не се изучаваше в шофьорските курсове.

Инструкциите гласяха, че след час трябва да завия по малък черен път. Той нямаше име, но джипиесът даде знак, че сме на правилното място, затова обърнах и влязох в дълбоката джунгла.

Струваше ми се, че сме в средата на нищото, но пътят беше поддържан и шофирах плавно.

Слънцето залязваше и небето притъмняваше, когато пътят се разшири и се превърна в настлана с калдъръм ярко осветена алея, която описваше кръг около висок искрящ фонтан. Около фонтана имаше цветя, а зад него се намираше най-великолепният дом, който бях виждала. Приличаше на имение за милиони долари, каквото можеше да се намери в тропиците или може би разположено на бреговете на Гърция. Представих си, че идеалното място за него сигурно ще е на най-високата точка на някой остров с изглед към Средиземно море.

Паркирах, отворих вратите и удивено загледах великолепия пейзаж.

Възкликнах:

— Рен, домът ти е зашеметяващ! Не мога да повярвам, че притежаваш това!

Грабвайки чантите си, тръгнах бавно нагоре по павираната каменна пътека и се възхитих на гаража за четири коли. Зачудих се какви ли превозни средства бяха прибрани там. Красиви тропически растения заобикаляха къщата, превръщайки площите около нея в тучен зелен рай. Разпознах плумерия, стрелиция, декоративен бамбук, високи кралски палми, дебели папрати и бананови дървета с големи дебели листа, но имаше и много други. Овален басейн и голяма вана бяха осветени от страни до къщата, а от коритото на блещукащ фонтан във въздуха хвърчаха пръски вода, която се въртеше и променяше цвета си.

Триетажната къща беше боядисана в бяло и кремаво. Вторият етаж имаше покрита, обгръщаща целия етаж веранда с балюстради от ковано желязо, и се крепеше от кремави колони. Горният етаж имаше високи, сводести балкони, а най-забележителната черта на главния етаж бяха искрящи, панорамни прозорци.

Когато Рен и аз се приближихме до входа от мрамор и тиково дърво, завъртях дръжката на бравата и открих, че вратата не е заключена. Външността на къщата беше топла и жива, отразявайки наситените, дръзки багри на Индия. Вътрешността бе пищна и прекрасна, обзаведена в по-хладни нюанси.

Това определено бие по точки спането на земята в джунглата.

Влязохме в широкото, внушително фойе. Входът имаше високи сводести тавани, изящна мраморна настилка и вито широко стълбище с богато украсени балюстради от ковано желязо. От тавана на стаята висеше ослепителен полилей. Огромни прозорци излагаха на показ панорамния изглед към заобикалящата ни джунгла.

Изхлузих маратонките си, съжелявайки, че са толкова мръсни, прекосих фойето и влязох в библиотека, която можеше да принадлежи само на джентълмен. Тъмнокафяви кожени кресла, отоманки и удобни дивани бяха поставени върху красив килим. Голям глобус беше поставен в ъгъла, а покрай стените се редяха рафтове с книги. В единия край стоеше солидно писалище с кожено кресло. Беше педантично спретнато и подредено, незабавно напомняйки ми за господин Кадам.

Камина от дялан камък заемаше едната стена. Не можех да си представя кога в Индия може да се използва камина, но въпреки това беше красив образец. Златна ваза, пълна с паунови пера, улавяше синкавозелените, зелени и пурпурни нюанси на декоративните възглавнички и килими. Помислих си, че това е най-красивата библиотека на света.

Докато влизахме в къщата, чух гласа на господин Кадам:

— Госпожице Келси? Вие ли сте?

Бях твърдо решена да се сърдя на него и на Рен, но открих, че с нетърпение очаквам да го видя.

— Да, аз съм, господин Кадам.

Намерих го в просторната, обзаведена в неръждаема стомана кухня на Рен, предназначена за хора, които обичат да си угаждат. Тя имаше под от черен мрамор, гранитни плотове и двойни фурни, където господин Кадам беше зает с приготвянето на ядене.

— Госпожице Келси! — Бизнесменът се втурна към мен и възкликна: — Толкова се радвам, че сте невредима. Надявам се, не сте ми ужасно сърдита.

— Ами не съм особено доволна от начина, по който се случи всичко, но... — ухилих му се и погледнах надолу към тигъра, — виня този приятел повече от вас. Той призна, че сте искал да ми кажете истината.

Господин Кадам направи извинителна гримаса и кимна:

— Моля ви, простете и на двама ни. Никога не сме имали намерение да ви разстроим. Хайде. Пригответил съм храна.

Той забърза обратно към кухнята, отвори вратата към една стая, пълна с ароматни пресни и сушени подправки, и изчезна вътре за няколко минути. Когато излезе, остави на кухненския плот нещата, които беше подбрал, и отвори друга малка врата, която водеше към дълбок, оформен като стаичка килер с продукти. Надникнах вътре и видях лавици, пълни с изящни блюда и високи чаши, включително и впечатляваща колекция от сребърни съдове. Той извади две фини порцеланови чинии и две високи чаши, а после ги сложи на масата.

Затворих вратата:

— Господин Кадам, нещо ме смущава.

Той попита закачливо:

— Само *едно нещо!*

Засмях се:

— Засега. Чудех се, дали наистина изобщо сте молили господин Дейвис да ви придружи, за да се грижи за Рен? Искам да кажа, какво щяхте да правите, ако той се беше съгласил, а аз бях отказала?

— Наистина го попитах, просто от приличие, но освен това финао намекнах на господин Маурицио, че може би ще е в негов най-добър интерес да убеди господин Дейвис да *не* заминава. Всъщност предложих му повече пари, за да задържи господин Дейвис в цирка. Колкото до това, какво да правя, ако ни бяхте отказала, предполагам, че щеше да се наложи да ви направим по-добро предложение и да продължаваме да опитваме, докато открием такова, на което не можете да откажете.

— Ами ако все пак бях казала „не“? Да ме отвлечете ли щяхте?

Господин Кадам се засмя:

— Не. Ако предложението ни пак получеше отказ, следващата ми стъпка щеше да бъде да ви кажа истината и да се надявам да ми повярвате.

— Ууф, това си е облекчение.

— *После* щях да ви отвлека. — Той се засмя на шегата си и отново насочи вниманието си към вечерята ни.

— Това не е много забавно, господин Кадам.

— Не можах да се сдържа. Съжалявам, госпожице Келси.

Той ме изведе от кухнята и ме отведе до малък кът за хранене. Седнахме на кръгла маса до един еркерен прозорец, който гледаше към осветен плувен басейн. Рен се настани в краката ми.

Господин Кадам искаше да научи всичко, което ми се бе случило, откакто го бях видяла за последно. Разказах му за камиона и открих, че е платил на шофьора да ме зареже. После говорихме за джунглата и Фет.

Господин Кадам зададе много въпроси за разговора ми с Фет и прояви особен интерес към рисунките с къна. Обърна ръката ми и внимателно огледа символите от всяка страна.

— Значи ти наистина *си* удостоена с благоволенieto на Дурга — заключи той, облегна се назад в стола си и се усмихна.

— Как разбрахте, че съм точният човек? Искам да кажа, откъде знаете, че *аз* съм тази, която ще успее да развали проклятието?

— Не бяхме наистина сигурни, че вие *сте* точният човек, докато не се срещнахте с Фет и той го потвърди. Когато Рен беше в плен, не можеше да се преобразява. По някакъв начин, вие изрекохте думите, които го освободиха. Това му позволи да се преобрази отново в човек и да се свърже с мен. Надявахме се, че вие сте точният човек, който да развали проклятието, тази, която търсехме, тази, която се ползва с благоволенieto на Дурга.

— Господин Кадам, коя е Дурга?

Господин Кадам донесе от другата стая малка златна статуетка и внимателно я сложи на масата за хранене. Беше красиво изваяна индийска богиня с осем ръце. Стреляше с лък и стрела и яздеше тигър.

Докосвайки една деликатно изваяна ръка, казах:

— Моля ви, разкажете ми за нея.

— Разбира се, госпожице Келси. На езика на индусите *Дурга* означава „непобедима“. Тя е велик воин и е смятана за богиня-майка на много от другите богове и богини на Индия. Тя разполага с много оръжия и влиза в битки, яздейки великолепен тигър на име Дамон. Много красива богиня, описват я с дълга къдрава коса и светла кожа, която сияе още по-ярко, когато тя се сражава. Често е облечена в лазурносини одежди, с цвета на морето, и носи скъпи украшения от дялано злато, скъпоценни камъни и лъскави черни перли.

Обърнах статуетката.

— Какви са оръжията, които държи?

— Из цяла Индия има няколко различни нейни изображения. На всяко Дурга има различен брой ръце и количество оръжия. На тази статуя се виждат тризъбец, лък и стрела, мечът, и *гада*, която е подобна на боздуган или бойна тояга. Тя носи също и камандал, или черупка от раковина, чакрам, змия, доспехи и щит. Виждам също други изображения на Дурга с въже, звънец и цветче от лотос. Дурга не само има на разположение множество оръжия, но може да си служи и с мълния и гръмотевица.

Вдигнах статуетката и я разгледах от различни ъгли. Осемте ръце бяха страховити. *Бележка към себе си: в битка срещу Дурга бягай в другата посока.*

Господин Кадам продължи:

— Богинята Дурга била родена от реката, за да помогне на човечеството във време на нужда. Сражавала се с един демон, Махисасур, който бил наполовина човек и наполовина бивол. Той вилнеел и всявал ужас из земята и небесата, и никой не можел да го убие. Затова Дурга приела образа на богиня-воин, за да го победи. Наричат я също и *Прелестната*, заради голямата ѝ красота.

Поставяйки статуетката обратно на масата, казах неуверено:

— Господин Кадам, не искам да проявявам неуважение и се надявам да не ви обидя, но всъщност не вярвам в такива неща. Мисля, че е завладяваща история, но изглежда твърде чудата, за да е истинска. Имам чувството, че съм заседнала в някакъв индийски мит в „*Зоната на здрача*“.

Господин Кадам се усмихна:

— Ах, госпожице Келси, не се тревожете. Не съм се обидил. По време на пътуванията и на проучванията си, докато се опитвах да помогна на Рен и брат му Кишан да развалят проклятието, трябваше да отворя ума и сърцето си за нови представи и вярвания, които също не бях зачитал преди. Какво е реално и какво — не — трябва да решите и да узнаете със сърцето си. Сега сигурно сте уморена от пътуването. Ще ви заведа до стаята ви и ще ви оставя да си починете.

Той ме отведе на горния етаж до просторна спалня, обзаведена в тъмновиолетово и бяло с позлатена украса. Кръгла ваза с бели рози и гардений изпълваше стаята с леко ухание. Легло с балдахин, украсено с купчини тъмновиолетови възглавнички, беше облегло до стената. Дебел бял килим покриваше пода.

Врати със скосени стъкла се отваряха към най-голямата веранда, която бях виждала, и оттам се откриваше изглед към басейна и фонтана.

— Прекрасна е! Благодаря ви, господин Кадам.

Той кимна и ме остави, затваряйки тихо вратата след себе си.

Изхлузих чорапите си и с наслада тръгнах боса по мекия килим. Подплатени стъклени врати се разтваряха и водеха в зашеметяваща баня, по-голяма от целия първи етаж в къщата на Майк и Сара. Имаше бяла мраморна дълбока вана за подводен масаж и огромна душ-кабина, която можеше да служи и като сауна. Меки тъмновиолетови хавлиени кърпи висяха на затоплена метална пръчка, а в стъклени шишета имаше сапуни и пяна за вана с аромат на лавандула и праскова.

До банята имаше малка стаичка-дрешник с бели подплатени пейки за преобличане, прегради и чекмеджета. Едната страна беше празна, а от другата имаше рафт с чисто нови дрехи, все още увити в целофан. Скринът също беше пълен с дрехи. Една цяла стена беше направена само за обувки, но по-голямата част от нея беше празна. Нова кутия за обувки беше сложена там, в очакване да бъде отворена.

След като взех изключително отпускащ душ и сплетох косата си, аз разопаковах малкото си дрехи и ги подредих в дрешника и скрина. Подредих гримовите, огледалцата, четката си за коса и панделките върху огледален поднос, който лежеше върху мраморния умивалник, навих кабела на машата си за къдрене и я прибрах в едно чекмедже.

Облечена в пижама, изтичах до задния край на леглото и точно бях извадила книгата си с поезия, когато чух потропване по отворените врати на верандата. Погледнах навън към верандата и сърцето ми заблъска в гърдите. Там стоеше мъж. Зърнах сини очи — Рен, в образа на индийски принц. Когато излязох навън, забелязах, че косата му е мокра, а той ухае прекрасно, като водопадите и горите, смесени заедно. Беше толкова привлекателен, че се почувствах още по-безцветна и невзрачна от обикновено. Когато тръгнах към него, сърцето ми заби още по-бързо.

Рен ме огледа от глава до пети и се намръщи:

— Защо не носиш дрехите, които ти купих? Онези в дрешника и скрина ти?

— О! Искаш да кажеш, че онези дрехи са за мен? — попитах, смутена и почти изгубила дар слово. — Аз не... Но... Защо би? Как...

Е, както и да е, благодаря ти. Благодаря ти и че ми позволи да използвам прекрасната стая.

Рен ми се усмихна широко и едва не ми се подкосиха краката. Той улови тънък кичур от косата ми, който се беше измъкнал и се вееше на бриза, пъкна го зад ухото ми и каза:

— Хареса ли си цветята?

Само се втренчих в него, после примигнах и успях да изпискам едно тъничко „да“. Той кимна, доволен, и посочи към столовете във вътрешния двор. Леко поклатих глава и си поех дъх през зъби, когато той ме хвана за лакътя и ме поведе към един стол. След като се увери, че ми е удобно, той се премести в стола срещу мен. Предполагам, че понеже само го гледах втренчено и не можех да изрека нито една свързана мисъл, той заговори:

— Келси, знам, че имаш много въпроси към мен. Какво би искала да узнаеш първо?

Бях хипнотизирана от яносините му очи, които по някакъв начин искряха дори в тъмното. Най-накрая се изтръгнах от унеса си. Измъкнах първата мисъл, която ми хрумна:

— Не приличаш на другите индийци. Очите... очите ти изглеждат... различно, и... — заекнах неловко. *Защо не мога да вържа едно изречение?*

Ако звучах идиотски, Рен, изглежда, не забеляза.

— Баща ми беше от индийски произход, но майка ми беше азиатка — принцеса от друга страна, която била сгодена за баща ми. Плюс това аз съм на повече от триста години, което, предполагам, също може да има значение.

— На повече от триста години! Това означава, че си роден през...

— Роден съм през 1657.

— Правилно. — Размърдах се неспокойно. *Очевидно намирах по-възрастните мъже за крайно привлекателни.* — Тогава защо изглеждаш толкова млад?

— Не знам. Бях на двайсет и една, когато бях прокълнат. Оттогава не съм остарял.

Около милион въпроси изникнаха в ума ми и внезапно почувствах нуждата да се опитам да разреша тази загадка.

— Ами господин Кадам? Той на колко години е? И как се вмести шефът на господин Кадам в това? Знае ли за теб?

Той се засмя:

— Келси. Аз съм шефът на господин Кадам.

— Ти? *Ти* си неговият богат работодател?

— Всъщност не определяме отношенията си по този начин, но неговото обяснение е до голяма степен точно. Възрастта на господин Кадам е по-сложна. Всъщност той е малко по-стар от мен. Някога беше мой войник и доверен съветник на баща ми. Когато изпаднах под влияние на проклятието, избягах при него и успях да се преобrazia в човек за достатъчно време, за да му разкажа какво се е случило. Той бързо организира нещата, скри родителите ми и богатството ни, и оттогава е мой закрилник.

— Но как може още да е жив? Би трябвало да е умрял отдавна.

Рен се поколеба:

— Амулетът на Дамон го предпазва от остаряване. Той го носи на врата си и никога не го сваля.

Паметта ми светкавично се върна към пътуването ни със самолета и си спомних как зърнах украшението, висящо на шията на господин Кадам. Наведох се напред в стола си.

— Дамон? Не се ли казва така тигърът на Дурга?

— Да, името на тигъра на Дурга и на амулета е едно и също. Не знам много за връзката или за произхода на амулета. Всичко, което знам, е, че амулетът бил разчупен на няколко части много отдавна. Някои казват, че има четири парчета, като всяко олицетворява един от основните елементи, четирите вятъра или дори четирите посоки на компаса. Някои твърдят, че има пет или дори повече. Моят баща ми даде неговото парче, а майка ми даде своето на Кишан.

Човекът, който ме прокле да се превърна в тигър, искаше нашите парчета от амулета. Затова измами Кишан. Никой не е сигурен какви сили ще обладава амулетът, ако всички парчета бъдат събрани отново заедно. Но той беше безмилостен и няма да се спре пред нищо, за да се сдобие с всички парчета и да разбере.

Рен продължи:

— Сега господин Кадам носи моето парче от амулета. Вярваме, че силата на амулета го е закриляла и го е опазила жив през всичкото това време. Макар да е състарен, това, слава Богу, е бил много бавен процес. Той е верен приятел, който се отказа от много неща, за да помага на семейството ми през годините. Никога не мога да върна

дълга си към него. Не знам как щях да оцелея без него през цялото това време. — Рен се загледа отсреща към басейна и прошепна: — Господин Кадам се грижеше за родителите ми чак до смъртта им и ги наглеждаше, когато аз не можех.

Наведох се и сложих длан върху неговата. Можех да доловя тъгата му, докато мислеше за родителите си. Самотната му скръб някак ме изпълни и се преплете с моята. Той обърна ръката си и започна разсеяно да гали пръстите ми с палец, докато се взираше към пейзажа, вгълбен в собствените си мисли.

При нормални обстоятелства щях да очаквам да изпитам неловкост или смущение, че се държа за ръце с мъж, когото току-що съм срещнала. Вместо това се чувствах утешена. Загубата на Рен повтаряше като ехо моята собствена, а докосването му ми даваше чувство за покой. Докато гледах красивото му лице, се питах дали и той се чувства по същия начин. Разбирах колко мъчителна е изолацията. Психологическите съветници в училище бяха казали, че не давам достатъчен израз на скръбта или мъката си след смъртта на родителите си и че това ми пречи да формирам обвързващи отношения с други хора. Винаги съм се въздържала от дълбоки взаимоотношения. Осъзнах, че в известен смисъл и двамата бяхме сами, и в този момент изпитвах огромно съчувствие към него. Не можех да си представя триста години без човешки контакт, без общуване, без никой да ме гледа в очите и да знае коя съм. Дори и да се смущавах, не бих му отказала този миг на човешки контакт.

Рен ме стрелна с топла, ленива усмивка, целуна пръстите ми, и каза:

— Ела, Келси. Трябва да се напиш, а моето време почти изтече.

Той ме издърпа, така че се озовах много близо до него, и почти спрях да дишам. Докато държеше ръката ми, почувствах през върховете на пръстите ми да преминава лека тръпка. Той ме издърпа след себе си до вратата ми, бързо ми пожела „лека нощ“, кимна и после изчезна.

На другата сутрин се заех да изследвам новото положение с дрехите си, възникнало благодарение на Рен. С изненада видях, че са главно джинси и блузи, модерни, практични дрехи, каквито биха

носили американските момичета. С единствената разлика, че тези бяха в ярките, живи цветове на Индия.

Разкъсах една целофанена опаковка в дрешника и с удивление открих копринено мека синя рокля в индийски стил. Цялата пола и корсажът бяха изящно украсени с мънички сребристи капковидни перли. Роклята беше прекрасна и побързах да я пробвам.

Полата се плъзна плавно през главата ми и надолу по ръцете и се спря на талията ми. Прилепна удобно върху хълбоците ми. Оттам се спусна на пода в шеметни, тежки гънки — тежки заради стотиците перли, пришити на гроздове при долния край. Корсажът беше с много къси, изрязани и леко клоширани в горната си част ръкави, и също изобилно обшити с перли. Беше с тясна, впита кройка и свършваше точно над пъпа ми, което оставяше два инча от талията ми напълно открити. Обикновено не носех дрехи, разголващи корема ми, но тази рокля беше зашеметяваща. Завъртях се пред огледалото, чувствайки се като принцеса.

Заради роклята реших да се постарая допълнително с косата и грима. Извадих рядко използваното си огледалце с пудриера и си сложих руж, малко тъмни сенки за очи и синя очна линия. Завърших всичко със спирала и розов гланц за устни. После развалих плитката от предишната нощ и разресох с пръст кичурите коса, подреждайки ги в меки букли по гърба си.

С роклята вървеше прозрачен син шал, който наметнах на раменете си без всъщност да съм сигурна как да го наглася. През деня не бях имала намерение да обличам роклята, но веднъж щом я сложих, не можах да се заставя да я сваля.

Боса, слязох небрежно по стълбите и тръгнах на закуска. Господин Кадам вече беше в кухнята, тананикаше си и четеше индийски вестник. Дори не си даде труд да вдигне поглед.

— Добро утро, госпожице Келси. На плота има закуска за вас.

Приближих се с бързи стъпки, опитвайки се да привлека вниманието му, взех си чинията и чаша сок от папая, а после нарочно оправих роклята си и въздъхнах драматично, докато седах срещу него.

— Добро утро, господин Кадам.

Той погледна към мен иззад вестника си, усмихна се, а после остави вестника.

— Госпожице Келси! Изглеждате очарователно!

— Благодаря ви. — Изчервих се. — Вие ли я избрахте? Прекрасна е.

Той ми се усмихна с дяволито проблясващи очи:

— Да. Нарича се *шарара*. Рен искаше да имате още малко дрехи и я купих, докато бях в Мумбай. Той ме помоли да намеря и нещо специално. Единствените му инструкции гласяха: „красиво“ и „синьо“. Искане ми се да можех да си припиша цялата заслуга за избора, но Нилима ми помогна доста.

— Нилима? Стюардесата? Тя ваша... ли е? Искане да кажа, дали сте...? — избъбрих, смутена.

Той ми се засмя:

— С Нилима наистина имаме близки отношения, както сте се досетила, но не такива, за каквито си мислите. Нилима е моя пра-пра-пра-правнучка.

От шока челюстта ми направо се удари в пода.

— Ваша какво?

— Тя е моя внучка, с няколко „пра“ в допълнение.

— Рен ми каза, че сте малко по-стар от него, но не спомена, че имате семейство.

Господин Кадам сгъна вестника си и отпи глътка сок.

— Някога, много отдавна, бях женен и имахме няколко деца. После те имаха свои деца и така нататък. От всичките ми потомци единствено Нилима знае тайната. За повечето от тях аз съм далечен, богат чичо, който вечно отсъства по работа.

— А съпругата ви?

Господин Кадам спря да се усмихва и придоби замислено изражение.

— Беше ни много трудно. Обичах я с цялото си сърце. С течение на времето тя започна да остарява, а аз — не. Амулетът ме засегна дълбоко по начини, които не очаквах. Тя знаеше за положението ми и твърдеше, че то не я смущава.

Той потри амулета под ризата си. Виждайки интереса ми, измъкна тънка сребърна верижка и ми показа клиновидния зелен камък. Най-отгоре имаше бледо очертание на тигърска глава. По външния кръг се спускаха йероглифи, но господин Кадам каза, че може да прочете само част от една дума.

Той меланхолично потри амулета между пръстите си:

— Скъпата ми съпруга стана стара и много болна. Умираще. Свалих този амулет от врата си и я умолявах да го носи. Тя отказа, уви пръстите ми около него и ме накара да се закълна да не го свалям никога повече, докато дългът ми не бъде изпълнен.

Една сълза се плъзна от ъгълчето на окото ми.

— Не можехте ли да я принудите да го носи и може би да се редувате?

Той поклати тъжно глава:

— Не. Тя искаше да следва естествения ход на живота. Децата ни бяха женени и щастливи, и тя чувстваше, че ѝ е време да продължи към следващия живот. Утешаваше се със знанието, че ще съм тук, за да се грижа за семейството ни.

Господин Кадам се усмихна печално:

— Останах с нея, докато умря, и с много от децата и внуците си след това. Но с течение на годините за мен ставаше по-трудно поносимо да ги виждам как страдат и умират. Освен това, колкото повече хора знаеха тайната на Рен, в толкова по-голяма опасност щеше да е той, затова ги напуснах. Връщам се да гостувам от време на време, за да нагледам потомците си, но ми е... трудно.

— Някога оженихте ли се отново?

— Не. От време на време търся някой от внуците си, за да работи за мен, и те се отнасят прекрасно с мен. Рен също ми беше добра компания до залавянето си. Оттогава не съм търсил никого, когато да обичам. Не мисля, че сърцето ми може да понесе още едно сбогуване.

— О, господин Кадам. Толкова съжалявам. Рен беше прав: направили сте много жертви за него.

Той ми се усмихна:

— Не тъгувайте заради мен, госпожице Келси. Време е за празнуване. Вие влязохте в живота ни. А присъствието ви тук ме прави много щастлив. — Той взе едната ми ръка в своите, потупа я и ми намигна.

Наистина не знаех какво да отговоря, затова просто му се усмихнах в отговор. Господин Кадам пусна ръката ми, изправи се и започна да мие чиниите. Станах да помогна, когато Рен пристъпи лениво и безшумно в стаята, прозявайки се широко, както само един тигър може. Обърнах се и потупах косматата му глава, малко неловко.

— Добро утро, Рен! — казах ведро, а после се завъртях да покажа дрехата си. — Много ти благодаря за роклята! Красива е, нали? Нилима се е справила страхотно с избора ѝ.

Рен рязко седна на пода, загледа ме за миг как се въртя с роклята си, а после стана и излезе.

— Какво му става на Рен днес? — попитах.

Господин Кадам се обърна, докато подсушаваше ръцете си с кърпа.

— Хмм?

— Рен просто офейка.

— Кой знае какво се върти в ума на тигрите? Може би е гладен. Извинете ме за момент, госпожице Келси. — Той ми се усмихна и тръгна след Рен.

По-късно двамата се разположихме в красивата стая с пауните, която подслоняваше удивителната сбирка от книги на господин Кадам. Бяха подредени внимателно върху полирани махагонови лавици. Измъкнах една книга за Индия, която беше пълна със стари географски карти.

— Господин Кадам, може ли да ми покажете къде се намират пещерите Канхери? Фет каза, че именно там трябва да отидем да говорим, за да разберем как да измъкнем Рен от тази каша.

Той отвори книгата и посочи една карта на Мумбай:

— Пещерите са в северната част на града, в Националния парк „Боривали“, който сега се нарича Национален парк „Ганди“. Пещерата Канхери се състои от древна базалтова скална вдлъбнатина, по чиито стени са издялани древни надписи. Бил съм там преди, но никога не съм намирал подземен проход. Археолозите изучават пещерите от години, но все още никой досега не е открил пророчество, написано от Дурга.

— Ами Печатът, за който говореше Фет? Какво представлява той?

— Печатът е специален камък, който ми беше поверен през всичките тези години. Пазя го на сигурно място с много от наследствените ценности на Рен в банков трезор. Всъщност ще трябва да отида да го взема. Ще ви го донеса довечера. Може би е добра идея да се обадите на осиновителите си днес и да им кажете, че сте добре.

Можете да им кажете, че ще останете в Индия през лятото като моя ученичка в бизнеса, ако искате.

Кимнах. Наистина трябваше да им позвъня. Сара и Майк вероятно вече се чудеха дали не ме е изял някой тигър.

— Трябва също и да набавя от града някои неща, които да вземете със себе си по време на пътуването до пещерата. Моля, чувствайте се като у дома си и си починете. В хладилника вече има приготвени обяд и вечеря. Ако ходите да плувате, моля ви, сложете си лосион против слънце. В един шкаф близо до басейна е, до кърпите.

Връщайки се горе, намерих мобилния си телефон на скрина в стаята ми. *Мило е от негова страна да го върне след инцидента в джунглата.* Седнах в едно тапицирано със златисто кадифе кресло, обадих се на осиновителите си и си побъбрихме дълго за трафика, храната и хората в Индия. Когато попитаха за тигровия резерват, уклончиво заобиколих въпроса, като казах, че за Рен се грижат добре. Господин Кадам беше прав. Най-лесният начин да обясня оставането си в Индия беше, че са ми предложили работа като стажантка на господин Кадам до края на лятото.

След като приключих разговора с тях, открих пералнята и изпрах дрехите си и юргана от баба. После, тъй като няхах нищо друго за правене, се зах да изследвам всяка част от къщата.

Цялото мазе представляваше напълно оборудван гимнастически салон, но не със съвременни уреди за трениране. Подът беше покрит с черен еластичен мокет. Мазето беше под наклон, така че половината от помещението беше построена под земята, на склона, а останалата беше открита към слънчевата светлина, с големи прозорци, високи от пода до тавана. Плъзгаща се стъклена врата се отваряше към обширна платформа, която извеждаше към джунглата. Задната стена беше облицована и гладка.

До вратата имаше табло с бутони. Натиснах най-горния и една част от облицовката отскочи и разкри всевъзможни древни оръжия от рода на брадви, копия и ножове с различна дължина, които висяха в специално изработени отделения. Натиснах отново бутона и стената се затвори. Натиснах втория бутон и се показа ново отделение от стената, в което имаше саби. Приблжих се да ги огледам. Имаше множество различни видове, вариращи от тънки рапири до тежки мечове, и един,

който беше специално прибран в стъклена кутия. Приличаше на самурайски меч, какъвто бях видяла веднъж в един филм.

Когато се върнах на първия етаж, открих високотехнологична система за домашно кино, с мултимедийна система — истинско произведение на изкуството, и кожени кресла с наклонящи се назад облегалки. Точно зад кухнята имаше трапезария с вид на официална банкетна зала, с мраморни подове, украсени корнизи и блестящ полилей. Отстрани до библиотеката с пауните открих стая за музика с лъскав черен роял и богата фонотека със стотици компактдискове. Повечето от тях изглеждаха индийски, но намерих и няколко американски певци, включително Елвис Пресли. Много стара китара със странна форма беше окачена на стената, а в средата на стаята беше поставено извито кожено канапе.

Спалнята на господин Кадам също беше на главния етаж и стаята му приличаше много на стаята с пауните, пълна с полирани дървени мебели и книги. Той имаше също и две красиви картини и слънчев кът за четене. Най-горе на стълбите на третия етаж открих примамливо изглеждаща мансарда. Имаше малък комплект книжни рафтове и две удобни кресла за четене и оттам се откриваше гледка към широкото стълбище.

Намерих и още една голяма спалня, баня и стая, която служеше за склад. На моя етаж открих още три спални, без да броя моята. Едната беше обзаведена в розови цветове като за момиче и си помислих, че може би тя е за Нилима, когато идваше на гости. Втората приличаше на стая за гости, но цветовете бяха по-мъжествени. Повечето стаи имаха собствена баня.

Влизайки в последната стая, видях остъклени врати, които водеха към същата моя веранда. Обзавеждането на тази стая беше скромно в сравнение с другите. Мебелите бяха от тъмен полиран махагон, но нямаше детайли или дреболии. Стените бяха обикновени, а чекмеджетата — празни.

Тук ли спеше Рен?

Забелязвайки едно писалище, поставено в ъгъла, приближих до него и видях плътна кремава хартия и мастилница със старомодна писалка. На най-горния лист имаше бележка, написана с красив калиграфски почерк:

Келси Дургаа Валабх
Бхуми-ко-ниш гупха
Раджакиа Муджулааин Мехар
Дандеша Дургаа

Зелена панделка за коса, която подозрително приличаше на една от моите, лежеше до шишенцето с мастило. Надникнах в дрешника и не намерих нищо — никакви дрехи, никакви кутии, никакви вещи.

Върнах се на долния етаж и прекарах остатъка от следобедна изучаване на индийската култура, религия и митология. Изчаках с вечерята, чак докато стомахът ми заръмжа от глад, надявайки се на компания. Господин Кадам още не се беше върнал от банката, а нямаше и следа от Рен.

След вечеря се качих горе и намерих Рен отново да стои на верандата, загледан в залеза. Приблжих се стеснително до него и заставах зад гърба му.

— Здравей, Рен.

Той се обърна и открито огледа външността ми. Погледът му се плъзгаше съвсем бавно надолу по тялото ми. Колкото по-дълго гледаше, толкова по-широка ставаше усмивката му. Накрая очите му отново се вдигнаха към аленочервеното ми лице.

Той въздъхна и се поклони дълбоко.

— *Sundari*. Стоях тук, мислейки си, че нищо не може да е по-красиво от залеза тази вечер, но съм сгрешил. Ти, застанала тук на залязващото слънце, със сияеща коса и кожа... това е повече, отколкото човек може... напълно да оцени.

Опитах се да сменя темата:

— Какво означава „сундари“?

— Означава „най-прекрасна“.

Изчервих се отново, което го накара да се разсмее. Той взе ръката ми, пхна я под своята и ме поведе към столовете във вътрешния двор. Точно тогава слънцето се спусна под дърветата, оставяйки мандариновото си сияние в небето само за още няколко мига.

Седнахме отново, но този път той седна до мен на люлката в двора и задържа ръката ми в своята.

Изрекох стеснително:

— Надявам се не възразяваш, но днес се разходих и разгледах къщата ти, включително твоята стая.

— Нямам нищо против. Сигурен съм, че си намерила моята стая за най-безинтересна.

— Всъщност бях любопитна за бележката, която намерих. Ти ли си я писал?

— Бележка? А, да. Просто нахвърлях някои записки, за да ми помогнат да запомня какво каза Фет. Там пише просто: потърси пророчеството на Дурга, пещерата Канхери; Келси с избраницата на Дурга, такива неща.

— О. Аз... забелязах и една панделка. Моя ли е?

— Да. Ако си я искаш обратно, можеш да я вземеш.

— За какво би била нужна на теб?

Той сви рамене, със смутено изражение:

— Искях нещо за спомен, знак от момичето, което спаси живота ми.

— Знак? Както някоя красива девойка дава кърпичката си на рицар в блестящи доспехи?

Той се засмя:

— Точно.

Пошегувах се иронично:

— Толкова по-зле, че не изчака Катлийн да порасне още малко. Ще стане много красива.

Той се намръщи:

— Катлийн от цирка? — Поклати глава. — Ти беше избраницата, Келси. И ако имах възможност да избира момичето, което да ме спаси, пак щях да избира теб.

— Защо?

— По куп причини. Харесвах те. Интересна си. Харесваше ми да слушам гласа ти. Имах чувството, че виждаш през тигровата кожа до човека отдолу. Когато говореше, имах чувството, че казваш точно нещата, които *имах нужда* да чуя. Умна си. Обичаш поезия *и* си много хубава.

Засмях се на изказването му. *Аз, хубава? Не може да е сериозен.* Бях „средна хубост“ в много отношения. Не се интересувах истински от актуалните в момента грим, прически или модни, но неудобни дрехи, като другите тийнейджърки. Кожата ми беше бледа, а очите ми

бяха толкова кафяви, че бяха почти черни. Най-хубавата ми черта беше усмивката ми, за която родителите ми, а също и аз, платихме скъпо — с три години носене на метални шини.

И все пак бях поласкана.

— Добре, прекрасни Принце, можеш да задържиш панделката за спомен. — Поколебах се, а после казах меко: — Знаеш ли, нося тези панделки в памет на мама. Тя имаше навика да разресва косата ми и да вплита панделки в нея, докато си говорехме.

Рен се усмихна разбиращо:

— Тогава означава още повече за мен.

Когато моментът отмина, той продължи:

— Е, Келси, утре отиваме в пещерата. През деня там има много туристи, което значи, че ще трябва да изчакаме до вечерта, за да потърсим пророчеството на Дурга. Ще се промъкнем в парка през джунглата и известно време ще вървим пеша, така че си обуи новите туристически боти, които ти купихме, онези в кутията в дрешника ти.

— Страхотно. Нищо не може да се сравни с трамбоването с чисто нови туристически боти през горещата индийска джунгла — подметнах заядливо.

— Не би трябвало да е толкова зле, а дори новите туристически боти би трябвало да са ти по-удобни от маратонките.

— По една случайност харесвам маратонките си и ще си ги взема, просто в случай че твоите боти изранят краката ми.

Рен протегна дългите си крака и кръстоса босите си стъпала пред тялото.

— Господин Кадам ще приготви чанта с неща, които може да ни потребват. Ще се погрижа да остави място за маратонките ти. Ще трябва да ни закараш до Мумбай и до парка, защото аз ще бъда отново в образа на тигър. Знам, че не харесваш трафика тук. Съжалявам, че те обременявам с това.

Промърморих:

— Малко е да се каже, че не харесвам трафика. Хората тук не знаят как да шофират. Откачени са.

— Може да се движим по черни пътища с възможно най-малък трафик и да караме само в покрайнините на Мумбай, не през града като преди. Не би трябвало да е твърде зле. Ти си добър шофьор.

— Ха, лесно ти е да го кажеш. Ти просто ще си спиш отзад през целия път.

Рен докосна бузата ми с пръсти и леко обърна лицето ми към своето.

— *Раджкумари*, искам да ти благодаря. Благодаря ти, че остана и ми помогна. Не знаеш какво означава това за мен.

Промърморих:

— Пак заповядай. А *раджкумари* означава...?

Той ме озари с блестяща бяла усмивка и умело смени темата.

— Искаш ли да чуеш за Печата?

Разбрах, че избягва отговора, но се примирих.

— Добре, какво представлява той?

— Той е издялан правоъгълен камък, дебел около три пръст. Владетелят винаги го носел на публични места. Той бил символ на задълженията на кралската фамилия. Върху Печата на Империята има издълбани четири думи, по една от всяка страна: *Ви века*, *Джагарана*, *Вира* и *Анукампа*, което в свободен превод означава „Мъдрост“, „Бдителност“, „Храброст“ и „Състрадание“. Ще трябва да вземеш Печата със себе си, когато отидем в пещерите. Фет каза, че той е ключът, който ще отвори прохода. Господин Кадам ще го сложи на тоалетката ти, преди да тръгнем.

Изправих се, отидох до парапета и се загледах нагоре към изгряващите звезди.

— Не мога да си представя живота, от който си дошъл. Толкова е различен от онова, което познавам.

— Права си, Келси.

— Наричай ме Келс.

Той се усмихна и се приближи до мен.

— Права си, *Келс*. Много е различно. Имам да уча много от теб. Но може би и аз мога да *те* науча на някои неща. Например, шалът ти... Може ли?

Рен свали загърнатия около раменете ми шал и го задържа разпънат.

— Има множество различни начини да се носи шал *дупата*. Единият е да го наметнеш на раменете си, както ти напрани точно сега, или пък да преметнеш единия край на рамо, а другия — през ръката си, какъвто е сегашният стил. Ето така.

Увивайки шала около тялото си, той се обърна да ми покаже стила и аз не можах да сдържа смеха си.

— А откъде знаеш сегашния стил?

— Знам много неща. Ще се изненадаш — той смъкна шала отново, увивайки го по друг начин. — Можеш да го вържеш и в косата си, което е подходящо, когато се срещаш с хора, по-възрастни от теб, защото това показва уважение.

Поклоних му се ниско, изкикотих се и казах:

— Благодаря ви, че показахте към мен подobaващото уважение, мадам. И ми позволете да отбележа, че изглеждате прекрасно в коприна.

Той се засмя и ми показа още няколко начина за носене на шала, всеки — по-забавен от предишния. Докато говореше, се почувствах притеглена към него. *Той е толкова... привлекателен, обаятелен, магнетичен, неустоим... пленителен.* Беше лесно да го гледам, нямаше спор за това, но дори и да не беше така, лесно можех да си представя как седя щастливо до него, говорейки с часове.

Видях как по ръката на Рен пробяга тръпка. Той притихна и пристъпи по-близо до мен.

— Любимият ми стил обаче е начинът, по който го носеше по-рано, когато го беше преметнала хлабаво през двете си ръце. Така успявам напълно да се възхитя на прекрасната ти коса, спускаща се като водопад по гърба ти.

Загръщайки тънката прозрачна тъкан около раменете ми, той дръпна шала и нежно ме притегли по-близо. Посегна, улови една къдрица и уви косата около пръста си.

— Този живот е толкова различен от онова, което познавам. Толкова много неща се промениха. — Той пусна шала, но продължи да държи къдрицата. — Но някои неща са много, *много* по-добри. — Той пусна къдрицата, прокара пръст надолу по бузата ми и леко ме побутна обратно към стаята ми.

— Лека нощ, Келси. Утре ни чака натоварен ден.

11. ПЕЩЕРАТА КАНХЕРИ

На другата сутрин, когато се събудих, намерих печата на Империята Муджулааин на тоалетката. Красивият кремав камък беше набразден със златистооранжеви ивици и висеше от мека панделка. Вдигнах тежкия предмет, за да го огледам по-внимателно, и веднага забелязах издълбаните думи, за които Рен беше казал, че означават „мъдрост, бдителност, смелост и състрадание“. Цветче от лотос цъфтеше в най-долната част на печата. Подробното изобразяване на украсата демонстрираше високо изтънчено майсторство. Беше прекрасно.

Ако е бил толкова верен на тези думи, колкото твърди Рен, баща му сигурно е бил добър крал.

За минута си позволих да си представя по-възрастно копие на Рен като крал. Лесно можех да си го представя как предвожда други. У него имаше нещо, което ме караше да искам да му се доверявам и да го следвам. Усмяхнах се иронично. *Жените биха го последвали и през пропаст.*

Господин Кадам беше служил на своя принц повече от триста години. Мисълта, че Рен можеше да вдъхнови пожизнена преданост, беше необичайна. Зарязах размишленията си и отново погледнах вековния Печат със страхопочитание.

Отворих чантата, която господин Кадам беше оставил, и открих, че съдържа фотоапарати, както дигитален, така и еднократен, кибрит, няколко ръчни сечива за копаене, фенерчета, джобно ножче, светещи пръчици, хартия с въглищен прах, храна, вода, карти и още няколко неща. Няколко от предметите бяха поставени в непромокаеми найлонови торби. Изпробвах тежестта на раницата и открих, че е изненадващо приемлива.

Отворих дрешника, отново опипах красивата си рокля и въздъхнах. Нахлузвайки джинси и тениска, завързах връзките на новите си туристически боти и грабнах маратонките си.

Долу намерих господин Кадам да реже манго за закуска.

— Добро утро, госпожице Келси — каза той и посочи към врата ми. — Виждам, че сте намерили Печата.

— Да. Много е красив, но малко прекалено тежък. — Натрупах няколко резена манго върху чинията си и си налях горещо какао в една чаша. — Грижили сте се за него през всичките тези години?

— Да. Той е много ценен за мен. Печатът всъщност е бил изработен в Китай, а не в Индия. Бил подарък, поднесен на дядото на Рен. Такива стари печати са голяма рядкост. Изработен е от камък от провинция Шоушан, който, противно на разпространеното вярване, не е вид кехлибар. Китайците вярвали, че камъните от Шоушан са ярко обагрени яйца от феникс, открити в гнезда високо в планините. Мъжете, които рискували живота си, за да ги откриват и заграбват, се сдобивали с почести, слава и богатство.

Само най-богатите притежавали предмети, издялани от такъв камък. Да получи такъв като подарък, било голяма чест за дядото на Рен. Това е скъпоценна наследствена реликва. Добрата новина за вас обаче е, че освен това се смята за добър късмет да притежаваш или носиш нещо, изработено от такъв камък. Може би ще ви помогне по време на пътуването ви не само по един начин.

— Звучи сякаш семейството на Рен е било много специално.

— Наистина беше, госпожице Келси.

Точно бяхме седнали да закусим с кисело мляко и манго, когато Рен влезе безшумно в стаята и сложи глава на скута ми.

Почесах го по ушите:

— Мило е от твоя страна да се присъединиш към нас. Предполагам, че нямаш търпение да се раздвижиш днес, а? Сигурно се вълнуваш, че си толкова близо до развалянето на проклятието.

Той продължаваше да ме гледа напрегнато, сякаш нетърпелив да тръгне, но аз не исках да бързам. Укротих го, като му давах парченца манго. Доволен за момента, той седна и с наслада изяде лакомството, облизвайки сока от пръстите ми.

Засмях се:

— Престани! Гъделичкаш ме! — Той не ми обърна внимание, премести се нагоре по ръката ми и ме облиза почти чак до ръкава. — Ъх, това е гадно, Рен! Добре. Добре. Да вървим.

Измих ръката си, погледнах за последно пейзажа, излязох и отидох в гаража. Господин Кадам вече беше вътре с Рен. Взе чантата

от мен, сложи я на пасажерската седалка, а после ми държа вратата, докато скочих в джипа.

— Внимавайте, госпожице Келси — предупреди ме господин Кадам. — Рен ще е нащрек заради вас, но пред вас има много опасности. Някои сме предвидили, но съм сигурен, че ще се изправите пред много, с които не съм наясно. Внимавайте.

— Ще внимавам. Надявам се, че ще се върнем много скоро.

Вдигнах стъклото на прозореца и излязох на заден ход от гаража. Джипиесът отново започна да нарежда къде да отида. Изпитах дълбока признателност към господин Кадам. Рен и аз щяхме да сме наистина изгубени без него.

Пътуването беше без особени събития. През първия час трафикът беше много слаб. Постепенно започна да се усилва, колкото повече приближавахме до Мумбай, но дотогава почти бях свикнала да шофирам от другата страна на пътя. Пътувахме около четири часа, преди да спра в края на един черен път, който граничеше с парка.

— Тук трябва да влезем. Според картата, ще ни отнеме два часа и половина да отидем пеша до пещерата Канхери. — Погледнах часовника си и продължих: — Това значи, че имаме да убием около два часа, тъй като не можем да влезем до мръкване, когато туристите ще са си отишли.

Рен изскочи от колата и ме последва до едно сенчесто местенце в парка. Легна на тревата, а аз седнах до него. Отначало подпрях гръб на тялото му, а после постепенно се отпуснах, облегната на него, използвайки гърба му като възглавница.

Загледана нагоре в дърветата, започнах да говоря. Разказах на Рен как растях при родителите си, за гостуванията при баба ми и ваканциите, на които ходехме семейно.

— Отначало мама била медицинска сестра в дом за стари хора, но после решила да си остане у дома и да ме гледа — обясних, възкресявайки мили спомени. — Правеше най-хубавите сладки с шоколадови парченца и фъстъчено масло. Мама вярваше, че да показваш любовта си, означава да приготвяш домашни сладки, което вероятно е причината, че като дете бях пълничка и бузеста.

Татко беше от онези типични татковци, които палят барбекюто в задния двор. Беше учител по математика и предполагам, че и аз съм прихванала нещичко, защото също харесвам математиката. Всички

обичахме да четем и имахме уютна домашна библиотека. Книгите на д-р Зюс ми бяха любимите. Дори сега усещам родителите си близо до мен, когато взема някоя книга.

Когато пътувахме, родителите ми обичаха да отсядаме в малки пансиони, където се настанявах в собствена стая. Обикаляхме кажи-речи из целия щат и виждахме ферми с ябълкови дървета и стари мини, градчета в баварски стил, където продаваха немски палачинки за закуска, океана и планините. Мисля, че лесно щеше да се влюбиш в Орегон. Не съм пътувала по цял свят като теб, но не мога да си представя по-красиво място от родния си щат.

По-късно говорих за училище и как мечтая да постъпя в университет, макар че не можех да си позволя нещо повече от местен колеж. Говорих дори за автомобилната катастрофа на родителите си, за това колко самотна се почувствах, когато се случи и какво е да живееш с осиновители.

Опашката на Рен потрепваше напред-назад, затова разбрах, че е буден и слуша, което ме изненада, защото смятах, че просто ще заспи, отегчен от бърбренето ми. Накрая замлъкнах, защото и на мен ми се доспа, и задряхах от топлината, докато почувствах как Рен се размърдва и сяда.

Протегнах се:

— Време е вече да вървим, а? Добре, води.

Вървахме през парка в продължение на два часа. Създаваше много по-голямо усещане за простор, отколкото резервата за диви животни „Яуал“. Между дърветата имаше по-големи разстояния. Красиви пурпурни цветя покриваха хълмовете. Когато се приближихме обаче, забелязах, че те вехнат от жегата. Предположих, че са поникнали за кратко по време на мусонните дъждове и скоро няма да ги има.

Подминахме тикови дървета и бамбук, но имаше и други видове, които не можах да разпозная. Няколко животни пресякоха светкавично пътя ни. Видях зайци, елени и таралежи. Когато погледнах нагоре към клоните, зърнах стотици птици във всевъзможни цветове.

Докато минавахме под група особено гъсти дървета, чух странни, тревожни, сумтящи звуци и забелязах дребни майmunки „резус“, които се люлееха толкова високо, колкото можеха да се покатерят. Бяха безобидни и познати, но когато навлязохме по-навътре

в парка, видях и други, по-плашещи същества. Заобиколих гигантски питон, който висеше от едно дърво и ни наблюдаваше с черни, немигащи очи. Огромни гущери с дълги шии, мощни опашки и яки нокти, с раздвоени езици и издължени тела бързо притичваха по пътя ни, съскайки. Големи, тлъсти насекоми кръжаха и жужаха лениво във въздуха, отскачаха като пияни от бягащите създания, а после си продължаваха по пътя.

Беше красиво, но също и стряскащо, и се радвах, че си имам тигър наблизо. От време на време Рен се отклоняваше от пътеката и обикаляше в кръг наоколо по начин, който ме караше да мисля, че избягва определени места, или може би — потръпнах — определени неща.

След като вървахме около два часа, пристигнахме в края на джунглата до пещерата Канхери. Гората беше оредяла, разтваряйки се към един хълм, където нямаше дървета. Каменни стъпала водеха нагоре по хълма към входа, но още бяхме твърде далече, за да зърнем нещо повече от малко късче от пещерата.

Тръгнах към стъпалата, но Рен скочи пред мен и ме побутна обратно към дърветата.

— Искаш да почакаме още малко? Добре, ще чакаме.

Седнахме под прикритието на някакви храсти и изчакахме един час. Леко нетърпелива, гледах как туристите излизат от пещерата, проправят си бавно път надолу по стъпалата и тръгват към някакъв паркинг. Чувах ги как бърбят, докато потегляха с колите си.

Отбелязах завистливо:

— Толкова по-зле, че не можахме да влезем тук с кола. Със сигурност щеше да ни спести много ядове. Но предполагам, хората нямаше да разберат защо някакъв тигър ме следва неотлъчно. Плюс това лесничейт също щеше да ни следи внимателно, ако бяхме влезли с джипа.

Най-накрая слънцето залезе и хората си отидоха. Рен предвидливо пристъпи напред извън дърветата и подуши въздуха. Удовлетворен, тръгна към каменните стъпала, които бяха изсечени в каменистия хълм. Докато стигнем до върха, бях останала без дъх от дългото изкачване.

Веднъж вече влезли в пещерата, се натъкнахме на отворен каменен бункер с помещения, които ми напомниха за килийки в пчелен

кошер. Всяко беше еднакво с другото. От лявата страна във всяка стая беше поставен каменен блок с размерите на малко легло, а на задните стени бяха разположени издълбани лавици. Един надпис отбелязваше, че някога на това място живеели будистки монаси и че пещерите били част от будистко поселище, датиращо още от трети век.

Не е ли странно, че търсим индуско пророчество в будистко поселище? — помислих си, когато продължихме нататък. *Но пък всичко в това приключение е доста странно.*

Когато влязох по-навътре, забелязах дълги каменни бразди, свързани чрез арки, които започваха от един камък в центъра и продължаваха нататък — вероятно по-нависоко в планините. Един надпис обясняваше, че браздите някога се използвали като акведукт, за да отвеждат водата до този район.

Когато стигнах до главното помещение, прокарах длани по дълбоките вдлъбнатини на покритата със сложни фигури стена. Древни индийски писмени знаци и йероглифи бяха издълбани в стените.

Останките от таван, все още придържани на няколко места от скални колони, хвърляха дълбоки сенки над мястото. В каменните колони бяха изваяни статуи и докато вървахме постоянно ги гледах, просто за да се уверя, че няма да позволят остатъка от покрива да рухне върху нас.

Рен продължи да си проправя път към дъното на главното помещение, отправяйки се към черната зинала паст на пещерата, която водеше още по-навътре в хълма. Последвах го, прекрачих през отвора и стъпих върху песъчлив под в просторно, кръгло помещение. Спрях и оставих очите си да се приспособят за миг. Кръглата стая имаше много входи. Светлината, която влизаше вътре, стигаше точно колкото да очертае отвора, но не можеше да проникне в никой от другите коридори оттатък и бързо гаснеше с изчезването на слънчевата светлина.

Извадих фенерче и попитах:

— Какво ще правим сега?

Рен пристъпи до първия обвит в сенки вход и изчезна в тъмнината. Следвайки го, аз се шмугнах в малката стая. Беше пълна с каменни лавици. Запитах се дали е възможно някога да е била използвана като библиотека. Тръгнах бавно през нея и си проправих

път до дъното, с надеждата да видя гигантски надпис, гласящ: „Пророчеството на Дурга-тук!“, когато почувствах нечия ръка върху рамото си. Подскочих при докосването на Рен.

— Не прави така! Не може ли първо да ме предупреждаваш някак?

— Извинявай, Келс. Трябва да потърсим във всяка стая символ, който прилича на Печата. Ти гледай нависоко, а аз ще гледам на ниско.

Той стисна за миг рамото ми и се преобрази отново в тигър.

Потръпнах. *Не мисля, че някога ще свикна с това.*

Не видяхме никакви издълбани знаци в помещението, затова продължихме към следващото и към по-следващото. На четвъртия вход потърсихме по-внимателно, защото стаята беше пълна с клиновидни писмени знаци. Прекарахме вътре поне час.

При петия също не извадихме късмет.

Шестото помещение беше празно. По стените нямаше дори една каменна лавица, но седмата врата бе тази, при която сполучихме. Отворът водеше към стая, много по-малка от другите. Беше дълга и тясна и имаше две лавици подобно на другите помещения. Рен откри издълбания символ под една от лавиците. Вероятно нямаше да го забележа, ако търсех сама.

Той ми изръмжа тихо и пъхна нос под издатината.

— Какво има? — попитах и се наведох.

Наистина под лавицата на стената в дъното на стаята имаше гравирано изображение, което съответстваше точно на Печата.

— Е, предполагам, че е това. Стискай палци... ъъ... нокти.

Свалих Печата от врата си и го притиснах в издълбаното място, извивайки се, докато почувствах как щракна на място. Изчаках, но не се случи нищо. Опитах се да извъртя Печата и този път чух механично бръмчене зад стената. След едно пълно завъртане усетих съпротивление и чух тих пневматичен съсък. От краищата на стената се надигна и повя прах, който разкри, че това изобщо не е стена, а врата.

Дълбок, приглушен тътен разтърси стената, когато тя бавно се спусна назад. Измъкнах Печата навън, сложих го отново на шията си и насочих слабата си светлина през вратата. Видях само още стени. Рен ме бутна настрани и влезе пръв. Останах възможно най-близо до него и на два пъти едва не го настъпих по лапите.

Осветявайки стената с фенерчето си, открих факла, окачена на метална поставка. Измъкнах няколко кибритени клечки и се изненадах, че факлата се запали почти веднага. Пламъкът освети коридора много по-ярко от мижавото ми фенерче.

Бяхме на върха на вито стълбище. Надникнах предпазливо над ръба в тъмна бездна. Тъй като единственият път беше надолу, взех факлата и започнах да слизам. Зад нас се чу щракаш звук и вратата се затвори с леко свистене, запечатвайки ни вътре.

Промърморих:

— Страхотно. Предполагам, че в такъв случай ще се тревожим за излизането по-късно.

Рен само вдигна поглед и потърка глава в крака ми. Разтърках тила му и продължихме надолу по стъпалата. Той разположи тялото си от външната страна на стълбите, което ми позволяваше да се държа за стената, докато слизахме. Обикновено не се страхувах от височини, но един таен проход плюс тесни стълби, плюс тъмна бездна и липса на парапет се равняват на нещо, което може да ми изкара ума. Бях признателна, че той застана от по-опасната страна.

Промъквахме се бавно и ръката започна да ме наболява от държането на факлата. Преместих я в другата си ръка, като внимавах да не накапя Рен с горещо масло. След като най-накрая стигнахме прашното дъно, пред нас зейна друг тъмен проход. Малко след началото му се натъкнахме на път, който се разклоняваше в две различни посоки. Изпъшках:

— Фантастично. Лабиринт. Кой път да хванем сега?

Рен пристъпи в единия коридор и помириxa въздуха. После се премести при другия и вдигна глава да подуши отново. Върни се при първия и продължи. Аз също подуших въздуха, просто за да проверя дали мога да подуша онова, което бе усетил той, но единственото, което долових, беше парлив, противен сернист мирис. Горчивият мирис проникваше в пещерата и сякаш се усилваше с всеки завой, който правехме.

Продължавахме нататък в тъмното, лъкатушейки през подземния лабиринт. Факлата хвърляше потрепваща светлина върху стените, образувайки плашещи сенки, които танцуваха в зловещи кръгове. Докато си проправяхме път през подобния на гробница лабиринт, често се натъквахме на открити пространства, които се разклоняваха.

Рен трябваше да спира и да души всяка пролука, преди да избере пътя, за който смяташе, че ни води в правилната посока.

Скоро след като минахме през един от откритите участъци, ужасяващ звук разтърси прохода. Разнесе се силно металическо блъскане, отекващо със стържещ звук, и увенчана с остри шипове желязна порта се стовари на земята точно зад мен. Обърнах се бързо и извиках уплашено. Не само бяхме в дъвен тъмен лабиринт, ами беше дъвен тъмен лабиринт, пълен със скрити капани.

Рен се премести до мен и остана много близо, достатъчно близо, за да държа ръка върху врата му. Зарових пръсти в козината му и се държах здраво, за да съм по-сигурна. Три завоя по-късно чух тихо жужене, идващо от един проход пред нас. Колкото повече приближавахме, толкова повече се усилваше жуженето.

Завивайки зад един ъгъл, Рен спря и погледна право напред. Козината му се изправи и запука в пръстите ми. Вдигнах факлата да видя защо бе спрял и се вкопчих в козината му, разтреперена.

Коридорът пред нас се движеше. Гигантски черни бръмбари, големи колкото топки за бейзбол, лениво пълзяха един върху друг, препречвайки целия проход пред нас. Странните създания изглежда ограничаваха движенията си само до коридора точно пред нас.

— Ъх... Рен, сигурен ли си, че трябва да тръгнем надолу в тази посока? Другият проход изглежда малко по-добре.

Той пристъпи по-близо до ъгъла. Аз също неохотно се приближих на една крачка. Насекомите имаха лъскави черни хитинови обвивки, по шест космати крака, потрепващи антени и по два заострени придатакка отпред, които щракаха напред-назад като остри ножици. Някои от насекомите разтвориха с пукот плътни морни криле и започнаха да жужат силно, като литнаха към отсрещната стена. Бодливите крака на други залепнаха за тавана.

Погледнах Рен и преглътнах с усилие, когато той тръгна напред, решен да мине през прохода. Той отвърна на погледа ми.

— Добре, Рен, ще го направя. Но това наистина, *ама наистина* ще ме подлуди. Ще тичам по целия път, така че не се надявай да те чакам.

Направих няколко крачки назад, стиснах по-здраво факлата и се втурнах в спринт. Стискайки очи толкова здраво, че се превърнаха в цепки, тичах със здраво затворени устни, издавайки гърлен крясък по

целия път. Стрелнах се през прохода възможно най-бързо и едва не изгубих равновесие на няколко пъти, когато ботушите ми се подхлъзнаха по няколко насекоми едновременно и ги смачкаха. През ума ми светкавично премина ужасен образ: как се приземявам по лице в рояка. Реших да внимавам повече къде стъпвам.

Имах чувството, че тичам по огромна вълна от опаковъчен найлон с въздушни балончета и при всяка стъпка пукам по няколко огромни, пълни с течност мехурчета. Бръмбарите се пукаха като пакетчета кетчуп и пръскаха зелена слуз във всички посоки. Това оживление, разбира се, смути останалите насекоми. Няколко от тях литнаха и закръжиха на рояци около тялото ми, кацайки по джинсите, ризата и косата ми. Успях да ги отделя от лицето си със свободната си ръка, която щипците им прободоха няколко пъти.

Успявайки най-накрая да се добера до другата страна, разтърсих тялото си в силни конвулсии, за да се освободя от всякакви „стопаджии“. Наложих да се пресегна и да сграбча няколко, които отказваха да се отделят, включително едно, което се катереше по конската ми опашка. После започнах да стържа обувките си в стената и се огледах за Рен.

Той тичаше бързо през сега изпълнения с жужене проход и с голям скок се приземи до мен, като се тръскаше ожесточено. По козината му все още имаше вкопчени няколко насекоми, които се наложи да смъкна със задния край на факлата си. Едно го беше оципало по ухото достатъчно силно, че да го разкървави. За мой късмет, на мен ми се беше разминало, без някое да ме ужили толкова силно, че да разкъса кожата.

— Предполагам, че носенето на дрехи помага, Рен. В крайна сметка оципват дрехите ти, вместо кожата. Горкичкият тигър. Целите ти лапи са в смачкани насекоми. Гадост! Аз поне имам предимството, че нося обувки.

Той тръсна всяка от лапите си подред, а аз му помогнах да измъкне телата на буболечките измежду възглавничките на пръстите на предните си лапи. Потръпвайки за последно, удвоих темпото, за да оставя възможно най-голямо разстояние между насекомите и нас.

Десетина завоя по-късно, стъпих на камък, който потъна в земята. Замръзвайки на място, зачаках да се появи следващият капан. Стените започнаха да се тресат и малки метални панели се плъзнаха

назад и оставиха остри, бодливи метални шипове да изникнат от двете страни. Изпъшках. Не само че от стените стърчаха шипове, а и капанът се допълваше от хлъзгаво черно мазно вещество, което се изливаше от каменни тръби, покривайки пода.

Рен се преобрази в човек.

— По върховете на шиповете има отрова, Келси. Мога да я помириша. Стой по средата. Има достатъчно място да минем, но не допускай тези шипове дори да те одраскат.

Погледнах отново дългите остри шипове и потреперих:

— Но ако се подхлъзна?

— Дръж се здраво за козината ми. Ще използвам ноктите си, за да крепя и двама ни, докато се движим, и ще вървим бавно. Тук не бързай.

Рен се преобрази отново в тигър. Наместих раницата си и се вкопчих здраво в козината на тила му. Той стъпи предпазливо в локвата от масло, пробвайки я първо с една лапа. Лапата му се подхлъзна леко и загледах как ноктите му изплуваха и потънаха в маслото, и стъпиха на пръстения под. Заби ги със сила, дълбоко в мазния терен. След като заби здраво крака си вътре, той направи още една стъпка и потопа и ноктите на другата си лапа. След като и тя се закова на място, той трябваше да дръпне силно, за да вдигне другия си крак.

Процесът беше мъчително тягостен. Всички смъртоносни шипове бяха разположени на произволни интервали, затова не можех дори да се почувствам успокоена от някакъв ритъм. Трябваше да фокусирам цялото си внимание върху тях. Имаше един до пресеца ми, после до врата, до главата ми, до корема ми. Започнах да броя и спрях след петдесет. Цялото ми тяло трепереше от стискането на мускулите и от това, че се бях движила сковано толкова дълго. Щеше да е нужна само една секунда разконцентриране — една погрешна стъпка и щях да съм мъртва.

Радвах се, че Рен не бърза, защото едва имаше място да вървим един до друг. Имахме само по около един инч свободно пространство от двете си страни. Внимавах с всяка стъпка. По лицето ми се стичаха струйки пот. Някъде на половината път изпищях. Сигурно бях стъпила на особено мазно място, защото ботушът ме се изплъзна изпод тялото. Коляното ми поддаде и аз залитнах. Този шип беше на височината на гърдите, но за късмет се извих в последната секунда и шипът прониза

раницата вместо ръката ми. Рен замръзна на място, търпеливо изчакайки ме да се изправа.

С усилие си пое въздух и изправих треперещите си крайници един по един. Беше цяло чудо, че в крайна сметка не се нанизах на шиповете. Когато Рен издаде хленчещ звук, го потупах по гърба.

— Добре съм — успокоих го.

Имах късмет, голям късмет. Продължихме да се придвижваме още по-бавно и накрая излязохме от другия край, нестабилни, но в безопасност. Рухнах върху пръстения под и изпъшках, разтривайки схванатия си врат.

— След шиповете насекомите вече не ми се струват толкова лоши. Мисля, че по-скоро бих повторила преживяването с насекомите, отколкото това.

Рен близна ръката ми и аз го погалих по главата.

След кратка почивка продължихме нататък. Извървахме още няколко отсечки без особени събития. Точно започвах да свалям гарда, когато отново се разнесе шум и една врата рухна зад нас. Друга започна да пада пред нас и ние хукнахме към нея, но не успяхме. Е, Рен можеше и да успее, но не искаше да мине през нея без мен.

Звук като от шуртене на вода заблъска по тръбите над нас и в тавана се отвори панел. Миг по-късно бяхме съборени на пода от бликнала като потоп вода, която се стовари върху нас. Тя угаси факлата ни и бързо започна да изпълва помещението. Докато успея да се изправа, водата вече беше стигнала до коленете ми. Рязко отворих един цип и започнах да опипвам сляпо. Намирайки дълга туба, аз я отворих рязко, разтърсих я и течността вътре засия. Цветът боядиса бялата козина на Рен в жълто.

— Какво да правим? Можеш ли да плуваш? Първо над твоята глава ще стигне!

Рен се преобрази в човек:

— Тигрите могат да плуват. Мога да задържа дъха си по-дълго като тигър, отколкото като човек.

Сега водата стигаше до кръста ни и той бързо ме дръпна покрай шуртящата тръба и до вратата пред нас. Когато стигнахме до нея, вече плавах. Рен се спусна отдолу, търсейки изход.

Когато главата му се показа отново на повърхността, той извика:

— На вратата има още един от знаците на Печата. Опитай се да вмъкнеш Печата и да го завъртиш, както направи преди.

Кимнах и си поех дълбоко дъх. Гмурвайки се под водата, потърсих опипом покрай вратата, за да открия знака. Накрая го намерих, но ми свършваше въздухът. Мъчейки се да се издигна на повърхността, заритах силно; тежката раница и Печатът на врата ми ме теглеха надолу. Рен посегна под водата, грабна раницата ми и ме издърпа на повърхността.

Сега се носехме плавно близо до тавана. Щяхме да се удавим всеки момент. Поех си дълбоко дъх няколко пъти.

— Можеш да го направиш, Келс. Опитай отново.

Отново си поех дъх и дръпнах Печата от врата си. Рен пусна раницата ми и аз се гмурнах отново, спускайки се до най-долния край на вратата. Притиснах Печата в жлеба и го завъртях в една посока, после в друга, но той не поддаде.

Рен се бе преобразил отново в тигър и сега плуваше надолу към мен. Лапите му пореха водата, а движението отмяташе козината от лицето му, правейки го да изглежда страховит, като бяло раирано морско чудовище. Гримасата с остри зъби не помагаше. Отново ми свършваше въздухът, но знаех, че помещението се е напълнило и няма повече варианти.

Паникьосах се и започнах да си мисля най-лошото. *Ето къде щях да умра. Никога нямаше да ме намерят. Никой нямате да ми направи погребение. Какво ли щеше да е чувството да се удавя? Щеше да е бързо. Отнема само минута-две. Мъртвото ми тяло щеше да е подпухнало и подутото, носещо се вечно до тигровото тяло на Рен. Дали онези ужасни буболечки щяха да се промъкнат и да ме изгризат? По някакъв начин това ми се струваше по-ужасно от умирането. Рен можеше да задържа дъха си по-дълго. Щеше да ме гледа как умирам, запитах се как ли ще се чувства от това. Дали щеше да съжалява? Дали щеше да се чувства виновен? Щеше ли да се хвърли сам към вратата?*

Преборих се с отчаяното желание да изплувам на повърхността. Нямаше повече повърхност. Нямаше повече въздух. Обзета от безсилен гняв и от ужас, ударих с юмрук Печата и почувствах леко движение. Ударих го отново, по-силно, и почувствах свистене. Вратата най-сетне започна да се издига и Печатът изпадна. Посегнах отчаяно

надолу, едва успявайки да уловя панделката между двата си пръста, точно когато водата се изля от вратата, повличайки ни със себе си.

Стихията ни изхвърли в следващия коридор, а после се плъзна надолу през отворите на канализацията, оставяйки пода подгизнал и кален. Поех си мъчително дъх и се закашлях, поемайки дълбоко въздух през зъби. Погледнах Рен, засмях се, а после се закашлях отново. Дори след като взех да се давя, още се смеех.

— Рен — *кикот-кашляне* — приличаш на — *кашляне-кашляне-кикот* — удавена котка!

На Рен явно му убягна хуморът в ситуацията. Той изсумтя, дойде право при мен и се отръска като куче, пръскайки вода и кал навсякъде. Козината му стърчеше на мокри фитили във всички посоки.

Задавих се:

— Ей! Много благодаря. Е, не ми пука. Пак си е забавно.

Опитах се да изстискам цялата вода от дрехите си, окачих Печата на врата си и реших да проверя фотоапаратите, за да се уверя, че в чантите не е проникнала вода. Изсипах подгизналото съдържание на чантата на пода. Предметите паднаха в кална локва, която оплиска подгизналите ми дрехи. С изключение на мократа храна, всичко изглеждаше добре запазено. Благодарение на предвидливостта на господин Кадам, всички фотоапарати изглеждаха непокътнати.

— Е, не можем да ядем, но с изключение на това сме добре.

Неохотно се изправих отново. Разстроена и подгизнала, мрънках поне през следващите десет минути. Ботите ми издаваха жвакащи звуци, а мокрите ми дрехи лепнеха по тялото ми.

— Хубавото е, че отмихме буболечките и онова мазно нещо — промърморих.

Когато светлината от малката луминесцентна лампа на батерии избледня, извадих от раницата едно фенерче и го разклатих. Отвътре се чу мокър плискащ звук, но то още работеше, завихме няколко пъти наляво и веднъж надясно, и се натъкнахме на дълъг коридор, по-дълъг от всички останали. С Рен започнахме да си проправяме път през него. На около половината път по коридора Рен спря, скочи пред мен и започна да ме избутва да се върна назад — бързо.

— Страхотно! Сега пък какво има? Скорпиони?

В този момент мощен тътен разтърси тунела. Песъчливият под, на който току-що бях стояла, се срути. Отскочих тромаво назад, докато

още участъци от пода рухваха и се стоварваха надолу, образувайки дълбока пропаст. Изведнъж тунелът спря да се тресе и аз се промъкнах до ръба да погледна надолу. Не ми беше от голяма помощ да държа фенерчето над ръба, защото все още не можех да видя колко дълбока е дупката.

Обзета от безсилно раздразнение, изпищях към дупката:

— Прекрасно! За кого ме мислите? Индиана Джоунс? Е, мисля, би трябвало да знаете, че в тази чанта няма камшик! — Изпъшках и се обърнах към Рен. Посочвайки пътеката от другата страна на пропастта, казах: — И предполагам, че това е посоката, в която трябва да тръгнем, нали?

Рен наведе глава и надникна в пропастта. После започна да обикаля напред-назад около ръба, като оглеждаше стените и гледаше пътеката, която продължаваше от другата страна. Тръснах се на пода с гръб към стената, извадих бутилка вода от раницата, отпих дълга глътка и затворих очи.

Почувствах една топла ръка да докосва моята.

— Добре ли си?

— Ако имаш предвид дали съм ранена, тогава отговорът е „не“. Ако питаш дали съм добре в смисъл дали съм уверена, че още съм с ума си, отговорът пак е „не“.

Рен се намръщи:

— Трябва да намерим начин да минем от другата страна на пропастта.

— Определено си добре дошъл да пробваш. — Отпратих го с махване на ръка и отново се заех да пия вода.

Той отиде до ръба и надникна от другата страна, оглеждайки замислено разстоянието. Преобразявайки се отново в тигър, изтича на няколко крачки обратно в посоката, от която бяхме дошли, обърна се и хукна с пълна скорост към дупката.

— Рен, не! — изпищях.

Той скочи, озовавайки се с лекота от другата страна на дупката, като се приземи леко на предните си лапи. После измина тичешком кратко разстояние и повтори упражнението, за да се върне. Приземи се в краката ми и отново се преобрази в човек.

— Келс, имам идея.

— О, непременно трябва да я чуя. Само се надявам, че не планираш да включиш и мен в този твой замисъл. А, нека позная. Искаш да вържа въже за опашката ти, да скочиш отсреща, да размотаеш въжето, а после да ме накараш да се издърпам по него, нали?

Той наклони глава, сякаш го обмисляше, а после поклати глава:

— Не, не би имала нужната сила да направиш нещо такова. Плюс това, нямаме въже и нищо, за което да го вържем.

— Правилно. Е, какъв е планът?

Той улови ръцете ми и обясни:

— Това, което предлагам, ще бъде много по-лесно. Имаш ли ми доверие?

Призля ми.

— Имам ти доверие. Просто... — Погледнах в загрижените му сини очи и въздъхнах: — Добре, какво трябва да правя?

— Видя, че успях да прескоча пропастта съвсем сполучливо като тигър, нали? Така че това, което ми е нужно да направиш, е да застанеш точно на ръба и да ме чакаш. Аз ще изтичам до края на тунела, ще набера скорост и ще скоча като тигър. В същото време искам да скочиш и да се вкопчиш във врата ми. Ще се преобразя в човек във въздуха, за да мога да се хвана за теб и ще паднем заедно от другата страна.

Изсумтях шумно и се засмях:

— Майтапиш се, нали?

Той не обърна внимание на скептицизма ми:

— Ще трябва да изчислим момента прецизно и ще трябва да скочиш в същата посока, защото ако не го направиш, просто ще се ударя в теб с всичка сила и ще блъсна и двамата ни през ръба.

— Сериозно ли говориш? Сериозно ли искаш от мен да направя това?

— Да, сериозно говоря. Хайде. Застани там, докато направя няколко пробега за упражнение.

— Не можем ли просто да намерим друг коридор или нещо подобно?

— Няма никакви. Това е правилният начин.

Неохотно застанах до ръба и го загледах как скочи напред-назад няколко пъти. Наблюдавайки ритъма, в който тичаше и скачаше,

започнах да схващам идеята за това, което искаше да направя. Твърде скоро Рен отново стоеше пред мен.

— Не мога да повярвам, че ме уговори да направя това. Сигурен ли си? — попитах.

— Да, сигурен съм. Готова ли си?

— Не! Дай ми минутка да съставя мислено последната си воля и завещание.

— Келс, всичко ще бъде наред.

— Естествено, че ще бъде. Добре, нека огледам обкръжението си. Искам да се уверя, че ще мога да отбележа в дневника си всяка минута от това преживяване. Разбира се, това вероятно е спорен въпрос, защото предполагам, че и без друго ще загина при скока.

Рен сложи ръка на бузата ми, погледна ме в очите и изрече ожесточено:

— Келси, довери ми се. *Няма* да те оставя да паднеш.

Кимнах, затегнах презрамките на раницата си и се приближих нервно до ръба на пропастта. Рен отново се преобрази в тигър и изтича чак до края на тунела. Сниши се, а после се втурна напред с бясна скорост. Огромно животно връхлиташе, устремено към мен, и всичките ми инстинкти ми подсказваха да бягам — да бягам колкото мога по-бързо в другата посока. Страхът от пропастта зад мен беше нищо в сравнение с това, да бъде прегазена от животно с неговите размери.

Едва не затворих очи от страх, но се съвзех в последната възможна секунда, пробягах две крачки и се хвърлих в бездната. Рен направи мощен скок точно в същото време и аз посегнах да обвия ръце около врата му.

Отчаяно понечих да се вкопча в козината му, усещайки, че падам, а после почувствах как за талията ме сграбчват ръце. Той ме придърпа здраво към мускулестите си гърди и се претърколихме във въздуха, така че той се озова под мен. Ударихме се в пръстения под от другата страна на пропастта с тежко глухо тупване, което ми изкара въздуха, докато за известно време се друсрахме и буксувахме по гърба на Рен.

Всмуках огромно количество въздух в измъчените си дробове. Щом можех отново да дишам, прегледах гърба на Рен.

Цялата му риза беше мръсна и скъсана, а кожата му беше издраскана и кървеше на няколко места. Извадих една мокра тениска

от раницата, за да почистя драскотините му, докато измъквах късчета чакъл, заседнали в кожата му.

Когато свърших, сграбчих Рен през кръста в силна прегръдка. Той обви ръце около мен и ме притегли към себе си. Зашепнах с лице, притиснато в гърдите му, тихо, но твърдо:

— Благодаря ти. Но не прави това никога... никога... повече!

Той се засмя:

— Ако получавам такива резултати, със сигурност ще го направя отново.

— *Няма!*

Рен неохотно ме пусна, а аз започнах да си мърморя под носа, сипейки оплаквания по адрес на тигрите, мъжете и насекомите. Той изглеждаше много доволен от себе си, че е оцелял след близко до смъртта преживяване. Почти можех да го чуя как си повтаря като мантра: „Оцелях. Победих. Аз съм мъж“, и т.н., и т.н. Подсмихнах се иронично. *Мъже! Независимо от кой век са, всичките са еднакви.*

Погледнах да проверя дали имам всичко, което ми е необходимо, а после отново извадих фенерчето си. Рен се преобрази отново в тигър и тръгна пред мен.

Извървахме още няколко прохода и се натъкнахме на врата с гравирани върху нея символи. Нямаше топка или дръжка. От дясната страна, на около една трета от пътя надолу, имаше отпечатък от длан със знаци, подобни на моите. Погледнах надолу към ръката си и я завъртях. Символите бяха огледален образ.

— Същото е като рисунката от Фет!

Положих длан върху студената, каменна врата, вдигнах я на една линия с рисунката и почувствах топло изтръпване. Отдръпвайки ръка, погледнах дланта си. Символите сияеха в яркочервено, но, странно, не ми причиняваха болка. Отместих ръка обратно към вратата и почувствах как топлината се натрупва отново. Електрически искри започнаха да изскачат с пукот между вратата и ръката ми, когато се приближих. Изглеждаше, сякаш миниатюрна гръмотевична буря възникна между ръката ми и камъка, а после почувствах камъка да се раздвижва.

Вратата се отвори навътре, сякаш дръпната от невидими ръце, и ни пусна да минем. Влязохме в просторна пещера, която сияеше слабо от фосфоресциращи лишеи, растящи по каменните стени. В центъра на

пещерата имаше висок правоъгълен монолит, пред който бе поставен малък каменен стълб. Изтупах прахта от каменния стълб и видях поредица отпечатъци от длани — дясна и лява. Десният отпечатък изглеждаше същият като онзи на вратата, но по левия имаше същите знаци, каквито и по гърба на дясната ми ръка.

Опитах се да положа двете си ръце върху каменния блок, но не се случи нищо. Поставих дясната си ръка с опакото надолу върху левия отпечатък. Символите отново засияха в червено. Преобръщайки ръка, аз я поставих надолу с дланта върху десния отпечатък от длан и този път почувствах нещо по-силно от топъл гъдел. Връзката пращеше от енергия, а от ръката ми се изля топлина и се вля в камъка.

Чух дълбок тътен на върха на монолита и влажен засмукващ, подобен на сърбанае звук. Златиста течност се разля по върха на конструкцията и се стече надолу по четирите страни, събирайки се на локвичка в корито с форма на купа на дъното. Разтворът реагираше на нещо върху камъка. Камъкът засъска и от него се вдигна пара, докато течността се пенеше, правеше мехурчета и свистеше, като накрая закапа надолу в коритото.

След като съскането спря и парата се разнесе, ахнах шокирано, виждайки, че гравирани клиновидни знаци се бяха появили по всичките четири страни на камъка, където преди не бе имало нищо.

— Мисля, че е това, Рен. Това е пророчеството на Дурга! Това е, което търсехме!

Извадих дигиталния фотоапарат и започнах да правя снимки на монолита. После направих още няколко с обикновения апарат за всеки случай. После грабнах хартията и въглена на прах и направих копие на отпечатъците от длани по камъка и вратата. Трябваше да документирам всичко, за да може господин Кадам да разгадае значението му.

Започнах бавно да обикалям монолита, като се опитвах да различа някои от символите, а после чух как Рен изскимтя. Видях го как внимателно вдигна лапа, а после отново я свали предпазливо. Златистата киселина се процеждаше от коритото на малки вадички и пълзеше по каменния под, запълвайки всички пролуки. Погледнах надолу и видях, че от връзката на обувката ми се вдига пара в малката златиста локвичка, където лежеше.

И двамата току-що бяхме отскочили към песъчливата част от пода, когато нов силен тътен разлюля лабиринта. От високия таван започнаха да ваят едри камъни. Падаха на каменния под и се разбиваха на мънички късчета. Рен ме бутна обратно до стената, където се сниших, закривайки главата си. Треперенето се усили и монолитът се разцепи на две с оглушителен пукот. Падна с мощен тътен на пода и се разтроши на едри късове. Златистата киселина забълбука през строшеното корито на дъното на монолита и започна да се разлива по пода, бавно унищожавайки камъка и всичко друго, до което се докоснеше.

Киселината пълзеше все по-близо до нас, докато не остана къде да отидем. Входът беше препречен, запечатвайки ни вътре, а изглежда, че нямаше друг изход. Рен стана, подуши въздуха и се отдалечи на кратко разстояние. Изправяйки се на задни крака, той опря нокти в стената и започна ожесточено да драска по нещо.

Приближавайки се към него, видях, че е отворил дупка и че от другата страна има звезди! Помагах му да копае и измъквах камъни, докато дупката стана достатъчно голяма, за да скочи през нея. След като излезе, аз метнах навън раницата си и започнах да се провирам, докато попаднах от другата страна и се търкулнах на земята.

В този миг огромен скален блок падна с гръмотевичен трясък, запечатвайки дупката. Треперенето се забави, а после спря. В тъмната джунгла, където стояхме, се възцари тишина, докато лек, фин прах се спусна от въздуха и се посипа леко върху нас.

12. ПРОРОЧЕСТВОТО НА ДУРГА

Изправих се бавно, изтупах ръката си от прахта и си намерих фенерчето. Почувствах как ръката на Рен стисна рамото ми, когато той ме завъртя и ме огледа внимателно.

— Келси, добре ли си? Пострада ли?

— Не. Добре съм. Е, приключихме ли тук? Пещерата Канхери беше забавна и така нататък, но сега бих искала да си вървя у дома.

— Да — съгласи се Рен. — Да тръгваме обратно към колата. Стой много близо до мен. Животните, които спяха, когато влязохме в джунглата, сега са будни и ловуват. Трябва да сме много внимателни. — Той стисна рамото ми, преобрази се отново в тигър и се отпрати навътре сред дърветата.

Изглеждаше, че сме в далечния край на пещерите, може би на половин миля зад тях в подножието на стръмен хълм. Рен ме поведе покрай хълма към каменните стъпала, откъдето бяхме тръгнали преди толкова много часове.

Всъщност бях по-доволна да вървя из джунглата нощем, защото не можех да видя всички страховити създания, за които бях сигурна, че ни дебнат, но след около час и половина дори не ме беше грижа дали ме дебнат животни или не. Бях толкова уморена, че едва можех да си държа очите отворени и да си движа краката.

Прозявайки се навярно за стотен път, попитах отново Рен:

— Стигнахме ли вече?

Той изръмжа тихо в отговор, а после внезапно спря, наведе глава и надникна в тъмнината.

С приковани върху джунглата очи, Рен се преобрази в човек и прошепна:

— Преследват ни. Когато ти кажа да бягаш, затичай натам и не поглеждай назад... бягай!

Посочи наляво и се втурна в тъмната джунгла в образа си на тигър. Скоро чух стряскащ, заплашителен рев да разтърсва дърветата. Разбуждайки умореното си тяло, се впуснах в спринт. Нямах представа

къде съм или какво правя, но се опитвах да не се отклонявам от посоката, която беше указал. Придвижвах се бързо през джунглата в продължение на петнайсетина минути, преди да забавя темпото. Дишайки тежко, спрях и се вслушах в звуците в тъмнината.

Чух котки, големи котки, да се бият. Бяха на около миля разстояние, но бяха шумни. Другите животни бяха тихи. Сигурно и те слушаха схватката.

Силно ръмжене и рев отекваха из джунглата. Звучеше, сякаш са повече от две животни и започнах да се тревожа за Рен. Повървах още петнайсет минути и слушах внимателно, опитвайки се да различа гласа на Рен от другите животни. Изведнъж се възцари мъртвешка тишина.

Прогони ли ги? В безопасност ли е? Трябва ли да се върна и да опитам да му помогна?

Над главата ми в лунната светлина пърхаха прилепи, докато бързо се връщах обратно по стъпките си. Бях извървяла около четвърт миля в това, което се надявах да е правилната посока, когато чух пукащ, шумолящ звук в храстите и видях две жълти очи да се взират в мен от тъмнината.

— Рен? Ти ли си?

Един силует изникна от храстите и се сниши, като ме наблюдаваше.

Не беше Рен.

В мен дръзко се взираше черна пантера, преценявайки доколко съм способна да отвърна на удара. Не помръднах. Бях сигурна, че ако го бях направила, щеше да скочи веднага. Изправих се колкото можах и се опитах да изглеждам твърде едра за ядене.

Гледахме се в продължение на още минута. После пантерата скочи. В един миг бе приклепнала, с потрепваща напред-назад опашка, а в следващия бързо връхлиташе към лицето ми.

Острите нокти на пантерата бяха протегнати напред и блестяха на лунната светлина. Застинала на място, стоях и гледах как ноктите и зиналата, зъбата паст на ръмжащата котка се приближават към лицето и врата ми. Изпищях, вдигнах ръце, за да предпазя главата си, и зачаках ноктите и зъбите да ми изтръгнат гръкляна.

Чух рев и почувствах мощна струя въздух да преминава по край лицето ми, и после... нищо. Открехнах клепачи и се завъртях, търсейки с поглед пантерата.

Какво стана? Как може да не ме е уцелила?

Черно-бяла мълния прелетя през дърветата. Рен! Беше нападнал пантерата, избутвайки я от пътя ми. Пантерата изръмжа на Рен и за миг започна да го обикаля в кръг, но той изрева в отговор и я перна през лицето. Пантерата, обзета от нежелание да се изправи срещу котка, два пъти по-едра от нея, изръмжа отново и бързо побягна навътре в джунглата.

Черно-бялото, обвито в сенки тяло на Рен се зададе с клатушкане през дърветата към мен. По целия му гръб имаше кървави драскотини, а дясната му лапа беше наранена, може би счупена, и го принуждаваше да накуцва. Само за миг той се превърна в човек и падна в краката ми, като се задъхваше. Посегна към ръката ми.

— Ранена ли си? — попита.

Приклеках до него и го прегърнах здраво през врата, изпълнена с облекчение, че и двамата сме оцелели.

— Добре съм. Благодаря ти, че ме спаси. Ще можеш ли да вървиш?

Рен кимна, усмихна ми се слабо и отново се преобрази в бял тигър. Близвайки лапата си, той подуши и тръгна.

— Добре. Да вървим тогава. Точно зад теб съм.

След още час ходене бяхме обратно при джипа. Твърде уморени, за да правим каквото и да било друго, изпихме по около един галон вода, смъкнахме задната седалка и се качихме вътре. Потънах в дълбок сън, преметнала ръка върху Рен.

Слънцето изгря твърде бързо и започна да нагрява колата. Събудих се подгизнала от пот. Цялото тяло ме наболяваше и беше мръсно. Рен също беше изтощен и все още сънлив, но драскотините му не изглеждаха особено зле. Всъщност, за моя изненада, бяха почти зараснали. Езикът ми беше надебелял и обложен, и ужасно ме болеше главата.

Надигнах се до седнало положение и изпъшках:

— Ъх, чувствам се ужасно, а дори не ми се е налагало да се боря с пантери. Душът и мекото легло направо ме зоват. Да си вървим у дома.

Бъркайки в раницата, проверих всеки от фотоапаратите и направените с въглен отпечатъци и ги прибрах на сигурно място, преди да подкарам джипа в сутрешния трафик.

Щом пристигнахме, господин Кадам се втурна навън от вратата и започна да ме обсипва с въпроси. Връчих му раницата и тръгнах като зомби към къщата, промърморвайки:

— Душ. Сън.

Качих се по стълбите, смъкнах мръсните си дрехи и влязох под душа. Едва не заспах под хладката вода, докато тя блъскаше по гърба ми, масажираше натъртванията и нараняванията ми и отмиваше цялата засъхнала пот и кал. Съвземайки се, за да си изплакна косата, някак успях да се измъкна и да се подсуша. Нахлузих пижамата си и се стоварих в леглото.

Около дванайсет часа по-късно, когато се събудих, видях покрит поднос с храна и осъзнах, че умирам от глад. Господин Кадам беше надминал себе си. Купчина пухкави френски палачинки стоеше до чиния с бананови резени, ягоди и сини боровинки. Придружаваха я ягодов сироп, купичка кисело мляко и чаша горещ шоколад. Нахвърлих се на среднощната си закуска. Изядох всички възхитителни палачинки до една, а после занесох какаото си на балкона. Отбелязах си наум да благодаря на господин Кадам, задето е толкова чудесен.

Беше среднощ и навън беше хладно, затова се сгуших в един уютен шезлонг, загърнах се с юргана и отпих от горещия шоколад. Лек бриз духна косата ми в лицето и когато вдигнах ръка да я отметна настрана, слисано осъзнах, че съм била толкова уморена, че след душа съм забравила да я среща. След като намерих четката си, се отправих отново към удобния си шезлонг.

И без друго разресването на косата ми след душ беше доста неприятна работа. Да я оставя да изсъхне, без да я среща, беше ужасна грешка. Беше пълна с болезнено оплетени кичури и не бях постигнала особен напредък, когато вратата в края на верандата се отвори и се появи Рен. Изписах уплашено и се скрих зад косата си. *Направо върхът, Келс.*

Той още беше бос, носеше панталони в цвят „каки“ и небесносиня риза с копчета на яката, която страхотно отиваше на очите му. Ефектът беше магнетичен, а аз бях издокарана във фланелена пижама и с коса, напомняща на гигантски бял трън.

Той седна срещу мен и каза:

— Добър вечер, Келси. Добре ли спа?

— Ъъ, да. А ти?

Той се усмихна с широка ослепителна усмивка и кимна леко.

— Някакъв проблем ли има? — попита, загледан развеселено как се боря с оплетените кичури.

— Не. Всичко е под контрол.

Исках да отклоня вниманието му от косата си, затова попитах:

— Как е гърбът ти и, ъъ, предполагам, че всъщност трябва да е ръката ти?

Той се усмихна:

— Съвсем добре. Благодаря, че попита.

— Рен, защо не си с бели дрехи? Само такива съм те виждала да носиш. Защото бялата ти риза се скъса ли?

Той отвърна:

— Не, просто исках да облека нещо различно. Всъщност, когато се преобразявам в тигър и отново в човек, белите ми дрехи се появяват отново. Ако се преобразя в тигър сега, а после отново се превърна в човек, сегашните ми дрехи ще бъдат заменени с предишните бели дрехи.

— Пак ли ще са скъсани и окървавени?

— Не. Когато се появявам отново, те са си чисти и цели.

— Ха. Имаш късмет. Щеше да е доста неловко, ако се оказваше гол всеки път, когато се преобразиш.

Прехапах език в мига щом думите излязоха от устата ми, и поруменях от смущение. *Браво, Келс. Фантастично.* Прикрих словесната си издънка, като издърпах косата си пред лицето и издърпах грубо оплетените кичури.

Той се ухили:

— Да. Късметлия съм.

Грубо прокарах четката през косата си и трепнах.

— Това повдига един друг въпрос.

Рен се изправи и измъкна четката от ръката ми.

— Какво... какво правиш? — заекнах.

— Отпусни се. Прекалено нервна си.

Представа си нямаше.

Минавайки зад гърба ми, Рен хвана един кичур от косата ми и внимателно започна да го разресва. Отначало бях нервна, но ръцете му в косата ми бяха толкова топли и успокояващи, че скоро се отпуснах в шезлонга, затворих очи и облегнах глава назад.

След като ме реса в продължение на минута, той отдръпна един кичур от врата ми, наведе се до ухото ми и прошепна:

— Какво искаше да ме питаш?

Подскочих.

— Ъмм... какво? — измънках объркано.

— Искаше да ми зададеш някакъв въпрос.

— О, вярно. Беше... ммм... това усещане е приятно.

Това на глас ли го казах?

Рен се засмя меко:

— Това не е въпрос.

Очевидно, да.

— Нещо за преобразяването ми в тигър ли беше?

— О, да. Сега си спомням. Можеш да се преобразяваш от тигър в човек и обратно по няколко пъти на ден, нали така? Има ли ограничение?

— Не. Няма лимит, стига да не се преобразявам за повече от общо двацет и четири минути в рамките на двацет и четири часа. — Той се прехвърли на друг кичур коса. — Още въпроси?

— Да... за лабиринта. Ти следваше някакъв мирис, но всичко, което аз можех да доловя, беше противна серниста миризма. Нея ли следваше?

— Не. Всъщност следвах ухание от лотосов цвят. Това е любимото цвете на Дурга, същото цвете, което е изобразено върху Печата. Прецених, че това е посоката, в която е правилно да тръгнем.

Рен свърши с косата ми, остави четката, а после започна леко да масажира раменете ми. Напрегнах се отново, но ръцете му бяха толкова топли, а масажът — толкова приятен, че се отпуснах назад в шезлонга си и започнах бавно да се разтапям.

От състояние на пълно спокойствие и блаженство изрекох завалено, с надебелял език:

— Ухание на лотос? Как можа да го усетиш при всичките други противни миризми там вътре?

Той докосна носа ми с връхчето на пръста си:

— Тигров нос. Мога да подуша много неща. — Стисна раменете ми за последен път и каза: — Хайде, Келси. Обличай се. Имаме работа за вършене.

Рен заобиколи, за да застане пред шезлонга, и ми подаде ръка. Сложих своята в неговата и почувствах гъделичкащи, електрически искри да пронизват ръката ми. Той се ухили и целуна пръстите ми.

Шокирана, попитах:

— И ти ли чувства това?

Индийският принц ми намигна:

— Определено.

Нещо в начина, по който изрече „определено“, ме накара да се запитам дали говорехме за едно и също.

След като се облякох, слязох на долния етаж в стаята с пауните и открих господин Кадам приведен над голяма маса, отрупана с различни томове. Рен, тигърът, се беше настанил до него на една отоманка.

Довлякох още един стол до масата и избутах настрана голяма купчина книги, за да видя върху какво работи господин Кадам.

Той разтри уморените си, зачервени очи.

— Откакто се прибрахме ли работите по това, господин Кадам?

— Да. Завладяващо е! Вече преведох надписа върху отпечатъка, който сте взели с хартията, а сега работя по снимките на монолита, които сте направили. — Той намери един лист и го побутна по-близо до мен, за да мога да прочета бележките му.

— Леле, доста зает сте бил! — изкоментирах възхитено. — Какво мислите, че значи „четири дара“ и „пет приношения“?

— Не съм напълно сигурен — отвърна господин Кадам. — Но, мисля, може да означава, че търсенето ви още не е съвсем приключило. Може да има още задачи, които с Рен трябва да изпълните, преди проклятието да бъде развалено. Например, свърших с превеждането на едната страна на монолита и тя сочи, че трябва да отидете някъде другаде, за да се сдобияте с някакъв предмет, дар, който ще поднесете на Дурга. Ще трябва да откриете четири дара. Предполагам, че на всяка стена се споменава различен дар. Боя се, че сте едва на първата стъпка от това пътуване.

— Добре, значи какво пише на първата стена?

Господин Кадам побутна към мен лист хартия, покрит със спретнатия му, съвършен почерк.

*За закрила храма вий на Дурга потърсете,
и от нея благослов вземете.
На запад тръгнете и Кишкинда открийте —
тук маймуни царуват над тази земя.
Оръжието „Гада“ в царството на Хануман
развъртете,
жертвения клон в миг отсечете.
Опасности трънливи над вас посягат хищно,
а други — ослепителни — под вас лежат.
Душат и впримчват хората любими —
или ги дърпат в морския капан.
Зловещи призраци настигат ви по път,
пазители опитват се да ви възпрат.
Нащрек бъдете, почнат ли да ви следят,
или в гнилото си царство ще ви завлекат.
Но всичко туй, вий можете да си спестите,
ако плода забранен намерят змиите
и на Индия глада утолят,
защото иначе хората всеки миг ще умрат.*

— Господин Кадам, какво е царството на Хануман?

— Проучвах това — отвърна той. — Хануман е богът маймуна. Разказват, че неговото владение е Кишкинда, или Маймунското царство. Има големи спорове относно това къде се е намирала Кишкинда, но понастоящем се смята, че руините на Хампи най-вероятно се намират върху или близо до древната Кишкинда.

От купчината на масата издърпах една книга, която съдържаше подробни карти, намерих Хампи в индекса и прелистих страниците. Намираше се в долната половина на Индия в югозападната част.

— Означава ли това, че трябва да отидем в Хампи, да се справим с някакъв Бог маймуна и да открием някакъв клон?

Господин Кадам отговори:

— Мисля, че това, което всъщност ще търсите, е забраненият плод.

— Като в историята за Адам и Ева? Това ли е забраненият плод, за който говорите?

Господин Кадам обмисли въпроса:

— Не мисля така. Плодът е доста чест предмет на търсене в митологията, който символизира живота. Хората трябва да ядат и разчитаме на плодовете на земята за прехрана. Често пъти различни култури на земята честват плодовете или жътвата по най-различни начини.

— Да! — отвърнах. — Американците честват реколтата в Деня на благодарността и окачват рог на изобилието. В Индия има ли истории, отнасящи се за прочути плодове?

— Не съм сигурен, госпожице Келси. Нарът е важен за много индийски култури, както и за персийците и римляните. Ще трябва да проуча по-задълбочено това, но без предварително замисляне няма нищо друго, за което да се сетя.

Господин Кадам се усмихна и отново заби нос в преводите си.

Вземайки няколко книги за индийската култура и история, отидох до едно удобно кресло и седнах да чета, с възглавничка в скута. Рен скочи от столчето и се сви на кълбо в краката ми, или по-скоро върху краката ми, топлейки ги, докато господин Кадам продължаваше с проучванията на бюрото си.

Почувствах се сякаш съм отново в библиотеката на родителите си. Струваше ми се естествено да седя с тези двамата, макар да бяха засегнати от неестествени явления. Посегнах да почеша Рен зад ухото. Той замърка доволно, но не отвори очи. После стрелнах с усмивка господин Кадам, макар че той не я видя. Чувствах се щастлива и завършена, сякаш мястото ми беше именно тук. Зарязвайки размишленията си, намерих една глава, посветена на Хануман и зачетох.

— Той е индуско божество, което олицетворява предаността и физическата сила. Служел на своя господар Рама, като заминал за Ланка да открие неговата съпруга Сита.

Уфф... прекалено много имена.

— Открил, че тя е пленена от царя на Ланка, на име Равана. Завързала се голяма битка между Рама и Равана, а през това време

братът на Рама се разболял. Хануман отишъл в Хималаите да открие една билка, за да помогне за излекуването на брата на Рама, но не могъл да разпознае билката, така че вместо това донесъл цялата планина.

Чудя се как точно е преместил планината. Надявам се, че не се налага ние да го правим.

— Хануман бил надарен с безсмъртие и непобедимост. Той е наполовина човек и наполовина маймуна, и е по-бърз, по-пъргав и по-силен от всички други маймуни. Син на Бога на вятъра, днес Хануман все още е почитан от много индуси, които пеят химни в негова прослава и честват раждането му всяка година.

— Силен човек-маймуна, местене на планини и пеене. Схванах — промърморих сънливо.

Още беше среднощ, а аз се чувствах затоплена и уморена въпреки дългата си почивка по-рано. Оставих книгата и с Рен, все още свит на кълбо в краката ми, задряхах за малко.

Оставих господин Кадам сам през по-голямата част от следващия ден, насърчавайки го да поспи. Беше стоял буден цяла нощ, затова се опитвах да се движа из къщата тихо.

По-късно същия следобед той дойде при мен на терасата. Усмихна се, докато сядяхме.

— Госпожице Келси, как я карате? Товарите, с които се обременявате, сигурно ви тежат много, особено сега, когато знаем, че ни предстоят още пътувания.

— Добре съм, наистина. Какво са няколко ужилвания от насекоми между приятели?

Той се усмихна, но после изражението му отново стана сериозно:

— Ако някога ви дойде твърде много... просто... не искам да ви излагам на опасност. Вие станяхте много важна за мен.

— Всичко е наред, господин Кадам. Не се тревожете. Именно това съм родена да направя, нали? Освен това Рен се нуждае от помощта ми. Ако не му помогна, ще е принуден да си остане тигър завинаги.

Господин Кадам се усмихна и ме потупа по ръката:

— Вие сте много смела и храбра млада дама. Отдавна, много отдавна не съм срещал по-чудесна жена. Надявам се, че Рен разбира какъв късметлия е.

Изчервих се и се загледах към басейна.

Той продължи:

— От това, което разбрах досега, следващото място, където трябва да отидем, е Хампи. Прекалено голямо разстояние е, за да отидете сама. Ще ви придружа по време на пътуването. Ще тръгнем утре на разсъмване. Искам сега да си починете възможно най-добре. Все още ви остават няколко часа дневна светлина. Добре е да се отпуснете. Може би да поплувате. Да направите нещо за себе си.

След като господин Кадам си тръгна, се замислих за онова, което беше казал. *Едно плуване щеше да е отпускане.*

Преобличайки се в бански костюм, аз се намазах с лосион против слънце възможно най-старателно и се гмурнах в хладката вода.

Преплувах няколко дължини, а после се обърнах по гръб и се загледах нагоре към палмите. Те се извисяваха над басейна и аз се носех лениво, влизайки и излизайки от сянката им. Слънцето се беше спуснало до дърветата, но въздухът още беше топъл и приятен. Чух шум отнякъде встрани до басейна и видях Рен да лежи до ръба, гледайки ме как плувам.

Гмурнах се под повърхността, доплувах близо до мястото, където беше той, а после се показах от водата.

— Здравсти, Рен — наплисках го и се засмях.

Белият тигър само ми изръмжа важно, предизвиквайки лека въздушна струя.

— Хайде, не искаш ли да си поиграем, а? Добре, прави каквото искаш.

Направих още няколко обиколки и накрая реших, че е по-добре да влизам вътре, защото пръстите ми бяха станали морави и сбръчкани. Загръщайки тялото и косата си с хавлиена кърпа, се качих по стъпалата да взема душ. Когато излязох от банята, видях Рен да лежи на килимчето. На възглавницата ми имаше сребристосиня роза.

— Това за мен ли е?

Рен издаде тигърски звук, който явно означаваше „да“.

Смачквайки цветето под носа си, вдишах дълбоко сладкото ухание и се обърнах по корем, за да погледна тигъра до леглото ми.

— Благодаря ти, Рен. Прекрасна е! — Целунах го по върха на косматата глава, почесах го зад ушите и се засмях, когато той бутна глава в ръката ми, за да го почеша още. — Искаш ли да ти почета още малко от *Ромео и Жулиета*!

Той повдигна лапа и я сложи на крака ми.

— Предполагам, че това означава „да“. Добре, да видим. Докъде бяхме стигнали? А, Действие второ, сцена трета. Влиза брат Лоренцо, а после Ромео.

Точно бяхме дочели сцената, в която Ромео убива Тибалт, когато Рен ме прекъсна.

— Ромео наистина е бил глупак — каза Рен, внезапно отново в човешки образ. — Голямата му грешка е била, че не е оповестил женитбата. Трябвало е да каже и на двете семейства. Запазването на женитбата в тайна ще унищожи Ромео. Тайни като тази могат да погубят всеки. Често са по-разрушителни от меча.

Рен остана да седи тихо, вгълбен в собствените си мисли.

Попитах меко:

— Да продължа ли?

Той се отърси от моментната меланхолия и се усмихна:

— Моля те.

Отново се наместих, за да се облегна на таблата на леглото и придърпах една възглавница в скута си. Той отново се преобрази в тигър и скочи върху долния край на леглото. Изтегна се на една страна в долния край на огромния матрак.

Зачетох отново. Всеки път, щом прочетях нещо, което не се харесваше на Рен, той потрепваше раздражено с опашка.

— Спри да помахваш с опашка, Рен! Гъделичкаш ми пръстите на краката!

Тези думи само го вдъхновиха да продължи да го прави. Когато стигнах до края на пиесата, затворих книгата и надникнах към Рен да видя дали още е буден. Беше, и отново се беше преобразил в човек. Още лежеше на хълбок в долния край на леглото, подпрял глава на ръката си.

Попитах:

— Какво си помисли? Изненада ли се накрая?

Рен обмисли отговора си:

— Да и не. Ромео вземаше лоши решения през цялата пиеса. Тревожеше се повече за себе си, отколкото за съпругата си. Не я заслужаваше.

— Толкова много ли те смущава краят? Повечето хора се съсредоточават върху романтиката на историята, трагедията, че те никога не могат да бъдат заедно. Съжалявам, ако не ти е харесала.

Замисленото лице на Рен се проясни:

— Точно обратното, достави ми истинско удоволствие. Не бях имал някой, с когото да говоря за пиеси или поезия от... ами, откакто починаха родителите ми. Всъщност някога и сам пишех поезия.

Признах тихо:

— Аз също. Липсва ми, че нямам някого, с когото да си говоря.

Красивото лице на Рен светна в топла усмивка и аз изведнъж се оказах много заета да затягам една връзка на ръкава си. Той скочи от леглото, взе ръката ми и се поклони дълбоко.

— Може би следващия път ще ти почета малко от моята поезия.

Той обърна ръката ми и положи лека, бавна целувка върху дланта ми. Очите му проблясваха дяволито:

— Оставям те с целувката на свят поклонник. Лека нощ, Келси.

Рен тихо затвори вратата след себе си, а аз издърпах завивките до брадичката си. Още усещах гъделичкане по дланта си там, където я беше целунал. Помирисах отново розата си, усмихнах се и я пъхнах в букета на тоалетката си.

Свивайки се на кълбо под завивките, въздъхнах замечтано и заспах.

13. ВОДОПАД

На другата сутрин станах и открих до вратата си наполовина пълна раница и бележка от господин Кадам. В нея пишеше, че трябва да си опаковам дрехи за три-четири дни и да взема и банския си костюм.

Банският костюм, окачен да съхне през нощта, вече беше сух. Метнах го в раницата си, сложих и хавлиена кърпа за всеки случай, натрупах отгоре останалите си неща и тръгнах към долния етаж.

Господин Кадам и Рен вече бяха в джипа, когато скочих вътре. Господин Кадам ми подаде енергийно блокче и бутилка сок и потегли със светкавична скорост в мига щом закопчалката на предпазния ми колан щракна.

— Защо сме се разбързали? — попитах.

Той отговори:

— Рен добави едно отклонение към пътуването ни и би искал да спрем някъде по пътя. Планът е да оставя вас двамата за няколко дни, а после да се върна да ви прибера по-късно. След това ще продължим към Хампи.

— Какво отклонение?

— Рен би предпочел да ви го обясни лично.

— Хмм.

От изражението на лицето му разбрах, че колкото и да го увещавам, господин Кадам няма да разкрие никакви подробности. Реших да запазя любопитството си за в бъдеще и вместо това да се съсредоточа върху настоящето.

— Тъй като ни чака дълго пътуване, защо не ми разкажете повече за себе си, господин Кадам? Какъв беше животът ви, докато растяхте?

— Добре, да видя... Роден съм дващсет и две години преди Рен през юни 1635. Бях единствено дете, родено в семейство на войник от кастата на кшатриите. Така че беше естествено да бъда обучен, за да се посветя на военна кариера.

— Какво е „каста на кшатриите“?

— Индия има четири кasti или *варни*, подобно на различните обществени класи: брамините са учители, жреци и учени; кшатриите са управници и защитници; вайшите са фермери и търговци; а шудрите са занаятчии и слуги. Във всяка каста има също така различни нива.

Хората от различните кasti никога не се смесвали помежду си през никоя част от живота си. Прекарвали целия си живот в рамките на собствената си група. Макар и официално отменена през последните петдесетина години, кастовата система все още се практикува в някои части на страната.

— Съпругата ви от същата каста като вас ли беше?

— За мен беше по-лесно да продължа ролята си като оттеглил се войник, ползващ се с висшето благоволение на владетеля, така че отговорът е, да.

— Но бракът уреден ли беше? Искам да кажа, обичахте я, нали?

— Родителите ѝ го уредиха, но бяхме щастливи заедно през времето, което ни бе отредено.

Загледах се в пътя пред нас за миг, а после хвърлих поглед към Рен, който дремеше отзад.

— Господин Кадам, смуцава ли ви това, че задавам толкова много въпроси? Не смятайте, че трябва да отговорите на всичките, особено ако са твърде лични или болезнени за вас.

— Нямам нищо против, госпожице Келси. Доставя ми удоволствие да говоря с вас. — Той ми се усмихна и мина в другото платно.

— Добре тогава. Разкажете ми малко за военната си кариера. Сигурно сте водили някои наистина интересни битки.

Той кимна:

— Започнах да се обучавам, когато бях много млад. Мисля, че сигурно съм започнал на около четири години. Изобщо не ходехме на училище. Като бъдещи воители, цялата ни младост беше посветена на превръщането ни в добри воители и всичко, което изучавахме, беше в сферата на военното изкуство. По онова време в Индия имаше десетки, може би дори стотици различни кралства, но аз имах щастието да живея в едно от най-могъщите под управлението на добър крал.

— Какви видове оръжия използвахте?

— Бях обучен да си служа с всевъзможни оръжия, но първото умение, което ни преподаваха, беше близък бой. Гледала ли сте филми с бойни изкуства?

— Ако имате предвид такива като тези с Джет Ли и Джеки Чан, тогава да.

Той кимна:

— Бойците, които притежаваха умения за близък бой, много се търсеха. Като млад се издигнах бързо в ранг заради уменията си в тази област. Никой не можеше да ме надвие в спаринг схватките. Е, почти никой. Рен ме е побеждавал от време на време.

Погледнах го изненадано:

— Господин Кадам! Да не би да ми казвате, че сте майстор по карате?

— Нещо такова — той се усмихна. — Никога не съм бил толкова добър като прочутите учители, които идваха да ни обучават, но научих достатъчно. Харесвам спарингите, но най-умел съм с меча.

— Винаги съм искала да науча карате.

— По онова време не го наричахме карате. Бойните изкуства, с които бяхме обучени да си служим по време на война, бяха по-малко вълнуващи от визуална гледна точка. Наблягаха на побеждаването на врага възможно най-бързо, което често означаваше да убиеш някого или да го нокаутираш за достатъчно дълго, че да избягаш. Не беше така организирано, както го виждате днес.

— Ясно, без „*Карате Кид I*“, прескачаме напред към „*Карате Кид II*“. Тоест, битки до смърт. Значи и двамата с Рен сте обучени в бойни изкуства.

Той се усмихна:

— Да, и него много го биваше. Като бъдещ крал, той изучаваше науки, занаяти, изкуства и философия, както и много други области на познанието, известни като „шейсет и четирите изкуства“. Обучаваха го също и в различни начини за воюване, включително бойни изкуства.

Майката на Рен също беше опитна в бойните изкуства. Беше обучавана в Азия и настояваше децата ѝ да могат да се защитават. Бяха доведени опитни учители и нашето кралство бързо се прочу с бойните си умения в тази област.

За минута си позволих да се потопя в представата как Рен упражнява бойни изкуства. *Как се бие без риза. Бронзова кожа.*

Стегнати мускули. Тръснах глава и се смъмрих: Съвземи се, момиче!

Прочистих гърло:

— Ъмм, та какво казвахте?

— Колесници... — продължи господин Кадам, без дори да забелязва краткото ми невнимание. — Повечето войници бяха и пехотата и оттам започнах и аз. Бях обучен да си служа с меч, копие, боздуган, както и с много други оръжия, преди продължа с колесниците. На двайсет и пет годишна възраст отговорях за армията на краля. На трийсет и пет обучавах други, включително Рен, и бях назначен за специален военен съветник и военен стратег на краля, особено при използването на бойни слонове.

— Трудно ми е да си представя слонове по време на война. Изглеждат толкова кротки — отбелязах замислено.

— Слоновете бяха наистина страховити в битка — обясни господин Кадам. — Бяха покрити с тежка броня и носеха на гръб затворена конструкция, за да предпазват стрелците с лъкове. Понякога прикрепвахме дълги кинжали, потопени в отрова, към бивните им, които се оказаха много ефективни в пряко нападение. Само си представете да се изправите пред армия с двайсет хиляди бронирани слона. Не мисля, че сега в цяла Индия са ни останали толкова слонове.

Почти можех да почувствам как земята се тресе под краката ми, докато си представях как хиляди готови за битка слонове връхлитат върху една армия.

— Колко ужасно за вас да сте принуден да бъдете част от цялото това кръвопролитие и разрушение и да си помислите, че това е бил целият ви живот. Какво ужасно нещо.

Господин Кадам сви рамене:

— Тогава войната беше различна от днес. Придържахме се към воински кодекс, подобен на рицарския кодекс на честта в Европа. Имахме четири правила. Правило първо: Трябва да се биеш с някой, който има подобно въоръжение. Не се сражавахме с някой, който няма същите на брой защитни доспехи. Това е подобно на правилото да не използваш оръжие срещу невъоръжен човек.

Той вдигна втори пръст:

— Правило второ: Ако врагът ти не може да се бие повече, битката приключва. Ако си извадил от строя противника си и си го

довел до безпомощност, трябва да спреш да се биеш. Не го довършваш.

Правило трето: Войниците не убиват жени, деца, старци или болни хора, и не нараняваме онези, които се предават.

И правило четвърто: Не унищожяваме градини, храмове или други места за поклонение.

— Това ми се струват много добри правила — отбелязах.

— Нашият крал следваше Кшатриядхарма, или Закона на кралете, който означава, че можехме да се сражаваме единствено в битки, които се смятаха за справедливи или праведни, и които имаха одобрението на народа.

И двамата замълчахме за известно време. Господин Кадам изглеждаше вгълбен в мисли за миналото си, а аз се опитвах да разбера времето, в което беше живял. Когато гладко премина в другото платно, се впечатлих от лекотата, с която шофираше в натоварен трафик по същото време, когато бе така мълчаливо вгълбен. Улиците бяха претъпкани и оживени, а шофьорите профучаваха покрай нас с плашеща скорост, но това изглежда изобщо не впечатляваше господин Кадам.

По-късно той се обърна към мен и каза:

— Натъжих ви, госпожице Келси. Извинявам се. Не исках да ви разстройвам.

— Просто ми е мъчно, че в живота ви е имало толкова много война и сте пропуснали толкова много други неща.

Господин Кадам ме погледна и се усмихна:

— Не бъдете тъжна заради мен. Помнете, че това е само малка част от живота ми. Успях да видя и преживея повече неща, отколкото при нормални обстоятелства биха били възможни за някого. Виждах как светът се променя век след век. Ставал съм свидетел на множество ужасни неща, както и на много прекрасни неща. Помнете също и че, макар да бях военен, ние не бяхме постоянно във война. Нашето кралство беше голямо и уважавано. Макар да бяхме обучени да се бием, влязохме в сериозна война само няколко пъти.

— Понякога забравям колко дълго сте живели вие и Рен. Не че казвам, че сте стари или нещо от този род.

Господин Кадам се засмя:

— Наистина, не.

Кимнах и взех една книга, за да проуча още нещо за Хануман. Беше пленително да чета историите, отнасящи се за божеството маймуна. Бях толкова потънала в проучването си, че се изненадах, когато господин Кадам отби встрани и спря.

Набързо си взехме обяд, по време на който господин Кадам ме насърчи да пробвам различни видове къри. Открих, че не съм голям почитател на кърито и той се подсмивваше, докато правех гримаси при вкуса на по-пикантните видове. Въпреки това много харесах хляба „наан“.

Когато се настанихме обратно в колата, извадих препис от пророчеството на Дурга и започнах да чета. *Змии. Това едва ли е на добре. Чудя се каква закрила или благословия ще ни даде Дурга.*

— Господин Кадам, има ли храм на Дурга близо до руините на Хампи?

— Отличен въпрос, госпожице Келси. И на мен ми хрумна същата мисъл. Да, в почти всеки град в Индия има храмове за почитане на Дурга. Тя е много популярна богиня. Открих един храм близо до Хампи, който ще посетим. Да се надяваме, че ще намерим там следващия знак, който ще ни упъти.

— Хмм.

Заех се отново да изучавам пророчеството. *Господин Кадам беше казал, че „гада“ е нещо като боздуган или бойна тояга, следователно значи, че това е оръжие. Царството на Хануман. Това значи руините на Хампи или Кишкинда. А после жертвения клон потърсете. Може би това е клонът, на който расте плодът. Трънливи опасности и ослепителни опасности? Тръните може да са розови храсти или може би трънливи увивни растения.*

— Господин Кадам, някаква идея какви може да са трънливите опасности?

— Не. Съжалявам, госпожице Келси, не мога да се сетя за нищо. Аз също размишлявах. *Зловеци призрци настигат ви по път.* Не намерих никаква информация по този въпрос, което ме кара да мисля, че може би ще се наложи да го тълкуваме буквално. Може да има някакви духове, които се опитват да ви спрат.

Преглътнах с усилие:

— А какво за, въ, змиите?

— В Индия има множество опасни змии — кобрата, боата, питонът, водни змии, пепелянки, кралски кобри и дори някои, които летят.

Това изобщо не звучеше добре.

— Какво искате да кажете с това „летят“?

— Е, технически не летят наистина. Просто се плъзгат до други дървета, като летящата катерица.

Сниших се на мястото си и се намръщих:

— Какво изключително разнообразие от отровни влечуги си имате тук.

Господин Кадам се засмя:

— Да, наистина. Това е нещо, с което сме се научили да живеем, но в този случай звучи, сякаш змията или змиите ще ни бъдат от помощ.

Прочетох отново реда: *Ако плода забранен намерят змиите, и на Индия глада утолят... защото иначе хората всеки миг ще умрат.*

— Мислите ли, че това, което ще направим, може по някакъв начин да се отрази на цяла Индия?

— Не съм сигурен. Надявам се, че не. Въпреки многовековните си проучвания, знам много малко за това проклятие или за Амулета на Дамон. Той притежава голяма сила, но колкото до това как може да се отрази на Индия, още не съм открил.

Имах леко главоболие, затова облегнах глава назад и затворих очи. Следващото, което осъзнах, беше, че господин Кадам ме побутва да се събудя.

— Пристигнахме, госпожице Келси.

Разтърках сънените си очи:

— Къде?

— Намираме се на мястото, където Рен искаше да спрем.

— Господин Кадам, намираме се в средата на нищото, заобиколени от джунгла.

— Знам. Не се страхувайте. Ще бъдете в безопасност. Рен ще ви защити.

— Защо тези думи винаги предшестват лутането ми из джунглата с тигър?

Той се засмя леко, взе раницата ми и заобиколи до вратата ми, за да я отвори.

Излязох навън и вдигнах поглед към него:

— Ще трябва отново да спя в джунглата, нали? Сигурен ли сте, че не мога да дойда с вас, докато той намери каквото там му трябва?

— Съжалявам, госпожице Келси, но в този случай той ще има нужда от вас. Това е нещо, което не може да направи без вас, а може да не успее да го направи дори с вас.

Изпъшках:

— Ясно. И разбира се, вие не можете да ми кажете какво е.

— Нямам право да казвам. Това е история, която той трябва да сподели.

Промърморих:

— Чудесно. И ще се върнете да ни вземете... кога?

— Ще отида в града да купя някои неща. После ще се срещнем обратно тук след около три-четири дни. Може в крайна сметка да се наложи аз да ви чакам. Той може и да не успее да намери онова, което търси, през първите две нощи.

Въздъхнах и погледнах гневно Рен:

— Страхотно. Още джунгла. Добре, да се залавяме. Води, ако обичаш.

Господин Кадам ми подаде флакон със спрей против насекоми и лосион против слънце, сложи няколко неща в раницата ми и ми помогна да я наместя на раменете си. Въздъхнах дълбоко, докато го гледах как потегля с джипа. После се обърнах да последвам Рен навътре в джунглата.

— Добре, Рен, как става така, че винаги се налага да те следвам в някаква джунгла? Какво ще кажеш следващия път ти да ме последваш до някой хубав спацентър или може би до плажа? Как ти се струва това?

Той изсумтя и продължи да се придвижва.

— Чудесно, но след това си ми длъжник.

Вървахме целия следобед.

По-късно чух тътен зад нас, но не можах да определя какъв е. Колкото по-нататък отивахме, толкова по-силен ставаше шумът. Минахме през гъсталак от дървета и излязохме на малка поляна. Най-после видях откъде идваше звукът. Беше прекрасен водопад.

Поредица сиви камъни бяха подредени като стъпала върху висок хълм. Водата се пенеше и обливаше всеки камък, спускаше се стремглаво надолу и се разперваше като ветрило, падайки в широко езеро с цвят на тюркоаз. Дървета и ниски храсти с дребнички червени цветчета заобикаляха езерцето. Беше прекрасно.

Когато се приближих до един от храстите, забелязах, че изглеждаше, сякаш се движи. При следващата ми стъпка стотици пеперуди литнаха във въздуха. Имаше две разновидности: едната беше кафява с кремави ивици, а другата беше кафеникавочерна със сини ивици и точки. Засмях се и се завъртях в облак от пеперуди. Когато отново се успокоиха, няколко кацнаха по ръцете и ризата ми.

Изкатерих се по една скала, от която се разкриваше гледка към водопада и загледах изучаващо една пеперуда, кацнала на пръста ми. Когато тя литна, останах тихо, гледайки как водата пада. После чух глас зад гърба си:

— Красиво е, нали? Това е най-любимото ми място в целия свят.

— Наистина. Никога не съм виждала нещо такова.

Рен се доближи до мен и побутна една пеперуда от ръката ми към пръста си.

— Тези се наричат „гарванови пеперуди“, а другите са „сини тигри“. Сините тигрови пеперуди са по-ярки и по-лесно се забелязват, затова живеят с гарвановите за камуфлаж.

— Камуфлаж? Защо им е необходим?

— Гарвановите пеперуди са негодни за ядене. Всъщност са отровни, затова други пеперуди се опитват да се преструват на тях, за да заблудят хищниците.

Той ме хвана за ръката и ме поведе малко по-нататък по една пътека край водопада:

— Ще се настаним тук да лагеруваме. Хайде, седни. Имам да ти кажа нещо.

Намерих равно място и оставих раницата. Извадих бутилка вода и се облегнах на една скала:

— Добре, давай.

Рен закрачи напред-назад и заговори:

— Причината, заради която сме тук, е, че трябва да намеря брат си.

Задавих се с глътката вода:

— Брат ти? Предполагах, че е мъртъв. Не си го споменавал изобщо, с изключение на това, че е бил прокълнат заедно с теб. Искаш да кажеш, че е още жив и живее тук?

— За да съм честен с теб — не знам дали още е жив или не. Предполагам, че е, защото аз съм жив. Господин Кадам смята, че той още живее тук в тази джунгла.

Той се обърна и погледна към водопада, а после седна до мен, протегна дългите си крака и взе ръката ми. Играеше си с пръстите ми, докато говореше:

— Смятам, че е още жив. Просто имам такова предчувствие. Планът ми е да претърся района във все по-разширяващи се кръгове. В крайна сметка един от нас ще пресече следата на другия. Ако той не се появи или не успея да подуша следата му през следващите няколко дни, ще се върнем, ще намерим господин Кадам и ще продължим пътуването си.

— Какво имаш нужда да направя?

— Чакай тук. Надявам се, че ако не пожелае да послуша мен, срещата с теб може и да го убеди. Надявам се също и че...

— Какво се надяваш?

Той поклати глава:

— Това не е важно сега.

Стисна разсеяно ръката ми и скочи:

— Нека ти помогна да се разположиш на лагер, преди да започна търсенето си.

Рен тръгна да потърси подпалки, докато аз разгънах малката, лесна за разпъване палатка, закрепена с ремъци отзад на раницата ми. *Благодаря, господин Кадам!* Отворих ципа на калъфа с палатката и я разстлах върху едно равно парче земя. След няколко минути Рен дойде да ми помогне. Вече беше запалил огън и беше приготвил хубав наръч подпалки за поддържането му.

— Това се казва бързина — промърморих завистливо, докато разпъвах платнището на палатката върху една рейка.

Той подаде глава от другата страна и се ухили:

— Обучаван съм подробно как да живея на открито.

— Предполагам.

Той се засмя:

— Келс, ти умееш да правиш много неща, които аз не умея. Като разпъването на тази палатка, очевидно.

Усмигнах се:

— Издърпай плата надолу по рейката върху колчето.

Свършихме бързо и той изгупа ръцете си от прахта.

— Преди четиристотин години нямахме такива палатки. Изглеждат подобни, но тези са много по-сложни. Ние просто използвахме дървени пръти.

Той се приближи до мен, подръпна плитката ми и импулсивно ме целуна по челото.

— Поддържай огъня. Плаши дивите животни и ги държи надалече. Аз ще обиколя района няколко пъти, но ще се върна, преди да се стъмни.

Рен отново се отдалечи с подскоци в джунглата, в образа си на тигър. Подръпнах плитката си, за миг си помислих за него и се усмигнах.

Докато го чаках да се върне, реших да прегледам съдържанието на раницата си и да видя какво ни е подготвил господин Кадам за вечеря. *Ах, пак се беше престарал — пиле, изсушено чрез замразяване, и ориз с шоколадов пудинг за десерт.* Сипах малко вода от бутилката си в малка тенджерка и я сложих върху плосък камък, който бях пъкнала в жаравата. Когато водата кипна, използвах една тениска като ръкохватка, за да хвана капака, и прехвърлих горещата вода в съда с вечерята си. Изчаках я няколко минути да възвърне плътността си, а после се насладих на яденето, което всъщност не беше толкова лошо. Със сигурност беше по-вкусно, отколкото пуйката с тофу на Сара за Деня на благодарността.

Небето започна да притъмнява и аз реших, че ще се чувствам по-защитена в палатката, затова се вмъкнах вътре и сгънах юргана си, за да го използвам като възглавница.

Рен се върна малко след това и го чух да слага още дърва в огъня. Каза: „Още няма и следа от него“. После се преобрази отново в тигър и се разположи при отвора на палатката.

Отворих ципа на палатката и го попитах дали ще има нещо против отново да използвам гърба му като възглавница. В отговор той се размърда и се изтегна. Промъкнах се по-близо, положих глава върху

меката му козина и се увих с юргана. Гърдите му започнаха да вибрират ритмично от плътно мъркане, което ми подейства приспивно.

Когато се събудих, Рен го нямаше, но се върна около обяд, когато разресвах косата си.

— Заповядай, Келс. Донесох ти нещо — каза той небрежно, като ми поднесе три плода манго.

— Благодаря. Хм, смее ли да попитам откъде ги взе?

— Маймуни.

Спрях насред разресването.

— Маймуни? Какво искаш да кажеш с „маймуни“?

— Ами, маймуните не обичат тигрите, защото тигрите ядат маймуни. Така че, когато се появи тигър, те скачат в дърветата и замерват тигъра с плодове или изпражнения. За мой късмет днес мятаха плодове.

Преглътнах с усилие:

— Някога... *ял* ли си маймуна?

Рен ми се ухили:

— Е, един тигър все пак трябва да яде.

Изрових гумено ластиче от раницата си, за да сплета косата си.

— Ъх, това е отвратително.

Той се засмя:

— Не съм *ял* наистина маймуна, Келс. Просто те дразня. Маймуните са отвратителни. Имат вкус на месести топки за тенис и миришат на крака. — Той направи пауза. — Някой сочен елен, ето *това* вече е възхитително. — Той премлясна с устни в преувеличен жест.

— Не мисля, че наистина имам нужда да слушам за ловуването ти.

— Наистина? Много ми харесва да ловувам.

Рен замръзна на място. После, почти незабележимо, бавно се сниши и стъпи на пръсти. Постави ръка в тревата пред себе си и започна да се промъква по-близо до мен. Следеше ме, дебнеше ме като плячка. Очите му се спряха върху моите и ме приковаха на мястото, където стоях. Готвеше се да скочи. Устните му бяха оголени назад в

широка ухилена гримаса, която разкриваше блестящите му бели зъби. Изглеждаше... див.

Той проговори с копринен, хипнотизиращ глас:

— Когато дебнеш плячката си, трябва да замръзнеш на място и да се скриеш, оставайки в тази поза дълго време. Ако не успееш, плячката ти се измъква. — Той скъси в един миг разстоянието между нас.

Въпреки че го бях наблюдавала внимателно, бях зашеметена колко бързо можеше да се движи. Пулсът ми заблъска бясно в шията, където сега кръжаха устните му, сякаш се целеше във вратната ми вена.

Той отметна косата ми назад и се доближи до ухото ми, шепнейки:

— И тогава... ще гладуваш. — Гласът му бе тих. Топлият му дъх погъделичка ухото ми и накара цялото ми тяло да настръхне.

Обърнах леко глава да го погледна. Очите му се бяха променили. Бяха по-яркосини от обикновено и изучаваха лицето ми. Ръката му още беше в косата ми, а очите му бавно слязоха към устата ми. Внезапно изпитах отчетливото усещане, че сигурно това е да си елен.

Рен ме изнервяше. Примигнах и преглътнах на сухо. Очите му се стрелнаха обратно нагоре към моите. Той сигурно беше доловил безпокойството ми, защото изражението му се промени. Махна ръката си от косата ми и застана по-отпуснато.

— Съжалявам, ако съм те изплашил, Келси. Няма да се повтори.

Когато той отстъпи назад, задишах отново. Казах треперливо:

— Е, не искам да слушам повече за лов. Това ме стряска. Най-малкото, което би могъл да направиш, е да не ми разказваш за това. Особено когато се налага да прекарвам време с теб на открито, става ли?

Той се засмя:

— Келси, всички имаме някои животински склонности. Обичах да ловувам, дори когато бях млад.

Потръпнах:

— Чудесно. Просто си дръж животинските склонности за себе си.

Той отново се наведе към мен и дръпна един кичур от косата ми.

— Е, хайде, Келс, *има* някои мои животински склонности, които явно ти харесват. — Той започна да издава тътнещ звук, който идваше от гърдите му, и осъзнах, че *мърка*.

— Престани! — избъбрих.

Той се засмя, отиде до раницата и взе плодовете.

— Е, искаш ли да пробваш мангото или не? Ще ти го измия.

— Като се има предвид, че си го носил в уста чак дотук само за мен. И като имам предвид откъде идва въпросният плод. Всъщност не.

Раменете му увиснаха унило и аз побързах да добавя:

— Но предполагам, че *бих могла* да изям някаква част от вътрешността.

Той вдигна поглед към мен и се усмихна:

— Не е изсушено чрез замразяване.

— Добре. Ще опитам малко.

Той изми плода, обели външната част с един нож от раницата и ми отрязва няколко парчета. Седнахме един до друг и се насладихме на плода. Беше сочен и вкусен, но нямаше да му доставя удоволствието да разбере колко много ми харесва.

— Рен? — Облизах сока от пръстите си и взех ново парче.

— Да?

— Безопасно ли е да се плува край водопада?

— Разбира се. Би трябвало да е достатъчно безопасно. Някога това място беше много специално за мен. Непрекъснато идвах тук, за да се спася от напрежението на живота в двореца и да имам време да бъда сам и да мисля.

Погледна ме:

— Всъщност ти си първият човек, на когото съм го показвал, с изключение на семейството ми и господин Кадам, разбира се.

Погледнах красивия водопад и заговорих тихо:

— В Орегон има десетки водопади. Едно време семейството ми правеше пикници край тях. Мисля, че сме виждали повечето водопади в щата. Помня как стоях близо до един, гледайки го заедно с татко, докато облакът от пръски бавно ни накваси.

— Някой от тях приличаше ли на този?

Усмихнах се:

— Не, ни най-малко. Този е неповторим. Всъщност най-много обичах да ги посещавам през зимата.

— Никога не съм виждал водопад през зимата.

— Красиво е. Водата замръзва, както пада по скалистите планини. Гладките камъни около водопадите стават хлъзгави от лед и докато върху тях се излива още вода, започват да се образуват ледени висулки. Заостреният лед бавно набъбва и се удължава, докато пълзи надолу по хълма, като се разширява и се пука и троши, докато ледените връхчета докоснат водата отдолу като дълги, дебели, усукани въжета. Водата, която още се движи, се процежда, капе бавно над ледените висулки и покрива всичко с тънки блестящи пластове. В Орегон хълмовете са тучни и обрасли с вечнозелени дървета, и понякога върховете им са покрити със сняг.

Той не отговори.

— Рен? — Обърнах се да видя дали още слуша внимателно и го открих да ме изучава с напрегнато и съсредоточено изражение.

Бавна, ленива усмивка освети лицето му.

— Това звучи много красиво.

Изчервих се и бързо извърнах поглед.

Той многозначително прочисти гърло:

— Звучи удивително, но студено. Водата тук не замръзва. — Взе ръката ми и преплете пръстите ни. — Келси, съжалявам, че родителите ти вече ги няма.

— Аз също. Благодаря ти, че сподели водопада си с мен. На родителите ми щеше много да им хареса тук. — Усмихнах му се, а после рязко обърнах глава към джунглата. — Ако не възразяваш, бих искала да се усамотя за малко, за да се преоблека по бански костюм.

Той стана и ми се поклони театрално:

— Нека никога не кажат, че принц Алаган Дхирен Раджазам е отхвърлил молбата на прекрасна дама. — Той изми лепкавите си ръце в езерцето, преобрази се в тигър и изтича в джунглата.

Дадох на Рен малко време да се отдалечи, нахлузих банския си и се гмурнах във водата.

Беше кристалночиста и бързо охлади сгорещената ми, потна кожа. Усецането беше прекрасно. След като известно време плувах в езерото и го изследвах, заплувах към водопадите и открих един голям камък, на който да седна, точно под пръските. Оставих водата да удря по тялото ми на леденостудени струи. По-късно се промъкнах до

слънчевата страна на камъка и измъкнах краката си от водата. Премятайки мократа си коса през рамо, оставих слънцето да ме топли.

Чувствах се като русалка, наглеждаща изпълнените си с блажено спокойствие владения. Тук беше толкова мирно и приятно. Със синята вода, зелените дървета и пеперудите, които пърхаха тук-там, приличаше на сцена от „Сън в лятна нощ“. Дори можех да си представя феите, пърхащи от цвете на цвете.

Точно тогава Рен изскочи в галоп от джунглата и направи летящ скок. Всичките петстотин фунта на бялото му тигрово тяло се приземиха с плясък право в средата на езерцето и диплеци се вълни се разбиха в моя камък.

— Хей — казах, когато се показва на повърхността, — мислех, че тигрите мразят водата.

Той изгази до мен и заплува наоколо в кръг, за да ми покаже, че тигрите умеят да плуват. Вмъквайки едрата си глава под водопадите, той се озова зад тях и доплува до моята скала. Изправяйки се до мен, силно изтръска козината си като куче. Водни пръски се разлетяха във всички посоки, включително и навсякъде по мен.

— Хей, тъкмо се сушах!

Плъзнах се обратно във водата и доплувах до центъра на езерцето. Рен също скочи отново вътре и започна да гази около мен в кръг, докато аз го плисках, смеейки се. Той се гмурна под мен и остана под водата дълго време. Най-накрая се показва на повърхността, скочи върху един голям камък и подскочи във въздуха, за да се плъосне по корем във водата точно до мен. Играхме във водата, докато започнах да се уморявам. После доплувах обратно до водопадите и застанах в течението с вдигнати ръце, оставяйки водата да пада навсякъде около мен.

Чух пукот и глухо тупване от горе. Няколко камъка паднаха във водата точно до мен с цопване и плясък. Докато бързо се отдръпвах от водопадите, един камък ме удари по тила. Клепачите ми потрепнаха и се затвориха, докато тялото ми се свличаше в хладката вода.

14. ТИГЪР, ТИГЪР

— Келси, Келси! Отвори очи!

Някой ме разтърсваше. Силно. Всичко, което исках да направя, беше да потъна отново в дълбокия блажен сън, но гласът беше отчаян, настоятелен.

— Келси, чуй ме! Отвори очи, моля те!

Опитах се да откряна клепачи, но болеше. Слънчевата светлина влошаваше още повече болезненото блъскане в главата ми. *Какво ужасно главоболие!* Умът ми най-сетне започна да се прояснява и разпознах лагера ни и Рен, който беше коленичил до мен. Мократа му коса беше пригладена назад, а върху красивото му лице имаше загрижено изражение.

— Келс, как се чувстваш? Добре ли си?

Възнамерявах да му дам наистина добър саркастичен отговор, но вместо това се задавих, започнах да кашлям и да плюя вода. Поех си дълбоко дъх, чух влажно пукане в дробовете си и отново се закашлях.

— Обърни се на една страна. Помага да изкараш водата. Ето, нека ти помогна.

Той ме притегли към себе си, така че се отпуснах на хълбок. Изкашлях още вода. Той свали мократа си риза и я сгъна. После внимателно ме повдигна и я сложи под натъртената ми глава, която за нещастие ме болеше твърде много, за да оценя по достойнство неговите... бронзови... изваяни... мускулести... голи гърди.

Е, предполагам, че сигурно съм добре, щом мога да оценя гледката, помислих си. Да му се не види, ще трябва да съм умряла, за да не я оценя.

Трепнах, когато ръката на Рен докосна леко главата ми, изтръгвайки ме от унеса.

— Доста сериозна цицина имаш тук.

Вдигнах ръка да опипам огромната буца на тила си. Докоснах я предпазливо и си спомних откъде идваше главоболието ми. *Трябва да*

съм изгубила съзнание, когато ме удари камъкът. Рен ми е спасил живота. Отново.

Вдигнах поглед към него. Беше коленичил до мен с израз на отчаяние върху лицето, а тялото му се тресеше. Осъзнах, че сигурно се беше преобразил в човек, беше ме измъкнал от езерото, а после беше останал до мен, докато се събудя. *Кой знае колко дълго съм лежала тук в безсъзнание.*

— Рен, изпитваш болка. Днес си бил твърде дълго в този образ.

Той поклати глава, за да отрече, но видях, че стиска зъби.

Сложих длан върху ръката му:

— Ще се оправя. Това е само една цицина на главата. Не се тревожи за мен. Сигурна съм, че господин Кадам е пъхнал аспириин в раницата. Просто ще взема един и ще легна да си почина малко. Всичко ще бъде наред.

Той бавно прокара пръст от слепоочието до бузата ми и се усмихна меко. Когато се отдръпна, цялата му ръка се тресеше, а под повърхността на кожата му пробягаха тръпки.

— Келс, аз...

Лицето му се изопна. Той отметна глава настрани, озъби се гневно и отново се преобрази в тигър. Изръмжа леко, после притихна и се приближи до мен. Легна до мен и ме загледа внимателно с бдителните си сини очи. Погалих го по гърба, отчасти за да го успокоя, и отчасти защото това успокояваше и мен.

Загледах се нагоре през петнистите дървета и със силата на волята си призовах главоболието да се уталожии. Знаех, че в крайна сметка ще трябва да се раздвижа, но наистина не исках да го правя. Рен замърка тихо и успокояващият звук наистина помогна на главоболието ми. Въздъхвайки дълбоко, се изправих, знаейки, че ще се почувствам по-удобно, ако се преоблека.

Седнах внимателно, бавно, докато дишах дълбоко, надявайки се, че като се движа предпазливо, гаденето ще се разсее и светът ще спре да се върти. Рен повдигна глава, доловил усилията ми.

— Благодаря ти, че ме спаси — прошепнах и го помилвах по гърба. Целунах темето на косматата му глава. — Какво щях да правя без теб?

Отваряйки ципа на раницата, намерих малка кутия, съдържаща различни лекарства, включително аспириин. Пъхнах два в устата си и

отпих глътка от водата в бутилката. Измъквайки сухите си дрехи, се обърнах към Рен:

— Добре, ето сделката. Бих искала да се преоблека отново в обичайните си дрехи, затова ако отново се отдалечиш в джунглата за няколко минути, ще ти бъда признателна.

Той ми изръмжа; звучеше малко ядосан.

— Говоря сериозно.

Той изръмжа по-силно.

Положих длан на челото си и се хванах за едно дърво наблизо, за да се задържа на нестабилните си крака.

— Трябва да се преоблека и ти *няма* да стоиш тук да ме гледаш.

Той изпуктя, изправи се, отръска тяло, сякаш искаше да каже „не“ и ме загледа настойчиво, докато ме накара да се почувствам неудобно. В отговор се възрях също толкова настойчиво в него и посочих към джунглата. Той най-сетне се обърна, но после влезе с безшумни стъпки в палатката и легна на юргана ми. Главата му беше обърната навътре, докато опашката му потрепваше напред-назад пред отвора на палатката.

Въздъгнах и трепнах, след като обърнах глава твърде бързо.

— Предполагам, че това е най-доброто, което ще изкопча от теб, нали? Твърдоглав тигър. — Реших, че мога да се примиря с този компромис, но не изпусках от поглед потрепващата му опашка, докато се преобличах.

След като се преоблякох в сухи дрехи, се почувствах малко по-добре. Аспиринът беше започнал да действа и главата ми пулсираше по-слабо, но още ме наболяваше. Реших, че е по-добре да спя, отколкото да ям, затова пропуснах вечерята, но реших да си направя горещо какао.

Движейки се внимателно из лагера ни, добавих два пъна към огъня и сложих водата да ври. Прикляквайки, известно време разбутвах огъня с дълъг клон, за да го накарам да се разгори отново, и извадих пакет какао на прах. Рен следеше всяко мое движение.

Отпратих го:

— Добре съм. Наистина. Върви на някоя от разузнавателните си обиколки или каквото там правиш.

Рен просто седеше упорито там, потрепвайки с тигърската си опашка.

— Сериозно говоря. — Завъртях показалеца си в кръг. — Върви да обикаляш терена. Потърси брат си. Само ще събера малко подпалки и ще си легна.

Той все още отказваше да помръдне и издаде звук, който прозвуча като скимтене на куче. Засмях се и го погалих по главата.

— Знаеш ли, въпреки привидното впечатление, обикновено мога доста добре да се грижа за себе си.

Тигърът издаде ръмжащ звук, подобен на кашлица и седна до мен. Облегнах се на рамото му, докато приготвих горещия си шоколад.

Преди слънцето да залезе, събрах дърва и изпих бутилка вода. Когато пропъльзах в палатката, Рен ме последва. Протегна лапи и аз внимателно положих глава върху тях, като върху възглавница. Чух дълбока тигърска въздишка и той намести глава до моята. Когато се събудих на другата сутрин, главата ми още беше сгушена върху меките лапи на Рен, но се бях обърнала, бях заровила лице в гърдите му и бях преметнала ръка през врата му, притискайки го до себе си, сякаш беше гигантско плюшено животно.

Отдръпнах се малко неловко. Докато се изправях, за да се протегна, предпазливо опипах цицината си и бях щастлива да открия, че е силно намаляла. Чувствах се много по-добре.

Силно изгладняла, начупих няколко овесени блокчета в пакет овесена каша. Отново затоплих достатъчно вода на огъня, за да сипя от нея в овесената си каша и да си приготвя нова чаша горещ шоколад. След закуска казах на Рен да върви да обикаля и че аз ще си измия косата.

Той почака малко, наблюдавайки движенията ми, докато се почувства спокоен, после потегли и ме остави да се погрижа за себе си. Грабнах малък флакон биоразграждащ се шампоан, който господин Кадам ми беше опаковал; сапунът ухаеше на ягоди. Беше сложил дори балсам.

Преобличайки се по бански, шорти и маратонки, слязох до камъка, където се бях пекла на слънце. Застанала досами водопадите, достатъчно далече от мястото, където бях ударена от падащи камъни, внимателно намокрих косата си и сложих шампоан. Надвесих се леко в искрящата вода и я оставих нежно да изплакне мехурчетата. Допирът на хладката вода по натъртената ми глава беше приятен.

Премествайки се до слънчевата страна на камъка, седнах да среша косата си. Когато свърших, затворих очи и обърнах лице към ранното сутрешно слънце, оставяйки го да ме топли, докато косата ми съхнеше. Това място беше рай, нямаше спор за това. Въпреки цицината на главата и неприязънта към лагеруването на къмпинг, можех да оценя красотата на обкръжението си.

Не че не харесвах природата. Всъщност ми харесваше да прекарвам време на открито с родителите си, когато растях. Просто въпросът беше, че винаги ми харесваше да спя в собственото си легло, *след като* съм се радвала на природата.

Рен се върна около пладне и остана да седи до мен в приятно мълчание, докато ядяхме съхранения си чрез изсушаване обяд. Това беше единственият път, когато го бях виждала да се храни като човек, с изключение на мангото. След това затършувах в раницата си за книгата с поезия. Попитах Рен дали би искал да му почета.

Той се беше преобразил отново в тигър и не чух ръмжене или друг тигърски протест, затова взех книгата си с поезия и седнах с гръб, опрян на един голям камък. Рен се приближи безшумно до мен и ме изненада, като се преобрази в човек. Обърна се по гръб и положи глава в скута ми, преди да успея да вметна дори една дума, после въздъхна дълбоко и затвори очи.

Засмях се и казах:

— Предполагам, че това означава „да“?

Без да отваря очи, той промърмори:

— Да, моля.

Прелистих книгата си, за да избира стихотворение за четене.

— А, това изглежда подходящо. Мисля, че ще ти хареса. Едно от любимите ми е и е написано от Шекспир, същият, който с написал, „*Ромео и Жулиета*“.

Започнах да чета и държах книгата с една ръка, докато разсеяно галех косата на Рен с другата.

ДАЛИ ДА ТЕ СРАВНЯ СЪС ЛЕТЕН ДЕН?

Дали да те сравня със летен ден?

Ти по си мил от него, по-умерен.

*Излива се и лете дъжд студен,
засенчва ни и лете облак черен.
Небесното око ту лее зной,
ту златният му лик се в облак скрива;
в природата творения безброй
тъй губят своята хубост променлива.
А твойто лято студ не ще скове,
то няма да отмине бързотечно,
то вечно ще е в тези стихове,
създадени, за да живеят вечно.
Дорде око чете, уста шепти,
ще дишат те и в тях ще дишаш ти.^[1]*
Уилям Шекспир

Гласът му беше тих:

— Това беше... превъзходно. Харесвам този Шекспир.

— Аз също.

Прелиствах книгата със стихове, търсейки друго стихотворение, когато Рен каза:

— Келси, може би бих могъл да споделя едно стихотворение от моята родина... с теб.

Изненадана, оставих книгата си.

— Разбира се, с удоволствие ще чуя малко индийска поезия.

Той отвори очи и се загледа в дърветата над нас. Улавяйки ръката ми, преплете пръстите ми със своите и опря ръцете ни на гърдите си. Подухваше лек бриз. От него листата танцуваха и се извиваха във въздуха, преплитайки сенки и слънчева светлина по красивото му лице.

— Това е стара индийска поема. Взета е от един епос, който се разказва, откакто се помня. Нарича се „*Шакунтала*“ от Калидаса.

*Сърцето ти, наистина, аз не познавам;
Но моето, любов, о! тъй жестока
затопля всеки ден и всяка нощ;
и цялото ми съществува за теб копнее.
Тебе, о, девойко крехка,*

*теб само ще те топли любовта;
но мене тя изгаря;
тъй както ярката зорница само прикрива
аромата на цветята нощни,
но укротява кръглата луна.
О, ти, която сърцето ми плени,
от днес ще си най-скъпа за мен от всичко ти.*

— Рен, това е много красиво.

Очите му се обърнаха към лицето ми. Той се усмихна и вдигна ръка да докосне бузата ми. Пулсът ми се ускори и почувствах как лицето ми се сгорещи там, където го докосна. Внезапно си дадох сметка, че пръстите ми още са вплетени в косата му, и ръката ми почива на гърдите му. Бързо ги отместих и ги преплетох в скута си. Той леко се надигна и седна, облягайки се на една ръка, при което красивото му лице се доближи много плътно до моето. Пръстите му се придвижиха надолу към брадичката ми и със съвсем леко докосване той наклони лицето ми, така че очите ми срещнаха неговите наситено сини.

— Келси?

— Да? — прошепнах.

— Бих искал позволение... да те целуна.

Опа. Тревога. Червен код. Спокойното чувство, на което се наслаждавах заедно с моя тигър само преди няколко минути, беше изчезнало. Почувствах остра нервност и тревога. Перспективите ми се люшнаха на сто и осемдесет градуса. Разбира се, давах си сметка, че в тялото на тигъра бие сърце на мъж, но по някакъв начин бях изтикала тази мисъл в дъното на паметта си.

Изведнъж в ума ми избухна осъзнаването за съществуването на принца. Вгледах се в него, удивена. Беше... за да съм брутално откровена, не ми беше в категорията. Никога дори не бях обмисляла възможността за някаква връзка с него, различна от приятелство.

Въпросът му ме застави да осъзная, че моят кротък домашен тигър всъщност е силен, здрав образец на мъжественост. Сърцето ми заблъска като чук по гръдния ми кош. Няколко мисли преминаха през

главата ми едновременно, но преобладаващата беше, че много бих искала Рен да ме целуне.

И други мисли пълзяха по ръба на съзнанието ми, опитвайки се да се промъкнат на преден план. Мисли от рода на „*твърде рано е*“, „*едва се познаваме*“, „*може би просто е самотен*“ се въртяха като вихър из ума ми. Но прерязах нишките на тези мисли и ги оставих да отлетят. Зарязвайки предпазливостта, реших, че наистина искам да ме целуне.

Рен се приближи съвсем мъничко до мен. Затворих очи, поех си дълбоко дъх, а после... зачаках. Когато отворих очи, той все още ме гледаше втренчено. Наистина чакаше позволение. На света нямаше нищо — и наистина имам предвид „нищо“ — което да искам по-силно в този момент от това да бъда целуната от този великолепен мъж. Но провалих всичко. По някаква причина се съсредоточих болезнено върху думата *позволение*.

Нервно избърборих:

— Какво... ъмм... какво имаш предвид с това, че ми искаш *позволение*!

Той ме погледна учудено, което ме накара да се почувствам още по-паникьосана. Да кажа, че нямам опит с целуването, щеше да е слабо казано. Не само че никога преди не бях целувала момче; до Рен никога дори не бях срещала някой, когото *искам* да целуна. Така че, вместо да го целуна, както исках, аз се смутих и започнах да си измислям причини да не го направя.

Избърборих:

— Момичетата трябва да бъдат зашеметени, така че чак да им се подкосят краката, а да искаш позволение е просто... просто... старомодно. Не е достатъчно спонтанно. Не издава неприкрита страст. А просто креци: тесногръдие. Ако трябва да питаш, тогава отговорът е... не.

Каква идиотка! — помислих си. *Току-що казах на този красив, мил, синеок, прекрасен принц, че е стар задръстеняк.*

Рен ме погледна за един дълъг миг, достатъчно дълго, за да видя болката в очите му, преди да лиши лицето си от всякакво изражение. Той се изправи бързо, поклони ми се официално и обеща тихо:

— Няма да те питам отново, Келси. Извинявай, че проявих такава дързост.

После се преобрази в тигър и бързо изтича в джунглата, оставяйки ме сама да се упреквам за глупостта си.

Извиках: „Рен, чакай!“. Но бе твърде късно. Той си беше отишъл.

Не мога да повярвам, че го обидих така! Сигурно ме мрази! Как можях да му причиня това! Знаех, че казах тези неща само защото бях нервна, но това не е оправдание. Какво искаше да каже с това, че няма да ме пита никога повече? Надявам се да ме попита отново.

Отново и отново повтарях думите в ума си и мислех за всички неща, които можех да кажа с по-добър резултат. Неща от рода на: „Мислех, че никога няма да попиташ“ или „Точно се канех да те попитам същото“.

Можех просто да го целуна първа. Дори само едно простичко „Да“ щеше да свърши работа. Можех да кажа драматично: „Както желаш“, „Целуни ме. Целуни ме като за последно“, или: Спечели ме още като каза „здрости“. Никога не беше гледал филмите, така че защо не? Но не, трябваше до безкрайност да повтарям това за „позволенията“.

Рен ме остави сама през остатъка от деня, което ми предостави много време да се наказвам мислено.

Късно следобед седях на скалата си за слънчеви бани с отворения си дневник, с химикалка в ръка, взирайки се в пространството, напълно нещастна, когато чух шум в джунглата близо до лагера ни.

Ахнах шокирано, когато едра черна котка изникна от дърветата. Заобиколи палатката и спря да подуши юргана ми. После отиде при огъня и седна там, без изобщо да се страхува от него. След няколко минути изтича с подскоци сред дърветата, само за да се върне на поляната от другата страна. Седях неподвижно, надявайки се, че не ме е забелязала.

Беше много по-едра от пантерата, която ме беше нападнала до пещерата Канхери. Всъщност, когато се приближи до мястото, където седях, различих смолисточерни ивици върху тъмна, подобна на самур козина. Ярки, златисти очи оглеждаха лагера, сякаш преценяваха ситуацията. Никога не бях чувала за черен тигър, но това съвсем определено беше тигър! Сигурно не ме беше видял, защото, след като

обиколи лагера ни и подуши въздуха няколко пъти, тигърът изчезна обратно в джунглата.

Въпреки това, просто за всеки случай, останах да седя на моята скала дълго време, за да се уверя, че си е отишъл окончателно.

След като известно време не чух нищо и вече се чувствах схваната, реших, че е безопасно да се раздвижа. Точно в същия миг от джунглата наблизо излезе мъж. Той дръзко се приближи към мен, огледа ме бавно от горе до долу и каза:

— Тъй, тъй, тъй. Пълни сме с изненади, нали?

Мъжът беше облечен в черна риза и панталони. Беше много красив, но по един по-тъмен, по-смугъл начин от Рен. Кожата му беше с цвят на античен бронз, а косата му беше мастилено черна, по-дълга от тази на Рен, но също отметната назад от лицето му и леко къдрава.

Очите му бяха златисти, с петънца с цвят на бакър. Опитах се да определя цвета. Никога преди не бях виждала нещо подобно. Бяха като пиратско злато — с цвета на златни дублони. Всъщност *пират* беше добър начин да го опиша. Имаше вид на човек, когото можете да откриете да краси корицата на исторически романс, играейки ролята на смугъл донжуан. Когато ми се усмихна, в ъгълчетата на очите му се появиха леки бръчици.

Веднага разбрах кого виждам. Това беше братът на Рен. И двамата мъже бяха много красиви и имаха една и съща царствена осанка. Бяха горе-долу еднакви на ръст, но докато Рен беше висок, строен и мускулист, този мъж беше по-тежък и по-як, с по-яки ръце. Помислих си, че може би прилича повече на баща им. Докато Рен, с неговите по-изявени азиатски черти — леко бадемовидните сини очи и златиста кожа — със сигурност приличаше на майка си.

Странно — не се страхувах, макар да разпознах скрита опасност. Сякаш тигровата част от него беше превзела човека.

Заявих:

— Преди да кажеш нещо, мисля, би трябвало да си наясно, че знам кой си. *И* знам какво си.

Той пристъпи напред и бързо затвори празнината между нас. После обгърна в длан брадичката ми, повдигайки лицето ми, за да го огледа.

— *И кой* или *какво* мислиш, че съм, прекрасна моя?

Гласът му беше много дълбок, мек и копринен — като горещ карамел. Акцентът му беше по-подчертан от този на Рен и той се колебаеше, сякаш не беше използвал гласа си от дълго време.

— Ти си братът на Рен, онзи, който го предал и му откраднал годеницата.

Очите му станаха сурови и почувствах как ме обзема страх. Той цъкна с език:

— Тц, тц, тц. Хайде, хайде. Къде са ти маниерите? Още дори не сме се запознали както трябва, а ето че вече ми отправяш безпочвени обвинения. Казвам се Кишан.

Той повдигна един кичур от косата ми и го потърка между пръстите си, а после наклони глава:

— Наистина трябва да му го призная на Рен. Винаги успява да се обгради с красиви жени.

Канех се да се отдръпна от него, когато чух страховит рев от дърветата и видях Рен да си проправя с трясък път през лагера и да скача озъбено във въздуха. Брат му бързо ме отместил настрани, а после също скочи, преобразявайки се в черния тигър, който бях видяла преди.

Рен беше повече от разярен. Изрева толкова силно, че почувствах как вибрациите от рева потрепват из тялото ми. Двете тигрови тела се сблъскаха във въздуха с експлозивен трясък и паднаха тежко на земята. Затъркаляха се в тревата, вкопчваха се с нокти в гърбовете си и се хапеха когато и където завареха.

Тромаво се отдръпнах толкова встрани, колкото можех, и накрая се озовах близо до водопадите, зад някакви храсти. Опитах се да им изкрещя да спрат, но схватката беше толкова шумна, че удави гласа ми. Двете големи котки се претърколиха, разделиха се и застанаха с лице една срещу друга. Сنيшиха се плътно към земята, с потрепващи опашки, готови да скочат. Започнаха да обикалят в кръг около огъня, така че той да остава между тях.

Ръмжаха заплашително и се гледаха втренчено, състезавайки се кой ще издържи по-дълго. Реших, че това е най-добрият момент да се намеся — когато ноктите бяха на земята, а не във въздуха. Приблжих се бавно към двата тигъра, като останах по-близо до Рен.

Събирайки смелост, казах умолително:

— Моля ви, престанете. И двамата. Вие сте братя. Няма значение какво се е случило в миналото. Трябва да поговорите помежду си.

Казах умолително на Рен:

— Ти беше този, който искаше да открие *него*. Сега е шансът ви да поговорите, да му кажеш каквото трябва да кажеш.

Погледнах Кишан.

— И ти. Рен е пленник от много години и се опитваме да открием начин да помогнем и на двама ви. Трябва да го изслушаш.

Рен се преобрази в човек. Каза остро:

— Права си, Келси. Наистина дойдох тук да говоря с него, но виждам, че все още не може да му се има доверие. У него няма и капчица уважение и разсъдливост. *Изобщо* не биваше да идвам тук.

— Но, Рен...

Рен се премести пред мен и изсъска гневно на черния тигър:

— *Vasryata karana! Badamasa!* Правя кръгове около теб от два дни! Нямах право да идваш тук, когато *знаеше*, че ме няма! И няма да докосваш Келси никога повече, ако знаеш какво е добро за теб!

Братът на Рен също се преобрази отново в човек, сви рамене и каза небрежно:

— Исках да видя какво защитаваш така яростно. Прав си. Следвам те от два дни, като се приближавах достатъчно, за да разбера какво си намислил, но оставах достатъчно далече, за да мога да се обърна към теб при собствените си условия. Колкото до това, да остана тук, за да те изслушам, не би могъл да кажеш абсолютно нищо, което би задържало интереса ми. *Murkba*.

Кишан разтри челюстта си и се ухили, докато проследяваше с пръст дългите драскотини, оставени от схватката му с Рен. Хвърли бърз поглед в моята посока и с бегъл поглед към брат си добави:

— Освен ако, разбира се, не би искал да поговориш за *нея*. Винаги се интересувам от твоите жени.

Рен ме отмести назад и отговори с яростен рев. Преобразявайки се във въздуха, той отново нападна брат си. Двамата се затъркаляха из лагера, като се хапеха и драскаха, блъскаха се в дърветата и се стоварваха върху остри скали. Рен се хвърли в нападение с лапа, насочена към брат си, но вместо това уцели едно дърво, оставяйки дълбоки, назъбени следи от нокти в дебелия ствол.

Черният тигър хукна навътре в джунглата, преследван от Рен. Гневният рев на двамата отекна из дърветата, подплашвайки ято птици, които литнаха с грачене. Схватката продължаваше, докато двамата се местеха от една част на джунглата в друга. Можех да проследя пътя им, като стоях на моята скала и гледах как дърветата в джунглата се тресат, и следвах полета на разгневени птици, принудени да се вдигнат от удобните си клони.

Най-сетне Рен се втурна обратно в лагера с брат си, почти яхнал гърба му, като забиваше нокти в тялото му и го хапеше по врата. Рен се изправи на задни крака и отърси брат си от себе си. После скочи върху голяма скала, от която се виждаше езерото, и се обърна с лице към него.

Съвземайки се, черният тигър се хвърли върху Рен, който подскочи нагоре, за да го възпре. Накрая движението блъсна и двамата в езерото.

Стоях отстрани до езерото, наблюдавайки битката. Единият тигър изскачаше бурно от водата и скачаше върху другия, бутайки го под водата. Нокти се забиваха в лица, гърбове и чувствителни слаби места, докато двете големи котки се блъскаха и удряха отново и отново. Изглежда, никой не вземаше надмощие над другия.

Точно когато си мислех, че никога няма да спрат, битката сякаш започна да губи ожесточеността си. Кишан с усилие измъкна изтощеното си от битката тяло от водата, отдалечи се на няколко крачки и рухна върху тревата. Дишайки тежко и с усилие, той си отдъхна за миг, а после започна да ближе лапите си.

След него от водата излезе Рен. Настани се между брат си и мен и се сви в краката ми. Дълбоки драскотини покриваха тялото му, а от порязванията, които изпъкваха рязко на фона на бялата му козина, се процеждаше кръв. Неприятна дълбока рана се спускаше от челото до брадичката му, прорязвайки дясното му око и носа. От голяма прободна рана от ухапване на врата му бавно се процеждаше кръв.

Заобиколих зад него и бързо взех раницата. Зарових из нея, докато намерих комплекта за първа помощ, отворих го и извадих малко шишенце медицински спирт и голяма ролка марля. Вроденият ми страх от кръв и рани остана на заден план, когато се задейства естествен закрилнически инстинкт. Страхувах се повече за тях,

отколкото *от* тях и знаех, че имат нужда от помощ. По някакъв начин намерих нужната смелост.

Отивайки първо при Рен, обилно отмих ситните камъчета и пръстта от раните с чиста бутилирана вода, а после излях медицински спирт върху марлята и я притиснах към най-сериозните от тях. Не изглеждаше смъртно ранен, стига да можех да спра кървенето, но имаше няколко дълбоки разкъсвания. На хълбока му, разранената кожа беше разкъсана толкова лошо, че изглеждаше като прокарана през месомелачка.

Той изръмжа тихо, когато се прехвърлих от гърба към врата му и започнах да почиствам прободната рана. Взех голяма подплатена превръзка от комплекта за първа помощ, напръсках я с медицински спирт, притиснах я върху разкъсаното място на кожата му и я натиснах, за да спра кървенето. Рен изръмжа леко при щипещото усещане, докато аз правех съчувствена гримаса. За момента оставих превръзката на място. Накрая почистих лицето му и мърморех успокоителни думи, докато обработвах челото и носа му, внимавайки да не докосна окото. Не изглеждаше толкова зле, колкото първия път, когато го видях. Може би си въобразявах, че е по-зле, отколкото бе в действителност.

Направих най-доброто, което можах, но се тревожех да не стане инфекция и сериозно се безпокоях за хълбока и окото на Рен. Една сълза се стече по бузата ми, докато притисках парче марля към челото му.

Той ме близна по китката, докато работех. Погалих го по бузата и прошепнах:

— *Рен*, това е ужасно. Иска ми се да не се беше случило. Толкова съжалявам. Сигурно те боли ужасно. — Една сълза падна и опръска носа му. — Сега ще отида да се погрижа за брат ти.

Избърсах очите си и извадих нова ролка марля. Повторих същата процедура с черния тигър. Една особено тежка, зейнала разкъсана рана започваше на врата му и се спускаше надолу към гърдите, затова ѝ отделих доста време. Едно ухапване на гърба му беше дълбоко и пълно с пръст и малки късчета чакъл.

Отначало кървеше обилно, което вероятно беше добре, защото кръвта помагаше за прочистването на раната. Натиснах за няколко минути, докато кръвотечението се забави достатъчно, за да мога да

почистя ухапването. Гърбът му потръпваше и той изръмжа, когато го намазах с медицински спирт.

Задържах марлята върху раната и по брадичката ми се стекоха още тънки струйки от сълзи. Подсмъркнах.

— Вероятно няма да е зле тази да се зашие. — Обръщайки се към двата тигъра, ги сгълчах меко: — Вие двамата вероятно ще пипнете някоя инфекция и ще ви окапят опашките.

Кишан издаде пухтене, което подозрително приличаше на смях, а това ме накара да настръхна и леко да се ядосам.

— Надявам се, и двамата оценявате факта, че почистването на раните ви ми изкарва ума. Мразя кръв. Освен това, за ваше сведение, аз ще решавам кой ще ме докосва или няма да ме докосва. Не съм ви някаква топка на връвчица, която се подмята между вас, двете котки. Не съм също така и тази, за която всъщност се карате. Така или иначе, станалото между вас е отдавна приключило и се надявам, че ще се научите да си прощавате.

Златистите очи се вгледаха в моите и аз обясних:

— Причината, поради която дойдохме тук, е защото Рен и аз се опитваме да намерим начин да развалим проклятието. Господин Кадам ни помага и имаме добра представа откъде да започнем. Ще търсим четири дара, които да поднесем на Дурга, а в замяна, вие двамата отново ще станете мъже. Сега, когато знаете защо сме тук, можем да се върнем при господин Кадам и да тръгваме. Мисля, че и двамата може би имате нужда да отидете в болница.

Рен издаде ръмжащ звук, който идваше от гърдите му, и започна да ближе лапите си. Черният тигър се търколи на една страна и ми показа дълга драскотина, която се спускаше от врата му надолу до корема. Почистих и нея. Когато свърших с него, се върнах до раницата си и прибрах шишенцето с медицински спирт вътре. Избърсах очи с ръкава си, а после се обърнах отново, само за да подскоча, когато открих брата на Рен да стои до мен в образа на мъж.

Рен се изправи, нащрек, и загледа внимателно Кишан, подозрителен към всяко негово движение. Опашката на Рен потрепваше напред-назад, а от гърдите му излизаше плътно ръмжене.

— Моля ви, дайте ми шанс да се представя както е редно. Казвам се Кишан, злочестият по-млад брат на този тук.

Той погледна надолу към Рен, който се беше промъкнал още по-близо, за да го държи под око, а после погледна обратно към мен. Кишан протегна ръка и когато сложих моята в нея, той я повдигна към устните си и я целуна, после се поклони дълбоко и патетично.

— Ще позволите ли да попитам за името ви?

— Казвам се Келси. Келси Хейс.

— Келси. Е, лично аз оценявам усилията, които положихте заради нас. Моля да ме извините, ако съм ви изплашил по-рано. Отвикнал съм — той се усмихна — да разговарям с млади дами. Даровете, които ще поднасяте на Дурга. Ще бъдете ли така добра да ми разкажете повече за тях?

Рен изръмжа недоволно.

Кимнах.

— Кишан. Това кръщелното ти име ли е?

— Пълното ми име всъщност е Сохан Кишан Раджарам, но можеш да ме наричаш Кишан, ако желаш. — Той се усмихна с ослепителна бяла усмивка, която беше още по-блестяща заради контраста с тъмната му кожа. Предложи ми ръката си. — Моля те, би ли седнала да поговориш с мен, Келси?

У Кишан имаше нещо много очарователно. Изненадах себе си, откривайки, че незабавно изпитах доверие към него и го харесах. Притежаваше нещо, по което приличаше на брат си. Подобно на Рен, имаше способността да накара човек да се отпусне напълно. Може би беше от обучаването им в дипломацията. Може би беше начинът, по който ги бе възпитала майка им. Каквото и да беше, ме накара да реагирам положително. Усмихнах му се.

— С удоволствие.

Той ме хвана под ръка и се приближи с мен до огъня. Рен изръмжа отново, а Кишан хвърли самодоволна усмивка в неговата посока. Забелязах как трепна, когато седнаше, затова му предложих аспирин.

— Не трябва ли да заведем двама ви на лекар? Наистина мисля, че може да имаш нужда от шевове, а Рен...

— Благодаря ти, но не. Не е нужно да се тревожиш за незначителните ни наранявания.

— Не бих нарекла раните ви точно „незначителни“, Кишан.

— Проклятието ни помага да оздравяваме бързо. Ще видиш. И двамата ще се възстановим достатъчно бързо и без лекарска намеса. И въпреки това, беше приятно такава прекрасна млада жена да се погрижи за нараняванията ми.

Рен застана пред нас и ни погледна като тигър, страдащ от апоплексия.

Сгълчах го:

— Рен, дръж се вежливо.

Кишан се усмихна широко и ме изчака да се настаня удобно. После изтича по-близо до мен и облегна ръка на пъна зад раменете ми. Рен пристъпи точно между нас, грубо избута брат си настрана с косматата си глава, правейки по-широко пространство, и намести тялото си по средата. Свлече се тежко на земята и отпусна глава в скута ми.

Кишан се намръщи, но аз започнах да говоря, споделяйки историята за това, което двамата с Рен бяхме преживели. Разказах му как срещнах Рен в цирка и как той ме изманипулира, за да ме доведе в Индия. Говорих за Фет, за пещерата Канхери и как намерихме пророчеството, и му казах, че сме тръгнали към Хампи.

Вгълбявайки се в нашата история, започнах да милвам Рен по главата. Той затвори очи и замърка, а после заспа. Говорих почти час, почти без да забелязвам повдигнатата вежда и замисленото изражение на Кишан, докато наблюдаваше двама ни заедно. Дори не забелязах кога се беше преобразил отново в тигър.

---

[1] Преводът на сонета е на Валери Петров. — Б.пр. ↑

15. ЛОВЪТ

Тигърът с лъскава черна козина гледаше втренчено, с жълти очи, блеснали от напрегнато внимание, докато завършвах светлосенките на рисунката си на пещерата Канхери.

Беше късно през нощта. Джунглата, която ми се беше струвала толкова шумна, сега беше тиха, ако не се броеше припукването на пъновете върху огъня. Играех си с меките уши на Рен. Очите му още бяха здраво стиснати и той леко мъркаше, или може би по-точно щеше да е „хъркаше“.

Преобразявайки се отново в човек, Кишан ме погледна замислено и каза:

— Звучи много... интересно. Просто се надявам да не пострадаш, докато го правиш. Ще бъде по-разумно от твоя страна да се върнеш у дома и да ни оставиш на съдбата ни. Това звучи като началото на дълга мисия, и то изобилстваща от опасности.

— Досега Рен ме опази, а съм сигурна, че с два тигъра, които бдят над мен, ще се оправя.

Кишан се поколеба:

— Дори с два тигъра, нещата могат да се объркат, Келси. И... аз не планирам да ви придружа.

— Какво? Какво искаш да кажеш? Знаем как да развалим проклятието. Кишан, не разбирам. Защо няма да ни помогнеш... да помогнеш на себе си?

Кишан пристъпи от крак на крак и обясни:

— По две причини. Първата е, че отказвам на съвестта ми да тежи смъртта на още хора. Вече съм причинил твърде много болка в живота си. Втората е... ами, просто не вярвам, че ще успеем. Мисля, че вие двамата и господин Кадам просто преследвате призраци.

— Преследваме призраци? Не разбирам.

Кишан сви рамене:

— Виждаш ли, Келси, аз привикнах към живота като тигър. Това всъщност не е лошо съществуване. Започнах да приемам, че това е

животът ми сега. — Той остави гласа си да заглъхне и се вгълби в мислите си.

— Кишан, сигурен ли си, че не си ти този, който преследва призраци? Наказваш се, като оставаш тук сред дивата природа, нали?

По-младият принц настръхна. Златистите му очи се насочиха обратно към мен. Лицето му стана студено и безчувствено. Разпознах шок и болка в очите му. Резкият ми тон го беше наранил дълбоко. Сякаш бях дръпнала рязко превръзка, внимателно поставена да покрие раните от миналото.

Покрих дланта му със своята и тихо попитах:

— Кишан, не искаш ли за себе си бъдеще или семейство? Знам какво е чувството, когато някой, когото обичаш, умре. Самотно е. Чувстваш се разбит, сякаш никога повече не можеш да бъдеш цял. Чувстваш се, сякаш е взел със себе си частица от теб, когато си е отишъл. Но ти не си сам. Има хора, за които да се погрижиш, и които ще държат на теб. Хора, които ще ти дадат причина да продължиш да живееш. Господин Кадам, брат ти и аз. Може дори да има друга жена, която да обикнеш. Моля те, ела с нас в Хампи.

Кишан извърна поглед и продължи тихо:

— Отдавна, много отдавна се отказах да си пожелавам неща, които никога няма да се сбъднат.

Стиснах ръката му по-силно:

— Кишан, моля те, помисли отново.

Той стисна ръката ми в отговор и се усмихна:

— Съжалявам, Келси. — Изправи се и се протегна. — Сега, ако ти и Рен настоявате да продължите това дълго пътуване, той ще трябва да отиде на лов.

— На лов? — Присвих се ужасено. Доколкото забелязвах, Рен не ядеше много.

— Може и да се храни достатъчно за човек, но определено не и достатъчно за тигър. Той е тигър през по-голямата част от времето и за да бъде достатъчно силен да те защитава по време на това пътуване, ще трябва да яде повече. Нещо едро, като например един хубав глиган или воден бик.

Преглътнах мъчително:

— Сигурен ли си?

— Да. Много е слаб за тигър. Има нужда да заякне. Да си набави повече протеини.

Погалих Рен по гърба. Наистина *можех* да му преброя ребрата.

— Добре. Ще се погрижа да отиде на лов, преди да тръгнем.

— Хубаво. — Той наведе глава и ми се ухили. Сграбчи пръстите ми, за да се сбогува, и явно не му се искаше да ги пусне. Накрая каза: — Келси, благодаря ти за много интересното бъбрене.

С тези думи се преобрази отново в черен тигър и с дълги подскоци се отдалечи в джунглата.

Рен още спеше с глава на скута ми, затова поседях тихо още малко. Проследих с пръст ивиците по гърба му и погледнах драскотините му. Там, където само преди час зееха разкъсани рани, кожата почти напълно беше заздравяла. Дългата драскотина през лицето и окото му беше изчезнала. Не бе останал дори белег.

Когато краката ми напълно се схванаха от тежестта на Рен, аз се размърдах, за да се измъкна изпод главата му, и отново стъкнах огъня. Той само се претърколи на една страна и продължи да спи.

Онази схватка трябва много да го е изтощила. Кишан е прав. Наистина трябва да ловува. Трябва да поддържа силите си.

Рен спеше, докато аз обикалях наоколо, допълвах купчината дърва и вечерях.

Вече готова за сън, грабнах юргана си, увих го около тялото си и легнах близо до него. От гърдите му се разнесе ръмжене, но той изобщо не се събуди; само се претърколи по-близо до мен. Използвайки гърба му като възглавница, заспах, загледана към звездите.

Събудих се в късната сутрин, с юргана, усукан около цялото ми тяло. Огледах се за Рен, но не го видях никъде. Огънят обаче пламтеше буйно, сякаш той току-що бе хвърлил няколко пъна отгоре. Претърколих се по корем, за да се опитам да се измъкна от юргана, само за да ахна от болка, когато по гърба ми премина изтръпване.

Посягайки зад гърба си в опит да разтрия схванатите си мускули, изстенах.

— Твърде много ноци спане на твърдата земя и се превръщаш в старица, преди да ти е дошло времето. — Предадох се и легнах отново.

Чух тихи стъпки и Рен тикна нос в лицето ми.

— О, не ми обръщай внимание. Просто ще си лежа тук, докато гръбнакът ми се намести отново.

Той се обърна и започна да разтрива гърба ми с тигърските си лапи. Засмях се мъчително, докато се опитвах да си поема въздух през зъби и да го вкарам в дробовете си. Той беше като изключително тежко котенце, острещо ноктите си върху канапе в човешки образ.

Изписах:

— Много ти благодаря, Рен, но си прекалено тежък. Изкарваш ми въздуха.

Тежките тигърски лапи се повдигнаха от гърба ми и на тяхно място почувствах топли, силни ръце. Рен започна да масажира долната част на гърба ми и мислите ми се отнесоха обратно към смущаващото недоразумение заради целувката. Лицето ми се сгорещи, а тялото ми се напрегна, при което по гърба ми пробягаха още спазми.

— Отпусни се, Келси. Гърбът ти е целият във възли от напрежение. Остави ме да поработя по него.

Опитах се да не мисля за Рен, а вместо това си спомних първия си и единствен масаж от една масажистка на средна възраст. Беше наистина болезнен и никога повече не се върнах за друг. Жената натискаше твърде силно и забиваше кокалчетата на пръстите си в раменните ми лопатки. Не исках да казвам нищо, затова просто го изтърпях. Всяка минута беше истинско мъчение. С всяко разтриване си повтарях мантрата: „Надявам се, че свърши. Надявам се, че свърши“.

Масажът на Рен беше напълно различен. Той беше нежен и внимателен и натискаше средно силно с длани. Разтривайки с кръгообразни движения надолу по гръбнака ми, намери стегнатите места и започна да разтрива мускулите, докато те се стоплиха и отпуснаха. Когато свърши с гърба, той прокара пръсти нагоре по гръбнака ми, до яката на ризата, и започна да масажира раменете и врата ми, при което леки гъделичкащи тръпки пропълзяха по цялото ми тяло.

Пъргави пръсти започнаха да се движат в пътя на косата ми и да упражняват лек кръгообразен натиск, разтривайки врата ми. После Рен увеличи натиска, с леки движения от врата до раменете ми. Обвивайки пръсти около извивката на врата ми, той месеше, стискаше и натискаше мускулите, облекчавайки болките и схващането бавно и

методично. Накрая натискът стана по-лек, докато се превърна почти в милувка. Въздъгнах дълбоко, наслаждавайки му се неимоверно.

Когато той спря, внимателно изпробвах гърба си, като се надигнах и седнах. Той стана и пъхна ръка под лакътя ми, за да ме закрепя, докато се изправях.

— По-добре ли се чувстваш, Келси?

Усмихнах му се:

— Да. Много ти благодаря.

Обвих ръце около врата му и го прегърнах с обич. Тялото му ми се стори вдървено. Не отвърна на прегръдката ми. Отдръпнах се и видях, че устните му са здраво стиснати и отказва да ме погледне в очите.

— Рен?

Той отдръпна ръцете ми от врата си, задържа ги пред себе си и най-накрая ме погледна.

— Радвам се, че се чувстваш по-добре.

Отдалечи се от мен към другата страна на огъня и се преобрази в тигър.

Това не е добре, помислих си. Какво се случи току-що? Никога преди не се е държал студено с мен. Сигурно още ми е сърдит заради онова с целувката. Или може би все още е разстроен заради Кишан. Не знам как да оправя това. Не ме бива да говоря за връзки. Какво мога да кажа, за да оправя положението?

Вместо да говоря за нас или отношенията ни, или за несъстоялата се целувка, която очевидно витаеше във въздуха между нас, реших да сменя темата. Прочистих гърло.

— Ъъ, Рен? Трябва да отидеш на лов, преди да тръгнем. Брат ти каза, че трябва да се нахраниш и мисля, че ще е разумно от твоя страна да помислиш по въпроса.

Той само изпуктя и се претърколи на хълбок.

— Говоря сериозно. Обещах му, че ще го направя и... няма да си тръгна от джунглата с теб, докато не излезеш на лов. Кишан каза, че си прекадено слаб за тигър и че трябва да изядеш някой глиган или нещо подобно. И без друго обичаш да ловуваш, помниш ли?

Рен се приближи до едно дърво и започна да трие гръб в него.

Предположих:

— Гърбът ли те сърби? Мога да ти го почеша. Това е най-малкото, което мога да направя след масажа, който ми направи ти.

Белият тигър спря да потрепва с опашка за миг и ме погледна, а после се тръшна в прахта и се претърколи по гръб, като извиваше тяло напред-назад, докато краката му риеха във въздуха.

Наранена, че е готов да ме отблъсне така, извиках:

— Предпочиташ да триеш гърба си в мръсотията, отколкото да ми позволиш да ти го почеша? Чудесно! Направи си го сам тогава, но пак няма да тръгна, докато не отидеш на лов! — Рязко се завъртях кръгом и грабнах раницата си, пропълзях в палатката и затворих ципа.

Половин час по-късно надникнах навън. Рен го нямаше. Въздъгнах и започнах отново да събирам дърва за горене, за да натрупам в запас.

Влачех един тежък пън към ямата за огъня, когато чух глас, идващ от гората. Кишан се беше облегал на едно дърво и ме наблюдаваше. Подсвирна.

— Кой да знае, че такова малко момиче ще има такива големи мускули?

Не му обърнах внимание и свърших с влаченето на пъна, после изтупах ръцете си от прахта и седнах с бутилка вода.

Кишан седна до мен, малко прекалено близо, и изпружи дългите си крака напред. Предложих му бутилка вода и той я взе.

— Не знам какво си казала, Келси, но каквото и да е било, подейства. Рен излезе на лов.

Направих гримаса:

— Каза ли ти нещо?

— Само, че трябва да те наглеждам, докато го няма. Един лов може да отнеме няколко дни.

— Наистина ли? Нямах представа, че ще отнеме толкова време. — Поколебах се: — Значи... той няма нищо против да останеш тук, докато го няма?

— О, има — той се подсмихна, — но иска да е сигурен, че си в безопасност. Поне *дотогава* ми има доверие.

— Е, мисля, че точно сега е ядосан и на двама ни.

Кишан ме погледна любопитно с повдигната вежда:

— Как така?

— Тъм... нека просто да кажем, че имахме недоразумение.

Лицето на Кишан стана сурово:

— Не се тревожи, Келси. Сигурен съм, че за каквото и да е разстроен, то е глупаво. Много обича да спори.

Въздъгнах и поклатих тъжно глава:

— Не, всъщност аз съм виновна за всичко. Аз съм труден човек, създавам проблеми и понякога е истинско изпитание да се живее с мен. Вероятно е свикнал да бъде около изтънчени, по-опитни жени, които са много по-... по-... ами, повече от мен.

Кишан изви вежди:

— Рен не е бил около *никакви* жени, доколкото знам. Трябва да призная, че сега съм крайно любопитен за какво е бил спорът ви. Независимо дали ще ми кажеш или не, няма да търпя повече да правиш принизяващи коментари по свой адрес. Той е късметлия, че те има, и е *по-добре* да го осъзнае.

Той се засмя:

— Разбира се, ако наистина сте се скарали, винаги си добре дошла да останеш при мен.

— Благодаря за предложението, но всъщност не искам да живея в джунглата.

Той се засмя:

— Заради теб дори бих обмислил смяна на жилището. Ти, прекрасна моя, си плячка, за която си заслужава да се боря.

Засмях се и го ударих леко с юмрук по ръката:

— Вие, сър, сте голям омайник. За която си заслужава да се биете? Мисля, че вие двамата сте били тигри твърде дълго време. Не съм голяма красавица, особено когато съм закотвена тук в джунглата. Дори още не съм си избрала основен предмет в колежа. Какво изобщо е онова, което би накарало някого да иска да се бори за мен?

Кишан очевидно прие реторичните ми въпроси сериозно. Замисли се за миг, а после отговори:

— Първо, никога не съм срещал жена, толкова отдадена на мисията да помага на другите. Изложила си собствения си живот на риск заради човек, когото си срещнала само преди няколко седмици. Ти си уверена, борбена, интелигентна и изпълнена със съчувствие. Намирам те за обаятелна и, да, красива.

Принцът със златистите очи завъртя между пръстите си един кичур от косата ми. При тази оценка от негова страна се изчервих,

отпих от водата си, а после казах тихо:

— Не ми харесва да ми е сърдит.

Кишан сви рамене и отпусна ръка; изглеждаше леко подразнен, че бях насочила разговора обратно към Рен.

— Да, бил съм обект на гнева му и съм се научил да не подценявам способността му да се сърди.

— Кишан, мога ли да те попитам нещо... лично?

Той се подсмихна и разтри челюстта си:

— На твоите услуги съм.

— Става дума за годеницата на Рен.

Изражението му стана мрачно и той промърмори сковано:

— Какво искаш да знаеш?

Поколебах се за миг:

— Беше ли красива?

— Да. Беше.

— Ще ми разкажеш ли малко за нея?

Лицето му се поотпусна и той зарея поглед в джунглата. Прокара ръка през косата си и каза замечтано:

— Йесубай беше пленителна. Беше най-красивото момиче, което бях виждал.

Той заговори тихо:

— Последния ден, в който я видях, тя носеше искрящо златиста *шарара* със звънтящ, украсен със скъпоценни камъни колан, а косата ѝ беше вдигната нагоре и събрана на кок със златна верижка. В онзи ден беше облечена елегантно, нагиздена като булка в най-хубавите си дрехи. Този последен неин образ е нещо, което помнех през всичките тези стотици години.

— Как изглеждаше тя?

— Имаше прекрасно, овално лице, пълни розови устни, тъмни ресници и вежди, и най-невероятните виолетови очи. Беше дребничка, стигаше ми едва до рамото. Когато косата ѝ беше пусната, тя често я покриваше с шал, но косата ѝ беше гладка, копринено мека и черна като гарваново крило. Беше толкова дълга, че се спускаше като водопад по гърба ѝ до коленете.

Затворих очи и си представих тази съвършена жена с Рен. Мисълта за това ме прониза с емоция, каквато не знаех, че мога да

изпитам. Прониза сърцето ми, отвори зейнала дупка право в средата му.

Кишан продължи:

— В минутата, когато я видях, разбрах, че я желая. Нямах да приема никоя друга, освен нея.

Попитах:

— Как се запознахте?

— На двамата с Рен не ни беше позволено да влизаме в битка едновременно от страх, че и двамата ще загинем, и тогава няма да има престолонаследник. Така че, докато Рен се биеше, аз бях принуден да си стоя у дома, обучавайки се с Кадам, да уча военна стратегия и да работя с войниците.

Един ден, когато се връщах у дома след упражнения с оръжие, реших да се отклоня през градините. Там беше Йесубай, застанала близо до един фонтан, от който току-що беше измъкнала един лотосов цвят. Шалът ѝ се спускаше около раменете. Попитах я коя е, а тя бързо се обърна, покри прекрасната коса и лицето си, и сведе поглед към земята.

Попитах:

— Тогава ли осъзна коя е?

— Не. Тя направи реверанс, каза ми името си, а после побягна към двореца. Предположих, че е дъщеря на някой гостуващ сановник. Когато се върнах в двореца, веднага започнах да разпитвам за нея и бързо открих, че е уредено тя да се омъжи за брат ми! Обзе ме безумна ревност. Винаги бях на второ място след него във всичко. Рен получаваше всички неща в живота, които исках. Той беше любимият син, по-добрият политик, бъдещият крал, а сега и мъжът, който щеше да се ожени за момичето, което желяех.

Той процеди:

— Дори не я беше срещал. Дори не знаех, че родителите ми търсят съпруга за Рен! Той беше само на двацет и една години, а аз бях на двацет. Попитах баща ни дали може да промени уговорката, така че вместо това аз да се сгодя за Йесубай. Изтъкнах, че може да се намери друга принцеса за Рен. Дори предложих лично да му потърся годеница.

— Какво каза баща ти?

— В онзи момент беше изцяло съсредоточен върху войната. Казах му, че Рен и без друго няма да го е грижа, но баща ни дори не пожела да изслуша молбите ми. Настоя, че уговорките с бащата на Йесубай са неотменими. Каза, че баща ѝ настоявал тя да се омъжи за престолонаследника, за да може да стане следващата кралица.

Той изпъна дългите си ръце по протежение на пъна, на който се бяхме облегли, и продължи:

— Тя си тръгна няколко дни по-късно и бе отведена с покрита карета да се срещне с Рен, да подпише документите и да изпълни годишната церемония. Остана там с него само няколко часа, но пътуването отне една седмица. Това беше най-дългата седмица в живота ми. После тя се върна в двореца да чака. *Него.*

Златистите му очи пронизаха моите:

— Тя остана три месеца в нашия дворец, в очакване, а аз с всички сили се стараех да я избягвам, но тя беше самотна и имаше нужда от компания. Искаше някой да я придружава в разходките ѝ и аз неохотно се съгласих, като мислех, че мога да сдържам чувствата си.

Казвах си, че скоро тя ще бъде моя сестра и че няма нищо лошо да я харесвам, но колкото повече я опознавах, толкова по-дълбоко се увличах по нея и с толкова по-голямо негодувание се изпълвах. Една вечер, докато се разхождахме из градините, тя ми призна, че ѝ се искало аз да съм неин годеник.

Ликувах! Веднага се опитах да я прегърна, но тя ме отблъсна. Много строго се придържаше към правилата. Дори беше помолила една по-възрастна дама да ни следва на дискретно разстояние по време на разходките. Умоляваше ме да изчакам, обещавайки, че ще измисли начин да бъдем заедно. Бях безумно щастлив и твърдо решен да сторя всичко, всичко, което е необходимо, за да я направя моя.

Пресегнах се да хвана ръката му. Той стисна моята, а после продължи:

— Тя каза, че се опитала да пренебрегне чувствата си към мен за доброто на семейството, за доброто на кралството, но че не можела да не ме обича. Мен — не Рен. За пръв път в живота си бях предпочетен пред него. И двамата с Йесубай бяхме много млади и влюбени. Когато приближи датата на завръщането на Рен, тя бе обзета от отчаяние и настоя да говоря с баща ѝ. Това беше напълно неуместно, разбира се,

но аз изгарях от любов и се съгласих, твърдо решен да сторя всичко, за да я направя щастлива.

— Какво каза баща й?

— Баща й се съгласи да ми я даде за жена, ако приема определени условия.

Вметнах:

— Тогава си уредил Рен да бъде пленен, нали?

Той трепна:

— Да. В моите представи Рен беше препятствие, което трябваше да преодоляя, за да получа Йесубай. Изложих го на опасност, за да мога да я имам. В моя защита — казаха ми, че войниците ще го отведат до двореца на баща й и че ще направим други уговорки относно годежа. Очевидно нещата не минаха по план.

Попитах умолително:

— Какво стана с Йесубай?

Той каза тихо:

— Нещастен случай. Удариха я и падна, счупвайки си врата. Държах я, докато умираше.

Стиснах ръката му:

— Толкова съжалявам, Кишан. — Макар да не бях сигурна, че искам да знам, реших все пак да попитам. — Кишан, веднъж попитах господин Кадам дали Рен е обичал Йесубай. Той всъщност така и не ми даде ясен отговор.

Кишан се засмя горчиво:

— Рен обичаше представата за нея. Тя беше красива, привлекателна и от нея щеше да излезе прекрасна спътница и кралица, но той всъщност не я познаваше. В писмата си я наричаше „Бай“ и настояваше тя да го нарича Рен. Тя мразеше това. Смяташе, че само по-низшите касти използват галени имена. Ако трябва да бъде откровен, те дори не се познаваха истински.

Отначало се почувствах облекчена, но после си спомних как Кишан описа Йесубай. Да не познаваш добре едно момиче, не означаваше, че не си изпитвал желание или копнеж към него. Твърде възможно беше Рен все още да храни чувства към изгубената си годеница.

Лека тръпка прониза ръката на Кишан и разбрах, че времето му като човек е изтекло.

— Благодаря ти, че остана с мен, Кишан. Имам още толкова много въпроси. Иска ми се да можеше да говориш с мен по-дълго.

— Ще остана тук с теб, докато Рен се върне. Може би можем да разговаряме отново утре.

— Това ще ми хареса.

Мъжът се преобрази отново в черен тигър и си намери хубаво местенце за дрямка. Реших да попиша малко в дневника си.

Чувствах се ужасно заради смъртта на Йесубай. Обърнах на празна страница, но в крайна сметка нарисувах картина с два тигъра и красиво дългокосо момиче помежду им. Скицирайки линия, която водеше от момичето до всеки от тигрите, въздъхнах. Беше трудно да подредиш чувствата си на хартия, ако всъщност все още не си ги подредил в ума си.

Рен не се върна до края на деня, а Кишан прекара в дрямка целия следобед. На няколко пъти минах шумно покрай него, но той продължаваше да спи. Промърморих:

— Дотук с големия ми закрилник. Мога да изчезна в джунглата и той въобще няма да разбере.

Едрият черен тигър изпуктя леко, вероятно опитвайки се да ми каже, че знае какво става, макар да дремеше.

В крайна сметка прекарах остатъка от следобеда тихо, в четене, тъгувайки за Рен. Дори когато беше тигър, имах чувството, че винаги ме слуша и че ще говори с мен, ако можеше.

След вечеря потупах Кишан по главата и се оттеглих в палатката си да поспя. Докато сгушвах глава върху ръцете си, не можах да не забележа голямата празна дупка до мен, където Рен винаги спеше.

Следващите четири дни продължиха по същия начин. Кишан оставаше наблизо, излизаше да обикаля по два пъти на ден, а после се връщаше да седи до мен, докато обядвах. След обяда се преобразяваше в човек и ми позволяваше да му дотягам с въпроси за дворцовия живот и културата на неговия народ.

Вечерта на петия ден рутината се промени. Кишан се преобрази в човек веднага след като излязох от палатката.

— Келси, тревожа се за Рен. Отсъства отдавна, а не подуших следите му, докато патрулирах. Подозирам, че не е извадил късмет по

време на лова. Не е ловувал, откакто го заловиха, което беше преди повече от триста години.

— Мислиш ли, че е ранен?

— Възможно е, но имай предвид, че ние оздравяваме бързо. Тук няма много зверове, които биха се опитали да наранят тигър, но има браконieri и капани. Мисля, че е добре да отида да го потърся.

— Мислиш ли, че ще е лесно да го намериш?

— Ако е благоразумен, сигурно се е движил в близост до реката. Повечето стада се събират близо до водата. Като говорим за храна — забелязах, че припасите ти намаляват. Снощи, докато спеше, се срещнах с господин Кадам в лагера му близо до пътя и донесох още от онези пакети с храна. — Той посочи една чанта, оставена край палатката.

— Сигурно си я носил в уста през целия път. Благодаря ти.

Той се усмихна:

— Изцяло на твое разположение, прекрасна моя.

Засмях се:

— По-добре да пренесеш една торба в зъбите си на няколко мили, отколкото Рен да забие зъби в кожата ти, задето си ме оставил да гладувам, а?

Кишан се намръщи:

— Направих го за теб, Келси. Не заради него.

Сложих длан върху ръката му:

— Е, благодаря ти.

Той притисна ръка върху моята:

— *Aap ke liye*. За теб — всичко.

— Каза ли на господин Кадам, че ще се забавим още малко?

— Да. Обясних му положението. Не се тревожи за него. Той се е разположил удобно на лагер близо до пътя и ще чака колкото е необходимо. Сега искам да си опаковаш няколко бутилки вода и храна. Ще те взема със себе си. Бих те оставил тук, но Рен твърди, че си намиращ белята, ако останеш сама.

Той докосна носа ми:

— Вярно ли е, *bilautal*? Не мога да си представя привлекателна млада жена като теб да загази.

— Не си търся белята. Тя сама ме намира.

Той се засмя:

— Това поне е очевидно.

— Независимо какво си мислите вие, тигрите, мога да се грижа за себе си, знаеш ли — казах леко нацупено.

Кишан стисна ръката ми:

— Може би на тигрите им *доставя удоволствие* да се грижат за теб.

Скоро се отправихме по пътека, която се извиваше под тъгъл към върха на водопадите. Изкачването беше бавно, но неспирно, и краката ми започнаха да протестират, когато наближихме върха. Горе той ме остави да си почина малко. Обхванах с поглед изгледа от джунглата и различих малкия ни лагер отдолу в сечището.

Продължихме да следваме реката, докато стигнахме до голям дървесен ствол, паднал напряко. Клоните му бяха окършени, а буйната вода беше обелила кората, оставяйки ствола гладък, но опасен за стъпване. Водата бушуваше и от време на време се плисваше върху импровизирания мост.

Кишан скочи върху ствола и прецапа от другата страна. Дървото се поклащаше нагоре-надолу под тежестта му, но изглеждаше достатъчно стабилно. Той се приземи меко от другата страна, а после се обърна да ме проследи как пресичам. Събрах кураж и поставих единия си крак точно пред другия. Беше все едно да вървя по въжето в цирка на господин Маурицио — с тази подробност, че беше изключително хлъзгаво.

Извиках нервно отсреща:

— Кишан! Някога минавало ли ти е през ума, че прекосяването на този пън просто може да е малко по-лесно за тигър с нокти, отколкото за момиче с тежка раница, обуто в маратонки? Надявам се, че ако падна вътре, си готов да поплуваш!

Най-сетне, пристигайки благополучно от другата страна, въздъхнах дълбоко от облекчение. Продължихме да вървим и след около три мили Кишан най-после надуши следата на Рен, по която вървахме бавно в продължение на още два часа. Той ме остави да си почина, докато сам тръгна да разузнае местонахождението на Рен.

Върна се половин час по-късно и събщи:

— Има голямо стадо черни антилопи в сечището на около половин миля оттук. Рен ги е дебнал безуспешно три дни. Антилопите са изключително бързи. Обикновено един тигър набелязва като плячка

невръстно или ранено животно, но тази група е само от възрастни животни.

Напрегнати и нервни са, защото знаят, че Рен ги дебне. Животните от стадото се държат заедно, заради което му е трудно да набележи само едно от тях. Освен това ловува от няколко дни, така че е много уморен. Ще те отведе на безопасно място по посока на вятъра, където да останеш и да си починеш, докато аз помогна на Рен с лова.

Съгласих се и отново нарамах раницата си. Кишан ме поведе през дърветата, за да изкачим още един стръмен хълм. По пътя спря на няколко пъти да подуши вятъра. След като бяхме изкачили няколкостотин фута, той ми намери място за лагеруване, преди да се отпрати да помогне на Рен.

След известно време ме обзе пълно и абсолютно отегчение. Не можех да видя много от мястото, където седях.

Бързо се отегчих. Вече бях изпила цяла бутилка вода и започваше да не ме свърта на едно място, затова реших да се поразходя наоколо, за да се ориентирам и да проуча района.

Внимателно отбелязах скалните образувания и използвах компаса си, за да се уверя, че знам къде се намирам.

Изкачвайки се по-нагоре по хълма, забелязах голяма скала да се подава над редицата от дървета. Скалата беше равна отгоре и засенчена от голямо дърво. Изкатерих се до нея и останах удивена от гледката. С усилие се изкачих по-високо, кръстосах крака и седнах. Реката лъкатушеше лениво отдолу, криволичейки мудно напред-назад на няколкостотин стъпки под мен. Облегнах се на ствола на едно дърво и се наслаждавах на бриза. Двайсетина минути по-късно вниманието ми бе привлечено от някакво движение отдолу. От дърветата там се появи едро животно. Последваха го още няколко създания. Отначало ги помислих за елени, но после осъзнах, че вероятно са някои от антилопите, за които говореше Кишан. Зачудих се дали са от същото стадо, което Рен и Кишан преследваха. Отгоре телата им бяха самуреночерни, докато долната половина беше бяла. Имаха бели брадички, а около големите им кафяви очи имаше бели кръгове.

Самците имаха по два дълги, извити рога, които стърчаха право от върховете на главите им като телевизионни антени. Рогата на поедрите мъжкарци бяха по-големи и по-извити, отколкото на по-

дребните. Цветът на кожата им варираше от светло жълтеникавокафяво до тъмнокафяво.

Пиха от реката, като размахваха белите си опашки напред-назад. По-едрите мъжкарци стояха на пост, докато останалите пиеха. Женските бяха високи около метър и петдесет, а мъжките, ако се броеше и височината на рогата им, бяха с около фут-два по-високи. Колкото по-дълго гледах впечатляващите им рога, толкова по-нервно ми ставаше за Рен.

Нищо чудно, че му е било трудно да настигне някой от тях.

Стадото изглежда се отпусна и някои от животните дори започнаха да пасат. Огледах дърветата за Рен, но не можах да го видя никъде. Дълго гледах стадото. Животните бяха красиви.

Нападението дойде бързо. Стадото се впусна в панически бяг. Кишан беше като черна ивица, препускаща из местността. Избра си един едър мъжкар, който побягна бързо в посока, различна от стадото — това, предположих, беше или фатална негова грешка, или акт на смелост, за да отклони хищника от групата.

Кишан подгони антилопата към китка дървета, метна се на гърба ѝ, заби ноктите на предните си лапи в хълбоците на животното и ухапа гръбнака му. Точно тогава Рен се изстреля от дърветата, приближи се успоредно до животното и ухапа предния му крак. По някакъв начин антилопата се изви и се измъкна изпод Кишан, който падна от нея. Черният тигър започна да обикаля в кръг наоколо, търсейки нов шанс да скочи.

Антилопата насочи дългите си рога към Рен, който крачеше напред-назад. Животното остана съсредоточено, непрекъснато предпазвайки се с рогата си. Ушите му потрепваха напред-назад, ослушвайки се за Кишан, който се беше прокраднал зад него.

Кишан скочи нагоре и светкавично заби нокти в бутоните на животното. Силата на удара събори антилопата. Съзирайки добра възможност, Рен скочи да я ухапе за врата. Антилопата се гърчеше и извиваше, опитвайки се да се изправи, но двата тигъра имаха преимущество.

На няколко пъти си помислих, че животното може и да се спаси. Антилопата се мятеше бурно и накрая успя да се стрелне на няколко крачки от тях. Задъхвайки се, наблюдаваше как тигрите бавно се надигат и се приближават. Антилопата потръпваше от изтощение и

куцаше, сякаш очакваше следващата атака. Тигрите бавно я събориха отново на земята.

Мислех си, че целият процес ще бъде бърз, но ловът отне много повече време, отколкото бях очаквала. Сякаш Рен и Кишан изтощаваха животното, въвличайки го в някакъв зловещ танц на смъртта. Тигрите също се движеха уморено. Изглежда, пазеха енергията си за преследването и изразходваха всичките си сили за него. Самото убиване на плячката беше муден процес.

Антилопата се бореше храбро. Хвърли няколко силни ритника и уцели и двата тигъра с копитата си. Тигрите я сграбчваха няколко пъти в челюстите си, докато най-после тя спрѝ да мърда.

Когато всичко свърши, Рен и Кишан си отдъгнаха, дишайки тежко от усилието. Кишан започна да яде прѝв. Опитах се да извърна очи. Искях, но не можех да се възпра. Беше завладяващо по един отвратителен начин.

Кишан опря нокти в антилопата и заби зѝби дѝлбоко в тялото ѝ. Използвайки силата на челюстта си, той откъсна голямо парче димящо месо, от което капеше кръв. Рен последва примера му. Беше противно, отвратително и разстройващо. От гледката по гърба ми полазиха трѝпки, но просто не можех да откъсна очи.

След като приключиха с яденето, братята се раздвижиха бавно, сякаш дрогирани или сънени, което ме накара да се запитам дали беше подобно на чувството след преяждането с пуйка в Деня на благодарността. Те се излегнаха близо до мястото, където бяха яли, като от време на време отново започваха да ближат най-сочните части. Черен облак от огромни мухи се спусна надолу. Роякът сигурно наброяваше стотици, всичките брѝмчащи около пресния улов.

Когато насекомите ги заобиколиха, си представих мухите, кацащи по мъртвото животно и окървавените лица на Кишан и Рен. Именно тогава изгубих самообладание и не можех да гледам повече.

Взех раницата си и се смѝкнах надолу по стрѝмния хълм, изминавайки разстоянието само за няколко мига. Отправих се обратно към първия ни лагер, тревожейки се повече от мисълта как ще се изправа пред двата тигъра, отколкото че ще се загубя. Не бях сигурна дали мога да погледна в лицето Кишан или Рен след онова, което току-що бях наблюдавала.

Тъй като оставаха само два часа слънчева светлина, поех с бързи отсечени крачки, върнах се до пъна и пресякох реката преди слънцето да залезе. По време на последните няколко мили забавих темпото. Падаше мрак, а в небето си бяха пробили път дъждовни облаци. Ситни капчици започнаха да падат по лицето ми, пътеката стана мокра и хлъзгава, но истинският порой се отприщи едва когато бях обратно в лагера.

Запитах се дали сега дъждът вали върху тигрите, и предположих, че това вероятно ще е хубаво, за да отмие кръвта от муцуните им и да прогони мухите. Неволно потръпнах.

В този момент представата за храна ме отвращаваше. Вмъкнах се в палатката си и започнах да пея песни от „*Магьосникът от Оз*“, за да отклоня ума си от разстройващите гледки, които току-що бях видяла, надявайки се, че това ще ми помогне да заспя. Този метод обаче рикошира върху мен, защото след като заспах, ми се присъни как страхливият лъв къса със зъби парчета от Дороти.

16. СЪНЯТ НА КЕЛСИ

Дороти и Тото преминаха в други разстройващи сънища. Сама и изгубена, тичах в тъмнината. Не можех да намеря Рен, а нещо зло ме преследваше. Трябваше да се махна. Непознати, хищни пръсти посегнаха да дръпнат дрехите и косата ми. Застъргаха по кожата ми и се опитаха да ме извлекат от пътеката. Знаех, че ако го сторят, ще ме впримчат и унищожат.

Завих зад един ъгъл, влязох в просторна стая и видях смугъл, ужасно изглеждащ мъж, облечен в пищни одежди с цвят на аметист. Стоеше над друг мъж, завързан за голяма маса. Гледах от един тъмен ъгъл как вдигна остър, извит нож във въздуха. Мъжът напяваше тихо на неразбираем за мен език.

По някакъв начин разбрах, че трябва да спася пленника му в този кошмар. Хвърлих се към мъжа с ножа и задърпах ръката му, опитвайки се да измъкна със сила ножа от пръстите му. Ръката ми пламна в яркочервено и запукаха искри.

— Не, Келси! Спри!

Погледнах надолу към олтара и ахнах. Беше Рен! Тялото му беше разкъсано и окървавено, а ръцете му бяха вързани над главата.

— Келс... изчезвай отук! Спасявай се! Правя това, за да не може той да те намери.

— Не! Няма да ти позволя! Рен, преобрази се в тигър. Рен!

Той поклати трескаво глава и каза високо:

— Дурга! Приемам! Направи го сега!

— Какво става? Какво трябва да направи Дурга? — попитах.

Мъжът отново започна да напява високо и въпреки немощните ми усилия да го спра, вдигна ножа и го заби дълбоко в сърцето на Рен. Изпищях. Сърцето ми заби в ужасяващ ритъм заедно с неговото. С всеки глух удар, силата му намаляваше. Пронизаното му сърце биеше все по-бавно и по-бавно, докато заглъхна и накрая спря.

По лицето ми се затъркаляха сълзи. Почувствах ужасна, режеща болка. Гледах как кръвта на Рен капе от масата и образува локва на

мозаечния под. Свличайки се на земята на длани и колене, се задавих от мъка.

Смъртта на Рен беше непоносима. Ако той беше мъртъв, значи и аз бях. Давех се в скръб; не можех да дишам. Не ми беше останала никаква воля, която да ме движи. Нямаше стимул, нямаше глас, който да ме подтиква да отвърна на удара, да направя усилие да изплувам на повърхността, да се издигна над болката. Нищо не можеше да ме застави да дишам или да ме накара да живея отново.

Стаята изчезна и отново ме обгърна саван от тъмнина. Сънят се промени. Носех златна рокля и пищни накити. Седнала в красив стол на висок подиум, погледнах надолу и видях Рен, застанал на пода пред мен. Усмихнах му се и протегнах ръка, но Кишан я сграбчи, докато сядаше до мен.

Хвърлих поглед към Кишан, объркана. Той се усмихваше самодоволно на Рен. Когато се обърнах отново назад към Рен, гневът му бе като нажежено до бяло желязо и той ме гледаше с омраза и пламтящо презрение.

Помъчих се да освободя ръката си от хватката на Кишан, но той не ме пускаше. Преди да успея да се освободя, Рен се преобрази в тигър и се втурна в джунглата. Изкрещях след него, но той не можеше да ме чуе. *Не искаше да ме чуе.*

Вятърът зашиба кремавите завеси. Нахлуха буреносни облаци, тласкани от хладния вятър. Облаците закриха дърветата и затъмниха небето. На няколко места блеснаха мълнии. Чух гръмък рев да отеква през местността. Това беше стимулт, от който се нуждаех. Изтръгнах ръката си от тази на Кишан и се втурнах в бурята.

Дъжд заудря по земята, забавяйки придвижването ми, докато търсех Рен. Красивите златисти сандали се изхлузиха от краката ми, засядайки в гъстата кал, образувана от пороя. Не можех да го открия никъде. Отметнах от очите си косата, от която капеше вода, и изкрещях:

— Рен! Рен! Къде си?

Мълния удари едно близко дърво с мощен трясък. Обгорени късове се разлетяха във всички посоки, когато дървото изпращя, а стволът се разкриви и стана на трески. Дървото рухна и ме прикова към земята с клоните си.

— Рен!

Кална дъждовна вода се събираше в локва под мен. Внимателно загърчих и заизвивах натъртеното си, наболяващо ме тяло, докато успях да се измъкна изпод дървото. Златната рокля беше разпрана и изпокъсана, а кожата ми беше покрита с кървави драскотини.

Изкрещях отново:

— Рен! Моля те, върни се! Имам нужда от теб!

Беше ми студено и треперех, но продължих да тичам през джунглата, като се препъвах в корени и блъсках настрани сиви, бодливи ниски храсти. Търсейки и крещейки, докато тичах, лъкатуших между дърветата, оглеждайки се за него. Унило и отчаяно умолявах: „Рен, моля те, не ме изоставяй!“

Най-накрая зърнах бял силует да тича с големи подскачащи крачки през дърветата и удвоих усилията си да го настигна. Роклята ми се закачи за един трънлив храст, но аз яростно си проправих път през трънаците, твърдо решена да стигна до него. Следвах пътеката, очертана от мълниците в джунглата наблизо.

Не се страхувах от мълниците, макар те да удряха толкова наблизо, че можех да усетя мириса на обгорено дърво. Мълниците ми сочеха пътя към Рен. Намерих го да лежи на земята. Големи следи от изгаряния бяха опърлили бялата му козина там, където мълниците го бяха уцелили многократно. Някак разбрах, че аз бях направила това. Аз бях отговорна за болката му.

Погалих го по главата и меката, копринена козина на врата и проплаках:

— Рен, не исках това. Как можа да се случи?

Той се преобрази в човек и прошепна:

— Ти изгуби вяра в мен, Келси.

Поклатих глава в знак на отрицание. Сълзи се стичаха на струйки по бузите ми.

— Не, не съм. Не бих го сторила.

Той не можеше да ме погледне в очите.

— *Iadala*, ти ме изостави.

Отчаяно обвих ръце около него:

— Не, Рен! Никога няма да те оставя.

— Но го направи. Тръгна си. Твърде много ли беше да поискам да ме почакаш? Да повярваш в мен?

Изхълцах отчаяно:

— Но аз не знаех. Не знаех.

— Сега е вече твърде късно, *priyatama*. Този път аз те напускам.

— Той затвори очи и умря.

Разтърсих отпуснатото му тяло.

— Не! Не! Рен, върни се. Моля те, върни се!

Сълзите се смесиха с дъжда и замъглиха зрението ми. Гневно ги изтрих от очите си и когато ги отворих отново, видях не само него, но също и родителите си, баба ми и господин Кадам. Всичките лежаха на земята, мъртви. Бях сама, заобиколена от смърт.

Плачех и крещях отново и отново:

— Не! Не може да бъде! *Не може да бъде!*

Черна болка се просмука в тялото ми. Гъста и лепкава, тя се процеди през цялото ми същество и закапа по крайниците ми. Почувствах се толкова тежка, толкова изпълнена с отчаяние, и толкова сама. Държах Рен и люлеех тялото му напред-назад, несъзнателно опитвайки се да се утеша. Но не намерих облекчение.

После изведнъж вече не бях сама. Осъзнах, че не аз люлеех Рен, а някой друг люлее мен и ме прегръща силно. Разсъних се достатъчно, за да знам, че съм сънувала, но болката от съня все още ме обгръщаше.

Лицето ми беше мокро от истински сълзи, а бурята беше истинска. Вятър нахлуваше през дърветата отвън, блъскайки проливен дъжд, който биеше по брезента. Мълния удари едно дърво наблизо и за кратко освети малката ми палатка. В проблясъка различих тъмна мокра коса, златиста кожа и бяла риза.

— Рен?

Почувствах как палците му бършат сълзите от бузите ми.

— Шшт, Келси. Тук съм. Няма да те оставя, *Mein yaha hboon*.

С огромно облекчение и пресекливо хълцащо ридание посегнах да обвия ръце около врата на Рен. Той плъзна тялото си по-навътре в палатката, за да се измъкне от дъжда, притегли ме в скута си и обви по-здраво ръцете си около мен. Започна да гали косата ми и прошепна:

— Тихо сега. *Mein aarka rakshu karunga*. Тук съм. Няма да позволя да ти се случи нищо, *priyatama*.

Той продължи да ме успокоява с думи от родния си език, докато почувствах сънят да избледнява. След няколко минути сметнах, че съм се съвзела достатъчно, за да се отдръпна, но направих съзнателен

избор да остана точно където си бях. Харесваше ми усещането от ръцете му около мен.

Сънят ме накара да осъзная колко самотна всъщност се чувствах. Откакто родителите ми починаха, никой не ме беше прегръщал така. Разбира се, прегръщах осиновителите си и децата им, но никой не беше съумял да пробие защитите ми, нито пък от много време насам бях позволявала на някого да изтръгне от мен толкова дълбока емоция.

В този момент разбрах, че Рен ме обича.

Почувствах как сърцето ми се отваря за него. Вече обичах и имах доверие на тигровата част от него. Тази част беше лесна. Но си давах сметка, че човешката част от него се нуждае от любов още повече. За Рен тя не беше съществувала от столетия — ако изобщо я беше имало. Затова го прегърнах плътно и не се откъснах от него, докато не осъзнах, че времето му е изтекло.

Прошепнах в ухото му:

— Благодаря ти, че си тук. Радвам се, че си част от живота ми. Моля те, остани в палатката с мен. Няма причина да спиш отвън на дъжда.

Целунах го по бузата и легнах отново, разстилайки юргана върху себе си. Рен се преобрази в тигър и легна до мен. Сгуших се до гърба му и потънах в лишен от сънища, спокоен сън въпреки бурята, бушуваща навън.

На следващия ден се събудих, протегнах се и изпълзах от палатката. Слънцето бе изпарило дъждовната вода и беше превърнало мократа джунгла във вдигаща пара сауна. Клони и листа, откъртени от бурята, засипваха лагера. Подгизнал ров, пълен с пепелива, сива вода, заобикалящ овъглени черни безформени парчета дърво, беше всичко, което бе останало от нашия буен огън.

Водопадът бушуваше и изхвърляше струите си по-бързо от обикновено, изблъсквайки подгизнали късове плавей във вече калното езеро.

— Няма баня днес. — Посрещнах Рен, който се беше преобразил в човек.

— И без друго няма значение. Тръгваме да се срещнем с господин Кадам. Време е да подновим пътуването си — отвърна той.

— Но какво за Кишан? Нямахте ли как да го убедиш да дойде с нас?

— Кишан показа ясно позицията си. Той желае да остане тук и аз няма да го моля. Взел ли е веднъж решение, рядко го променя.

— Но, Рен...

— Никакво „но“.

Той се приближи до мен и леко подръпна плитката ми. После се усмихна и ме целуна по челото. Онова, което се беше случило между нас по време на бурята, беше затворило емоционалната бездна, която бе изострила отношенията ни, и бях щастлива, че той отново е мой приятел.

— Хайде, Келс. Да прибираме багажа.

Отне ни само няколко минути да навием палатката и да приберем всичко в раницата. Изпитвах облекчение да се върна при господин Кадам и цивилизацията, но не ми харесваше да оставя така нещата с Кишан. Дори не успях да се сбогувам.

На тръгване изтичах покрай цветните храсти, за да накарам пеперудите отново да запърхат във въздуха. Не бяха толкова много, както когато най-напред бяхме пристигнали. Вкопчвах се в подгизналите храсти и пляскаха бавно с криле на слънцето, за да ги изсушат. Няколко се издигнаха към небето за последен път, а Рен чакаше търпеливо, докато гледах. Въздъхнах, когато започнахме прехода обратно към магистралата, където лагеруваше господин Кадам. Макар да мразех туристическите преходи и лагеруването, това място беше специално.

Моят тигър вървеше начело, както обикновено, а аз се влачех зад него, като се опитвах да избягвам калните отпечатъци от лапите му и да вървя по по-сух терен. За да минава времето, разказвах на Рен как бях говорила с Кишан за живота в двореца и как той беше носил в устата си пълна торба с храна, за да не гладувам.

Имаше някои неща, които *не* споделих с Рен, особено онова, което Кишан ми бе разказал за Йесубай. Определено не исках Рен да мисли за нея, но също така смятах, че Кишан трябваше да обсъди това със самия Рен. Вместо това спокойно бърбях как се отегчавам в джунглата и как съм наблюдавала лова.

Внезапно Рен се преобрази в човек, сграбчи ръцете ми и избухна:

— *Какво си видяла?*

Смутена, повторих:

— Видях... видях лова. Мислех, че знаеш. Кишан не ти ли каза? Скърцайки със зъби, той промълви:

— Не, не е.

Отстъпих от него по поредица от камъни.

— Добре, няма значение. Добре съм. Успях да се върна.

Рен сграбчи лакътя ми, завъртя ме в ръцете си, а после ме остави долу пред себе си.

— Келси, да не би да ми казваш, че не само си гледала лова, но и си се върнала пеша до лагера сама?

Рен беше бесен.

Изписах:

— Да.

— Следващия път, когато видя Кишан, ще го убия. — Той насочи пръст в лицето ми. — Можеше да загинеш... или да бъдеш изядена! Дори не мога да ти изброя всички опасни създания, които живеят в джунглата. Никога повече няма да те изпусна от поглед.

Той сграбчи ръката ми и ме затегли напред по пътеката. Усещах напрежението, което се излъчваше от тялото му.

— Рен, не разбирам. С Кишан не говорихте ли след, въ... обяда си?

Той изръмжа:

— Не. Пътищата ни се разделиха. Аз се върнах право в лагера. Кишан се забави с... храната, още известно време. Сигурно не съм подушил следата ти заради дъжда.

— Тогава Кишан може би още ме търси. Може би е добре да се върнем.

— Не. Това ще му е за урок. — Той се изсмя злобно. — Без миризма, която да проследи, вероятно ще му трябват дни, за да проумее, че сме си отишли.

— Рен, наистина би трябвало да се върнеш и да му кажеш, че си тръгваме. Той ти помогна по време на лова. Това е най-малкото, което трябва да направиш.

— Келси, няма да се връщаме. Той е голям тигър и може да се грижи за себе си. Освен това се справях чудесно без него.

— Не, не си. Видях лова, помниш ли? Той ти помогна да повалиш антилопата. Освен това Кишан каза, че не си ловувал от

повече от триста години. Именно затова тръгнахме след теб. Каза, че знаел, че ще имаш нужда от помощта му.

Рен се навъси, но не каза нищо. Спрях и сложих длан върху ръката му.

— Не е признак на слабост да имаш нужда от помощ понякога.

Той изсумтя, пренебрегвайки забележката ми, но пъкна дланта ми под ръката си и тръгна отново.

— Рен, какво точно ти се случи преди триста години?

Мръщейки се, той не каза нищо. Смушках го с лакът и се усмигнах насърчително. Намръщената гримаса бавно изчезна от красивото му лице и напрежението се стопи и се смъкна от раменете му. Той въздъхна, прокара ръка през косата си и обясни:

— За един черен тигър е много по-лесно да ловува, отколкото за бял. Не може да се каже точно, че се сливам с джунглата. Когато наистина огладнявах и ме обземаше безсилен гняв при преследването на дивеч, понякога рискувах да вляза в някое село и да отмъкна коза или овца. Внимавах, но скоро се разнесоха слухове за бял тигър и ловците излязоха вкупом. Не само имаше фермери, които искаха да ме прогонят, но и ловците на едър дивеч жадуваха за тръпката от залавянето на екзотично животно.

Поставиха капани за мен из цялата джунгла и много невинни създания загинаха. Когато намерех някой капан, го обезвреждах. Един ден се натъкнах случайно на капан и допуснах глупава грешка. Имаше два капана един до друг, но аз се съсредоточих върху очевидния, който беше стандартен — яма с окачено над нея парче месо.

Изучавах ямата, опитвайки се да измисля начин да взема месото, и настъпих скрита тел. Тя задейства дъжд от остри шипове и стрели, които се посипаха върху мен от дървото отгоре. Скочих настрана, когато се спусна едно копие, но пръстта отдолу поддаде и паднах в ямата.

— Някоя от стрелите улучи ли те? — попитах.

— Да. Няколко ме одраскаха, но оздравях бързо. За щастие в ямата нямаше бамбукови колове, но беше добре изкопана и достатъчно дълбока, че да не мога да изляза.

— Какво ти направиха?

— След няколко дни ловците ме намериха. Продадоха ме на частен колекционер, който имаше менажерия от интересни създания.

Когато се оказах труден, той ме продаде на друг, а той пък на трети, и така нататък. Накрая попаднах в един руски цирк и оттогава насам ме предават от цирк на цирк. Всеки път, когато хората заподозираха възрастта ми или ме нараняха, предизвиквах достатъчно неприятности, за да се принудят бързо да ме продадат.

Това беше ужасна, сърцераздирателна история. Отстъпих от него, за да заобиколя един път, и когато отново тръгнах до него, той преплете пръсти с моите и продължи да върви.

— Защо господин Кадам просто не те е купил лично и не те е отвел у дома? — попитах съчувствено.

— Не можеше. Винаги се случваше нещо, което да попречи на това. Всеки път, щом се опитах да ме купи от цирка, собствениците отказваха да продават на каквато и да е цена. Веднъж той изпрати хора да се опитат да ме купят, но това също не свърши работа. Господин Кадам дори нае хора да се опитат да ме откраднат, но ги заловиха. Всичко се контролираше от проклятието, не от нас. Колкото повече той се опитваше да се намеси, толкова повече се влошаваше положението ми. В края на краищата открихме, че господин Кадам може да изпрати при мен потенциални купувачи, които проявяват искрен интерес. Успяваше да повлияе на добри хора да ме купят, но само ако нямаше намерение да ме вземе за себе си.

Господин Кадам се стараеше да ме местят, така че хората да не забелязват възрастта ми. Посещаваше ме от време на време, знаех как да се свържа с него, но в действителност той не можеше да направи нищо. Въпреки това никога не спря да се опитва да изнамери начин да развали проклятието. Посвети цялото си време на търсене на решения. Посещенията му бяха изключително важни за мен. Мисля, че без него щях да изгубя човешката си същност.

Рен перна един комар на тила си и каза замислено:

— Когато най-напред ме заловиха, си мислех, че ще бъде лесно да избягам. Щях само да изчакам да падне нощта и да дръпна резето на клетката. Но щом станах пленник, вече бях постоянно в образа на тигър. Не можех отново да стана човек — не и докато не се появи ти.

Той задържа назад един клон, за да мина под него и аз попитах:

— Какво беше чувството да бъдеш в цирка през всичките тези години?

Препънах се в един камък и Рен протегна ръка да ме закрепи. Когато отново застанах стабилно, той неохотно смъкна ръце от кръста ми и отново ми подаде ръка.

— Най-вече беше отегчително. Понякога собствениците бяха жестоки и ме биеха с камшик, мушкаха и побутваха. Въпреки това имах късмет, защото оздравявах бързо и бях достатъчно умен да правя номерата, които други тигри отказваха да правят. По природа един тигър не иска да прескача пламтящ обръч или да държи нечия глава в устата си. Тигрите мразят огъня, затова тигърът трябва да бъде научен да се бои от укротителя повече, отколкото се страхува от пламъка.

— Звучи ужасно!

— Цирковете по онова време наистина бяха ужасни. Животните бяха поставяни в твърде малки клетки. Естествените семейни връзки се разрушаваха и бебетата се продаваха. В ранните дни храната беше лоша, клетките бяха мърляви, а животните — бити. Мъкнеха ги от град на град и ги оставяха на открито на места и климатични условия, към които не бяха привикнали. Не оцеляваха много дълго.

Той замислено продължи:

— Сега обаче има много проучвания и усилия за удължаване на живота на животните и подобряването на качеството им на живот. Но пленничеството си е пленничество, без значение колко хубав е затворът.

Животът в клетка ме караше да мисля дълго и упорито за връзките си с други създания, особено слоновете и конете. Баща ми имаше хиляди слонове, които бяха обучени за битки или вдигане на тежки товари, а някога имах любим жребец, който обичах да яздя. Докато седях там в клетката си ден след ден, се питах дали той се чувстваше като мен. Представях си го как стои в бокса си, отегчен, просто чакайки ме час след час да дойда и да го пусна навън.

Рен стисна ръката ми и отново се преобрази в тигър.

Вгълбих се в мислите си. Колко ли трудно трябва да е било да бъде затворен в клетка. Рен е трябвало да търпи това в продължение на столетия. Потръпнах и продължих да вървя с усилие след него.

След като отмина още час, проговорих отново:

— Рен? Има едно нещо, което не разбирам. Къде беше Кишан през това време? Защо не ти помогна да избягаш?

Рен прескочи огромен повален пън. При височината на скока, той се преобрази във въздуха, падайки на земята от другата страна, безшумно, на два крака. Посегнах към ръката му, за да ми помогне да се закрепя, когато започнах да се катеря по пъна, но той не й обърна внимание, пресегна се през пъна и обви ръце около талията ми.

Преди да успея дори да оформя думите си, за да възразя, той ме повдигна и ме прехвърли над пъна, сякаш бях лека като пухена възглавница. Притисна ме до гърдите си, преди да ме пусне, което ме накара да спра напълно да дишам. Погледна ме в очите и по лицето му бавно се разля усмивка. Остави ме долу, преди да протегне отново ръка. Сложих леко треперещата си ръка в топлата му длан и отново потеглихме.

— По онова време Кишан и аз се опитвахме да се избягваме взаимно колкото може повече. Той не знаеше какво е станало, докато не го открил Кадам. Докато разберат, вече беше късно да се направи нещо. Кадам се беше опитал неуспешно да ме освободи, затова убеди Кишан да остане скрит, докато той се опитваше да измисли какво да прави. Както казах, от столетия се опитва да ме измъкне с взлом, да ме купи, да наема крадци. Нищо не свърши работа, докато не се появи ти. По някаква причина, след като ти пожела да съм свободен, аз успях да го призова.

Рен се засмя:

— Когато се преобразих отново в човек за пръв път от столетия, помолих Матю да ми уреди телефонен разговор за сметка на господин Кадам. Казах му, че съм бил нападнат и обран и трябва да се свържа с шефа си. Той ми помогна да разбере как да използвам телефона и господин Кадам долетя веднага.

Рен отново се преобрази в тигър и продължихме. Той вървеше плътно до мен, а аз държах ръка на тила му.

След като вървахме няколко часа, Рен спря внезапно и подуши въздуха. Седна на задни крака и се вгледа в джунглата. Заслушах се внимателно, когато нещо разтресе храстите. От niskия храсталак първо се показа черен нос, последван от останалата част от черния тигър.

Усмихнах се щастливо:

— Кишан! Размислил си. Значи идваш с нас? Толкова се радвам!

Кишан се приближи до мен и подаде лапа, която се преобрази в ръка.

— Здравей, Келси. Не, не съм размислил. Въпреки това се радвам да те открия невредима.

Кишан хвърли гаден поглед към Рен, който незабавно се преобрази в човек. Рен блъсна Кишан по рамото и изкрещя:

— Защо не ми каза, че е била там? Видяла е лова, а ти си я оставил сама и незащитена!

Кишан възрази, забивайки пръст в гърдите на Рен:

— Ти си тръгна, преди да успея да кажа нещо. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — търся я цяла нощ. Ти също се вдигна и си замина, без да ми кажеш.

Застанах между двамата:

— Моля ви, успокойте се, и двамата. Рен, съгласих се с Кишан, че за мен ще е най-добре да го придружа, и той ме наглеждаше много внимателно. Аз сама реших да гледам лова и пак аз реших да се отправя обратно към лагера сама. Така че ако смяташ да се ядосваш на някого, ядосвай се на мен.

Обърнах се към Кишан:

— Толкова съжалявам, че съм те накарала да ме търсиш цяла нощ в дъждовна буря. Не осъзнах, че се кани да вали, нито пък че дъждът ще скрие следата ми. Извини ме.

Кишан се усмихна и целуна opakото на дланта ми, докато Рен изръмжа заплашително.

— Извинението се приема. Е, как ти хареса?

— Дъжда ли имаш предвид, или лова?

— Лова, разбира се.

— Ъмм, беше...

— Имаше кошмари — изсъска Рен на брат си.

Направих гримаса и кимнах, свеждайки глава в знак на съгласие.

— Е, поне брат ми е добре нахранен. Можеше да минат седмици преди сам да може да убие нещо.

— Справях се прекрасно и без теб.

Кишан се усмихна самодоволно:

— Не, не можеше да хванеш и куцаща костенурка без мен.

Чух юмручния удар, преди да го видя. Беше един от онези силни удари, от които ти затракуват зъбите; които си мислех, че се случват

само във филмите. Рен ме бе отместил ловко настрана, а после беше ударил брат си.

Кишан отстъпи, разтривайки челюстта си, но се изправи да посрещне Рен с усмивка.

— Пробвай това пак, големи братко.

Рен се намръщи, но не каза нищо. Само взе ръката ми и закричи бързо, като ме теглеше зад себе си през джунглата. Трябваше да подтичвам, за да не изоставам от него.

Черният тигър профуча покрай нас и скочи на пътя ни. Кишан се преобрази отново в човек и каза:

— Чакай. Имам да кажа нещо на Келси.

Рен се навъси, но аз сложих длан на гърдите му:

— Рен, моля те.

Той премести поглед от брат си към мен: изражението му се смекчи. Пусна ръката ми, докосна за миг бузата ми и се отдалечи на няколко крачки, докато Кишан се приближи до мен.

— Келси, искам да вземеш това — той посегна към врата си и откачи верижката, пъхната в черната му риза. След като я закопча около врата ми, каза: — Мисля, знаеш, че този амулет ще те предпазва по същия начин, по който този на Рен закриля Кадам.

Опипах верижката и вдигнах счупения амулет да го погледна поотблизо.

— Кишан, сигурен ли си, че искаш да го нося?

Той се усмихна лукаво:

— Прекрасна моя, ентусиазмът ти е заразителен. Човек не може да бъде близо до теб и да остане безразличен към твоята кауза. И макар че ще остана в джунглата, това ще бъде моят малък принос към старанията ти.

Изражението му стана сериозно:

— Искам да те опазя, Келси. Всичко, което знаем със сигурност, е, че амулетът е силен и може да дари онзи, който го носи, с дълъг живот. Но това не означава, че не можеш да пострадаш или дори да загинеш, така че бъди предпазлива.

Той обгърна с длан лицето ми и аз погледнах в златистите му очи.

— Не бих искал да ти се случи нещо, *bilauta*.

— Ще внимавам. Благодаря ти, Кишан.

Кишан хвърли поглед към Рен, който наклони глава в леко кимване, а после се обърна отново към мен. Усмихна се и каза:

— Ще ми липсваш, Келси. Ела скоро пак да ме посетиш.

Прегърнах го и обърнах буза към него за целувка. В последната секунда Кишан смени позата си и ме целуна бързо по устните.

Избъбрих шокирано:

— Хитър мошеник такъв! — После се засмях и го ударих леко с юмрук по ръката.

Той само се засмя и ми намигна.

Рен стисна юмруци и по красивото му лице премина мрачно изражение, но Кишан не му обърна внимание и затича към джунглата. Смяхът му отекна обратно към нас през дърветата и се превърна в дрезгаво ръмжене, когато той се преобрази отново в черен тигър.

Рен се приближи към мен, вдигна висящия амулет и го потри замислено между пръстите си. Сложих длан върху ръката му, разтревожена, че може още да е ядосан заради Кишан. Той подръпна плитката ми, усмихна се и ме целуна топло по челото.

Преобразявайки се отново в бял тигър, той продължи да ме води през джунглата още половин час, докато с облекчение видях, че най-после сме стигнали главния път.

Изчаквайки трафика, забързахме към отсрещната страна и изчезнахме в тучните, зелени, ниски храсти. След като следвахме обонянието на Рен в продължение на кратко разстояние, най-после се натъкнахме на палатка във военен стил и аз изтичах да прегърна човека, който излезе от нея.

— Господин Кадам! Не мога да ви опиша колко съм щастлива да ви видя!

17. НАЧАЛО

— Госпожице Келси! — приветства ме топло господин Кадам. — И аз се радвам да ви видя! Надявам се, че момчетата са се погрижили добре за вас.

Рен изсумтя и си намери сенчесто място за почивка.

— Да. Определено. Добре съм.

Господин Кадам ме отведе до един пън близо до лагерния си огън.

— Ето, седнете и си починете, докато аз разваля лагера.

Загризах една бисквита, докато гледах как господин Кадам влачи крака наоколо, докато прибираше палатката и опаковаше книгите си. Лагерът му беше толкова добре организиран, колкото очаквах да бъде. Беше използвал задната част на джипа, за да складира книгите си и други материали за проучване. Лагерен огън припукваше весело, а той беше натрупал до него голям запас от дърва. Палатката му имаше вид на място, където военните сили на Съединените щати могат да подслонят някой генерал, ако е принуден да търпи лишения. Тя изглеждаше скъпа, тежка и много по-сложна за разпъване от моята. Имаше дори луксозно писалище със сгъваем плот, покрито с книжа, притиснати с гладки, чисти речни камъни.

Изправих се и погледнах любопитно книжата.

— Господин Кадам, това преводите на пророчеството на Дурга ли са?

Чух пъшкане и леко свистене, докато господин Кадам измъкваше един тежък кол от земята. Палатката внезапно се сгъна и рухна като купчина тежък зелен брезент. Той се изправи да отговори на въпроса ми.

— Да, започнах да работя върху превода на надписа от монолита. Напълно съм сигурен, че трябва да отидем в Хампи. Освен това имам по-добра представа какво търсим.

— Хмм — взех записките му, повечето от които не бяха на английски. Докато отпихах от водата си, ръката ми се вдигна и опипа

амулета, който Кишан ми беше дал.

— Господин Кадам, Кишан ми даде своята част от амулета, надявайки се, че ще ме закриля. Вашата предпазва ли ви? Можете ли все още да бъдете наранен?

Той се приближи и прибра увитата палатка в джипа. Облегна се на бронята и каза:

— Амулетът ми помага да се предпазя от сериозно нараняване, но все още мога да се порежа или да падна и да си навехна глезена.

Господин Кадам потри замислено брадата си:

— Случвало се е да се почувствам зле, но не съм боледувал. Порязванията и натъртванията ми са заздравявали бързо, макар и не толкова бързо, колкото тези на Рен или Кишан.

Той вдигна амулета, който висеше на врата ми, и го огледа внимателно.

— Различните части може да имат различни свойства. Не знаем наистина колко е голяма силата му на този етап. Това е загадка, която се надявам да разреши някой ден. Главното, разбира се, е да не поемаш рискове. Ако нещо изглежда опасно, избягвай го. Ако нещо те преследва, бягай. Разбирате ли?

— Ясно.

Той пусна амулета и отново се зае да прибира нещата в джипа.

— Радвам се, че Кишан се е съгласил да ви го даде.

— Съгласил се е? Мислех, че идеята е негова.

— Не, всъщност, вземането на амулета беше основната причина, поради която Рен искаше да спрем тук. Нямахме да си тръгне, докато не убеди Кишан да ви го даде.

Озадачена, казах:

— Наистина ли? Мислех, че се опитваме да убедим Кишан да дойде с нас.

Господин Кадам поклати тъжно глава:

— Знаехме, че няма голяма надежда за това. Кишан остана безразличен към всякакви предишни усилия, които положих да го привлека за нашата кауза. През годините съм се опитвал да го подмамня да излезе от джунглата и да се отдаде на по-удобен живот в къщата, но той предпочита да остане тук.

Кимнах:

— Наказва се заради смъртта на Йесубай.

Господин Кадам ме погледна, изненадан:

— Говорил ли ви е за това?

— Да. Разказа ми какво се е случило, когато Йесубай умряла. Все още обвинява себе си. И не само за смъртта ѝ, но също и за случилото се с него и Рен. Много ми е мъчно за Кишан.

Господин Кадам дълбокомислено изрече:

— Вие сте много състрадателна и възприемчива за толкова млад човек, госпожице Келси. Радвам се, че Кишан е успял да ви се довери. Все още има надежда за него.

Помогнах му да събере книгата си и сгъваемите стол и маса. След като свършихме, потупах леко Рен по рамото, за да му дам знак, че сме готови да тръгваме. Той се изправи бавно, изви гърба си в дъга, махна с опашка, а после накъдри език в гигантска прозявка. След като потри глава в ръката ми, той ме последва до джипа. Скочих на пасажерската седалка, оставяйки задната част отворена, така че Рен да се изтегне вътре.

Докато шофираше обратно към главния път, господин Кадам изглежда, наистина изпитваше удоволствие да лъкатуши през трасето с препятствия от пънове, храсти, едри камъни и дупките по пътя. Шоковите амортизатори на джипа бяха превъзходни, но въпреки това трябваше да се държа здраво за дръжката на вратата и да се подпирам на таблото, за да не си ударя главата в покрива. Накрая отново излязохме на гладката магистрала и се отправихме на югозапад.

Господин Кадам ме насърчи:

— Разкажете ми за седмицата си с двата тигъра.

Надникнах към Рен на задната седалка. Изглежда дремеше, затова реших за начало да разкажа на господин Кадам първо за лова, а после се върнах назад и говорих за всичко останало. Е, почти всичко останало. Не разказах за целувката. Не защото господин Кадам не би разбрал; дори напротив. Не можех да съм сигурна, че Рен наистина спи отзад, а още не бях готова да споделя чувствата си, затова пропуснах тази част.

Господин Кадам най-много искаше да чуе за Кишан. Бил шокиран, когато Кишан излязъл от джунглата и поискал още храна за мен. Каза, че Кишан нямал вид да се интересува от нищо или никого, откакто родителите му починали.

Разказах му как Кишан остана с мен пет дни, докато Рен ловуваше, и че си говорихме как е срещнал Йесубай. Опитвах се да запазя тона си тих и да шепна, когато говорех за нея, за да не разстроя Рен. Господин Кадам изглеждаше озадачен от необходимостта ми да кодирам всичко, което казвах, но все пак ме остави да го направя. Кимаше, докато слушаше внимателно коментарите ми за вие-знаете-какво и нещото-което-се-случи-на-онова-място.

Беше ми ясно, че той знае повече и може да попълни една-две празнини в знанията ми, но той не разкриваше лесно информация. Господин Кадам беше от хората, които пазят поверените им тайни. Тази черта от характера му работеше едновременно в моя полза и в мой ущърб. В крайна сметка реших, че това е добре и смених темата, заговаряйки за детството на Рен и Кишан.

— Ах, момчетата бяха гордостта и радостта на родителите си — принцове, които умееха да се забъркват в неприятности и да се измъкват от тях благодарение на обаянието си. Даваха им всичко, което пожелаеха, но трябваше да се потрудят, за да го заслужат.

Дешен, майка им, беше твърде необичайна за Индия. Извеждаше ги предрешени, за да си играят с бедните деца. Искаше децата ѝ да бъдат отворени за всички култури и религиозни практики. Бракът ѝ с баща им, крал Раджарам, беше смесица от две култури. Той я обичаше и ѝ угаждаше, без да го е грижа какво мислят всички останали. Момчетата бяха отгледани с най-доброто от двата свята. Изучаваха всичко — от политика и военно дело, до отглеждането на стада и прибирането на реколтата. Бяха обучавани не само да си служат с оръжията на Индия, но имаха достъп и до най-добрите учители от цяла Азия.

— Правеха ли други неща? Като нормалните тийнейджърски постъпки?

— За какви неща сте любопитна?

Трепнах нервно.

— Излизаха ли... на срещи?

Господин Кадам любопитно изви вежда:

— Не. Определено не. Историята, която ми разказахте — той ми намигна — да знаете, е единственият случай, в който съм чувал някой от двамата да има романтично приключение. Откровено казано, те

нямаха време за това, а и без друго и на двете момчета щяха да им уредят бракове.

Наклоних облегалката леко назад и облегнах глава на нея. Опитах се да си представя какъв е бил животът им. Сигурно е било трудно да нямат избор, но пък те са били привилегирани, докато други са имали далеч по-малко. И въпреки това да имам свобода на избор беше нещо, което ценях изключително много.

Скоро мислите ми се замъглиха, а умореното ми тяло ме подтикна към дълбок сън. Когато се събудих, господин Кадам ми подаде увит сандвич и голям плодов сок.

— Хайде, хапнете нещо. Ще пренощуваме в хотел и за разнообразие ще си починете добре в удобно легло през нощта.

— А Рен?

— Избрах хотел, който е близо до малък участък от джунглата. Можем да го оставим там и да го приберем на връщане.

— А капаните за тигри?

Господин Кадам се засмя:

— Разказа ви за това, а? Не се тревожете, госпожице Келси. Няма вероятност да допусне една и съща грешка два пъти. В този район няма никакви едри животни, така че жителите на града не очакват нищо. Ако се спотайва и не бие на очи, не би трябвало да възникнат никакви неприятности.

Час по-късно господин Кадам отби и спря близо до гъст участък от джунглата в покрайнините на едно градче, и пусна Рен да излезе. Продължихме към малък град, който гъмжеше от пъстро облечени хора и живописни домове, и спряхме пред хотела си.

— Не е петзвезден — обясни господин Кадам, — но си има своя чар.

На излъскана квадратна витрина на малкото магазинче бяха изложени стоки. Отгоре висеше огромна табела в дървена рамка. Беше боядисана в розово и обявяваше името на магазина, което не можах да прочета, а върху нея беше изрисувана старомодна бутилка от кока-кола, която бе универсално разпознаваема, независимо на какъв език е надписът върху нея.

Господин Кадам се приближи до рецепцията на хотела, докато аз се разхождах наоколо, оглеждайки интересните стоки за продан.

Намерих американски шоколадови десертчета и безалкохолни питиета наред с необичайни бонбони и ледени близалки с екзотични вкусове.

Господин Кадам взе ключовете ни и купи по една бутилка кола и по една ледена близалка за двама ни. Подаде ми една бяла, а той си взе оранжевата. Смъкнах обвивката и предпазливо подуших замразеното си лакомство.

— Не е нещо от рода на соя и кърри, нали?

Той се усмихна:

— Отхапете.

Направих го и с изненада открих, че близалката има вкус на кокос. *Не е толкова вкусно като „Тиламоук Мъдслайд“, но съвсем не е лошо*, помислих си.

Господин Кадам отхапа голямо парче от ледената си близалка, вдигна я усмихнато и отбеляза:

— Манго.

Двуетажният, ментовозелен хотел имаше порта от ковано желязо, циментов вътрешен двор и розов като фламинго бордюр. В моята стая имаше голямо легло, разположено точно по средата. Пъстра завеса прикриваше малък дрешник с няколко дървени закачалки. Леген и кана с прясна вода, както и две глинени чаши, бяха поставени на една маса. Вместо климатик, отгоре лениво се въртеше закачен на тавана вентилатор, който раздвижваше топлия въздух. Нямахме баня. Всички наематели трябваше да делят общите бани на първия етаж. Удобствата бяха оскъдни, но пак беше по-добре от джунглата — нямаше спор по въпроса.

След като се погрижи да ме настани и ми даде ключа, господин Кадам каза, че ще дойде да ме вземе и да ме заведе на вечеря след три часа, а после се оттегли, оставяйки ме да се усамотя.

Едва беше излязъл през вратата, когато дребна индийка в ярко оранжева надиплена риза и бяла пола дойде да вземе за пране мръсните ми дрехи. Съвсем скоро тя се върна с изпраните ми дрехи и ги закачи на въжето за простиране пред вратата ми. Те заплющяха леко на бриза, а аз задряхмах, заслушана в успокояващия, напомнящ ми за дома звук.

След като подремнах за кратко и нахвърлях набързо няколко нови рисунки на Рен като тигър, сплетох косата си и я вързах с червена панделка, за да отива на червената ми риза. Точно обувах маратонките си, когато господин Кадам почука на вратата.

Изведе ме да вечеряме в заведение, за което каза, че е най-добрият ресторант в града, „Манговият цвят“. Качихме се на малка моторна лодка, изпълняваща ролята на такси, за да пресечем реката, и отидохме пеш до подобна на къща в плантация постройка, заобиколена от бананови, палмови и мангови дървета.

Той ме поведе отзад покрай сградата и излязохме на павирана каменна пътека, която водеше до удивителна гледка към реката. Солидни дървени маси с гладки полирани плотове и каменни пейки бяха разположени навсякъде из един вътрешен двор. В ъгъла на всяка маса бяха поставени железни фенери, от които струеше единствената светлина. Една тухлена арка вдясно беше покрита с бял жасмин, който изпълваше с благоухание вечерния въздух.

— Господин Кадам, това е прекрасно!

— Да, служителят на рецепцията го препоръча. Помислих си, че една хубава вечеря ще ви достави наслада, след като от цяла седмица сте на армейски дажби.

Оставих господин Кадам да поръча за мен, тъй като няхах представа какво пише в менюто. Насладихме се на вечеря от ориз „басмати“, зеленчуци на скара, пиле *сааг*, което се оказа пиле, приготвено с пасиран спанак, хрупкава бяла риба с чътни от манго, зеленчукови резени *накора*, кокосови резанки, хляб „наан“, и някакъв вид лимонада, приготвена с щипка кимион и мента, наречена *джал джеера*. Отпих от лимонадата, открих, че е прекалено стипчива за моя вкус и вместо това изпих доста голямо количество вода.

Когато започнахме да се храним, попитах господин Кадам какво още е научил за пророчеството.

Той избърса уста със салфетката си, отпи глътка вода и каза:

— Смятам, че това, което търсите, се нарича Златният плод на Индия. — Наведе се по-плътно към мен и снижи глас: — Историята за Златния плод е много стара легенда, забравена от повечето съвременни учени. Предполага се, че това бил предмет с божествен произход, поверен на Хануман, за да се грижи за него и да го пази. Да ви разкажа ли историята?

Отпих от водата си и кимнах.

— Някога Индия била обширна пустош, напълно необитаема. Била пълна с отровни змии, големи пустини и свирепи зверове. После дошли боговете и богините и лицето на земята се променило. Те създали човека и дали на човечеството специални дарове, първият от които бил Златният плод. Когато бил посаден, порасло силно и здраво дърво, и от плодовете събрали семената и ги разнесли из цяла Индия, превръщайки я в плодородна земя, която щяла да храни милиони.

— Но, ако Златният плод е бил посаден, няма ли да е изчезнал или да се е превърнал в корени на дървото?

— Един плод от онова първо дърво узрял бързо и станал златен, и този Златен плод бил взет и скрит от Хануман, получовекът, полумаймуна, крал на Кишкинда. Докато плодът е защитен, народът на Индия ще бъде нахранен.

— Значи това е плодът, който трябва да намерим? Ами ако Хануман още го пази и не можем да се доберем до него?

— Хануман защитил плода, като го сложил в крепостта си и го заобиколил с безсмъртни слуги, които бдели над него. Не знам много за това какви прегради ще бъдат поставени, за да ви спрат. Предполагам, че ще има повече от един капан, предназначен да ви отклони от пътя. От друга страна, вие сте избраницата на Дурга и имате също и нейната закрила.

Потърках разсеяно ръката си. По нея преминаха тръпки. Рисунката с къна беше избледняла, но знаех, че още е там. Отпих от водата си.

— Наистина ли мислите, че ще намерим нещо? Искам да кажа, вярвате ли наистина в тези неща?

— Не знам. Надявам се, че е вярно, за да могат тигрите да бъдат освободени. Опитвам се да държа ума си отворен. Знам, че има сили, които не мога да разпозная, и неща, които ни изкривяват и променят така, че не можем да виждаме. Не би трябвало да съм жив, но по някакъв начин съм. Рен и Кишан са хванати в капана на магия, която не разбирам, и мой дълг е да им помогна.

Сигурно съм придобила разтревожено изражение, защото той ме потупа по ръката и каза:

— Не се безпокойте. Имам силно предчувствие, че накрая всичко ще се нареди. Тази вяра ми помага да се съсредоточа върху целта ни.

Имам голямо доверие във вас и Рен, и вярвам, за първи път от столетия, че има надежда.

Той плесна с ръце и ги потърка.

— Сега нека насочим вниманието си към десерта?

Той поръча за двамата *кулфи*, което, както обясни, беше индийски сладолед, приготвен от прясна сметана и ядки. Беше освежаващ в топлата вечер, макар и не толкова сладък и сметанов като американския сладолед.

След вечеря тръгнахме бавно обратно към лодката и говорехме за Хампи. Господин Кадам препоръча да посетим местен храм на Дурга, преди да се отправим към руините, за да потърсим входа за Кишкинда.

Докато вървахме бавно през града към пазара, с господин Кадам зърнахме нашия ментовозелен хотел. Той се обърна към мен със смутено изражение и каза:

— Надявам се да ми простите заедно избрах този донякъде скромнен хотел. Искан да остана в по-малкия град по-близо до джунглата, в случай че Рен има нужда от мен. Той може да стигне до нас тук бързо, ако му се наложи, и се чувствам по-сигурен, когато съм по-близо до него.

— Добре съм, господин Кадам. След като стоях в джунглата една седмица, това ми се струва истински лукс.

Той се засмя и кимна. Заразглеждахме различните сергии и господин Кадам купи плодове за закуска и нещо като оризови сладкиши, увити в бананови листа. Изглеждаха подобни на обяда, който Фет ми беше приготвил, но господин Кадам ме увери, че са сладки, а не пикантни.

След като се приготвих за лягане, разбухнах възглавницата и я пъхнах зад гърба си, придърпах току-що изпрания си юрган на скута, и си представих как Рен седи в джунглата сам-самичък. Чувствах се виновна да съм тук, докато той е там навън. Освен това ми липсваше и се чувствах самотна. Харесваше ми да е наоколо. Въздъхвайки дълбоко, измъкнах косата си от плитката, сгуших се и потънах в лек сън.

По някое време около полунощ ме събуди тихо почукване на вратата. Поколебах се дали да отворя. Беше късно и със сигурност не

можеше да е господин Кадам. Отидох до вратата, тихо допрых ръка до нея и се заслушах.

Отново се потропа приглушено и чух как познат глас прошепна едва доловимо:

— Келси, аз съм.

Отключих вратата и надникнах навън. Рен стоеше там, облечен в белите си дрехи, бос, с тържествуваща широка усмивка на лицето. Дръпнах го вътре и изсъсках:

— Какво правиш тук? Опасно е да идваш в града! Може да те видят и да изпратят ловци след теб!

Той сви рамене и се ухили:

— Липсваше ми.

Устните ми потрепнаха и се извиха в полуусмивка:

— И ти ми липсваше.

Той небрежно подпря рамо на рамката на вратата.

— Това значи ли, че ще ми позволиш да остана тук? Ще спя на пода и ще си тръгна, преди да съмне. Никой няма да ме види. Обещавам.

Въздъгнах дълбоко:

— Добре, но обещавай, че ще си тръгнеш рано. Не ми харесва да рискуваш така живота си.

— Обещавам. — Той седна на леглото, взе ръката ми и ме дръпна да седна до него. — Не ми харесва да спя сам в тъмната джунгла.

— И на мен не би ми харесало.

Той сведе поглед към преплетените ни ръце.

— Когато съм с теб, отново се чувствам като човек. Когато съм там навън съвсем сам, се чувствам като звяр, като животно. — Очите му се стрелнаха нагоре към моите.

Стиснах ръката му:

— Разбирам. Всичко е наред. Наистина.

Той се усмихна:

— Беше трудна за проследяване, знаеш ли. Имам късмет, че двамата решихте да отидете пеша на вечеря, така че можах да проследя миризмата ти чак до вратата ти.

Нещо на нощното шкафче привлече вниманието му. Навеждайки се покрай мен, той се пресегна и вдигна отворения ми дневник. Бях направила нова рисунка на тигър — моят тигър. Рисунките ми от

цирка ставаха, но тази последна рисунка беше по-съкровена и пълна с живот. Рен се взря в нея за миг, докато ярко алена руменина оцвети бузите ми.

Той проследи с пръст образа на тигъра, а после прошепна нежно:
— Някой ден ще ти подаря мой истински портрет.

Оставяйки внимателно дневника на шкафчето, той взе двете ми ръце в своите, обърна се към мен с напрегнато изражение и каза:

— Не искам да виждаш само тигър, когато ме погледнеш. Искам да виждаш мен — мъжа.

Посягайки, той почти докосна бузата ми, но бързо спря и отдръпна ръка.

— Нося образа на тигъра от твърде много години. Той открадна човешкия ми облик.

Кимнах, а той стисна ръцете ми и прошепна тихо:

— Келс, вече не искам да бъда той. Искам да бъда аз. Искам да имам живот.

— Знам — казах меко. Вдигнах ръка да го погаля по бузата. — Рен, аз... — Замръзнах на място, когато той бавно свали ръката ми до устните си и целуна дланта ми. По ръката ми пробягаха тръпки. Сините му очи отчаяно обхождаха лицето ми, искаха, нуждаеха се от нещо — от мен.

Исках да кажа нещо, за да го насърча. Исках да му предложа утеха. Просто не можех да формулирам думите. Умолителните му думи ме трогнаха. Почувствах дълбока близост с него, силна връзка. Исках да му помогна, исках да бъда негова приятелка, исках... може би още нещо. Опитах се да разпозная и определя реакциите си спрямо него. Това, което чувствах към него, изглеждаше твърде сложно, за да се определи, но скоро за мен стана очевидно, че най-силната емоция, която изпитвах, онази, която раздвижваше сърцето ми, е... любов.

Бях издигнала бент около сърцето си, след като семейството ми почина. Не си бях позволявала истински да обичам някого, защото се страхувах, че отново ще ми бъде отнет. Умишлено избягвах близко обвързване. Харесвах хората и имах много приятелски отношения, но не рискувах да обичам. Не и така.

Неговата уязвимост ми позволяваше да сваля гарда и внимателно и методично, той разкъса моя добре построен бент. Вълни от нежни чувства се плискаха над върха и се промъкваха през пукнатините.

Чувствата нахлуха през язовирната стена и се вляха в мен. Беше плашещо да се отвори и да си позволя отново да изпитвам обич към някого. Сърцето ми заблъска силно и започна да пулсира шумно в гърдите ми. Бях сигурна, че той го чува.

Изражението на Рен се промени, докато наблюдаваше лицето ми. Тъжният му поглед бе заместен от друг, изпълнен със загриженост за мен.

Каква беше следващата стъпка? Какво трябва да направя? Как да споделя какво изпитвам?

Спомних си как гледах романтични филми с мама и любимата ни реплика беше: „хайде, млъквай и я целувай вече“. И двете се вбесявахме, когато героят или героинята не правеше това, което беше толкова очевидно за нас двете, и веднага, щом възникнеше напрегнат, романтичен момент, повтаряхме мантрата си. Чувах в ума си развеселения глас на мама да ми дава същия съвет: „Келс, хайде млъквай и го целувай вече!“

Така че се опомних и преди да размисля, се наведох и го целунах.

Той замръзна. Не отвърна на целувката ми. Не ме отблъсна. Просто спря... да се движи. Отдръпнах се назад, видях шока върху лицето му и мигновено съжалих за дързостта си. Станах и се отдалечих, смутена. Исках да оставя известно разстояние между нас, докато трескаво се опитвах да построя отново стените около сърцето си.

Чух го да се раздвижва. Пъхна ръка под лакътя ми и ме обърна. Не можех да го погледна. Само забих поглед в босите му крака. Той постави пръст под брадичката ми и се опита да побутне главата ми нагоре, но аз все така отказвах да срещна погледа му.

— Келси. Погледни ме. — Когато вдигнах очи, те се преместиха от краката му към едно бяло копче в средата на ризата му.

Погледни ме.

Очите ми продължиха пътуването си. Бавно преминаха покрай златистобронзовата кожа на гърдите му, шията му, а после се спряха върху красивото му лице. Кобалтовосините му очи потърсиха моите с въпросителен поглед. Той пристъпи по-близо. Дъхът ми заседна в гърлото. Протягайки ръка, той бавно я плъзна около талията ми. Другата му ръка обгърна брадичката ми. Все още наблюдавайки

лицето ми, той леко постави длан на бузата ми и проследи извивката на скулата ми с палец.

Докосването беше сладко, колебливо и внимателно, както може да се опитате да докоснете изплашена кошута. Лицето му беше изпълнено с почуда и осъзнаване. Потръпнах. Той се поколеба само още миг, после се усмихна нежно, наведе глава и леко докосна устни до моите.

Целуна ме нежно, предпазливо — целувка, подобна на едва доловим шепот. Другата му ръка също се плъзна надолу към талията ми. Боязливо докоснах ръцете му с връхчетата на пръстите си. Беше топъл, а кожата му беше гладка. Той внимателно ме притегли по-близо и леко ме притисна към гърдите си. Хванах здраво ръцете му.

Той въздъхна от удоволствие и впи устни по-плътно в моите. Разтопих се в обятията му.

Как дишах? Неговият напомнящ за лятото аромат на сандалово дърво ме заобикаляше. Където и да ме докоснеше, се чувствах тръпнеща и жива.

Трескаво се вкопчих в ръцете му. Без нито за миг да откъсва устни от моите, Рен хвана двете ми ръце и ги обви, една по една около врата си. После бавно прокара едната си длан надолу по голата ми ръка до кръста, докато другата се вмъкна в косата ми. Преди да осъзная какво смяташе да прави, той ме вдигна с една ръка и ме притисна с всичка сила към гърдите си.

Нямах представа колко дълго сме се целували. Струваше ми се, че е било само секунда, а в същото време имах чувството, че е било цяла вечност. Босите ми крака висяха на няколко инча от пода. Той с лекота удържаше цялата тежест на тялото ми с една ръка. Зарових пръсти в косата му и почувствах тътнещ звук в гърдите му. Беше подобен на мъркация звук, който издаваше като тигър. След това всякаква свързана мисъл напусна ума ми и времето спря.

Всички неврони се задействаха в мозъка ми едновременно и накараха организма ми да излезе извън контрол и да спре да работи. Нямах представа, че усещането от една целувка е такова. Претоварване на сетивата.

В някакъв момент Рен неохотно ме пусна долу. Все още поддържаше тежестта ми, което беше добре, защото бях готова да падна. Той обгърна бузата ми с длан и бавно прокара палец по долната

ми устна. Застана близо до мен, като държеше едната си ръка обвита около талията ми. Другата му ръка се придвижи към косата ми и пръстите му започнаха бавно да усукват измъкналите се от плитката ми тънки кичури.

Наложи се да примигна няколко пъти, за да проясня зрението си.

Той се засмя тихо:

— Дишай, Келси. — На лицето му имаше много самодоволна, лукава усмивка, която, по някаква причина, ме ядоса.

— Изглеждаш много доволен от себе си.

Той повдигна вежда:

— Наистина съм доволен.

Ухилих му се в отговор и казах:

— Е, не поиска позволение.

— Хмм, може би е редно да поправим това. — Прокара пръст нагоре по ръката ми, описвайки малки кръгове, докато ги движеше. — Келси?

Загледах как напредва и промърморих, разсеяно:

— Да?

Той пристъпи по-близо.

— Имам ли...

— Хмм? — Извих се леко.

— Твоето...

Започна да души врата ми, после се премести нагоре към ухото. Устните му ме погъделичкаха, докато шепнеше, и почувствах как се усмихва.

— Позволение...

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха, кожата ми се наежи и потръпнах.

— Да те целуна?

Кимнах слабо. Изправяйки се на пръсти, плъзнах ръце около врата му, показвайки му, че определено му давам позволение. Той ме обсипа с целувки от ухото до бузата с мъчително бавно движение, придвижвайки се по избран от него път. Спря, забавяйки се точно над устните ми, и зачака.

Знаех какво чака. Поколебах се само за една кратка секунда, а после прошепнах едва доловимо:

— Да.

Усмивайки се победоносно, той ме притисна силно до гърдите си и ме целуна отново. Този път целувката беше по-дръзка и по-игрива. Прокарах ръце от силните му рамене нагоре към врата му и го притиснах плътно към себе си.

Когато се отдръпна, лицето му светна от въодушевена усмивка. Той ме взе в ръце и ме завъртя из стаята, като се смееше. Когато съвсем ми се зави свят, той се овладя и допря чело до моето. Свенливо протегнах ръка да докосна лицето му, изследвайки тъгълчетата на бузите и устните му с върховете на пръстите си. Когато го докоснах, той се излегна и се сгуши в мен, както правеше тигърът. Засмях се тихо и прокарах ръце нагоре в косата му, като я отметнах от челото му, наслаждавайки се на копринената ѝ мекота.

Чувствах се зашеметена. Не очаквах една първа целувка да е толкова... променяща живота. В няколко кратки мига наръчникът с правилата на моята вселена бе пренаписан. Изведнъж бях съвършено нов човек. Бях крехка като новородено и се тревожех, че колкото повече позволя да се задълбочи връзката, толкова по-лошо ще бъде, ако Рен си отиде. *Какво щеше да стане с нас?* Нямах как да разбера и осъзнах колко чупливо и деликатно нещо беше едно сърце. *Нищо чудно, че бях държала моето заключено.*

Той беше в неведение за мрачните ми мисли и аз се опитах да ги изтикам в дъното на ума си и да се наслаждавам на този момент с него. Оставяйки ме на земята, той за кратко ме целуна отново и обсипа с леки целувки пътя на косата ми и врата ми. После ме притисна в топла прегръдка и просто ме задържа плътно до себе си. Галейки косата ми, докато ме милваше по врата, той шепнеше тихи думи на родния си език. След няколко мига въздъхна, целуна ме по бузата и ме побутна към леглото.

— Поспи малко, Келси. И двамата имаме нужда от сън.

След една последна милувка по бузата с opakото на пръстите си, той прие образа на тигър и легна на рогозката до леглото ми. Вмъкнах се в леглото, настаних се под юргана си и се наведох да го погалья по главата.

Пъхайки другата си ръка под бузата, тихо казах:

— Лека нощ, Рен.

Той потри глава в ръката ми, притисна се към нея и измърка тихо. После отпусна глава върху лапите си и затвори очи.

Мей Уест, прочута водевилна актриса, веднъж каза: „Целувката на един мъж е неговият подпис“. Засмях се на себе си. Ако това беше вярно, то подписът на Рен беше същински Джон Ханкок^[1] на целувките.

На другата сутрин Рен си беше отишъл. Облякох се и почуках на вратата на господин Кадам.

Вратата се отвори и той ми се усмихна:

— Госпожице Келси! Добре ли спяхте?

Не долових никакъв сарказъм и предположих, че Рен бе предпочел да не разкрива нощната си авантюра пред господин Кадам.

— Да, спях чудесно. Май прекалено дълго обаче. Съжалявам за това.

Той махна пренебрежително с ръка, подавайки ми оризов сладкиш, увит в бананови листа, плодове и бутилка вода.

— Не се тревожете. Ще отидем да вземем Рен и потегляме към храма на Дурга. Не бързае.

Върнах се в стаята си и сложих закуската си на масата. Взех няколко лични вещи и ги прибрах в малката си пътна чанта. Често се улавях, че се унасям в блянове. Поглеждах в огледалото и докосвах ръката си, косата и устните си, докато си припомнях целувките на Рен. Трябваше постоянно да се разтърсвам и да се съсредоточавам отново. Това, което би трябвало да ми отнеме десет минути, отне час и половина.

Най-отгоре в чантата сложих дневника си. Върху него сложих сгънатия си юрган и затворих ципа, след което отидох да потърся господин Кадам. Той ме чакаше в джипа, преглеждайки няколко карти. Усмихна ми се и изглеждаше в добро настроение, макар че го бях накарала да чака толкова дълго.

Прибрахме Рен, който изскочи от дърветата като игриво тигърче. Когато стигна до джипа, аз се надвесих навън да го погаля, а той се изправи на задните си крака да побутне с нос дланта ми и да близне ръката ми през отворения прозорец. Скочи на задната седалка и потеглихме.

Като следваше внимателно пътните карти, г-н Кадам отби по един черен път, който минаваше през джунглата, спирайки най-накрая при каменния храм на Дурга.

[1] Президент на Континенталния Конгрес; пръв подписва Декларацията за независимост. — Б.пр. ↑

18. ХРАМЪТ НА ДУРГА

Господин Кадам ни инструктира да чакаме в колата, докато той провери дали в храма има посетители. Рен мушна глава между седалките и започна да побутва с нос рамото ми, докато се обърнах.

— По-добре да се снишаваш. Някой може да те види, ако не внимаваш повече — казах със смях.

Белият тигър издаде звук.

— Знам. И ти ми липсваше.

След около пет минути господин Кадам се върна, а една млада американска двойка излезе от храма и потегли с колата си.

Изскочих навън и отворих вратата за Рен, който започна да се трие в краката ми като огромна домашна котка, която чака да я нахранят. Засмях се.

— Рен! Ще ме събориш. — Задържах ръката си върху врата му и той се задоволи с това.

Господин Кадам се засмя и каза:

— Вие двамата вървете и огледайте храма, докато аз следя за още посетители.

Пътеката към храма беше настлана с гладки камъни с цвят на теракота. Самият храм имаше същия цвят, примесен с набраздени орнаменти в мек нюанс на сепия, дразнещо розово и стридено. Из землището на храма бяха посадени дървета и цветя, а от главния вход тръгваха различни пътеки за разходка.

Изкачихме се по ниските каменни стъпала, които водеха до отвора. Входът беше отворен към въздуха и на преден план се виждаха високи издялани колони, които поддържаха входното помещение. Прагът беше висок точно колкото през него да мине човек със среден ръст. От двете страни на отвора имаше удивително подробно изваяни изображения на индийски богове и богини.

Надпис на няколко езика предупреждаваше, че трябва да си събуем обувките. Подът беше пращен, затова си събух и чорапите и ги натъпках в маратонките си.

Вече вътре, таванът се разшири, превръщайки се във висок купол, украсен със сложно изваяни изображения на цветя, слонове, маймуни, слънцето и играещи богове и богини. Подът от едри камъни бе правоъгълен, а във всеки ъгъл се издигаха четири високи декоративни колони, свързани чрез арки с орнаменти. По колоните бяха изваяни изображения на хора от различна възраст и поминък, които отдаваха почит на Дурга. На върха на всяка колона имаше изображение на богинята.

Храмът беше буквално издялан от скалист хълм. Поредица от стълби водеше нагоре от главния етаж в три посоки. Избрах арката вдясно и се качих по стълбите. Участъкът отзад беше повреден. Ронещи се, изпотрошени едри камъни бяха пръснати по целия под. От състоянието на мястото не можех да предположа за какво може да е било използвано.

Следващата част подслоняваше нещо като каменен олтар. Малка счупена статуя, сега неразпознаваема, бе поставена отгоре. Всичко беше покрито с дебел слой кафяв прах. Частици от него проблясваха и висяха във въздуха като прашец от крилете на феи. Лъчи светлина се спускаха от пукнатини в купола и осветяваха като прожектори пода с тесни светлинни ивици. Не чувах Рен, но всяко мое движение отекваше из празния храм.

Въздухът отвън беше задушен, но вътре в храма бе просто топло и дори прохладно на някои места, сякаш всяка стъпка ме въвеждаше в различен климат. Хвърлих поглед към пода и видях следите от стъпките си и отпечатъците от лапите на Рен и си отбелязах мислено да премега пода, преди да си тръгнем. Не бихме искали хората да си помислят, че наоколо дебне тигър.

След като претърсихме мястото и не открихме нищо съществено, влязохме в сводестия вход отляво и аз ахнах удивено. Издълбана ниша в скалата подслоняваше красива каменна статуя на Дурга. Тя носеше висока като кула диадема и всичките ѝ осем ръце бяха разперени около тялото като паунови пера. Стискаше в ръце различни оръжия, едното от които бе вдигнато отбранително. Погледнах по-внимателно и видях, че е гада, бойната тояга. Около краката ѝ се беше свил Дамон, нейният тигър. Големите му нокти се протягаха от тежка лапа и се целеха в гърлото на врага му — един глиган.

— Предполагам, че и тя си е имала тигър, който да я закриля, а, Рен?

Настаних се точно пред статуята, а Рен седна до мен. Докато я разглеждахме, го попитах:

— Какво според теб очаква господин Кадам да открием тук? Още отговори? Как ще получим благословията ѝ?

Закрачих напред-назад пред статуята, докато изследвах стените, предпазливо пъхайки пръсти в пукнатините. Търсех нещо необичайно — но понеже бях странник в странна страна, не бях съвсем сигурна какво може да е то. След половин час ръцете ми бяха изпоцапани, оплетени в паяжини и покрити със слой теракотен прах. По-лошото беше, че не бях стигнала доникъде. Избърсах ръце в джинсите си и се тръснах на каменните стъпала.

— Предавам се. Просто не знам какво трябва да търсим.

Рен се приближи и облегна глава на коляното ми. Погалих мекия му гръб.

— Какво ще правим сега? Да продължаваме ли да търсим, или да тръгваме обратно към джиपा?

Хвърлих поглед към подпорната колона до мен. Върху нея бе издълбано изображение на хора, отдаващи почит на Дурга. На него имаше три жени и един мъж, които поднасяха в дар храна. Помислих си, че сигурно са фермери, защото върху останалата част от колоната бяха изобразени главно различни ниви и овощни градини. В сцената бяха изобразени и стада от домашни животни и земеделски сечива. Мъжът носеше чепка грозде, праметната на рамото му. Една от жените носеше кошница плодове, а другата жена държеше в ръка нещо малко.

Станах, за да погледна по-отблизо.

— Хей, Рен, какво според теб има в ръката ѝ?

Подскочих. Топлата ръка на принца улови моята и я стисна леко.

Скарах му се:

— Наистина трябва да ме предупреждаваш, преди да се преобразиш, знаеш ли.

Рен се засмя и прокара пръст по очертанията на изображението:

— Не съм сигурен. Прилича на нещо като камбанка.

Проследих изображението с пръст и промърморих:

— Ами ако поднесем дар на Дурга по този начин?

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа да поднесем някакъв дар. Например плодове. А после да звъннем с камбанка?

Той сви рамене:

— Разбира се. Всичко си струва да опитаме.

Отправихме се обратно към джипа и споделихме идеята си с господин Кадам. Той изглеждаше ентусиазиран, че ще направим опит.

— Отлична идея, госпожице Келси! Не знам защо не се сетих сам за нея.

Той затършува из обяда ни и измъкна една ябълка и един банан.

— Колкото до камбанката, не се сетих да взема със себе си, но мисля, че в много от тези стари храмове е имало окачена камбана. Учениците биели камбаните, когато пристигнали гости, когато отдавали почит на богинята и за да повикат другите за храна. Защо не претърсите светилището за такова звънче? Може би ще намерите някое и няма да се наложи да се връщаме в града да купуваме.

Вземайки ябълката и банана, казах:

— Определено се надявам това да свърши работа и тя да ни благослови, защото нямам абсолютно никаква представа какво правя. Надявам се, че не очаквате твърде много. Не хранете твърде големи надежди, господин Кадам, защото несъмнено ще се разочаровате.

Той ме увери, че никога не би могъл да се разочарова от мен, и ни отпрати.

Обратно в храма, Рен претърси мястото около олтара, докато аз започнах да ровя из отломките в другото помещение.

След петнайсетина минути чух:

— Келси, насам! Открих го!

Бързо отидох при Рен, който ми показа тясна стена досами стаята, която не се виждаше от входа на храма. Плитки каменни лавици бяха издялани в стената като малки ниши. На най-горната, толкова високо, че изобщо не можех да го стигна, но Рен все още можеше, стоеше мъничко бронзово звънче, покрито с паяжини и прах. Отгоре имаше малка халка, за да се окачва на кука.

Рен го свали от лавицата и го почисти с ризата си. Избърсвайки мръсотията и подобната на прах ръжда, той го разлюля и то издаде весел звън. Той се ухили и ми подаде ръка, връщайки се с мен при статуята на Дурга.

— Мисля, че ти би трябвало да поднесеш даровете, Келс. — Той отметна косата си от очите. — Ти си любимката на Дурга, в края на краищата.

Направих гримаса:

— Може би, но забравяш, че аз съм чужденка, а ти си индийски принц. Със сигурност си по-наясно от мен какво правиш.

Той сви рамене:

— Никога не съм бил поклонник на Дурга. Всъщност не съм запознат с процеса.

— Какво почиташе или почиташ?

— Участвах в ритуалите и празниците на моя народ, но родителите ми искаха Кишан и аз сами да решим в какво вярваме. Бяха много толерантни към различната религиозна идеология, защото принадлежаха към две различни култури. А ти?

— Не съм ходила на църква, откакто починаха родителите ми.

Той стисна ръката ми и предположи:

— Може би и двамата имаме нужда да намерим път към вярата. Наистина вярвам, че съществува нещо повече от нас, добра сила във вселената, която направлява всички неща.

— Как оставаш такъв оптимист, след като от векове си принуден да стоиш в образа на тигър?

Той бърсна петънце прах от носа ми с връхчето на пръста си.

— Сегашният ми оптимизъм е относително нова придобивка. Хайде.

Усмихна се, целуна ме по челото и ме издърпа от колоната.

Приближихме се към статуята и Рен започна да чисти тигъра от прахта. Чистенето на статуята ми се стори добро начало. Разгънах салфетката, в която господин Кадам беше увил плодовете, и започнах да бърша трупалия се с години прах от статуята. След като почистихме всичкия прах и паяжини от Дурга и нейния тигър, включително от всичките ѝ осем ръце, избърсахме около основата и нагоре по рамката. В подножието на статуята Рен намери леко издълбан голям камък, който приличаше на купа. Решихме, че може би там хората са оставяли даровете си.

Сложих ябълката и банана в купата и заставах точно пред статуята. Рен застава до мен и хвана ръката ми. Заекнах:

— Нервна съм. Не знам какво да кажа.

— Добре, аз ще започна, а после ти ще добавиш каквото ти се стори естествено.

Той звънна три пъти с камбанката. Дрънченето ѝ отекна, отскачайки из подобния на пещера храм.

С висок, ясен глас той изрече:

— Дурга, идваме да те помолим да благословиш нашето дирене. Нашата вяра е слаба и обикновена. Задачата ни е заплетена и озадачаваща. Молим те, помогни ни да намерим разбиране и сила.

Той ме погледна. Преглътнах, опитах се да навлажня сухите си устни и добавих:

— Моля те, помогни на тези двама индийски принцове. Върни им отнетото. Помогни ми да бъда достатъчно силна и мъдра, за да сторя необходимото. И двамата заслужават шанс да върнат живота си.

Стиснах здраво ръката на Рен и зачакахме.

Мина още една минута, а после още една. Все още не се случваше нищо. Рен ме прегърна и прошепна, че трябва отново да се преобрази в тигър. Целунах го по бузата и той започна да се променя. В минутата, щом отново се преобрази в тигър, стаята завибрира, а стените започнаха да се тресат. В храма прозвуча мощен тътен, последван от няколко избухвания на бели мълнии.

Земетресение! И двамата щяхме да бъдем погребани живи!

Скални късове и камъни започнаха да се сипят отгоре, а една от големите колони се пропука. Паднах на земята. Рен скочи над мен и застана над тялото ми, предпазвайки ме от падащите отломки.

Треперенето постепенно спря, а тътенът престана. Рен се отдалечи от мен, докато аз бавно се изправих, залитайки. Погледнах удивено статуята. Част от каменната стена се бе натрошила и бе рухнала на пода, разбивайки се на стотици парчета.

На стената, на мястото на камъка, имаше отпечатък от длан. Приблжих се, а Рен изръмжа тихо. Проследих с пръст очертанията на отпечатъка от длан и погледнах назад към Рен. Събирайки смелост, вдигнах ръка и я положих в отпечатъка. Почувствах как камъкът се нагрива, както в пещерата Канхери. Кожата ми засия, сякаш някой държеше фенерче под ръката ми. Омаяна, аз се взрях в сините вени, появяващи се, докато кожата ми ставаше прозрачна.

Рисунките с къна, направени от Фет, отново се показаха ярко на повърхността и запламтяха в яркочервено. Пукащи искри изскочиха от

тръпнещите ми пръсти. Чух как изръмжа тигър, но не беше Рен. Беше Дамон, тигърът на Дурга!

Очите на тигъра заблестяха в жълто. Камъкът се преобрази от твърда скала в жива плът и оранжево-черна козина. Тигърът оголи зъби и изръмжа на Рен. Рен отстъпи назад и изрева, докато козината около врата му се наежи. Внезапно тигърът спря, седна и вдигна лице към своята повелителка.

Извадих ръка от отпечатъка и започнах да се отдалечавам. Бавно започнах да отстъпвам назад, докато заставах зад Рен. Тръпки преминаха по гръбнака ми и започнах да се треса от страх. Твърдата неподвижна статуя започна да диша, а бледият камък с цвят на стрида се разтопи и се превърна в плът.

Богинята Дурга беше красива индийка, но със златиста кожа. Облечена в синя копринена роба, тя се раздвижи и чух тихото шумолене на материята, когато се плъзна надолу по изящен крайник. Всевъзможни скъпоценни камъни красяха всяка от ръцете ѝ, искряха и блещукаха. Отражения във всички цветове на дъгата изпълниха храма и отскачаха от едно място към друго, докато тя се движеше. Поех си дъх през зъби и го задържах, когато тя примигна, отвори очи и свали осемте си ръце. Дурга скръсти четири от тях на гърдите си и наклони глава, докато оглеждаше двама ни.

Рен се приближи и потърка хълбок в мен. Това ми вдъхна увереност и бях много признателна за стабилното му присъствие. Сложих ръка на гърба му и почувствах как мускулите му се напрягат под дланта ми. Беше готов да скочи, да нападне, ако стане необходимо.

Четиримата се преценявахме безмълвно известно време. Изглежда, Дурга проявяваше особен интерес към ръката ми, която в момента галеше Рен по гърба. Накрая проговори.

Една от златистите ѝ ръце се протегна и посочи към нас:

— Добре дошла в моя храм, дъще.

Исках да я попитам защо съм удостоена с благоволенieto ѝ и защо ме нарича „дъще“. Дори не бях индийка. Фет беше казал същото и тази идея все още ме объркваше, но чувствах, че е по-добре да си мълча.

Тя посочи купата в краката си и каза:

— Твоят дар беше приет.

Погледнах надолу в купата. Храната заблестя, заискри, а после изчезна. За известно време Дурга потупваше тигъра си по главата, сякаш забравила, че сме там.

Предпочетох да не казвам нищо и ѝ дадох време.

Тя ме погледна и се усмихна. Гласът ѝ отекна като звънтяща камбана из пещерата:

— Виждам, че и ти самата имаш тигър, който да ти помага по време на битка.

Гласът ми прозвуча слабо и неуверено в сравнение с нейния плътен, мелодичен тон.

— Ъмм, да. Това е Рен, но той е нещо повече от обикновен тигър.

Тя се усмихна и аз открих, че съм омаяна от блясъка ѝ.

— Да, зная кой е, и че ти го обичаш почти толкова много, колкото аз обичам моя Дамон. Да?

Тя подръпна нежно ухото на тигъра си, докато аз безмълвно кимнах в знак на съгласие.

— Дошла си да потърсиш благословията ми и аз ще те даря с нея. Приближи се до мен и я приеми.

Все още изплашена, леко се приближих, влачейки крака. Рен намести тялото си между богинята и мен и задържа вниманието си приковано върху тигъра.

Дурга вдигна и осемте си ръце и с тях ми направи знак да дойда още по-близо. Направих още няколко крачки. Рен застана очи в очи с Дамон и двамата допряха носовете си. Започнаха да душат шумно, като бърчеха муцуни, за да покажат недоволството си от положението.

Богинята ги пренебрегна, усмихна ми се топло и обяви:

— Трофеят, който търсиш, е в Царството на Хануман. Моят знак ще ти покаже входа. Царството на Хануман е изпълнено с много опасности. Ти и твоят тигър трябва да останете заедно, за да преминете оттам благополучно. Разделите ли се, очаква ви голяма опасност.

Ръцете ѝ започнаха да се движат и аз отстъпих назад. Тя прикрепил черупка от раковина към колана си, а после започна да върти оръжието в ръцете си. Прехвърляйки ги от ръка в ръка, оглеждаше внимателно всяко от тях. Когато стигна до онова, което искаше, спря. Погледна оръжието с обич и прокара една свободна ръка по страната му.

Беше *гада*. Тя я вдигна пред себе си и ми направи знак да я взема. Посегнах, обвих ръка около ръкохватката и вдигнах оръжието към себе си. Изглеждаше направено от злато, но странно, не беше тежко. Всъщност с лекота можех да го държа в една ръка.

Прокарах длан по оръжието. Беше дълго горе-долу колкото ръката ми. Дръжката беше извита и оформена като златна спирала. Ръкохватката представляваше гладка, тънка, златна пръчка, широка около два инча, която завършваше с тежка сфера, голяма горе-долу колкото топка за софтбоул. Миниатюрни кристали покриваха цялата повърхност на сферата. Зашеметено осъзнах, че вероятно бяха диаманти.

Благодарих на Дурга, докато тя ми се усмихваше благосклонно. Тя вдигна ръка и посочи към колоната, после кимна, окуражавайки ме.

Посочих и попитах:

— Искаш да отида до колоната?

Тя посочи *гадата* в ръката ми, а после отново погледна към колоната.

Поех си дъх през зъби:

— О! Искаш да я изпробвам?

Богинята кимна веднъж и започна да гали тигъра си по главата.

Обърнах се към колоната и вдигнах *гадата* като бейзболна бухалка.

— Добре, но само за сведение — винаги съм била ужасна в спортовете.

Поех си дълбоко дъх, затворих очи и замагнах слабо. Очаквах оръжието да се удари в камъка, да отскочи и болезнено да разтърси ръцете ми. Не уцелих. Или така си помислих.

Всичко се случи на забавен кадър. Мощен гръмотевичен тътен разтресе храма и голям каменен къс се изстреля през него като ракета. Парчето падна с отекващ тътен и се разби, пръсвайки се на милион късчета. Гледах как зърнест прах се посипа върху купчината отломки. Отстрани върху колоната беше останала огромна вдлъбнатина.

Устата ми зяпна удивено. Обърнах се обратно към богинята, която ми се усмихваше гордо.

— Предполагам, че ще трябва наистина да внимавам с това нещо.

Дурга кимна и обясни:

— Можеш да използваш *гада*, когато е необходимо, за да се защитиш, но предполагам, че ще я размахва главно воинът до теб.

За кратко се зачудих как един тигър ще си служи с *гада*, а после внимателно положих оръжието на каменния под. Когато вдигнах поглед, Дурга беше протегнала друга от изящните си ръце, украсена със златна змия, толкова жива, колкото и самата богиня. Езикът на змията се стрелна навън-навътре и тя изсъска леко, докато се навиваше около бицепса ѝ.

— Това обаче е за теб — обяви Дурга и аз загледах с ужас как златната змия бавно се размота от ръката ѝ и започна да се спуска надолу по подиума. Спря там и вдигна глава, повдигайки половината си тяло от пода. Стрелна език, усетила въздуха наоколо. Очите приличаха на мънички смарагди. Когато разпери страните на врата си в издайническата качулка, трепнах, осъзнавайки, че е кобра. Обичайните отличителни белези на кобрата още си бяха там, но вместо кафяви и черни люспи, следите по качулката бяха бежови, кехлибарени и кремави, извиващи се на златист фон. Кожата на корема беше бяла като суроватка, а езикът ѝ беше с цвят на слонова кост.

Змията си проправи с криволичене път по-близо до мен. Рен отстъпи няколко крачки назад, когато тя се плъзна между лапите му.

Бях ужасена. Устата ми пресъхна. Гърлото ми се сви и имах чувството, че и един лек полъх на вятъра лесно може да ме събори. Вдигнах очи към богинята. На лицето ѝ бе застинала спокойна усмивка, докато гледаше как питомката ѝ се приближава към мен.

Змията се приближи до обувката ми, потрепна отново с език и обви глава около крака ми. Обиколи прасеца ми и няколко пъти обви тяло около него. Почувствах как мускулите ѝ стискат здраво крака ми, докато тя се извиваше и бавно се изкачваше по него. Увиваше се отново и отново. Крайниците ми трепереха и се люлеех като цвете в проливен дъжд. Чух се да хленча. Рен издаде нещо средно между ръмжене и скимтене, очевидно незнаещ какво да направи, за да ми помогне. Змията стигна до горната част на бедрото ми. Лактите ми бяха вдървени, а ръцете ми трепереха, когато леко ги протегнах и ги раздалечих от тялото си. Змията стисна бедрото ми с долната половина на тялото си и изпружи глава към ръката ми.

Гледах с примесена с екстаз тревога как стигна до китката ми и бързо се стрелна над нея. Увивайки се под ръката ми, тя продължи да

се придвижва бавно и започна да се изкачва по нея. Можех да почувствам люспите ѝ, докато се плъзгаше нагоре по голата ми кожа. На допир люспите бяха хладни, гладки и лъскави, като дискове от оникс, плъзгащи се по кожата ми. Змията ме беше стиснала като мощно менгеме. Когато притисна ръката ми и се придвижи нагоре, притокът ми на кръв спря, а после заблъска отново във вените, сякаш бях затегнала дефектен турникет около крайника си.

Когато по-голямата част от тялото ѝ беше обвита около горната част на ръката ми, змията проточи глава нагоре към рамото ми и се допря леко до врата ми. Езикът ѝ се стрелна навън и вкуси солената пот на шията ми, при което долната ми устна потрепери. Мънистени капчици пот се стекоха по лицето ми, докато дишах тежко. Можех да почувствам как главата ѝ отминава врата ми, докосва се до брадичката ми, а после, ето я — с разтворена качулка и гледаща ме право в лицето с направените си от скъпоценни камъни очи. Точно когато си мислех, че ще припадна, тя се спусна отново към ръката ми, уви се около нея още два пъти, а после замръзна, с глава към Дурга.

Предпазливо сведох очи да я погледна и с удивление видях, че се бе превърнала в бижу. Приличаше на някоя от онези змиевидни гривни, каквито са носели древните египтяни. Смарагдовите ѝ очи се взираха немигащо напред.

Предпазливо посегнах с другата си ръка да я докосна. Все още можех да почувствам гладките люспи, но усещането беше като от допир до метал, определено не като от жива плът. Потръпнах и се обърнах към Богинята.

Подобно на гада, змията бе относително лека. *Щом трябва да нося златна змия на ръката си, поне не ме притиска надолу с тежестта си*, помислих си. Сега, когато бях достатъчно смела да погледна по-отблизо, видях, че дори се беше смалила. Огромната змия беше смалила размера си и се беше превърнала в малко, обгръщащо ръката ми бижу.

Богинята проговори:

— Нарича се Фаниндра, Царицата на змиите. Тя е водач и ще ти помогне да намериш каквото търсиш. Ще те преведе по безопасни пътеки и ще осветява пътя ти през тъмнината. Не се страхувай от нея, защото тя не ти желае злото.

Богинята протегна дълга ръка да погали неподвижната глава на змията и каза наставнически:

— Тя е чувствителна към емоциите на другите и копнее да бъде обичана заради това, което е. Има своя цел, както и всичките ѝ деца, и трябва да се научим да приемаме, че всички създания, колкото и страховити да са, са с божествен произход.

Наведох глава и казах:

— Ще се опитам да превъзмогна страха си и да ѝ окажа уважението, което заслужава.

Богинята се усмихна и каза:

— Това е всичко, което искам.

Когато Дурга събра ръце и започна да ги връща в първоначалното им положение, тя погледна надолу към Рен и мен:

— Сега ще позволите ли да ви дам някои съвети, преди да си тръгнете?

Изрекох смирено:

— Разбира се, богиньо.

— Не забравяйте да не се делите един от друг. Ако се разделите, не вярвайте на очите си. Слушайте сърцата си. Те ще ви кажат кое е истинско и кое — не. Когато се сдобиете с плода, скрийте го добре, защото има други, които искат да го вземат и да го използват за зли и себични цели.

— Но не се ли очаква от нас да ти донесем плода като дар?

Ръката, която галеше тигъра, застина върху козината му, а плътта доби матов цвят, докато стана груба и сива.

— Вие поднесохте дара си. Плодът има друга цел, която ще разберете, когато му дойде времето.

— А другите дарове, другите приношения? — Отчаяно копнеех да науча повече, а беше очевидно, че времето ми изтича.

— Можете да ми поднесете другите приношения в другите ми храмове, но трябва да запазите даровете, докато...

Червените ѝ устни се вдървиха неподвижно наред изречението, а очите ѝ се замъглиха и отново се превърнаха в лишени от зрение орбити. Тя и златните ѝ накити и ярки дрехи избледняха и отново се превърнаха в груба статуя.

Пресегнах се и докоснах главата на Дамон, а после изтупах ръце от прахта в джинсите си, след като докоснах едно покрито със зърнеста

прах ухо. Рен се бутна до мен и аз прокарах пръсти по косматия му гръб, потънала в мисли. Шумът от падащи камъчета ме изтръгна от унеса.

Прегърнах Рен през врата, внимателно вдигнах *гадата* и тръгнахме към входа на храма. Той остана там за минута, докато аз грабнах един дървесен клон и заличих всички отпечатъци от лапите му.

Когато тръгнахме надолу по изровената пътека обратно към джипа, с изненада видях, че слънцето се е придвижило доста през небето.

Бяхме останали в храма доста време, много по-дълго, отколкото си мислех. Господин Кадам беше паркирал в сянката със смъкнати прозорци и дремеше. Бързо седна и разтърка очи, когато се приближихме.

Попитах:

— Усетихте ли земетресението?

— Земетресение ли? Не, тук навън беше тихо като в храм.

Той се засмя на собствената си шега:

— Какво стана вътре?

Господин Кадам премести поглед от лицето ми надолу към новите ми дарове и ахна изненадано:

— Госпожице Келси! Ще ми позволите ли...?

Подадох му *гадата*. Той протегна предпазливо двете си ръце и я пое от мен. Изглежда, че за известно време се бореше с тежестта ѝ, което ме накара да се запитам дали от старост беше по-слаб, отколкото изглеждаше. Неподправено възхищение и интерес, присъщ на начетен човек, преминаха по лицето му.

— Прекрасна е — възкликна.

Кимнах:

— Трябва да я видите в действие. — Положих длан върху ръката му. — Бяхте прав, господин Кадам. Бих казала, че определено получихме благословията на Дурга. — Посочих змията, обвита около ръката ми. — Кажете „здрости“ на Фаниндра.

Той протегна пръст към главата на змията. Трепнах, надявайки се, че няма да се съживи отново, но тя си остана застинала. Той изглеждаше омаян от предметите.

Подръпнах ръката му:

— Хайде, господин Кадам, да вървим. Ще ви разкажа всичко за това в колата. Освен това, умирам от глад.

Господин Кадам се засмя, възторжен и ликуващ. Внимателно увивайки *гадата* в одеяло, той я прибра отзад в джипа, после заобиколи до моята страна и отвори вратата за мен и Рен. Качихме се вътре, сложих си предпазния колан и потеглихме към Хампи. Дурга бе проговорила и ни предстоеше да се сдобием със златен плод. Бяхме готови.

19. ХАМПИ

По обратния път към града господин Кадам слушаше с напрегнато внимание всяка подробност от преживяването ни в храма на Дурга. Изстрелваше с бясна скорост десетки въпроси. Питаше за подробности, които в онзи момент дори не бях сметнала за важни. Например, искаше да знае какви изображения е имало на другите три колони в храма, а не мисля, че изобщо ги погледнах.

Господин Кадам беше толкова погълнат от историята, че подкара право към хотела и забрави да остави Рен в джунглата. Направихме обратен завой и аз изведох Рен навън. Господин Кадам беше доволен да остане в джипа и да разгледа *гадата* по-подробно.

Тръгнах с Рен през високата трева чак до дърветата, наведох се, прегърнах го и прошепнах: „Можеш да останеш отново в стаята ми в хотела, ако искаш. Ще ти запазя малко от вечерята“. Целунах го по темето и го оставих там, загледан след мен.

За вечеря господин Кадам отиде в кухнята на хотела, за да ни приготви вегетариански омлети с пържени филийки на тиган и сок от папая. Умирах от глад и гледайки другите ястия, които излизаха от кухнята, изпитах голяма признателност, че господин Кадам обича да готви. Една от жените, или може би друга гостенка на хотела, вареше нещо в голяма тенджерка и миризмата не беше особено съблазнителна. Доколкото можех да предположа, вареше прането.

Изядох пълна чиния, а после помолих господин Кадам за втора порция от омлета и сока, която да отнеса в стаята си, в случай че огладнея през нощта. Той беше повече от щастлив да изпълни молбата ми и за мой късмет не ме попита нищо.

Оставих *гадата* под грижите на господин Кадам, но открих, че змиевидният амулет отказва да помръдне от ръката ми, независимо как се опитвах да го изхлузя, смъкна или издърпам. Господин Кадам се безпокоеше, че някой ще се опита да ми го открадне.

— Повярвайте ми — казах — страшно бих искала да сваля Фаниндра. Но ако бяхте видели как се намота върху ръката ми, и вие

щяхте да искате да си остане неодоушевена.

Задущавайки бързо тази мисъл, аз се сгълчах, задето забравих, че Фаниндра е дар и божествена благословия и прошепнах бързо извинение към нея.

Когато се върнах в стаята си, се преоблякох в пижама, което ми струваше доста усилия. За мой късмет, имах горнице с къс ръкав. Пъхнах горната част на ръкава в извивката на Фаниндра, така че главата ѝ да не е покрита, и взех четката си за зъби. Погледнах Фаниндра в огледалото, докато си миех зъбите.

Потупвайки леко змията по главата, промърморих с четката за зъби в уста: „Е, Фаниндра, надявам се, че обичаш водата, защото утре сутринта смятам да си взема душ и ако си още на ръката ми, значи идваш с мен“.

Змията остана застинала, но твърдите ѝ очи проблеснаха в отговор към мен от огледалото в сумрачната стая.

След като си измих зъбите, включих вентилатора на тавана, оставих вечерята на Рен на тоалетката и се покатерих в леглото. Тялото на змията се впи в ребрата ми, затруднявайки ме да се настаня удобно. Мислех си, че никога няма да мога да заспя с това твърдо бижу, увито около ръката ми, но накрая се унесох.

Събудих се посред нощ от тихото драскане на Рен по вратата. Нетърпелив да се приближи до мен, той хапна бързо, а после обви ръце около мен и ме притегли на скута си. Притисна буза към челото ми и заговори за Дурга и гада. Изглеждаше развълнуван заради това, което гада можеше да прави. Кимнах сънливо и се размърдах, облягайки глава на гърдите му.

Чувствах се защитена, сгушена в прегръдките му, и с наслада слушах топлия тембър на гласа му, докато говореше тихо. По-късно той затананика леко и почувствах как силното биене на сърцето му отеква ритмично до бузата ми.

След малко спря и отмести ръце, докато аз възроптах сънливо. Намествайки отново отпуснатото ми тяло, той ме вдигна на ръце и ме гушна до себе си. Полузаспала, промърморих, че мога да вървя, но той не ми обърна внимание, сложи ме на леглото и внимателно оправи

крайниците ми. Почувствах как ме целува съвсем леко по челото и ме покрива с юргана, а после изгубих съзнание.

По някое време по-късно сепнато отворих очи. Златната змия я нямаше! Втурнах се да светна лампата и я видях да почива на нощното шкафче. Още беше застинала неподвижно, но сега се беше свила на кълбо с глава, отпусната върху тялото. Наблюдавах я подозрително за един миг, но тя не помръдна.

Потръпнах, представяйки си как по тялото ми се плъзга жива змия, докато спя. Рен вдигна тигърската си глава и ме погледна загрижено. Потупах го и му казах, че съм добре и че Фаниндра се е преместила през нощта. Помислих си да помоля Рен да спи между змията и мен, но реших, че трябва да бъде смела. Вместо това се обърнах на една страна и се увих плътно в юргана си, за да попреча с крайниците ми да се случат разни странни неща без мое знание.

Освен това споменах на Фаниндра, че ще ѝ бъде признателна, ако не се хлъзга нагоре-надолу по тялото ми, когато не усещам това, и казах, че бих предпочела да не се случва изобщо, ако може да го избегне.

Тя не помръдна, нито мигна с някое от зелените си очи.

Змиите мигат ли? Размишлявайки върху този важен въпрос, аз се претърколих обратно на една страна и с лекота заспах.

На другата сутрин Рен си беше отишъл, а Фаниндра не се беше помръднала, затова реших, че е идеалният момент за един душ. Бях отново в стаята си, подсушавайки косата си с кърпа, когато забелязах, че Фаниндра отново е променила формата си. Този път се беше навила на пръстени, както преди, готова да бъде поставена на ръката ми.

Вдигнах я внимателно и плъзнах неподатливото ѝ тяло нагоре по дължината на ръката си, където тя се намести удобно. Този път, когато се опитах да я издърпам, тя се плъзна надолу с лекота.

Избутвайки я обратно нагоре, казах:

— Благодаря ти, Фаниндра. Ще бъде много по-лесно, ако мога да те свалям, когато се наложи.

Не можех да съм сигурна, но ми се стори, че видях как смарагдовите ѝ очи засияват леко за миг.

Точно приключвах със сплитането на косата си и я връзвах със зелена панделка, за да е в тон с очите на Фаниндра, когато чух

почукване. Господин Кадам стоеше отвън пред вратата с току-що измита коса и подрязана брада.

— Готова ли сте за тръгване, госпожице Келси? — попита той, като взе чантата ми.

Освободихме стаята в хотела и отидохме с джипа до гористия район, за да приберем Рен. Чакахме няколко минути, после той най-сетне изхвърча от дърветата и затича да посрещне колата. Засмях се нервно.

— Днес се успя малко, а?

Вероятно току-що се беше прибрал, тичайки по целия обратен път. Изгледах го многозначително, надявайки се да разбере изражението ми, което казваше: „наистина трябваше да си тръгнеш по-рано“.

На път за Хампи спряхме на една сергия за плодове и купихме плодов шейк с кисело мляко, наречен *ласи*, и по едно пълнозърнесто блокче за закуска. Когато изпих половината от напитката си, предложих останалото на Рен. Той провря глава между предните седалки и излочи остатъка. Дългият му език обра със сърбане каквото беше останало от шейка, а освен това той се постара да близва „случайно“ ръката ми при всяко второ отпиване.

Засмях се:

— Рен! Много благодаря. Сега ръцете ми са целите лепкави.

Той се наведе през седалката и започна да ближе ръцете ми по-въодушевено, като въртеше розовия си език между пръстите ми.

— Добре! Добре! Гъделичкаш ме. Благодаря, но стига толкова.

Господин Кадам се разсмя искрено, после се пресегна да отвори жабката и ми подаде пакетче антибактериални мокри кърпички за ръце.

Докато бършех тигърската слюнка от ръцете си, заплаших:

— Да видим дали някога отново ще си поделя млечен шейк с теб.

Чух гърлено ръмжене откъм задната седалка. Когато погледнах назад към Рен миг по-късно, той беше олицетворение на невинен тигър, но аз не се хванах.

Господин Кадам отбеляза, че приближаваме Хампи и посочи голяма постройка в далечината. Обясни:

— Онази висока, конусовидна постройка, която виждате напред, се нарича храмът Вирупакша. Това е най-прочутата сграда в Хампи, която била основана преди две хиляди години. Скоро ще минем край пещерата Сургива, където казват, че са скрити накитите на Сита.

— Накитите още ли са там?

— Никога не били открити, което също е една от причините, поради които градът толкова често е бил плячкосван от ловци на съкровища — заяви господин Кадам, спря встрани от пътя и пусна Рен навън. — През деня там ще има твърде много туристи, затова Рен може да почака тук, докато ние обиколим наоколо и потърсим знаци, които да ни подсказват нещо. Ще се върнем за него рано вечерта.

Паркирахме пред портата. Господин Кадам ме поведе към първата и най-голяма постройка — храмът Вирупакша. Беше с височина около десет етажа и наподобяваше гигантска преобърната вафлена фунийка. Сочейки напред, той илюстрираше с примери архитектурните му забележителности.

— Във всички онези странични постройки на този храм има вътрешни дворове, светилища и входи. Вътре има вътрешно светилище с колони и параклиси, които представляват дълги, сводести коридори, отворени към централен вътрешен двор. Елате, ще ви покажа.

Докато вървахме из храма, господин Кадам напомни, че търсим вход към Кишкинда — свят, управляван от маймуни.

— Не съм сигурен как ще изглежда, но навярно ще има друг знак с форма на отпечатък от длан. В пророчеството на Дурга се споменаваха и змии.

Още змии, помислих си, присвивайки се ужасено. Врата към митичен свят? Нещата просто продължаваха да стават все по-странни и по-странни, колкото повече задълбавах в това приключение.

С напредването на деня бях толкова заслепена от руините, че напълно забравих целта на присъствието ни там. Всичко, което виждах, беше удивително. Спряхме при друга конструкция, наречена Каменната колесница. Представляваше каменно изваяние на храм в миниатюра, поставено на колела. Колелата на колесницата бяха оформени да наподобяват цветове от лотос и можеха дори да се въртят като обикновени гуми.

Друга постройка, наречена Храмът Витхала, имаше красиви статуи на танцуващи жени. Слушахме туристически гид, който обясняваше значението на петдесет и шестте колони на храма. Той каза: „При удар, колоните вибрират и произвеждат звуци точно като музикални ноти. Някой истински умел музикант може дори да изсвири песен на тях“.

Останахме неподвижни за момент, за да послушаеме как колоните жужат и вибрират, докато той леко почукваше по камъка. Магическите музикални тонове запулсираха през нас, издигнаха се във въздуха и бавно заглъхнаха в небитието. Звукът изчезна дълго преди вибрациите да спрат.

Спряхме в друга постройка, наречена Банята на Кралицата. Господин Кадам посочи отличителните ѝ черти:

— Банята на кралицата беше място, където владетелят и неговите съпруги можеха да си отдъхват. Около централната част имаше покои. Балкони се издаваха от правоъгълните постройки и жените седяха, гледаха към басейна за къпане и си почиваха. Акведукт отвеждаше вода в тухления басейн, а отстрани имаше малка цветна градина, където жените можеха да се разхождат и да си правят пикници.

Басейнът беше около петдесет фута дълъг и шест фута дълбок. Изливаха благовония във водата, за да я направят по-ароматна, а по повърхността разпръскваха венчелистчета от цветя. Около басейна имаше и шадравани с форма на лотос. Все още могат да се видят няколко от тях. Около цялата конструкция имаше канал, а сградата се охраняваше строго, така че само кралят можеше да влиза и да се забавлява с жените. Всички останали кандидати бяха държани надалече.

Погледнах го смръщено:

— Ъмм, ако кралят е бил единственият мъж, който е можел да влиза вътре, тогава как така знаете толкова много подробности за басейна на дамите?

Той поглади брадата си и се ухили.

Шокирана, прошепнах:

— Господин Кадам! Не сте проникнали в харема на владетеля, нали?

Той леко сви рамене:

— За един младеж беше нещо като обред за съзряване да се опита да проникне в Банята на Кралицата и неколцина умряха, докато опитваха. Аз случайно съм един от малкото смелчаци, които оцеляха след преживяването.

Засмях се:

— Е, трябва да кажа, че цялото ми мнение за вас се промени. Да проникнете в харем! Кой би си помислил? — Извървах още няколко крачки, а после рязко се обърнах: — Чакайте малко. „Обред за съзряване“ ли казахте? Рен и Кишан дали...?

Той направи пауза и вдигна ръце:

— Може би ще е по-добре, ако ги попитате сама. Не бих искал да кажа нещо нередно.

Изсумтах:

— Хмм. Това определено се качи на върха на списъка с въпросите, които ще задам на Рен.

Продължихме и обиколихме Къщата на Победата, Двореца на Лотуса и Маханавами Дибба, но не видяхме там нищо особено интересно или изключително. Дворецът на Благородниците беше място за дипломатически разговори и угощаване с вино и храна на висши служители. Кралската мерилия беше постройка, използвана от кралете за претегляне на злато, пари и зърно за размяна, и се използваше също и за раздаване на милостиня на бедните.

Любимото ми място бяха Слонските обори. Дълга, подобна на пещера постройка, в най-добрите си времена мястото беше подслонявало единайсет слона. Господин Кадам обясни, че тези слонове не се използвали в битка, а за ритуали. Те били личните животни на краля — изключително добре обучени и използвани за най-различни церемонии. Често били нагиздвани със златен бродат и накити, а кожата им била боядисвана. Постройката имаше десет купола с различни размери и форми, поставени отгоре върху отделението на всеки слон. Той обясни, че други слонове били държани също и за помощ в черната работа и строителството, но това лично стадо сигурно е било специално.

Последното, което видяхме, беше голяма статуя на Угра Нарасимха. Когато попитах господин Кадам какво олицетворява, той не отговори. Заобиколи статуята, като я разглеждаше от множество различни ъгли, докато мислеше и си мърмореше тихо под носа.

Засенчих очи и огледах върха ѝ. Опитвайки се да привлека вниманието на господин Кадам, повторих:

— Кой е той? Доста грозен тип е.

Този път господин Кадам отвърна:

— Угра Нарасимха е бог в наполовина човешки и наполовина лъвски образ, макар че може да приема и други образи. Трябва да изглежда плашещ и впечатляващ. Най-прочут е с това, че убил един крал на демоните. Това, което е интересно, е, че кралят на демоните не можел да бъде убит нито на земята, нито в космоса, нито денем, нито нощем, нито вътре, нито вън, нито от човек, нито от животно, нито от мъртъв, нито от жив предмет.

— Определено изглежда, че в Индия си имате множество неуязвими демони, които тичат наоколо. И как убил краля на демоните?

— Угра Нарасимха бил много находчив. Взел краля на демоните, сложил го на скута си и после го убил по здрач, на един праг с ноктите си.

Засмях се.

— Звучи като мис Скарлет, в парника със свещник.

Господин Кадам се засмя.

— Наистина, така звучи.

— Хмм, „нито денем, нито нощем“, това е по здрач, „нито вън, нито вътре“ е бил прагът, а той е бил наполовина човек и наполовина лъв, така че това покрива изискването „получовек-полуживотно“. Нито на земята, нито на небето значи на скута му... какво беше другото?

Той отговори:

— Не можел да бъде убит нито от мъртво, нито от живо същество, по-точно, нито одушевено, нито неодушевено, затова той използвал ноктите си.

— Ха. Това наистина е много находчиво.

— Впечатлен съм, Келси. Ти откри по-голямата част от това сама. Ако погледнеш внимателно, ще видиш, че той седи върху пръстените на седмоглава змия, а главите образуват свод над него, с отворени качулки, за да направят сянка за главата му.

Направих гримаса:

— Ъ-хъ, това определено са змии. — Присвих неудобно ръка и надникнах към златната си змия. Фаниндра все още беше твърдо бижу.

Господин Кадам отново започна да си мърмори полугласно и прекара дълго време, оглеждайки статуята на Угра Нарасимха.

— Какво търсите, господин Кадам?

— Част от пророчеството гласи: „нека змиите ви направляват“. Преди си мислех, че може да се има предвид само твоята златна змия, но може би множественото число е важно.

Присъединих се към него в търсенето на таен вход или отпечатък от длан като онзи, който намерих преди, но не видях нищо. Опитвахме се да бъдем толкова небрежни и безгрижни като другите туристи, докато изучавахме статуята.

Най-накрая предавайки се, господин Кадам каза:

— Мисля, че може да е добра идея, ако вие с Рен се върнете тук тази вечер. Имам подозрение, че входът към Кишкинда може да е тук до тази статуя.

За вечеря приготвихме пикник за Рен. Накъсах му парчета пиле „Тандури“, които той внимателно изгриза от ръката ми, и му разказахме за различните постройки, които бяхме проучили в храма.

Господин Кадам ни обясни, че руините са затворени за посетители по залез, освен ако не се провежда специално събитие.

— През повечето вечери има пазачи на пост, които се оглеждат за ловци на съкровища. Всъщност — каза замислено той — ловците на съкровища са отговорни за голяма част от разрушението, което виждате при руините сега. Търсят злато и скъпоценни камъни, но тези неща отдавна са отнесени от Хампи. Съкровищата на Хампи сега са тъкмо същите тези неща, които те унищожават.

Господин Кадам смяташе, че ще е най-добре да ни остави на едно място от другата страна на хълмовете, защото нямаше пътища за влизане в Хампи, а и не се охраняваше.

— Но ако няма никакви пътища, тогава как ще стигнем дотам? — попитах, боейки се от отговора на господин Кадам.

Той се ухили:

— Офруд шофирането е една от причините, поради които купих джипа, госпожице Келси. — Той оживено потри ръце. — Ще бъде вълнуващо!

Изпъшках и промърморих:

— Фантастично. Вече ми се гади.

— Ще трябва да носиш *гадата* в раницата си, Келси. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Разбира се. Всъщност не е чак толкова тежка.

Той спря това, което правеше, и ме погледна, озадачен:

— Какво искаш да кажеш с това, че не е тежка? Всъщност е много тежка. — Той я освободи от плата, в който беше увита и я повдигна с две ръце, напрягайки мускули, за да я удържи.

Озадачена, промърморих:

— Това е странно. Помня, че беше лека за големината си. — Приблжих се и взех *гадата* от него, и ние и двамата бяхме шокирани, че можех с лекота да я вдигна с една ръка. Той я взе обратно и се опита да я повдигне с една ръка, и отново се преви под тежестта ѝ.

— На мен ми се струва, че тежи поне двайсет и пет кила.

Взех я отново.

— На мен ми се струва може би като пет-шест кила.

— Удивително — изрече зачудено той.

Шокирана, добавих:

— Нямах представа, че всъщност тежи толкова много.

Господин Кадам отново взе оръжието от мен, уви го в меко одеяло, а после го сложи в раницата ми. Скочихме обратно в джипа и той подкара по един второстепенен път, който се смени с черен път; той премина в чакъл, който пък се превърна в две линии в прахта, а после изчезна напълно.

Той отвори вратата да излезем и устрои минилагер, уверявайки ме, че Рен ще може да намери обратния път. Даде ми също и едно малко фенерче, препис на пророчеството, а после добави и едно предупреждение:

— Не използвайте фенерчето, освен ако не се наложи. Бъдете пестелива, защото нощем охранители обхождат руините. Бъдете нащрек. Рен може да ги подуши, че идват, така че би трябвало да сте в безопасност. Освен това бих предложил Рен да остава в образа на тигър възможно най-дълго, в случай че ви потрябва за нещо по-късно.

Той стисна раменете ми и се усмихна:

— Късмет, мис Келси. Помнете, че може и да не намерите абсолютно нищо. Може да ни се наложи да започнем съвсем отначало утре вечерта, но имаме много време. Не се безпокойте. Никой и нищо не ни притиска.

— Добре. Е, да го направим, дори ако не е успешно!

Помъкнах се след Рен. Безлунната нощ позволяваше на звездите да блестят по-силно в черното, кадифено небе. Макар да беше красиво, ми се прииска луната да изгрее. За щастие беше лесно да следвам бялата козина на Рен. Теренът беше осеян с ями и дупки, и трябваше да проявявам допълнителна предпазливост. Моментът нямаше да е подходящ да се спъна и да си счупя глезена. Не исках дори да мисля какви ли същества бяха изкопали онези дупки.

След няколкоминутно препъване пред мен меко засия зеленикава светлина. Огледах се наоколо и най-накрая открих, че светлината идва от изработените от скъпоценни камъни очи на Фаниндра. Тя осветяваше тъмната околност за мен, осигурявайки специален вид нощно виждане. Всичко беше ясно очертано, но въпреки това ми се струваше стряскащо, сякаш вървах по извънземен терен на някаква чудата зелена планета.

След почти едночасово ходене пристигнахме в покрайнините на руините. Рен забави крачка и подуши въздуха. Хладен ветрец появяваше над хълмовете и освежаваше топлата вечер. Рен сигурно беше решил, че хоризонтът е чист, защото продължи бързо напред.

Проправяхме си път през руините, тръгвайки по една пътека към статуята на Угра Нарасимха. Руините, които бяха зашеметяващи през деня, сега се извисяваха над мен, хвърляйки тъмни сенки. Красивите арки и колони, на които се бях възхищавала, сега бяха като зинала черна паст, дебнеща да ме погълне. Лекият бриз, на който се бях наслаждавала по-рано, свистеше и стенеше, докато лъкатушеше из проходи и врати, сякаш древни призраци оповестяваха присъствието ни.

Косъмчетата на тила ми настръгнаха, когато си представих очи, които ни наблюдаваха, и демони, дебнещи в мъгливи коридори. Когато най-сетне приближихме статуята, Рен започна да проучва, да души и да търси скрити процепи.

След като около час търсихме и не открихме нищо, бях готова да се предам, да се върна при господин Кадам и да поспя.

— Изтощена съм, Рен. Толкова по-зле, че нямахме дар за приношение и камбанка. Може би статуята щеше да оживее. Хмм?

Той седна до мен и аз го погалих по главата за миг. Вдигнах поглед към статуята и в ума ми изникна идея. Промърморих:

— Камбанка. Чудя се...

Станах и затичах към храма Витхала с неговите музикални колони. Налучквайки какво да правя, леко почуках три пъти по едната, надявайки се, че никой от пазачите няма да чуе и изтичах обратно при статуята. Очите на седмоглавата змия сега сияеха в червено, а отстрани на статуята се беше появило малко издълбано изображение на Дурга.

— Това е! Знакът на Дурга! Добре, правим нещо, както трябва. Какво да е следващото? Приношение? — Изпъшках от безсилно раздражение. — Но ние нямаме какво да принесем в дар!

Устата на статуята, изобразяваща наполовина човек, наполовина лъв, се отвори, и тънка, подобна на пипала сива мъгла започна да се излива от нея. Малки облачета от студената, подобна на дим пара започнаха да се кълбят надолу по тялото на статуята, разляха се по земята и започнаха да се разпростират във всички посоки. Червените змийски очи скоро бяха единственото, което все още можех да различа. За да съм спокойна, държах ръката си върху главата на Рен.

Реших да се изкатеря по каменното изваяние и да потърся по главата на статуята някакъв знак. Рен изръмжа, за да възрази, но аз не му обърнах внимание и започнах да се катеря. Беше безсмислено, защото пак не намерих нищо, което да ни насочи нататък. Когато скочих от статуята, не прецених добре разстоянието до земята и се препънах. Рен на мига се озова до мен. Не се бях наранила, ако не броим един счупен нокът, но да бъда обгърната от кълбящата се мъгла беше смразяващо.

Точно тогава, докато се вирах в нокътя си, си спомних разказа на господин Кадам за Угра Нарасимха. Замислих се за минута.

— Рен, може би ако повторим действията, които Угра Нарасимха е извършил, статуята ще ни отведе до следващата стъпка. Да се опитаме да разиграем отново прочутото изпитание на Угра Нарасимха.

Той се отърка леко о ръката ми в тъмнината.

— Добре, има пет части. Първото, което ни трябва, е получовек-полуживотно, значи това си ти. Хайде, застани до мен. Ти можеш да бъдеш Угра Нарасимха, а аз ще бъда кралят на демоните. След това трябва да застанем на някое място, което не е нито вътре, нито вън, така че нека потърсим някакви стъпала или вход.

Затърсих опипом около статуята.

— Мисля, че имаше един малък вход тук, близо до статуята. — Протегнах ръка и опипах каменната рамка на вратата. И двамата пристъпихме под нея.

— Третата част гласеше: „нито денем, нито нощем“. Твърде късно е за здрач или полумрак. Предполагам, че мога да опитам да използвам фенерчето си. — Включих и изключих фенерчето, надявайки се, че това ще е достатъчно. — После идваше онази част с ноктите. Тях ги имаш. Ъмм, мисля, че трябва да ме одраскаш. В историята се говори за убиване, но мисля, че ако ме одраскаш, това може и да свърши работа.

Трепнах.

— Обаче може да се наложи да ме разкървашиш.

Чух как в гърдите му се надигна протестно ръмжене.

— Всичко е наред. Просто ме одраскай малко. Не е голяма работа.

Той отново изръмжа тихо, повдигна лапа и я положи внимателно върху ръката ми. Бях го виждала от разстояние как ловува, а бях виждала и ноктите му по време на схватката му с Кишан. Когато фенерчето блесна върху протегнатите му нокти, не можах да не се почувствам малко изплашена. Затворих очи и чух леко сумтене, когато той се раздвижи, но не почувствах нищо.

Осветих с фенерчето целите си крака и не видях никаква кръв. Знаех обаче, че беше направил нещо, защото бях чула ноктите му да раздират плът. Веднага ме осени подозрение и насочих фенерчето върху бялото му тяло, търсейки мястото, където се бе наранил.

— Рен! Дай да видя. Колко е зле?

Той повдигна крак и видях жестоки разкъсвания там, където ноктите му се бяха впили през козината до плътта. По земята обилно капеше кръв.

Ядосах се:

— Знаем, че можеш да оздравяваш бързо, но наистина, Рен, трябваше ли да се нараняваш толкова дълбоко? Знаеш, че и без друго може и да не се получи, ако на мен не ми потече кръв. Оценявам жертвата ти, но въпреки това искам да ме одраскаш. Аз съм тази, която олицетворява краля на демоните, така че ме порежи... за предпочитане не толкова дълбоко.

Той отказваше да повдигне лапа. Наложих да се наведе и всъщност сама да повдигне тежката му лапа. Когато най-накрая я сложих върху ръката си, той прибра ноктите си.

Казах умопително:

— Рен. Моля те, *моля те*, съдействай ми. И така е достатъчно трудно.

Той измъкна ноктите си наполовина и леко одраска ръката ми, почти без да остави следа.

— Рен, направи го, моля те. Хайде, бъди добър.

Той издаде меко неодобрително ръмжене и ме одраска по-силно. Драскотините оставиха тъмночервени отоци по дължината на ръката ми над лакътя. Две от драскотините кървяха леко.

— Благодаря. — Трепнах. Наместих фенерчето си, за да видя отново драскотините му, които вече бяха почти зараснали. Удовлетворена, преминах към последната точка.

— Сега, последната точка гласеше, че кралят на демоните не можел да стои нито на небето, нито на земята. Угра сложил демона на скута си, което предполагам означава, че ще трябва да... седна на гърба ти.

Неловко положение. Макар че Рен беше едър тигър и щеше да бъде все едно яздя дребно пони, все още си давах сметка, че той е човек и не ми се струваше правилно да го превръщам в товарно животно. Свалих си раницата и я оставих на земята, питайки се какво да сторя, за да направя това по-малко смущаващо. Събирайки смелост да седна на гърба му, точно бях решила, че няма да е твърде зле, ако седна странично, когато краката ми излетяха изпод тялото.

Рен се беше преобразил в човек и ме беше грабнал на ръце. За миг се заизвивах, протестирайки, но той само ме изгледа — с онзи поглед, който казва: „дори не си прави труда да почваш да спориш“. Затворих си устата. Той се наведе да вдигне раницата, остави я да се люлее от пръстите му, а после попита:

— Какво следва?

— Не знам. Това е всичко, което господин Кадам ми каза.

Той намести тежестта в ръцете си, отиде да застане отново на входа, после надзърна нагоре към статуята. Промърмори:

— Не виждам никакви промени.

Държеше ме здраво и сигурно, докато гледаше статуята и трябва да призная, напълно престана да ме е грижа за онова, което правехме. Драскотините по ръката ми, които преди миг пулсираха, сега изобщо не ме тревожеха. Останах да се наслаждавам на чувството да бъда сгушена до мускулестите му гърди. *Кое момиче не би искало да бъде грабнато в обятията на убийствено привлекателен мъж?* Оставих погледа си да се зарее нагоре към красивото му лице. Хрумна ми мисълта, че ако трябваше да извая каменен бог, щях да избира Рен за модел. Този тип Угра, наполовина лъв и наполовина човек, не можеше да стъпи и на малкото пръстче на Рен.

Най-накрая той осъзна, че го наблюдавам и каза:

— Ехо, Келс? Имаме да разваляме проклятие, помниш ли?

Само се усмигнах глупаво в отговор. Той изви вежда към мен:

— За какво си мислеше току-що?

— Нищо важно.

Той се ухили:

— Може ли да ти напомня, че си в идеална позиция за гъделичкане и няма път за бягство. Каж ми.

Божке. Усмивката му беше сияйна, дори в мъглата. Засмях се нервно.

— Ако почнеш да ме гъделичкаш, ще протестирам и ще се боря ожесточено, което ще те накара да ме изпуснеш и да провалиш онова, което се опитваме да постигнем.

Той изсумтя, наведе се плътно до ухото ми, а после прошепна:

— Това звучи като интересно предизвикателство, *раджкумари*. Може би ще експериментираме с него по-късно. И само за сведение, Келси, не бих те изпуснал.

Начинът, по който изрече името ми, накара кожата на ръцете ми да настръхне и косъмчетата по тях да се изправят. Когато сведох поглед, за да ги разтрия бързо, забелязах, че фенерчето е изгасено. Включих го, но статуята си остана същата. Предавайки се, предложих:

— Не се случва нищо. Може би трябва да изчакаме до зазоряване.

Той се засмя гърлено, докато побутваше с нос ухото ми, и заяви тихо:

— Аз бих казал, че се случва нещо, но не нещото, което ще отвори входа.

Той проправи пътечка от леки, бавни целувки от ухото надолу по шията ми. Въздъгнах едва доловимо и извих шия, за да му дам подобър достъп. С една последна целувка, той изпъшка и неохотно вдигна глава.

Разочарована, че беше спрял, попитах:

— Какво означава *раджкумари!*

Той се засмя тихо, внимателно ме остави долу и каза:

— Означава „принцеса“. Хайде да намерим хубаво място да поспим за няколко часа, става ли? Ще изтичам обратно и ще кажа на господин Кадам, че смятаме да изчакаме до зазоряване, за да опитаме отново.

Улови ръката ми и ме отведе до тревисто местенце, скрито от поглед. Щом се настаних, той тръгна. Свих юргана под главата си и се опитах да поспя. Неспokoйна, докато Рен не се върна, с благодарност се сгуших до тигърския му гръб и заспах.

Събуждайки се, открих, че се движа, сгушена в ръцете на Рен. Носеше ме обратно към входа. Сънено измънках:

— Не е нужно да ме носиш. Мога да ходя.

Той се усмихна:

— Беше уморена и сърце не ми даде да те събудя. Освен това вече почти стигнахме.

Навън още беше тъмно, но източният хоризонт точно започваше да просветлява. Статуята си беше същата, както я бяхме оставили — с червени змийски очи, които сияеха, и мъгла, процеждаща се от устата ѝ. Останахме за миг на прага. Незабавно почувствах как нещо се извива и се раздвижва. Беше Фаниндра. Тя внезапно оживя, уголеми се до нормалния си размер и се размота от ръката ми.

Рен ме свали по-близо до земята, за да може тя да падне внимателно към пръстта отдолу. Тя залъкатуши към статуята и намери как да се изкачи до върха, където бяха поставени змийските глави.

Гледахме от стълбите как тя се извива над седемте змии и под тях. Докато минаваше край тях, те също оживяваха и се гърчеха напред-назад. Видяхме как пръстените, върху които се издигаше статуята, бавно се преобразяват в люспеста плът.

Фаниндра слезе обратно долу и се плъзна до Рен и мен. Навивайки тялото си на пръстени, тя се вдърви и се смали обратно до образа си на златен амулет. Рен ме остави на земята и се приближи да я вдигне. Плъзна я внимателно върху ръката ми, усмихна ми се, после леко проследи с пръст драскотините по ръката ми и се намръщи. Леко целуна разранената кожа и се преобрази отново в тигър.

Приблжихме се до статуята, където тялото на гърчещата се змия сега се движеше и изменяше. Пръстените на змията подхванаха и бавно издигнаха статуята по-високо и все по-високо във въздуха, докато отдолу се разтвори черна бездна. Статуята се издигна достатъчно, че да има място двамата с Рен да пристъпим в отвора.

Надзъртайки в дупката, видях поредица от каменни стъпала, които изчезваха надолу в тъмнината. Устата на статуята внезапно спря да изпуска мъгла и вместо това, започна да я притегля обратно навътре. Мъглата връхлетя обратно към нас, нагоре в устата на статуята и падна в ямата отдолу. Преглътнах с усилие и обърнах фенерчето си към стъпалата. Пристъпихме между дебелите пръстени на змията и двамата с Рен се спуснахме в мъгла от неясни сенки.

Бяхме открили входа към Кишкинда.

20. ИЗПИТАНИЯ

Тръгнахме внимателно надолу по каменните стъпала, изцяло зависими от слабата светлина на моето миниатюрно фенерче. Когато стигнахме най-долу, очите на Фаниндра започнаха да сияят и придадоха на тунела зловец зеленикав отблясък.

Спрях Рен и препрочетох пророчеството на Дурга на глас:

*За закрила храма вий на Дурга потърсете,
И от нея благослов вземете.
На запад тръгнете и Кишкинда открийте —
тук маймуни царуват над тази земя.
Оръжието „Гада“ в царството на Хануман
развъртете,
жертвения клон в миг отсечете.
Опасности трънливи над вас посягат хищно,
А други — ослепителни — под вас лежат.
Душат и впримчват хората любими —
Или ги дърпат в морския капан.
Зловещи призраци настигат ви по път,
Пазители опитват се да ви възпрат.
Нащрек бъдете, почнат ли да ви следят,
Или във гнилото си царство ще ви завлекат.
Но всичко туй вий можете да си спестите,
Ако плода забранен намерят змиите,
И на Индия глада утолят,
Че иначе хората всеки миг ще умрат.*

В най-долния край на листа бяха написаните на ръка бележки на господин Кадам с обичайния му, спретнат почерк. Прочетох на глас и тях.

Госпожице Келси,

Има няколко изпитания, пред които трябва да се изправите, когато влезете в Кишкинда, така че бъдете предпазливи. Включил съм и предупрежденията от Дурга така, както ги описахте. Тя е казала, че трябва да се опитате да останете близо до Рен. Ако по някаква причина се разделите, ще бъде много опасно. Казала е също и да не се доверявате на очите си. Сърцата и душите ви ще ви подсказват разликата между фантазия и реалност. Последната й заръка е когато намерите плода, да го скриете добре.

Bhagyashalm!

Дано ви споходи късметът!

Аник Кадам

Промърморих:

— И понятие си нямам какви може да бъдат тези опасности. Да се надяваме, че трънливите са някакво растение.

Тръгнахме и по пътя аз бърбях за това кои животни може да имат бодли.

— Да видим. Има стегозавъри. Не, стегозавруси. Хмм, може би е „стегозаври“. Е, както и да се произнася множественото число, това са онзи вид динозаври. После има дракони, бодливи свинчета и не можем да забравим рогатите жаби. Ако трябваше са избира бодливо животно, това щеше да е първият ми избор. О! Но какво, ако рогатите жаби са грамадни, с огромни зинали уста? Могат да ни глътнат цели. Може би е добре да извадим *гадата* от раницата, а?

Спрях и я извадих. Преходът вероятно щеше да е достатъчно неприятен и без да влача бойната тояга, но се почувствах по-добре от това, че я държах в ръка.

Тунелът скоро се превърна в камениста пътека и колкото по-нататък вървахме, толкова по-светъл ставаше. Очите на Фаниндра се замъглиха и светлината й угасна. Очите й отново се превърнаха просто в блещукащи смарагди. Нещо странно ставаше. Радарът ми за чудатости значително бе увеличил обхвата си през последните няколко седмици, но това беше чудновато дори и за мен.

Не можех да определя в действителност откъде идваше светлината. Изглежда, че се процеждаше отнякъде напред. Буквално следвахме светлина в края на тунела. Имах чувството, че съм в някой от кошмарите си, в който не беше светло, но не беше и тъмно. Някакво дебнещо зло проникваше в подсъзнанието ми, а някаква мощна сила ме преследваше, пречеше ми да напредвам и нараняваше онези, на които държах.

Кълбящата се мъгла сякаш ни следваше. Докато вървахме, тя се втурваше леко напред, за да ни попречи да виждаме пътеката. Когато спирахме, тя се събираше и кръжеше около нас като малка облачна мъглявина в орбита. Студената, сива мъгла опипваше кожата ни с ледени пръсти, сякаш търсеше слабо и уязвимо място.

Коридорът започна да излъчва различно усещане. Вместо да вървя по камъни, краката ми затънаха леко във влажна земя и чух хрущенето, което издаваха обувките ми по ниска трева. Стените станаха мъхести, после тревисти и скоро бяха покрити с дребни, подобни на папрат растения. Запитах се как можеха да оцелеят в тази влажна, сумрачна среда.

Стените станаха по-раздалечени, докато вече не можех да ги различавам. Таванът се отвори към сиво небе. Нямаше дълбочина и въпреки това не виждах край. Напомни ми на прожекция в кино от типа IMAX или биосферен купол, но не беше направен от човек. Сякаш бяхме стъпили на друга планета.

Пътеката ни се спусна надолу и трябваше да се съсредоточа върху краката си и терена пред мен. Влязохме в гора, пълна със странни растения и дървета. Те се люлееха върху корените си, сякаш ги побутваше вятърът, но аз не усещах дори полъх на ветрец. Дърветата бяха толкова близо едни до други, а храсталакът беше толкова гъст, че пътеката стана трудно забележима, а после изчезна напълно.

Рен остана отпред и започна да проправя пътека с тялото си. Дърветата имаха дълги клони, които се свеждаха към земята като клоните на плачещи върби. Ластарите им бяха перести и гъделичкаха кожата ми, докато минавах. Вдигнах ръка да се почеша по врата и открих, че е мокър.

Сигурно се потя. Странно, не се чувствам изтощена. Може би от клоната е паднала вода. По ръката ми беше размазано нещо.

Зеленикавата светлина придаваше на течността кафяв оттенък. *Какво е това? Дървесен сок? Не! Кръв!*

Откъснах едно пересто листо, за да го погледна по-отблизо. Когато го разгледах, с изненада открих миниатюрни иглички, обточващи долната му част. Посегнах с пръст да докосна една и игличките набъбнаха, повдигайки се към пръста ми. Раздвижих пръста си напред-назад и игличките се размърдаха, следвайки пръста ми като магнит.

— Рен, спри! Клоните ни драскат. Имат отдолу игли, които следват движенията ни. Те са трънливите сграбчващи опасности!

Когато той спря, от горе бавно се плъзнаха перести клони и се обвиха около врата и опашката му. Той отскочи и ги изтръгна ожесточено от дървото.

— Ще трябва да бягаме или ще ни впримчат! — изкрещях.

Той удвои усилията си да се провре през храстите. Започнах да подтичвам след него. Гората сякаш продължаваше безкрайно без признак, че дърветата оредяват. След още петнайсет минути, забавих ход, чувствайки се крайно изтощена. Просто не можех да тичам повече.

Задъхвайки се, изхриптах:

— Рен, бавя те. Продължавай без мен. Промъкни се през дърветата. Можеш да се справиш.

Той спря, обърна се и изтича бързо обратно до мен. Клоните взеха да се извиват като змии надолу и започнаха да обвиват къдравите си ластари около тялото му.

Той изрева и се затъркаля, после замахна с нокти към клоните, което ги накара да се отдръпнат за миг. Почувствах как един се намотава около ръката ми и разбрах, че за мен всичко е свършило. Очите ми се наляха със сълзи и аз коленичих да погалья Рен по бузата.

Изрекох умолително:

— Рен, върви си. *Моля те*, остави ме.

Той се преобрази и сложи ръка върху моята.

— Трябва да останем заедно, помниш ли? Няма да те оставя, Келси. Никога няма да те оставя. — Той се усмихна тъжно.

Преглътнах и кимнах, когато той внимателно отстрани къдравия клон от ръката ми и перна друг, който посягаше към врата ми.

— Хайде.

Той сграбчи *гадата* от ръката ми и заудря с нея клоните, но те просто се опитаха да обвият острите си зелени пръсти около оръжието, незасегнати от силата му. После той се премести към един ствол и го удари жестоко.

Дървото мигновено се сгърчи и се сви. Клоните се сгънаха навътре и се обвиха около ствола, сякаш, за да го защитят. Рен застана пред мен и ме предупреди да чакам до нараненото дърво. Той отиде няколко крачки напред и замахна с *гадата*.

Удряше ожесточено стволовете на дърветата, оставяйки зейнали, пихтиести рани с всеки удар. Следвах го на известно разстояние, докато напредваше бавно през гората. Клоните сякаш знаеха какво е намислил и замахваха яростно към него, но Рен, изглежда, имаше неизчерпаем запас от енергия.

Трепнах, докато гледах разрезите и драскотините да се появяват по всяко голо местенце по кожата му. Скоро гърбът му беше целият раздран, ризата — изпокъсана и окървавена. Имаше вид, сякаш беше жестоко бичуван с камшик от девет върви.

Най-сетне стигнахме до края на бодливата гора и спряхме в едно сечище. Той ме издърпа далече от клоните и остави тялото си да рухне на земята. Преви се, потен и останал без дъх от изпитанието си. Извадих вода от раницата си и му я подадох. Той пресуши цялата бутилка на един дъх.

Наведох се и огледах окървавената му ръка. Тялото му беше хлъзгаво от кръв и пот. Извадих нова бутилка вода и една стара тениска и започнах да почиствам мръсотията от порязванията и натъртванията му. Той започна да се отпуска и да диша по-бавно, докато аз продължавах с грижите. Порязванията му бързо започнаха да зарастват и когато тревогата ми за него намалю, осъзнах нещо.

— Рен! Сега си в човешки образ вече от много повече от шейсет минути. Добре ли си — е, като оставим настрана драскотините?

Той разтри гърдите си с ръка.

— Чувствам се... добре. Не изпитвам нужда да се преобразя отново.

— Може би това е всичко, което трябва да направим. Може би сме развалили проклятието!

Той се замисли за миг:

— Не, не мисля. Имам предчувствие, че трябва да продължим.

— Защо не пробваш? Виж дали можеш да се превърнеш в тигър или не.

Той се преобрази в тигър и после пак в човек, и окървавените му разкъсани дрехи моментално бяха заменени с чист бял плат.

— Може би само магията на това място ми позволява да бъда човек.

Лицето ми сигурно е изглеждало съкрушено. Рен се засмя и целуна пръстите ми.

— Не се тревожи, Келс. Скоро ще бъда изцяло човек, но засега ще приема този дар за толкова дълго, колкото мога да го задържа.

Той ми намигна и се засмя, а после се надвеси да ме издърпа поблизо, за да може на свой ред да прегледа нараняванията ми. Огледа ръцете, краката и врата ми. Прокара мократа кърпа по ръцете ми и почисти порязванията ми с изцеляваща нежност. Знаех, че нараняванията му са много по-тежки от моите, затова се опитах да го разубедея, но той не прие.

Заяви:

— Всичко изглежда наред. Имаш една дълбока драскотина на врата, но мисля, че ще зарасне добре. — Изми тила ми с кърпата и я притисна там за миг. После подръпна с пръст деколтето на тениската ми. — Има ли, аа, други места, на които искаш да те прегледам?

Пернах ръката му.

— Не, благодаря. Тези други места мога да прегледам и сама.

Той се засмя добросърдечно, а после се изправи и ми помогна да стана. Сложи раницата ми и вдигна *гадата* на едното си рамо. След като ми предложи ръката си, тръгнахме.

Минахме покрай още от дърветата с игличките, но бяха много по-нарядко и бяха смесени с нормални, несмъртоносни дървесни видове, така че успяхме да останем извън техния обсег. Рен преплете пръсти в моите.

— Знаеш ли, хубаво е просто да си вървя с теб и да не се тревожа колко време ми остава.

— Хмм, да — съгласих се свенливо.

Рен изглеждаше щастлив въпреки положението ни. Помислих си колко ли трудно трябва да е за него да знае, че всеки ден има съвсем малко време да бъде човек и да се опитва да извлече възможно най-много от абсолютно всяка минута. Струваше му се, че това стряскащо

място е дар. Бодрото му настроение в крайна сметка се отрази и на мен.

Знаех, че вероятно ни очакват и по-ужасни предизвикателства, но докато вървах до Рен, не ме беше грижа. Оставих се да се наслаждавам на времето си с него.

Отново открихме изровена пътека и започнахме да я следваме. Пътеката водеше към някакви хълмове и голям тунел, за който предположихме, че води през тях. Нямахме друго място, където да отидем, затова влязохме бавно, като наблюдавахме внимателно обкръжението си. Запалени факли се редяха покрай каменните стени, а още много тунели се разклоняваха от главния. Подскочих, когато видях нещо да минава покрай нас в един страничен проход.

— Рен! Видях нещо там вътре.

— И аз видях нещо.

Изглежда, се намирахме в обширен кошер от тунели и в периферното ни зрение непрекъснато се мяркаха разни фигури. Притиснах тяло плътно до Рен, а той обвини ръка около раменете ми.

Чух глас, женски глас, да проплаква тихо: „Рен! Рен? Рен? Рен?“. Отекваше от тунел в тунел.

— Тук съм, Келс! Келс! Келс!

Рен ме погледна неспокойно и стисна рамото ми. Гласовете бяха нашите. Той ме пусна и измъкна *гадата* в готовност пред тялото си. Вървейки предпазливо пред мен, той наблюдаваше другите тунели много внимателно.

Чух крясъци и бягащи стъпки, ръмжащи тигри и писъци. Спрях да вървя за миг и застанах пред един от тунелите.

— Келси! Помогни ми! — Рен се появи в страничния тунел. Бореше се с група маймуни, които го дращеха и хапеха. Той се преобрази в тигър, впи зъби в тях и ги разкъса. Беше отвратително!

Отстъпих назад, силно изплашена. После застинах и си спомних предупреждението на Дурга да останем заедно. Обърнах се и видях други два тунела, които не бяха там преди. Двама Рен-овци вървяха право напред с *гадата* пред телата си, по един във всеки тунел. *Кой беше главният тунел? Кой беше истинският Рен?*

Чух бягащи стъпки зад гърба си и припряно избрах тунела вдясно. Забързах да настигна Рен, но изглеждаше, че колкото повече се

приближавах, толкова по-далече беше той. Разбрах, че съм избрала грешната пътека. Извиках му:

— Рен!

Той не се обърна към мен. Спрях и погледнах в другите тунели за някаква следа от него. Видях Кишан и Рен да се бият в образа на тигри в един тунел. В друг, господин Кадам се биеше със сабя с някакъв мъж, който приличаше на човека от кошмарите ми.

Бързах от тунел към тунел. В няколко прохода се мярнаха сцени от живота ми. Баба ми ме викаше да ѝ помагам да сади цветя. Учителят ми от гимназията ми задаваше въпроси. Имаше дори една с родителите ми. Те ме викаха. Ахнах и сълзи изпълниха очите ми.

Изкрещях високо:

— Не, не, не! Това не може да се случва! Къде е Рен?

— Келси! Келси! Къде си?

— Рен! Тук съм! — Чух гласа си, но не бях казала нищо.

Погледнах в друг тунел и видях Рен да се приближава тичешком, за да стигне до... мен. Само че не бях аз. Аз бях себе си. Рен се приближи до онази, която изглеждаше като мен, и я погали по лицето.

— Келси, добре ли си?

Чух съществуването да отговаря: „Да. Добре съм“. То обърна глава и погледна право към мен, докато Рен го целуваше по бузата. Образът се промени и с остър звук сякаш нещо се разбиваше лицето се разтопи и застина, мъртво. Усмихна ми се коварно и аз потръпнах от отвращение, когато видях ухилен труп, пулсиращ от ларви.

Приближих се до входа на тунела и изкрещях на Рен да спре, но той не можеше да ме чуе. Имаше някаква бариера, която препречваше пътя ми, така че не можех да вляза. Трупът ми се ухили и ми помаха с ръка. Образът се разми и вече не можех да различа очертанията му.

Обзета от гняв, заблъсках по бариерата, но нямаше резултат. След няколко мига бариерата изчезна и аз се взирах в дълъг черен тунел, осветен с факли, точно като десетките други, край които бях минала преди.

Отказах се и продължих. Минах покрай един Рен, който се беше свил на земята, унил и потънал в самосъжаление. Ридаше и оплакваше загубите си. Говореше за всички грешки, които бил допуснал, и колко грешал за всичко. Умоляваше за прошка, но не можеше да намери опрощение. Нещата, които споменаваха, че е

извършил, бяха неописуеми, отвратителни, ужасни деяния. Неща, които знаех, че Рен никога не беше извършил и дори не можех да си го представя да извърши. Тялото му беше мършаво и разбито, и гледката беше неописуемо съкрушителна.

Бях възмутена. Това беше прекалено! Беше толкова ужасно да видя някого, на когото държах, толкова унищожен, че изпаднах в ярост. Някой или нещо си играеше игрички с нас и на мен това ми беше омразно. Това, което бе по-лошо, беше да знам, че същите неща се случваха на Рен някъде в тези тунели. Кой знае как ме представяха?

Продължих към друг тунел и видях един изправен и горд Рен с гръб към мен. Извиках предпазливо:

— Рен? Наистина ли си ти?

Той се обърна и се усмихна с прекрасната си усмивка, а после протегна ръце към мен и ме повика да се приближа.

— Келси! Най-накрая! Защо се забави толкова? Къде беше?

С огромно облекчение обвих ръце около него, докато той ме притегли към себе си. Прегърна ме и заразтрива гърба ми.

Озадачена, попитах:

— Рен? Къде са раницата и *гадата*? — Дръпнах се назад и се вгледах в красивото му лице.

— Не ни трябват вече. Шшт, тихо сега. Само остани тук с мен за минута.

Отдръпнах се бързо и се отдалечих на няколко крачки от него.

— Ти не си Рен.

Той се засмя:

— Разбира се, че съм, Келси. Какво трябва да направя, за да ти го докажа?

— Не. Нещо не е наред. Ти не си той!

Излязох тичешком от тунела и продължих да тичам, докато дробовете ми вече щяха да се пръснат, но не стигах никъде. Само подминавах тунел след тунел. Като забавих темпото и спрях, задишах тежко, опитвайки се да измисля какво да правя. Рен носеше *гадата* и раницата. Никога не би ги захвърлил. Значи някъде те все още бяха у него, а аз не носех нищо. Не, не беше вярно. Имах нещо! Измъкнах листа от джоба на джинсите си и отново прочетох предупрежденията:

Ако се разделите, не вярвайте на очите си. Сърцата ви ще ви подсказат разликата между фантазията и реалността.

Да не се доверявам на очите си? Е, това беше очевидно на този етап. Значи сърцето ще ми помогне да открия разликата. Добре, значи да следвам сърцето си. Как да направя това?

Реших просто да продължа да вървя и да държа ума си отворен. При всеки тунел спирах да погледна за минута, а после затварях очи и се опитвах да почувствам дали е правилен. Обикновено хората или другите създания, които се намираха там, удвояваха усилията си. Говореха и ме подмамваха, опитваха се да ме изкушат да вляза вътре след тях. Продължих в тази посока, подминавайки няколко тунела, и никое от местата, където спрях, не ми се стори правилно.

Стигнах до друг проход и спрях, за да огледам мястото. Видях се мъртва и просната на земята, а Рен коленичил до мен. Наведе се над отпуснатото ми тяло да го огледа. Чух тихия му шепот:

— Келси, ти ли си? Келси, моля те. Говори ми. Трябва да знам дали наистина си ти.

Той вдигна тялото ми и го гушна с обич в обятията си. Погледнах да се уверя дали *гадата* и раницата са у него — бяха, но аз се бях заблуждавала преди. После той каза:

— Не ме оставяй, Келс.

Затворих очи и се вслушах в гласа му, който ме умоляваше да живея. Сърцето ми заблъска бясно — реакция, различна от тази в другите ми видения. Пристъпих по-близо и отново се натъкнах на бариера.

Заговорих му тихо:

— Рен? Тук съм. Не се предавай.

Той вдигна глава, сякаш ме чу.

— Келси? Чувам те, но не мога да те видя. Къде си? — Той ме свали — или свали тялото, което приличаше на мен — на земята и то изчезна.

Казах му:

— Затвори очи и стигни опипом до мен. — Той се изправи бавно и затвори очи.

Аз също затворих очи и се опитах да се съсредоточа не върху гласа му, а върху сърцето му. Представих си ръката си върху гърдите му, чувствайки силното туптене на сърцето му под пръстите си. Тялото ми сякаш се задвижи по собствена воля и аз пристъпих няколко крачки напред. Концентрирах се върху Рен, върху смеха му, върху усмивката му, върху това как се чувствах близо до него, после внезапно ръката ми докосна гърдите му и почувствах как сърцето му бие. Той беше там. Отворих бавно очи и го погледнах.

Той протегна ръка да докосне косата ми, но после я отдръпна.

— Този път наистина ли си ти, Келс?

— Ами не съм гъмжащ от ларви труп, ако това имаш предвид.

Той се ухили:

— Това е облекчение. Никой гъмжащ от ларви труп не би бил толкова саркастичен.

Задах му контравъпрос:

— Добре де, аз откъде да знам, че това си наистина ти?

Той обмисли въпроса ми за миг, а после наведе глава да ме целуне. Притегли ме плътно към гърдите си, придърпвайки ме поблизо, отколкото изобщо смятах за възможно, а после устните му докоснаха моите. Целувката му започна топло и меко, но бързо стана жадна и настоятелна. Дланите му преминаха нагоре по ръцете ми, до раменете, а после обгърнаха врата ми. Обвих ръце около кръста му и с наслада се отдадох на целувката. Когато той най-сетне се отдръпна, сърцето ми блъскаше шумно в отговор.

Когато си върнах дар-словото, подметнах закачливо:

— Е, дори да не си наистина ти, ще приема тази версия.

Той се засмя и облекчение заля и двама ни.

— Келс, мисля, че е по-добре да се държиш за ръката ми през остатъка от пътя.

Усмихнах му се весело в отговор:

— Няма проблем. — Радостно развълнувана да си върна обратно моя Рен, успях да пренебрегна виковете и жалните молби, идващи от страничните проходи.

В далечния край на тунела се появи светлина, и ние се отправихме натам. Рен държеше здраво ръката ми, докато излязохме от отвора и вече стояхме доста далече от него. Спря до един лъкатушещ поток, който се виеше зад няколко дървета.

Тук, на това място, където и да се намираше то, сякаш бе пладне, затова решихме да отдъхнем и да хапнем.

Дъвчейки едно енергийно блокче, Рен каза:

— Бих предпочел да избягваме дърветата и да останем по-близо до коритото на потока. Надявам се, че ако се придвижим по него малко по-нататък, ще ни отведе до Кишкинда.

Съгласих се с кимване и се запитах какво друго ни чакаше зад следващия завой.

Чувствайки се освежени след кратката си почивка, продължихме нататък и следвахме потока. Водата течеше с бляг пред нас, което според Рен означаваше, че се движим по течението. Брегът беше чакълест и пълен с гладки речни камъни.

Вдигайки един сив камък, аз го подхвърлях нагоре-надолу, докато вървах и се вгълбявах в мисли. Тежестта и усещането от допира на камъка се промениха. Разтворих дланта си и надникнах в нея. Камъкът се беше преобразил в гладък, искрящ смарагд. Спрях и погледнах надолу към скалите под краката ми. Все така бяха сиви и без блясък, но когато изчезнаха във водата, видях вместо тях блещукащи скъпоценни камъни.

— Рен! Погледни там. Под водата. — Посочих скъпоценните камъни, които проблясваха отдолу. Колкото по-нататък в реката гледах, толкова по-едри бяха скъпоценните камъни. — Виждаш ли това? Има рубин, голям колкото щраусово яйце!

Точно се бях надвесила да измъкна един едър диамант от водата, когато почувствах как Рен обвива ръце около мен изотзад и ме издърпва на няколко фута.

Прошепна с опрени в бузата ми устни, докато сочеше към реката:

— Погледни ето там. Там, с крайчеца на окото. Какво виждаш?

— Нищо не виждам.

— Използвай периферното си зрение.

Точно до диаманта, под водата леко блещукаше някакъв образ. Приличаше на бяла маймуна, но без козина. Дългите ръце на съществото бяха протегнати нагоре, посягайки към мен.

— Опитваше се да те грабне.

Бързо метнах смарагда в потока. Там, където падна камъкът, водата се завихри и засъска, после се укроти и притихна отново и стана гладка като коприна. Когато погледнех право към скъпоценните

камъни, можех да видя единствено тях, но когато погледнах с крайчеца на окото си, видях навсякъде водни маймуни, носещи се плавно точно под повърхността. Изглеждаше, сякаш си служеха с опашките си, за да закрепят телата си към дървесните корени и подводните растения, точно като морски кончета.

Рен промърмори:

— Чудя се дали това може да са „Капа“?

— Какви са тези Капа?

— Азиатски демон, за който ми разказваше някога майка ми. Спотайвали се във водата, дебнейки да отмъкват деца и да смучат кръвта им.

— Маймуни, подобни на вампирявали морски кончета? Сериозно ли говориш?

Той сви рамене:

— Очевидно са истински. Майка ми разказваше за тях, когато бях малък. Казваше, че децата в Китай били приучвани да показват уважение към по-възрастните от тях, като се покланяли. Казвали им, че ако не се кланят, капите ще ги отвлекат. Виждаш ли, Капа имат на темето си вдлъбнатини, пълни с вода. Трябва да имат вода върху главите си, за да оцелеят. Единственият начин да се спасиш, ако някой от тях те преследва, е да се поклониш.

— Как те спасява поклонът?

— Ако се поклониш на някой Капа, той се покланя в отговор. Когато го стори, водата се излива от темето му и така те остават беззащитни.

— Добре, щом могат да излязат от водата, защо не са ни нападнали?

Той се замисли дълбоко:

— Обикновено нападат само деца или така ми разказваха. Майка ми разказваше, че нейната баба издълбавала имената на децата в плодове или краставици, а после ги хвърляла във водата преди къпане. Капа изяждали плодовете и били достатъчно удовлетворени, за да не нараняват къпещите се деца.

— Майка ти следваше ли тази традиция?

— Не. Първо и преди всичко, ние бяхме кралски особи и на нас ни приготвяха вани. Второ, майка ми не вярваше в тази история.

Просто я сподели с нас, за да разберем най-важното, което беше, че трябва се отнасяме с уважение към всички хора и неща.

— Искане ми се да науча повече за майка ти някой път. Звучи ми много интересна жена.

Той отвърна меко:

— Така е. И на мен би ми се искало тя да те познава. — Той огледа щателно водата и посочи дебнещия демон. — Онзи посягаше да те сграбчи, макар да се предполага, че нападат само деца. На тези може би е възложено да пазят скъпоценните камъни. Ако беше взела някой, вероятно щяха да те завлекат под водата.

— Защо да ме издърпват под водата? Защо просто не скочат върху мен?

— Капа обикновено дават жертвите си, преди да им изпият кръвта. Задържат се във водата колкото може по-дълго, за да се пазят.

Отстъпих назад, оставяйки Рен между мен и реката:

— Е, да тръгваме ли обратно към дърветата или да останем край коритото на потока?

Той прокара ръка през косата си и нарами отново *гадата* като я държеше готова за нападение.

— Какво ще кажеш да останем някъде по средата. Изглежда, че засега Капа са доволни да си стоят във водата, но нека се опитваме да избягваме и клоните на дърветата.

Продължихме да вървим още два часа. Успяхме да заобикаляме и Капа, и дърветата, макар че последните полагаха огромни усилия да посегнат и да ни сграбчат. Потокът се изви в дълъг завой, който ни отведе прекалено близо до дърветата, за да се чувстваме спокойни, но Рен държеше *гадата* в готовност, и няколко удара по близките стволоче се погрижиха за всички заблудени клони.

Накрая се натъкнахме на огромно дърво, което беше точно на пътя ни. Дългите му, змиевидно виещи се клони се протягаха невъзможно надалече към нас, с насочени напред бодливи иглички. Рен се сниши, после, с необикновена бързина, хукна напред и скочи нагоре към ствола. Листната прегръдка на дървото мигновено го обгърна.

Чух силен удар и дървото потръпна и го пусна. Той се появи, целият изподран, но се приближи до мен с широка усмивка на лицето. Изражението му обаче бързо се смени с разтревожен поглед, защото

устата ми бе зяпнала, широко отворена, докато гледах над главата му. Дървото бе препречвало видимостта ни, а сега, когато се беше свило навътре, видях призрачно сивото царство Кишкинда пред нас.

21. КИШКИНДА

Подминахме огромните дървета с игличките и се загледахме в града. Всъщност беше с големината по-скоро на средновековен замък, отколкото на град. Реката се спускаше надолу до стената му и се разделяше в две посоки, обкръжавайки го като крепостен ров. Стените бяха построени от светлосив камък, изпъстрен със сини петънца слюда, която му придаваше искрящо опушен синьо-лилав цвят.

— Стъмва се, Келси. А денят беше тежък. Да си устроим лагер тук, да поспим и да влезем в града утре?

— Звучи ми добре. Капнала съм.

Рен отиде да събере дърва и се върна, мърморейки:

— Дори старите изсъхнали клони могат да те одраскат.

Той хвърли няколко клона в кръга от камъни, който бях направила, и накладе огън. Подхвърлих му бутилка вода. Изваждайки тенджерката, той я напълни с вода и я остави да ври.

Отправи се да потърси още подпалки, докато аз се суетях наоколо, устройвайки лагера, което мина доста бързо, защото този път не носех палатката. Всичко, което можех да направя, беше да разчистя мястото от камъните и клоните.

След като водата се стопли, сипах по малко в пакетите с вечерята и на двама ни и зачаках изсушената и замразена храна да стане годна за ядене. Той скоро се върна, недоволствайки заради дървата, и седна до мен. Подадох му вечеря и той я разбърка мълчаливо.

Между хапките горещи макарони попитах:

— Рен, мислиш ли, че онези създания Капа ще тръгнат да ни преследват през нощта?

— Не мисля. Останали са във водата през всичкото това време, а ако историята е вярна, се боят и от огън. Просто ще се погрижа да поддържам огъня цяла нощ.

— Е, може би трябва да стоим на пост. Просто за всеки случай.

Ъгълчето на устата му се изви нагоре, докато отхапваше нов залък от вечерята си.

— Добре, кой поема първата стража?

— Аз.

Очите му проблеснаха развеселено:

— Ах, смел доброволец?

Изгледах го гневно и лапнах нова хапка:

— Присмиваш ли ми се?

Той театрално сложи ръка на сърцето си:

— Не, мадам! Вече зная, че си смела. Няма какво да ми доказваш.

Рен приключи с храненето, а после коленичи до купчината с дърва и хвърли отгоре още няколко от странните клони. Огънят гореше ярко. Пламъците, които ближеха дървата, запламтяха първо със зеленикав оттенък, после засъскаха и запращяха като фойерверки. Цветът на пламъка се преобрази до ярко червеникавооранжево със зелен оттенък около горящите подпалки.

Оставих на земята пакета от доядената си вечеря и се загледах в причудливите пламъци. Той отново седна до мен и взе ръката ми.

— Келс, оценявам това, че доброволно предлагаш да застъпиш на пост, но искам да си починеш. Това пътуване се отразява по-тежко на теб, отколкото на мен.

— Ти си онзи, който отнася всичките драскотини. Аз просто се мъкна след теб.

— Да, но аз оздравявам бързо. Освен това, наистина не мисля, че има за какво да се тревожиш. Ето какво ще ти кажа: аз ще поема първия пост и ако не се случи нищо, и двамата ще поспим. Съгласна?

Погледнах го смръщено. Той започна да си играе с пръстите ми и обърна ръката ми, за да проследи линиите на дланта ми. Светлината на огъня потрепваше по красивите черти на лицето му. Очите ми се зареяха към устните му.

— Келс? — Той ме погледна в очите и аз бързо извърнах поглед.

Не бях свикнала да се справям с него, когато лагерувахме така. Обикновено можех сама да вземам всичките си решения, а той просто ме следваше. Хм, или предполагам, аз го следвах на повечето места. Но поне когато беше тигър, не спореше с мен. *Нито пък ме разсейваше с мисли за това, как съм сгушена в ръцете му и го целувам.*

Той се усмихна с удивително блестяща усмивка и погали вътрешната страна на ръката ми.

— Кожата ти тук е толкова мека.

Надвеси се да побутне с нос ухото ми. Кръвта ми заблъска учестено и замъгли мозъка ми.

— Келс, кажи ми, че си съгласна с плана ми.

Отърсих се от омагьосващата мъгла и упорито стиснах челюст:

— Добре, съгласна съм — промърморих. — Въпреки че ме принуждаваш.

Той се засмя и се приближи да ме погледне:

— И как точно те принуждавам?

— Ами първо и преди всичко, не може да очакваш да мисля свързано, когато ме докосваш. Второ, винаги знаеш как да постигнеш каквото искаш от мен.

— Така ли?

— Естествено. Всичко, което трябва да направиш, е да запърхаш с мигли или в твоя случай, да ми хвърлиш една усмивка и да помолиш любезно, да вмъкнеш едно разсейващо докосване и после, преди да се усетя, получавах каквото искаш.

— Наистина ли? — подразни ме тихичко. — Нямах представа, че ти въздействам така.

Протягайки ръка, той обърна лицето ми към себе си. Леко прокара пръсти от челюстта ми надолу до пулса на шията ми, а после — по очертанията на деколтето ми. Пулсът ми заблъска като чук, когато той докосна здраво вързаната на врата ми връв и я проследи надолу до амулета, после леко прокара пръсти отново нагоре по шията ми, изучавайки лицето ми, докато ме докосваше. Преглътнах с усилие.

Той се приведе по-близо към мен и заплаши игриво:

— Ще трябва да се възползвам по-често от това в бъдеще.

Поех си дъх през зъби, кожата ми пламна и потръпнах леко, при което той, изглежда, се почувства още по-доволен от себе си. Тръгна да направи една последна обиколка на лагера ни, докато аз вдигнах колене към брадичката си, обвих ръце около тях и оставих ума си да се рее.

Усещах гъделичкане в гърлото, там, където ме беше докоснал Рен. Вдигнах ръка към вдлъбнатината в основата на шията си и опипах амулета. За миг се сетих за Кишан и колко страховит изглеждаше на повърхността. Отвътре беше безобиден като котенце. Опасният беше Рен. Макар белият тигър да изглеждаше невинен, той беше властен

хищник. Напълно неустоим — като насекомоядно растение. Толкова съблазнителен, толкова изкусителен, толкова смъртоносен. Всичко, което правеше, бе прелъстително и представляваше напълно реален риск за сърцето ми.

Той ми се струваше много по-плашещ, отколкото Кишан с неговите провокиращи и дръзки забележки. И двамата братя бяха прекрасни и обаятелни. Имаха старомодни кавалерски обноски, които биха накарали всяко момиче да се разтопи от удоволствие. Но начинът, по който говореха, нещата, които изричаха, бяха прями. За тях това не беше просто игра. Не беше просто начин да свалят жените. Бяха сериозни.

Кишан беше равен на Рен в много отношения. В този смисъл можех да разбера избора на Йесубай, но това, което правеше Рен стопроцентово по-опасен за мен, беше, че имах чувства към него — и то силни. Вече обичах тигърската част от него, преди още да разбера, че е човек. Заради тази връзка беше много по-лесно да държа на мъжа.

Но да бъда с мъжа беше много по-сложно, отколкото да бъда с тигъра. Трябваше постоянно да си напомням, че те са двете страни на една и съща монета — буквално „ези“ и „тура“. Имаше толкова много причини, поради които *трябваше* да си позволя да хлътна напълно по Рен. Между нас съществуваше определена връзка. Бях неоспоримо привлечена от него. Имаше много общи неща. Наслаждавах се на времето, което прекарвах с него. Обичах да говоря с него и да слушам гласа му. И имах чувството, че мога да му кажа всичко.

Но имаше и много причини да бъда предпазлива. Нашите отношения ми се струаха толкова сложни. Всичко се беше случило толкова бързо. Чувствах се объркана от него. Принадлежахме към различни култури. Различни страни. Различни столетия. Засега дори принадлежахме към различни видове през по-голямата част от деня.

Да си падна по него щеше да бъде като гмуркане от скала. Щеше да бъде или най-въодушевяващото нещо, което ми се бе случвало, или най-глупавата грешка, която щях да допусна. Щеше или да придаде стойност на живота ми, или да ме блъсне в острите камъни и да ме разбие напълно. Може би благоразумната постъпка би била да забавя нещата. Много по-просто щеше да е да бъдем приятели.

Рен се върна, вдигна празната опаковка от вечерята ми и я прибра в раницата. Сядайки срещу мен, той попита:

— За какво мислиш?

Продължих да се вирам немигащо в огъня.

— Нищо особено.

Той наклони глава и ме загледа замислено за момент. Не ме притисна, за което бях признателна — още една характеристика, която можех да прибавя към доводите „за“ връзката в мисления ми списък.

Притискайки длани една към друга, той ги разтриваше бавно, механично, сякаш ги почистваше от прах. Гледах ги как се движат, хипнотизирана.

— Аз ще поема първия пост, макар наистина да не мисля, че ще е необходимо. Все още имам сетивата си на тигър, знаеш. Ще мога да чуя или да подуша Капа, ако решат да се покажат от водата.

— Чудесно.

— Добре ли си?

Мислено се разтърсих. *Ей! Трябваше ми студен душ. Той беше като наркотик, а какво се прави с наркотиците? Отблъскваш ги колкото е възможно по-далече.*

— Добре съм — казах рязко, после станах и затършувах из раницата. — Кажи ми, когато свръхсетивата ти почнат да трептят.

— Какво?

Сложих ръка на хълбока си:

— Можеш ли и да прескачаш високи сгради с един скок?

— Е, все още имам силата си на тигър, ако това имаш предвид.

Изпъшках:

— Фантастично. Ще добавя „супергерой“ към списъка с положителните ти качества.

Той се намръщи:

— Не съм супергерой, Келс. Най-важното, за което трябва да се погрижим точно сега, е да си починеш. Ще стоя на пост навън за няколко часа. После, ако нищо не се случи — каза той, като се усмихна, — ще се присъединя към теб.

Замръзнах и изведнъж ме обзе силна нервност. Разбира се, той нямаше предвид това, за което наемкваха тези думи. Потърсих в изражението му знак, който да ме насочи, но той нямаше вид да крои скрити планове или да замисля нещо.

Измъкнах юргана си, умишлено се преместих от другата страна на огъня и се опитах да се настаня удобно на тревата.

Претърколих се, увивайки се в юргана си, докато се омотах като мумия, за да държа насекомите надалече. Пъхнах ръка под главата си и се загледах нагоре към беззвездния черен балдахин.

Рен изглежда, нямаше нищо против дезертирането ми. Той се разположи удобно от другата страна на огъня и почти изчезна в тъмнината.

Промърморих:

— Рен? Къде се намираме според теб? Не мисля, че това над нас е небето.

Той отвърна меко:

— Мисля, че сме някъде дълбоко под земята.

— Имам чувството, сякаш сме преминали в друг свят. — Размърдах се, опитвайки се да намеря мек участък земя. След половин час неспокойно мятане, въздъхнах раздразнено.

— Какво има?

Преди да успее да се възпра, промърморих:

— Ами това, че съм свикнала да отпускам глава върху възглавница от топла тигрова козина.

Той изсумтя:

— Хмм, да видим какво мога да направя.

Обзета от паника, изписах:

— Не, наистина. Добре съм. Не си прави труда.

Той пренебрегна протестите ми, взе на ръце увитото ми като мумия тяло и отново ме сложи от онази страна на огъня, където се бе настанил. Обърна ме на хълбок, така че да съм с лице към огъня, легна до мен и плъзна ръка под тила ми, за да обгърне главата ми.

— Така по-удобно ли ти е?

— Хм, и да, и не. Главата ми определено може да си почине по-добре в тази поза. За нещастие това, което чувства останалата част от мен, е пълната противоположност на „отпусната“.

— Какво искаш да кажеш? Защо не можеш да се отпуснеш?

— Защото си твърде близо, за да се отпусна.

Объркан, той каза:

— Прекалената ми близост никога не те е смущавала, когато бях тигър.

— Тигърският и човешкият ти образ са две напълно различни неща.

Той обгърна талията ми с ръка и ме притегли по-близо, така че телата ни се притиснаха плътно. Звучеше подразнен и разочарован, когато промърмори:

— За мен чувството не е различно. Просто затвори очи и си представи, че още съм тигър.

— Не действа точно така. — Лежах вдървено в прегръдките му, нервна, особено когато той започна да души тила ми.

Той каза меко:

— Харесвам уханието на косата ти. — От гърдите му, опрени в бузата ми, излезе лек тътнещ звук, който разпращаше масажирщи вълни из тялото ми, докато той мъркаше.

— Рен, може ли да не правиш това точно сега?

Той повдигна глава:

— Харесва ти, когато мъркам. Това ти помага да спиш по-добре.

— Да, вярно, това действа само с тигъра. Във всеки случай, как можеш да го правиш като човек?

Той се поколеба и каза:

— Не знам. Просто мога. — После отново зарови лице в косата ми и започна да ме гали по ръката.

— Хм, Рен? Обясни ми как смяташ да стоиш на пост при това положение.

Устните му леко докоснаха врата ми:

— Мога да чувам и подушвам Капа, забрави ли?

Присвих се и потреперих — от нерви или от очакване, или от нещо друго — и той забеляза. Спря да ме целува по врата и вдигна глава да надзърне към лицето ми в потрепващата светлина на огъня. Гласът му беше сериозен и спокоен:

— Келси, надявам се знаеш, че никога не бих те наранил. Не е нужно да се страхуваш от мен.

Търкулвайки се към него, вдигнах ръка и докоснах бузата му. Вглеждайки се в сините му очи, въздъгнах:

— Не се страхувам от теб, Рен. Готова съм да ти поверя и живота си. Просто никога преди не съм била толкова близка с някого.

Той ме целуна нежно и се усмихна:

— И аз не съм.

Той се раздвижи, лягайки отново.

— Сега се обърни на другата страна и заспивай. Предупреждавам те, че възнамерявам да спя с теб в обятията си цяла нощ. Кой знае кога и дали някога ще успея да го направя отново. Затова се опитай да се отпуснеш и за Бога, не се гърчи и извивай!

Придърпа ме отново към топлите си гърди и аз затворих очи. В края на краищата спях по-добре, отколкото от седмици насам.

Когато се събудих, бях сгушена върху гърдите на Рен. Ръцете му бяха обвити около мен, а краката ми бяха преплетени с неговите. Бях изненадана, че съм могла да дишам цяла нощ, тъй като носят ми беше притиснат в мускулестото му тяло. Беше застудяло, но моят юрган покриваше и двамата ни, а тялото му, което поддържаше по-висока от средната телесна температура, ми бе държало топло цяла нощ.

Рен още спеше, затова се възползвах от редкия шанс да го огледам. Силното му тяло беше отпуснато, а лицето му бе смекчено от съня. Устните му бяха пълни, гладки и направо създадени за целувки, и за пръв път забелязах колко дълги са тъмните му ресници. Лъскавата му черна коса падаше меко над челото и беше разчорлена по начин, който му придаваше още по-неустоим вид.

Значи това е истинският Рен. Не изглежда истински. Приличаше на паднал на земята архангел. Бях денонощно с Рен през последните четири седмици, но времето, през което той беше човек, представляваше такава мъничка частица от всеки ден, че той изглеждаше почти като образ от сънищата: един истински Прекрасен принц.

Проследих едната му черна вежда, следвайки дъгата ѝ с пръст, и леко отметнах гладката като коприна тъмна коса от лицето му. Като въздъхнах и се надявах да не го обезпокоя, бавно се размърдах и се опитах да се отдръпна, но ръцете му се напрегнаха, възпирайки ме.

Той сънено промърмори: „Не си и помисляй да помръднеш“ и ме дръпна обратно, за да ме притисне отново до себе си. Облегнах буза на гърдите му, почувствах биенето на сърцето му и вече не ми трябваше нищо друго, освен да се вслушвам в ритъма му.

След няколко минути той се протегна и се претърколи на хълбок, дърпайки ме със себе си. Целуна ме по челото, примигна, отвори очи и

ми се усмихна. Беше все едно да гледам как изгрява слънцето. Красивият, спящ мъж беше достатъчно въздействащ, но когато насочи ослепителната си бяла усмивка към мен, примигна и отвори кобалтовосините си очи, онемях.

Прехапах устна. Алармени камбани зазвънтяха в главата ми.

Очите на Рен се отвориха с пърхане на мигли и той пъкна един измъкнал се кичур коса зад ухото ми.

— Добро утро, *раджкумари*. Добре ли спа?

Заекнах:

— Аз... ти... аз... спях чудесно, благодаря.

Затворих очи, изтърколих се от него и се изправих. Можех да се справя много по-добре, ако не мислех много за него, или не го гледах, или не говорех с него, или не го чувах.

Той ме обгърна с ръце изотзад и почувствах усмивката му, когато притисна устни към мекото местенце зад ухото ми.

— От близо триста и петдесет години не съм спал така добре през нощта.

Той завря нос във врата ми и аз си го представих мислено как ме подканва да скоча от скалист зъбер, а после се смее, докато тялото ми се разбива върху мокрите скали отдолу.

Промърморих нещо от рода на: „Браво на теб“ и се отдръпнах от него. Тръгнах да се подготвя за деня и пренебрегнах озадаченото му изражение.

Разтурихме лагера и се отправихме към града. И двамата бяхме много мълчаливи. Той изглежда, размишляваше върху нещо, а колкото до мен, аз се опитвах да попреча на нервните пърхащи тръпки да ме връхлитат всеки път щом погледнех в неговата посока.

Какво ми става? Имаме работа за вършене. Трябва да открием Златния плод, а аз се държа като... пощръкляла от любов хлапачка!

Бях раздразнена от себе си. Трябваше непрекъснато да си напомням, че това е просто Рен, тигърът, а не някакво тийнейджърско увлечение. Това, че бях близо до мъжа в продължение на толкова време, ме караше да осъзная реалността и първото, което трябваше да направя, беше да овладее емоциите си. Докато вървахме, размишлявах върху проблема, който представляваше връзката ни, и дъвчех замислено устната си.

Той вероятно щеше да се влюби във всяко момиче, предопределено да го спаси. Плюс това, просто няма начин мъж като него изобщо да бъде привлечен от момиче като мен. Рен прилича на Супермен, а аз трябва неохотно да призная, че не съм Лоис Лейн. Когато проклятието бъде развалено, той вероятно ще иска да излиза на срещи със супермоделки. Освен това аз съм първото момиче, до което се е доближавал от кажи-речи триста години — и макар че времето е различно, той е първият мъж, към когото някога съм изпитвала нещо. Ако си позволя да мечтая как ще прекарам цяла вечност с него, със сигурност ще съм разочарована, когато всичко това свърши.

В действителност нямах представа какво да правя. Никога преди не се бях влюбвала в някого. Никога преди дори не бях имала гадже, а тези чувства бяха едновременно вълнуващи и плашещи. За пръв път в живота си имах чувството, че съм изгубила контрол и това беше чувство, което не бях сигурна, че наистина харесвам.

Проблемът беше, че колкото повече време прекарвах с него, толкова повече исках да бъда с него. А бях реалистка. Кратките ми мигове с него сега, макар и опияняващо вълнуващи, нямаше да ми гарантират щастлив завършек. Знаех от болезнен опит, че щастливите завършеци не са реални. Сега, когато краят на проклятието се задаваше в близко бъдеще, трябваше да погледна фактите в лицето.

Факт първи: Щом бъде свободен, Рен ще иска да изследва света, а не да се установи някъде. Факт втори: Любовта е рискована. Ако реши, че не ме обича, това ще ме унищожи, за мен ще бъде по-безопасно да потегля обратно към Орегон и самотния си, нормален живот там и да го забравя напълно. Факт трети: Може просто още да не съм готова за всичко това.

Някои от доводите ми се въртяха в кръг, но всички кръгове водеха до едно и също: да не съм с Рен. Преглътнах вълна от тъга и решително стиснах юмруци. Реших, че за да предпазя сърцето си, ще бъде по-добре да прекъсна тази връзка в зародиш още сега и да си спестя болката и объркването от евентуалната ни раздяла.

Просто щях да се съсредоточа върху предстоящата задача: да стигнем до Кишкинда. После, когато всичко това приключеше, той можеше да си тръгне по пътя, а аз — по моя. Щях просто да изпълня

ролята си, за да помогна на приятеля си, а после да го оставя да си върви и да бъде щастлив.

По време на това, което изглеждаше като следващите няколко мили, извървени през този странен, митичен свят, съставих план и започнах да изпращам фини сигнали, които възпираха всякаква романтичност. Всеки път, щом той посегнеше да хване ръката ми, намирах причина леко да се отдръпна. Когато ме докоснеше по ръката или рамото, отстъпвах встрани. Опитах ли се да обвие ръка около мен, аз я отърсвах от себе си или тръгнах напред. Не казвах нищо, нито давах обяснения, защото не можех да измисля как да подхвана темата.

Рен направи опит да ме попита какво има, но аз само казах: „Нищо“, и той изостави темата. Отначало беше объркан, после стана мрачен, после започна да се затваря в себе си и се ядоса.

Явно го бях наранила. Не му трябваше много време да спре с опитите и аз почувствах как между нас се издига преграда, голяма колкото Великата китайска стена.

Стигнахме до пълен с вода ров и открихме подвижен мост. За нещастие беше вдигнат, но всъщност висеше леко на една страна, сякаш е счупен. Рен обходи коритото на потока от двете страни и се вгледа съсредоточено във водата.

— Тук има твърде много Капа. Не бих препоръчал да минаваме от другата страна с плуване.

— А ако придърпаме някой дънер и преминем по него?

Рен изсумтя:

— Това е добра идея. — Приблужи се до мен и ме завъртя.

Промърморих нервно:

— Какво правиш?

— Само измъквам *гадата*. — Продължи саркастично: — Не се тревожи, това е *всичко*, което правя.

Той я извади, затвори бързо ципа на раницата, а после се отправи сковано към дърветата.

Трепнах. Беше ядосан. Не го бях виждала ядосан никога преди, освен на Кишан. Не ми харесваше, но това беше естествен страничен ефект от целия план за изтръгване на семенцето на любовта и избягването на назъбените скали отдолу. Беше неизбежно.

Хвърлих бегъл поглед към Фаниндра, за да видя дали одобряваше решението ми, но проблясващите ѝ очи не разкриваха

нищо.

Минута по-късно прозвуча силен тътен и едно дърво бързо прибра клоните си в ствола. Нов тътен като от разцепване и дървото проби с трясък балдахина и падна на земята със силен пукот. Рен заудря клоните, за да ги отстрани от ствола и аз се приближих да помогна.

— Мога ли да направя нещо?

Той все така стоеше с гръб към мен.

— Не. Имаме само една *гада*.

Макар вече да знаех отговора, попитах:

— Рен, защо си ядосан? Безпокои ли те нещо? — Направих гримаса, знаейки, че аз съм тази, която го безпокои.

Той спря и се обърна да ме погледне. Живите му сини очи обхождаха лицето ми. Бързо отклоних поглед и погледнах надолу към един потрепващ клон, който свиваше и разпускаше игличките си. Когато погледнах обратно към него, лицето му беше сковано в непроницаема маска.

— Нищо не ме тревожи, Келси. Добре съм.

Той се обърна и продължи да удря клоните на дървото. Когато свърши, ми подаде *гадата*, вдигна единия край на тежкото дърво и го повлече към потока.

Забързах след него и се наведох да подхвана другия край.

Той се провикна назад, без дори да ме погледне:

— Недей.

Когато стигнахме обратно при потока, той пусна ствола и започна да се оглежда за подходящо място да го остави. Канех се да седна на дънера, когато забелязах игличките. Дори дънерът имаше гъсти, бодливи иглички, които се надигаха, за да се забият в нищо неподозиращата плът. Приближих се до предния край и видях големи капки от кръвта на Рен да покриват лъскавите черни иглички.

Когато той се върна, настоях:

— Рен, дай да видя ръцете и гърдите ти.

— Остави, Келси. Ще се оправя.

— Но, Рен...

— Не. Сега се дръпни назад.

Той отиде до задния край на ствола и го вдигна, прекършвайки го, като го притисна към гърдите си. Устата ми зяпна удивено. Да, *все*

още има сила на тигър. Трепнах, когато си представих онези стотици иглички да се забиват в кожата на гърдите и ръцете му. Бицепсите му се издуваха, докато носеше ствола към ръба на потока.

Едно момиче все пак може да се възхищава, нали? Дори онези, които не могат да си позволят да влязат в магазина, пак могат да зяпат витрината. Нали така?

Все едно гледах Херкулес в действие. Възхитено си поех дъх през зъби и трябваше постоянно да си повтарям думите: „Той не е за мен, той не е за мен, той не е за мен“, за да подсиля решителността си.

Далечният край на ствола се натъкна на каменната стена. Той слезе още няколко стъпки по брега на потока, докато намери мястото, което искаше, а после пушна дънера там с меко тупване.

Игличките бяха направили назъбени, дълбоки драскотини надолу по гърдите му и бяха накъсали предницата на бялата му риза на ленти. Приблжих се до него и посегнах да докосна ръката му.

Той ми обърна гръб и каза: „Сега стой тук“. Преобразявайки се в тигър, скочи нагоре и прескочи пъна, после скочи до пролуката, където подвижният мост висеше леко отворен. Проправи си път вътре с нокти и изчезна.

Чух металически звук, а после — свистене, когато тежкия каменен подвижен мост се спушна. Падна през потока, удари се във водата със силен плясък, а после се спря неподвижно, дълбоко в чакълестото му корито. Бързо преминах отсреща, боейки се от онези Капа, които зърнах във водата отдолу. Рен още беше тигър и изглежда, беше доволен да си стои в този образ.

Влязох в каменния град Кишкинда. Повечето сгради бяха на по два-три етажа. Опушеният сивосинкав камък на външните стени беше използван и в сградите. Твърдият камък беше полиран като гранит и съдържаше лъскави късчета слюда, които отразяваха светлината. Беше красиво.

Огромна статуя на Хануман се издигаше в центъра, а всяко кътче и ъгълче на града беше покрито с каменни маймуни в реални размери. По всяка сграда, всеки покрив и всеки балкон имаше статуи на маймуни. Претрупани резбовани изображения на маймуни покриваха дори стените на сградите. Статуите изобразяваха няколко различни вида маймуни и често бяха групирани заедно по двойки и тройки.

Всъщност, единственият вид маймуни, който не беше включен, бяха измислените летящи маймуни от *Магьосникът от Оз* и *Кинг Конг*.

Когато минах край централния фонтан, почувствах натиск върху ръката си. Фаниндра оживя. Наведох се да ѝ позволя да се плъзне от ръката ми на земята. Тя вдигна глава и вкуси въздуха с език няколко пъти, после започна да се плъзга през древния град. Рен и аз я последвахме, докато тя бавно си проправяше път с криволичене.

— Не е нужно да оставаш в образа на тигър само заради мен — казах.

Той гледаше напред, следейки с поглед змията.

— Рен, цяло чудо е, че изобщо можеш да бъдеш човек. Не си причинявай това, моля те. Само защото си ми яд...

Той се преобрази отново в човек и се завъртя рязко да ме погледне в лицето.

— Наистина съм ядосан! Защо да не си остана тигър? Изглежда, че се чувстваш много по-спокойна с него, отколкото с мен! — Сините му очи се замъглиха от неувереност и болка.

— Наистина съм по-спокойна с него, но не защото го харесвам повече. Твърде сложно е, за да го обсъждам с теб точно сега. — Извърнах се от него, скривайки зачервеното си лице.

Раздразнен, той прокара ръка през косата си и попита нервно:

— Келси, защо в последно време ме избягваш? Защото действам твърде бързо ли? Още не си готова да мислиш за мен по този начин. Това ли е?

— Не. Не е това. Просто — закърших ръце — не искам да допусна грешка или да се обвържа с нещо, което ще доведе дотам единият или и двамата да бъдем наранени, и наистина не мисля, че това е най-подходящото място да обсъждаме този въпрос.

Бях забила поглед в краката му, докато изричах тези думи. Той замълча за няколко минути. Надникнах към лицето му изпод миглите си и открих, че ме гледа преценяващо. Продължи да ме наблюдава търпеливо, докато се гърчех под погледа му. Гледах към каменните плочи на настилката, към Фаниндра в ръцете ми — всичко, с изключение на него. Накрая той се предаде.

— Добре.

— Добре?

— Да, добре. Хайде, подай ми раницата. Мой ред е да я нося за известно време.

Той ми помогна да я изхлузя от гърба си, а после намести презрамките на широките си рамене. Фаниндра изглеждаше готова да се раздвижи отново и продължи пътуването си, плъзгайки се през маймунския град.

Минавахме в тъмни сенки между сградите, където златното тяло на Фаниндра блестеше в тъмнината. Тя се провираше през пролуки под неподдаващи врати, срещу които Рен трябваше да се хвърли с цялото си тяло, за да ги отвори. Тя ни преведе по интересен маршрут с препятствия от нейната змийска перспектива, като се промъкваше и провираше под неща, с които за Рен и мен бе невъзможно да се справим. Изчезваше под пукнатини в пода и Рен трябваше да подуши миризмата ѝ, за да я открие. Често трябваше да се връщаме по стъпките си и да я пресрещаме от другата страна на стени или стаи. Винаги я намирахме свита на кълбо и почиваща, търпеливо чакайки ни да я настигнем.

Накрая тя ни отведе до правоъгълен, отразяващ светлината басейн, пълен до ръба с морскозелена вода, пълна с водорасли. Басейнът стигаше до кръста ни, а на всеки ъгъл се издигаше висок каменен пиедестал. Върху всеки пиедестал имаше маймуни от дялан камък, всичките — загледани в далечината, по една за всяка посока на компаса.

Статуите бяха приведени, с ръце, докосващи земята. Зъбите им бяха оголени и можех да си представя как съскат, сякаш готови да се нахвърлят. Опашките им се извиваха над телата — като месести лостове, които да увеличат силата на нападението им. Под пиедесталите групи от зли на вид каменни маймуни сезираха от сенките, с гримаси и хлътнали черни очи. Дългите им ръце бяха протегнати напред, сякаш за да сграбчат и впият нокти във всеки, който мине край тях.

Каменни стъпала водеха нагоре към отразяващия светлината басейн. Качихме се и надникнахме във водата. С облекчение видях, че в мрачните дълбини не се спотайват Капа. До басейна, върху каменния бордюр имаше надпис.

— Можеш ли да го прочетеш? — попитах.

— Пише „*Niyui Kari*“ или „избрах маймуната“.

— Хмм.

Той обиколи четирите ъгъла, оглеждайки всяка статуя. Една имаше наострени напред уши, а ушите на друга бяха притиснати назад към главата. И четирите изобразяваха различни видове.

— Рен, Хануман е бил наполовина човек, наполовина маймуна, нали? Какъв вид е била маймунската половина?

— Не знам. Господин Кадам сигурно знае. Мога да ти кажа, че тези две статуи не са на маймуни, които се срещат в Индия. Тази е паякова маймуна. Те произхождат от Южна Америка. Тази е шимпанзе, което технически погледнато е примат, а не маймуна. Често ги класифицират като маймуни заради големината им.

Зяпнах го:

— Откъде знаеш толкова много за маймуните?

Той скръсти ръце на гърдите си:

— А, значи трябва да предположа, че говоренето за маймуни е одобрена тема на разговор? Може би ако бях маймуна, вместо тигър, можеше да ми намекнеш защо ме избягваш?

— Не те избягвам. Просто имам нужда от малко пространство. Това няма нищо общо с вида ти. Свързано е с други неща.

— Какви други неща?

— Нищо.

— Все има нещо.

— Не може да е нещо.

— Какво не може да бъде нещо?

— Може ли просто да се върнем към маймуните? — изкрещях.

— Чудесно! — провикна се той в отговор.

Стояхме там, гледайки се гневно в продължение на минута, и двамата раздразнени и ядосани. Той отново започна да оглежда различните маймуни и да отмята отличителните им белези.

Преди да успее да се спра, изстрелях едно саркастично:

— Представа си нямах, че вървя редом с експерт по маймуните, но пък, ти си ги ял, нали? Така че, предполагам това ще е разликата между, да кажем, свинското и пилешкото, за някой като мен.

Рен ме погледна намръщено:

— С векове съм живял в зоологически градини и циркове, забрави ли? И не... ям... маймуни!

— Хмм. — Скръстих ръце на гърдите си и го погледнах гневно в отговор. Той ми хвърли поглед, а после се приближи гневно и приклепна пред друга статуя.

Раздразнен, той процеди:

— Тази е макак, който се среща в Индия, а тази косматата е бабуин, чиято родина също е тук.

— В такъв случай, коя да избира? Трябва да е някоя от последните две. Другите две маймуни не са типични за тези места, затова бих предположила, че едната от тези е правилната.

Той не ми обръщаше внимание, вероятно все още обиден, и гледаше към маймуните, скупчени под пиедестала, когато заявих:

— Бабуин.

Той се изправи:

— Защо избираш него?

— Лицето му ми напомня за статуята на Хануман.

— Добре, тогава да опитаме.

— Да опитаме какво?

Той изгуби търпение:

— Не знам! Направи каквото там правиш, с ръката си.

— Не съм сигурна, че става така.

Той посочи към маймуната:

— Добре, тогава я потъркай по главата като статуя на Буда. Трябва да открием каква е следващата стъпка.

Намръщих се на Рен, който определено се дразнеше от мен, а после се приближих до статуята на бабуина и предпазливо докоснах главата ѝ. Не се случи нищо. Потупвах статуята по бузите, търках я по корема и дърпах ръцете и опашката ѝ... нищо. Стисках раменете ѝ, когато почувствах, че статуята се раздвижва леко. Побутнах едно от раменете и горната част на пиедестала се отмести встрани и се показа каменна кутия с лост. Посегнах вътре и дръпнах лоста. Отначало нищо не помръдна. После почувствах как ръката ми се сгорещява. Символите, изрисувани върху ръката ми, ярко изпъкнаха на повърхността и лостът се раздвижи, повдигна се, изви се и изхвъркна навън.

Тътен разтърси земята и водата в басейна започна да пресъхва. Рен сграбчи ръцете ми, бързо ме дръпна и ме притисна към гърдите си,

докато се отдалечавахме от басейна. Положи длани върху ръцете ми над лактите, докато гледахме местещия се камък.

Правоъгълният басейн изпука и се раздели на две. Двете половини започнаха да се движат в различни посоки. Водата се изля навън и се спусна надолу, плискайки се в скали и камъни, докато падаше буйно в зейнала дупка, която се разтвори там, където се беше намирал басейнът.

Нещо започна да се показва на повърхността. Отначало си помислих, че е просто отразена светлина върху лъскавия мокър камък, но светлината ставаше все по-ярка, докато видях един клон да се подава от дупката. Покриваха го искрящи златни листа. Появиха се още клони, а после — ствол. Продължи да се издига, докато пред нас се изправи цялото дърво. Листата проблясваха, излъчвайки мека жълта светлина, сякаш хиляди златисти коледни лампички бяха нанизани през клоните. Златните листа потрепераха, сякаш лек бриз поклащаше дървото.

Дървото беше високо около дванайсет фута и покрито с дребни бели цветчета, които издъхваха сладко ухание. Листата бяха дълги и тънки, прикрепени към фини клони, които водеха до други, дебели и по-яки, а оттам — към здрав, солиден ствол. Стволът стоеше в голяма каменна кутия, издигната върху солидна каменна основа. Беше най-красивото дърво, което бях виждала.

Рен хвана ръката ми и ме поведе предпазливо към дървото. Протегна ръка да опипа едно златно листо.

— Красиво е! — възкликнах.

Той откъсна едно цветче и го помириса:

— Това е мангово дърво.

И двамата се възхитихме на дървото. Бях сигурна, че изражението ми е също толкова благоговейно, колкото и неговото.

Изражението на Рен се смекчи. Той пристъпи към мен и вдигна ръка да затъкне цветчето в косата ми. Извърнах се от него, преструвайки се, че не виждам, и опипах едно златно листо.

Когато хвърлих поглед към него миг по-късно, изражението му беше каменно, а бялото цветче лежеше смачкано и прекършено. Сърцето ми запулсира болезнено, когато видях красивите листенца да лежат разкъсани и изоставени в пръстта.

Заобиколихме основата на дървото, оглеждайки го от всички ъгли. Рен извика:

— Ето там! Виждаш ли горе на върха? Това е златен плод!

— Къде?

Той посочи към върха на дървото и наистина, на един клон леко се полюшваше златна топка.

— Манго — промърмори той. — Разбира се. Има логика.

— Защо?

— Плодовете на мангото са една от основните стоки, изнасяни от Индия. То е основен продукт за нашата страна. Това е може би най-важният природен ресурс, който притежаваме. Затова Златният плод на Индия е манго. Трябваше да се досетя преди.

Загледах се нагоре към високите клони:

— Как ще стигнем до него?

— Какво искаш да кажеш с това: „Как ще стигнем до него“? Покачи се на раменете ми. Трябва да направим това заедно.

Засмях се:

— Ъъ, Рен, мисля, че е по-добре да измислиш друг план. Като например, може би да скочиш нагоре, както правите вие, супертигрите, и да го уловиш с уста или нещо подобно.

Той ми се усмихна злобно.

— Не. Ти — докосна носа ми с пръст — ще се качиш на раменете ми.

Изпъшках:

— Моля те, престани.

— Ела тук. Ще ти обясня. Детска игра е.

Той ме повдигна и ме сложи върху каменния ръб на отразяващия светлината басейн. После се завъртя с гръб към мен.

— Хайде, качвай се.

Той протегна ръце. Предпазливо се хванах за тях и праметнах единия си крак през рамото му. Почти отместих крак, но той предусети, че ще загубя смелост и посегна назад с ръка, за да сграбчи другия ми крак и да ме повдигне, преди да успея да отстъпя.

След като му изкрещях без резултат, той ме хвана за ръцете и като крепеше без усилие тежестта ми, тръгна обратно към дървото. Без да бърза, се огледа в търсене на подходящото място, а после започна да ме инструктира.

— Виждаш ли онзи дебел клон точно над главата ти?

— Да.

— Пусни едната ми ръка и посегни нагоре да го уловиш.

Направих го и заплаших:

— Не ме изпускай!

Той заяви наперено:

— Келси, няма абсолютно *никаква* опасност да те изпусна.

Улових клона и се вкопчих в него.

— Добре. Сега посегни нагоре с другата си ръка и хвани същия клон. Ще ти държа краката, не се тревожи.

Посегнах нагоре и хванах хубаво клона, но дланите ми бяха потни и бях сигурна, че ако той не ме крепеше, щях да падна.

— Хей, Рен, това беше страхотна идея и така нататък, но все още съм поне на един-два фута от плода. Какво очакваш да направя сега?

В отговор, той се засмя и каза:

— Задръж за секунда.

— Какво имаш предвид с това „задръж за секунда“?

Той смъкна маратонките от краката ми, а после каза:

— Задръж се за клона и се изправи.

Изплашена, изписах и се вкопчих с всички сили в клона. Рен ме избутваше още по-високо над клона. Погледнах надолу и видях, че обгръща стъпалата ми с длани, крепейки цялата ми тежест само с горната част на ръцете си.

Изсъсках:

— Рен, луд ли си? Прекалено съм тежка за теб.

Той подметна развеселено:

— Очевидно не, Келси. Сега внимавай. Дръж клона и искам да отстъпиш от ръката до рамото ми, първо с единия крак, а после с другия.

Повдигна първо десния ми крак и почувствах как петата ми се удари в горната част на ръката му. Внимателно преместих крак, за да го отпусна върху широкото му рамо, а после направих същото с другия. Погледнах плода, който сега висеше точно срещу мен и подскачаше леко нагоре-надолу.

— Добре, сега ще опитам да уловя плода. Почакай.

Ръцете му се бяха преместили към задната част на прасците ми и той ги стисна здраво. Отблъснах се от клона, който сега беше до

кръста ми, и се протегнах да достигна полюшващия се плод. Беше прикрепен към дълго дървено стъбло, което се изстрелваше от върха на дървото.

Пръстите ми го докоснаха леко и той се отмести от мен за миг. Когато се люшна обратно към мен, обвих ръка около него и дръпнах леко.

Не искаше да помръдне. Дръпнах малко по-силно, като внимавах да не повредя златния плод. Изненадващо — на допир все още беше като истинско манго, макар че проблясваше с ослепителна златна светлина. Отново напрегнах тяло върху клона, дръпнах здраво и накрая успях да го изтръгна от ствола.

Изведнъж тялото ми се вледени и се скова, а умът ми се отнесе в мрачно видение. Изгаряща горещина прониза гърдите ми и останах в пълна тъмнина. Призрачна фигура започна да си проправя път към мен. Замъглените черти се завихриха около някакво очертание и образуваха силует. Беше господин Кадам! Държеше се за гърдите. Когато отмести ръка, видях, че амулетът, който носеше, сияеше, нажежен до червено. Погледнах надолу и видях и моя, сияещ по същия начин. Опитах се да протегна ръка към него и проговорих, но изглежда, той не можеше да ме чуе, нито аз — него.

Нова призрачна фигура се появи като вихреца се мъгла срещу нас и бавно прие форма. И той стискаше голям амулет. Когато оживя, той обърна очи към господин Кадам. Веднага съсредоточи вниманието си върху амулета, който господин Кадам носеше.

Мъжът беше облечен в скъпи, съвременни дрехи. Живият му поглед показваше интелигентност, увереност, решителност и нещо друго, нещо тъмно, нещо... зло. Той се опита да пристъпи напред, но някаква бариера пречеше на който и да е от нас да помръдне.

Изражението му стана сурово и се разкриви в ужасна ярост, която, макар и бързо потисната, продължи да се спотайва като дебнец звяр зад очите му. Черен, отчаян страх присви стомаха ми, когато мъжът насочи вниманието си към мен. Явно искаше нещо.

Очите му ме огледаха внимателно от глава до пети, а после се спряха върху сияещия амулет на врата ми. Проблясваща злоба и отвратително възхищение преминаха бързо по лицето му. Погледнах към господин Кадам за подкрепа, но той също изучаваше внимателно мъжа.

Бях много уплашена. Извиках на Рен, но дори самата аз не чух гласа си.

Мъжът измъкна нещо от джоба си и започна да си мърмори някакви думи. Опитах се да чета по устните му, но изглежда, че говореше на друг език. Чертите на господин Кадам ставаха прозрачни. Отново започваше да прилича на привидение. Погледнах ръката си и ахнах, когато същото започна да се случва с мен. Умът ми се вихреше замаяно. Имах чувството, че ще припадна. Вече не можех да стоя. Паднах надолу... надолу... надолу.

22. БЯГСТВО

Когато отворих очи, Рен се взираше в лицето ми.

— Келси! Добре ли си? Падна. Припадна ли? Какво стана?

— Не, не съм припаднала! — промърморих тогава. — Поне не мисля така. — Той ме държеше в обятията си, притискайки ме до себе си и на мен ми харесваше. Не *исках* да ми харесва, но беше така.

— Хвана ли ме?

Той каза с наставнически тон:

— Казах ти, че няма да те изпусна.

Промърморих саркастично:

— Благодаря, Супергерой. Сега ме остави долу, моля. Мога да стоя.

Рен ме остави внимателно на земята и за мое голямо удивление краката ми още трепереха. Той протегна ръка да ме закрепя и аз изръмжах:

— Казах, че мога да стоя! Би ли се отдръпнал за минута?

Нямах представа защо му изкрещях. Той просто се опитваше да бъде от помощ, но аз бях изплашена. Случваха ми се странни неща, над които нямах контрол. Освен това се чувствах смутена и бях свръхчувствителна относно това да ме докосне. Не можех да мисля ясно, когато ме докосваше. Мозъкът ми изцяло се замъгляваше като огледало в изпълнена с пара баня, затова исках да се махна от Рен възможно най-скоро.

Седнах на каменния бордюр на басейна и си обух отново маратонките, надявайки се, че световъртежът скоро ще отmine.

Рен скръсти ръце на гърдите си и присви очи към мен.

— Келси, кажи ми какво стана, моля те.

— Не знам точно. Имах... видение, предполагам.

— И какво ти се яви в това видение?

— Имаше трима души — господин Кадам, някакъв страховит човек и аз. И тримата носехме амулети и те сияеха в червено.

Той свали ръце и лицето му стана сериозно. Попита тихо:

— Как изглеждаше страховитият мъж?

— Приличаше на... не знам, мафиотски бос или нещо подобно. От онези, дето обичат да държат контрола и да убиват хора. Имаше тъмна коса и черни, блестящи очи.

— Индиец ли беше?

— Не знам. Може би.

Фаниндра се беше навила на кълбо в краката ми, във вида си на бижу. Вдигнах я, плъзнах я върху ръката си, а после се огледах отчаяно наоколо.

— Рен? Къде е златният плод?

— Тук е. — Той го вдигна от подножието на дървото, където бе паднал.

— Трябва да го скрием. — Вдигнах раницата си и измъкнах юргана си. Посегнах за плода и го взех внимателно от ръката на Рен, като се постарях да не се докосваме, а после го увих в юргана си и го прибрах в раницата. Предполагам, че малко прекалено очевидно съм показала желанието си да избягвам да докосвам Рен, защото той ми се мръщеше, когато погледнах нагоре към него.

— Какво? Сега вече не можеш дори и да ме докосваш ли? Хубаво е да знам, че те отвращавам толкова много! Толкова по-зле, че не можа да убедиш Кишан да дойде с теб, за да можеш напълно да избегнеш общуването с мен!

Пренебрегнах го и вързах връзките на обувките си на двоен възел.

Той посочи към града и се усмихна подигравателно:

— Когато се почувстваш достатъчно възстановена, *раджкумари*.

Погледнах го гневно и го смушках в гърдите:

— Може би Кишан нямаше да е чак такъв кретен. И само за сведение, господин Саркастичен, не те харесвам много точно сега.

Той присви очи към мен:

— Добре дошла в клуба, Келс. Ще тръгваме ли?

— Чудесно. — Обърнах му гръб, наместих презрамките на раницата и тръгнах сама с резки крачки.

Той вдигна раздражено ръце:

— *Чудесно!*

Креснах в отговор: „ЧУДЕСНО!“ и тръгнах вдървено обратно към града, докато той ме следваше мълчаливо, кипящ от гняв.

Когато подминахме първата сграда, земята започна да се тресе. Спряхме и се обърнахме да погледнем към златното дърво. То потъваше обратно в земята, а двете половини на басейна отново се съединяваха. От вътрешността на четирите маймунски статуи идваше странно сияние.

— Келс, мисля, че може би е благоразумно да излезем от града колкото е възможно по-скоро.

Ускорихме крачка и заподтичвахме бързо между сградите. Чух съскане и писък, последвани от още няколко. Статуите на маймуните започваха да сияят и оживяваха. Нещо се раздвижи над нас.

Дребни черни и кафяви фигури прескачаха сградите и ни следваха. Писъците се превърнаха в какофония, а шумът беше неописуемо силен.

Изкрещях през рамо на Рен, докато тичах:

— Върховно! Сега ни преследват цели орди маймуни! Може би ще благоволиш да определиш вида им, докато ни нападат, просто за да мога да оценя особените белези на въпросната маймуна, докато ме убива!

Той притича до мен.

— Поне когато те тормозят маймуните, нямаш време да се заяждаш с мен!

Маймуните се приближаваха. Едва не се препънах в една, когато тя се стрелна пред краката ми. Рен прескочи един шадраван с тигърската си сила. *Самохвалко.*

— Рен, бавиш се. Просто се махай отгук! Вземи раницата и върви.

Той се засмя язвително, когато изтича пред мен; после се обърна да ме погледне, докато тичаше назад.

— Ха! Ще ти се да можеше да се отървеш от мен толкова лесно!

Той изтича малко пред мен и се преобрази в тигър. После се втурна обратно към мен и почти прескочи тичащото ми тяло, като се хвърли в глутницата от маймуни, за да ги забави.

Изкрещях назад към него, докато още бягах:

— Хей! Внимавай къде скачаш, мистър! За малко не ми отнесе главата!

Не се отклонявах от посоката, тичайки толкова бързо, колкото ме държаха краката. Чувах зад гърба си ужасни шумове. Повечето

маймуни бяха преминали в пълна бойна готовност. Рен хапеше, замахваше с нокти и ревеше гръмовно. Погледнах отново през рамо. Кафяви, сиви и черни маймуни покриваха тялото му и се бяха вкопчили в козината му. Около дузина маймуни все още ме преследваха, включително огромният, страховит бабуин от басейна с огледалната повърхност.

Свих зад един ъгъл и най-накрая видях подвижния мост. Една маймуна скочи и се вкопчи в крака ми, забавяйки ме. Опитах се да я отърся от себе си, докато тичах.

Удряйки я безрезултатно, креснах:

— Глу-па-ва май-му-на... махай... се! — В отговор тя ме ухапа по коляното.

— Оууу! — Разтърсих крака си по-силно, докато тичах и тропнах силно с крак, за да направя „возенето“ възможно най-друсачо за малкия стопаджия. Точно тогава Фаниндра съживи горната половина от тялото си. Тя изсъска и плю към маймуната, която изпищя и моментално пусна крака ми.

— Благодаря, Фаниндра. — Потупах я по главата, докато тя се настаняваше отново върху ръката ми.

Стигнах до портата, пресякох моста и спрях от другата страна. Рен тичаше с подскоци към мен, опитвайки се да отърси маймуните от гърба си. Няколко маймуни летяха като буря към мен. Заритах ги ожесточено, бързо смъкнах раницата си и извадих *гадата*.

Заразмахвах *гадата* като бейзболна бухалка към маймуните. Уцелих една с отвратителен тъп звук и тя хукна обратно към града, скимтейки. Проблемът беше, че успявах да ударя някоя маймуна едва на всеки трети опит. Една скочи върху гърба ми и задърпа косата ми. Друга се закрепил на крака ми. Продължих да размахвам *гадата* напред-назад пред тялото си и накрая успях да се отърва от повечето от тях.

Рен затича надолу по подвижния мост, с петдесетина маймуни, вкопчени в козината му. Притича по него, скочи в дърветата и блъсна тяло в стволовете първо от едната, а после от другата страна. Подскочи нагоре да потрие гръб в един клон да смъкне от себе си останалите маймуни.

Дърветата с игличките оживяха, изстреляха листати пипала надолу, за да впримчат краката и опашките на злобните човекоподобни

маймуни, а после издърпаха пищящите им тела нагоре в клоните. Маймуните бяха твърде леки, за да отвърнат на удара, и скоро изчезнаха в короните на дърветата.

Междувременно аз размахах *гадата* към сивия бабуин, но той се извъртя светкавично да избегне удара. Беше прекалено бърз за мен и ми бърбеше ожесточено. Мяташе дългите си ръце и блъскаше тялото ми при всяка възможност. Беше достатъчно силен, че ударите му да ми причинят болка. Всеки удар от маймунските ръце размазваше и без друго уморените ми вече мускули. Имах чувството, че някой ме бърти така, както се удря месо с чук, за да омекне. Една дребна маймуна седна на рамото ми и дръпна плитките ми толкова силно, че очите ми се насълзиха.

Освободил се от маймуните, Рен дотича, отдели малките маймунски пръсти от плитките ми, дръпна малката маймуна от рамото ми и я захвърли силно обратно през градската порта. Миниатюрната маймуна отскочи, търкулна се на земята, а после се изправи, изсъска ни и изчезна. Рен взе *гадата* от ръката ми и я вдигна да заплаши бабуина. Бабуинът сигурно бе осъзнал, че прицелът на Рен е по-точен от моя, защото изпищя високо и също се отправи обратно към града.

Седнах тежко на земята, като се задъхвах. Градът стана зловещо тих. Не се чуваше нито едно маймунско съскане или крясък.

Рен се обърна да ме погледне:

— Добре ли си?

Махнах му пренебрежително с ръка. Той приклепна, докосна бузата ми, огледа ме от горе до долу, а после се ухили:

— Това беше мармозетка-пигмей, между другото. Просто в случай че си се чудела.

Изхриптах:

— Благодаря, о, Ходещ речник на маймуните.

Той се засмя и извади бутилки с вода за двама ни, после ми подаде енергийно блокче.

— Ти няма ли да изядеш едно?

Той сложи ръка на гърдите си и каза насмешливо:

— Какво, аз? Да ям енергийно блокче, когато джунглата е пълна с вкусни маймуни? Не, благодаря. Не съм гладен.

Загризах мълчаливо енергийното си блокче и проверих Златния плод, за да се уверя, че не е натъртен. Още беше увит на сигурно място

в юргана ми.

Между хапките казах:

— Знаеш ли, общо взето, се измъкнахме от града сравнително невредими.

Устата му увисна отворена:

— Невредими? Келси, имам ухапвания от маймуни по целия си гръб и на други места, за които не искам дори да мисля.

— Казах „сравнително“.

Той ми изсумтя.

След бързо хапване и почивка тръгнахме обратно по чакълестата пътека между дърветата и потока. Рен блъскаше силно дърветата, докато вървахме. Започнах да се чувствам виновна заради начина, по който се държах с него. Гледах вдървените му рамене, докато крачеше гневно пред мен.

Това е тежко. Липсва ми приятелството му. Да не говорим за всички останали неща.

Бях почти готова да се извиня, когато осъзнах, че Капа подаваха върховете на главите си от водата и ни наблюдаваха.

— Рен, имаме си компания.

Фактът, че ги гледахме, явно ги насърчи за още действия. Те бавно надигнаха глави още по-навън от водата и проследиха пътя ни с черни като мастило очи. Не можех да спра да се вирам в тях. Бяха ужасни! Воняха като прогнило тресавище, а когато мигнеха, клепачите им се движеха косо като на крокодил.

Плътта им беше бледа, почти прозрачна и пулсиращите им черни вени можеха да се видят под лепкавата им влажна кожа. Закрачих по-бързо. Рен застана между потока и мен, вдигайки предупредително *гадата*.

— Опитай да им се поклониш — предложих.

И двамата започнахме да свеждаме глави и да се кланяме, докато минавахме, но те не ни обърнаха внимание и се надигнаха още повече от водата. Сега се бяха изправили и се придвижваха напред бавно, механично, сякаш току-що се бяха събудили от дълбок сън. В момента водата стигаше до гърдите им, но те се приближаваха. Обърнах се и направих дълбок поклон, подобен на реверанс, но пак не свърши работа.

— Не спирай, Келси. Движи се по-бързо!

Започнахме да подтичваме. Знаех, че няма да имам нужната издръжливост, за да поддържам дълго това темпо, дори при положение че Рен поемаше допълнителната тежест на раницата. Още Капа изникнаха от водата, няколко — пред нас. Имаха дълги ръце и ципести длани. Един от тях ми се усмихна и видях остри, неравни зъби. Тръпка прониза гръбнака ми и затичах малко по-бързо.

Сега можех да видя краката им. Бях изненадана, че имат крака като хората. По гърбовете им се спускаха назъбени кости, като рибешки гръбнак. Силните им, мускулести крака бяха покрити със солена вода и езерна тиня, а дългите им опашки се извиваха като на маймуна, но завършваха с прозрачна опашна перка. Капа се полюшваха заплашително напред-назад, измъквайки краката си от тинята със силни звуци като от всмукване, докато си проправяха път към речния бряг.

Капа внимаваха да държат главите си отвесно, което правеше телата им нестабилни. Главата оставаше на едно място, докато торсът се поклащаше и олюляваше, като на зомби. Бяха около трийсет сантиметра по-ниски от Рен, и се движеха бързо, набирайки скорост, докато се придвижваха тромаво напред на ципестите си крака. Беше зловещо да виждам как телата им се движат все по-бързо, докато главите им оставаха на практика неподвижни.

— По-бързо, Келси. Тичай по-бързо!

— Не мога да се движа по-бързо, Рен!

Орда бели вампири-Капа врхлетя върху нас, скъсявайки бързо разстоянието.

Рен изкрещя:

— Продължавай да тичаш, Келси. Ще се опитам да ги забавя.

Изтичах доста напред, после се обърнах и затичах назад, за да видя как се справя Рен. Беше спрял, за да се опита да им се поклони отново. Капа спряха за миг, за да преценят постъпката му, но противно на историята, разказвана от майката на Рен, не се поклониха в отговор. Хрилете отстрани на вратовете им се отвориха и затвориха, а те отвориха уста, за да се озъбят. Зловеци черни капчици се стекоха от устите им, докато едно еднообразно гъргорене премина в пронизителен писък. Те се втурнаха към Рен, приближавайки се към набелязаната си плячка.

Той замахна силно с *гадата* към най-близкото създание и я заби дълбоко в гърдите му. Чудовището изплю пръски мръсна тъмна течност от устата си и падна на брега на потока. Другите създания дори не забелязаха поваления си другар. Просто се приближаваха към Рен.

Той цапна още няколко, после се завъртя рязко и затича отново в моята посока. Помаха ми:

— Продължавай да бягаш, Келси! Не спирай!

Успяхме да поддържаме преднина, но се уморявах бързо. Спряхме само за миг да си поемем дъх.

Задъхвах се.

— Ще ни настигнат. Не мога да продължа да тичам. Краката не ме държат вече.

Рен също дишаше тежко.

— Знам. Но трябва да продължим да опитваме. — Отпивайки голяма глътка вода, той ми подаде остатъка от бутилката, която беше взел от раницата, и сграбчи ръката ми, повеждайки ме към дърветата. — Хайде. Последвай ме. Имам идея.

— Рен, дърветата с иглите са ужасни. Ако се върнем там, ще имаме две неща, които се опитват да ни убият, вместо само едно.

— Просто ми се довери, Келс.

Когато влязохме сред дърветата с игличките, клоните незабавно започнаха да посягат към нас. Рен ме теглеше със себе си, докато тичахме стремително през тях. Сериозно не мислех, че мога да продължа, но някак продължавах. Чувствах как тръните шибат гърба ми и раздират тениската ми.

След няколко минути тичане Рен спря, каза ми да стоя неподвижно и заудря клоните навсякъде около мен с *гадата*.

Наведе се, задъхан.

— Седни. Отдъхни си малко. Ще се опитам да подлъжа Капа да ме подгонят в дърветата. Надявам се това да свърши също толкова добра работа с тях, както с маймуните.

Рен се преобрази в тигър, остави ме да пазя *гадата* и раницата, а после скочи обратно в размахващите се клони. Заслушах се внимателно и чух дърветата да се движат, опитвайки се да го ударят, докато минаваше. После се възцари мъртва тишина. Единственият звук

беше накъсаното ми дишане. Седнах на покритата с мъх земя възможно най-далече от дърветата и зачаках.

Напрягах слух, но не чувах нищо, дори и птици. Накрая легнах и подпрях глава на раницата си. Натъртеното ми тяло и мускули пулсираха, а драскотините по гърба ми смъдяха. Сигурно се бях унесла в сън, защото някакъв шум ме стресна и ме събуди. Чух странен звук, сякаш някой влачеше крака, близо до главата си. Блед сивкавобял силует се хвърли от дърветата към мен и преди дори да успея да стана, сграбчи ръцете ми и рязко ме изправи до седнало положение. Надвеси се над мен и проточи черна слюнка по лицето ми.

Диво размахвах ръце, удряйки по гърдите му, но то беше по-силно от мен. Торсът му беше покрит с порязвания, от които се процеждаха мътни капчици. Дърветата бяха откъснали парчета от плътта му. Непознати, противни очи примигнаха няколко пъти, когато то ме придърпа по-близо, оголи зъби и ги впи във врата ми.

То изсумтя и засмука врата ми, а аз заритах силно с крака, като се опитвах да избегна ноктите му. Пицях и се мятах, но енергията ми бързо се топеше. След миг вече не можех да го чувствам, сякаш това се случваше на някой друг. Все още чувах чудовището, но някаква странна летаргия пропълзя и обзе тялото ми. Зрението ми се замъгли, а умът ми се отнесе, докато изпитах сънлив покой.

Чух трясък, последван от много гневен рев. После видях ангел-воин да се издига над мен. Беше великолепен! Почувствах леко придърпване във врата, а после някаква тежест се вдигна от тялото ми. Чу се влажен плисък и красивият мъж коленичи до мен. Макар че явно ми говореше настойчиво, не можех да разбера думите му. Опитах се да отговоря, но езикът ми не помръдваше.

Той внимателно отметна косата от лицето ми и докосна врата ми с хладни пръсти. Замечтаните му очи се изпълниха със сълзи и един искрящ диамант падна върху устните ми. Усетих вкуса на солената сълза и затворих очи. Когато ги отворих, той се усмихна. Топлотата на тази усмивка ме обгърна и ме уви в одеяло от успокояваща нежност. Воинът внимателно ме вдигна в обятията си и аз заспах.

Когато дойдох отново в съзнание, беше тъмно и лежах пред огън със зелено-оранжеви оттенъци. Рен седеше наблизко, загледан в него,

със съкрушен, изтощен и унил вид. Сигурно ме беше чул да се размърдвам, защото дойде при мен и повдигна главата ми да ми даде вода. Гърлото ми внезапно пламна, сякаш бях погълнала лагерния огън. Пламъкът се промъкна по-надълбоко в тялото ми, докато избухна в самия център на съществуването ми. Изгарях отвътре навън и заскимтах от ужасната болка.

Рен внимателно положи главата ми на земята и вдигна ръката ми да погали пръстите ми.

— Толкова съжалявам. *Изобщо* не биваше да те оставям сама. Това трябваше да се случи на мен, не на теб. Ти не заслужаваш това.

Погали ме по бузата:

— Не знам как да поправам това. Не знам какво да правя. Не знам дори колко кръв си изгубила, нито дали ухапването е смъртоносно. — Той целуна пръстите ми и прошепна: — Не мога да те изгубя, Келси. Няма.

Изгарящото усещане в кръвта ми ме завладя, докато болката замъгли зрението ми. Започнах да се гърча. Болката беше по-ужасна от всичко, което бях изпитвала преди. Рен миеше лицето ми с хладна мокра кърпа, но нищо не можеше да ме разсее от огъня, който прогаряше вените ми. Беше мъчително! След миг осъзнах, че не само моето тяло се гърчеше.

Фаниндра се освободи от ръката ми и се сви до коляното на Рен. Не я винях, че иска да се махне от мен. Тя вдигна глава и отвори качулката си. Устата ѝ зина широко отворена и тя нападна! Ухапа ме по врата, впивайки зъбите си дълбоко в разкъсаната тъкан.

Тя вкара в мен собствената си отрова, дръпна се назад, а после ме ухапа пак и пак, и пак. Изстенах, докоснах врата си, а после отдръпнах ръка и видях процеждаща се гной. Ръката ми бе осеяна и с точици от златисти сокове, покапали от оставените от зъбите пробождания. Загледах как една златиста капка се стече от пръста ми, за да се слее с част от гнойта по дланта ми. Започна да вдига пара и да съска. Отровата на Фаниндра потече из тялото ми. Усещах я като лед, докато се стрелкаше из крайниците ми и проникваше в сърцето ми.

Умирах. Знаех го. Не винях Фаниндра. Тя беше змия в края на краищата и вероятно просто не искаше да страдам повече.

Рен отново повдигна бутилката с вода към устните ми и аз преглътнах с признателност. Фаниндра беше безжизнена, свита на

кълбо до него. Рен внимателно почисти ранения ми врат, отмивайки цялата кипяща черна кръв, която бе изтекла.

Поне болката си беше отишла. Каквото и да бе направила Фаниндра, то ме беше вцепенило. Обзе ме сънливост и разбрах, че трябва да се сбогувам. Исках да кажа на Рен истината. Исках да кажа, че той е най-добрият приятел, когото съм имала някога. Че съжалявам за начина, по който се бях отнасяла с него. Исках да му кажа... че го обичам. Но не можех да кажа нищо. Гърлото ми се беше свило, вероятно отекло от змийската отрова. Всичко, което можех да направя, беше да го гледам, докато той коленичи над мен.

Така е добре. Достатъчно ми е да погледна за последен път прелестното му лице. Ще умра щастлива.

Бях толкова уморена. Клепачите ми бяха твърде натежали, за да ги държа отворени. Затворих очи и зачаках да дойде смъртта. Рен разчисти място и седна близо до мен. Облягайки главата ми върху ръката си, той ме придърпа на скута и в обятията си. Усмихнах се.

Още по-добре. Вече не мога да отворя очи да го видя, но мога да чувствам ръцете му около мен. Моят ангел-воин може да ме отнесе в обятията си нагоре към рая.

Той ме притисна по-плътено към тялото си и прошепна в ухото ми нещо, което не можах да разбера. После ме обгърна тъмнина.

Светлината се удари в клепачите ми, принуждавайки ме да ги откряна мъчително. Гърлото ми още гореше и усещах езика си надебелял и обложен.

— Това е твърде болезнено за рай. Трябва да съм в ада.

Дразнещо щастлив глас рече укорително:

— Не. Не си в ада, Келси.

Когато се опитах да помръдна, натъртените ми, присвити от спазми мускули запротестираха.

— Чувствам се, сякаш съм изгубила боксов мач.

— Направи много повече от това. Ето.

Той приклепна до мен и ми помогна да се надигна предпазливо и да седна. Прегледа лицето ми, врата ми, ръцете, а после седна зад мен, за да подпра гърба си на него, и поднесе бутилка вода към устните ми.

— Пий — нареди той. Задържа бутилката вместо мен и я наклони бавно назад, но аз преглъщах жадно и бързо, и част от водата се стече от отпуснатата ми уста и покапа надолу по брадичката ми, а после взе да се стича надолу към гърдите ми.

— Благодаря, сега си имам мокра тениска.

Почувствах усмивката му на тила си.

— Може би това е било намерението ми.

Изсумтях и вдигнах ръка към лицето си. Побутнах с пръст бузата и ръката си. Кожата беше изтръпнала и в същото време я усещах малко вдървена.

— Имам чувството, че цялото ми тяло е било напомяно с новокаин и точно си връщам обратно чувствителността. Хайде, подай ми бутилката. Мисля, че сега мога да я повдигна сама.

Рен пусна бутилката с водата и обви две ръце около кръста ми, дръпвайки ме назад, за да се облегна изцяло на гърдите му. Бузата му леко одраска моята и той промърмори тихо:

— Как се чувстваш?

— Жива, предполагам, макар че със сигурност ще ми дойде добре малко аспирин.

Той се засмя тихо и извади хапчетата от раницата.

— Ето — каза, подавайки ми два аспирина. — Намираме се на входа към пещерите. Все още трябва да минем през пещерите и дърветата, а после да се изкачим обратно до Хампи.

— Колко време бях извън строя? — попитах замаяно.

— Два дни.

— Два дни! Какво се случи? Последното, което си спомням, е как Фаниндра ме ухапа и умрях.

— Не умря. Ухапа те един Капа. Обработваше те бързо, когато те открих. Сигурно те е проследил до там. Те са противни създания. Радвам се, че дърветата довършиха повечето от тях.

— Онзи, който ме намери, беше изподран и окървавен, но явно не го беше грижа.

— Да, повечето от онези, които ме последваха, бяха разкъсани от дърветата. Изглежда, нищо не спираше преследването им.

— Някой от тях не те ли последва дотук?

— Спряха да ме преследват, щом наближих пещерата. Сигурно се страхуват от нея.

— Не ги виня. Ти... по целия път ли ме носи? Как удряше дърветата и ме държеше в същото време?

Той въздъхна:

— Метнах те на рамо и блъсках по дърветата, докато излязохме от тях. После прибрах *гадата*, сложих на гръб раницата ти и стигнах дотук, като те носех на ръце.

Отпих жадно от бутилката с водата и чух как Рен издишва дълбоко.

Каза тихо:

— Много неща съм преживял през живота си. Участвал съм в кървави битки. Бил съм с приятели, които загинаха. Виждал съм да причиняват ужасни неща на хора и зверове, но никога не съм изпитвал страх. Бил съм в беда. Чувствал съм се неспокоен и напрегнат. Бил съм в смъртна опасност, но никога не съм изживявал онзи страх, от който човек се облива в студена пот, онзи, който разяжда човека жив, поваля го на колене, и го кара да моли. Всъщност винаги съм се гордял, че съм над тези неща. Мислех, че съм страдал достатъчно и съм видял, толкова много, че вече нищо не би могло да ме уплаши.

Той ме целуна леко по врата.

— Грешах. Когато те намерих и видях онова... онова нещо да се опитва да те убие, бях разярен. Унищожих го без колебание.

— Капа бяха ужасяващи.

— Не се страхувах от Капа. Страхувах се... че съм те загубил. Почувствах неудържим, присвиващ стомаха ми, разяждащ страх. Беше непоносимо. Най-мъчителната част беше, когато осъзнах, че не искам да живея повече, ако ти си отидеш, и знаех, че не мога да направя нищо по въпроса. Щях да бъда впримчен завинаги в това жалко съществуване без теб.

Чух всяка дума, която изрече. Тя ме пронизваше и знаех, че щях да се чувствам по същия начин, ако ролите ни бяха разменени. Но си казах, че прочувственото му изказване е просто отражение на силното напрежение, на което бяхме подложени. Мъничкото растение на любовта в сърцето ми се вкопчваше във всяка тъничка мисъл, попиваше думите му като сладки капки утринна роса. Но аз упрекнах сърцето си и избутах нежните изрази на обич другаде, твърдо решена да остана незасегната от тях.

— Всичко е наред. Тук съм. Не е нужно да се страхуваш. Все още съм наблизно, за да ти помогна да развалиш проклятието — казах, опитвайки се да придам на гласа си равен тон.

Той ме стисна за талията и прошепна тихо:

— За мен развалянето на проклятието вече нямаше значение. Помислих си, че умираш.

Преглътнах и се опитах да прозвуча небрежно:

— Е, не умрях. Виждаш ли? Доживях да споря отново с теб. Сега не ти ли се иска да беше станало обратното?

Ръцете му се вдървиха и той заплаши:

— Никога не казвай това, Келс.

След секунда колебание казах:

— Е, благодаря ти. Благодаря ти, че ме спаси.

Той ме притегли по-близо и аз си позволих за минута, само за минута, да се облегна на него и да се наслаждавам.

В крайна сметка за малко не бях умряла. Заслужавах някаква награда, задето съм оцеляла, нали?

След като минутата ми изтече, аз се извих, за да се издърпам напред и да се измъкна от хватката му. Той неохотно ме пусна и аз се обърнах да го погледна в лицето с нервна усмивка. Изпробвах краката си, които ми се сториха достатъчно силни, за да продължа да вървя.

Когато си мислех, че умирам, ми се искаше да кажа на Рен, че го обичам, но сега, когато знаех, че съм оцеляла, това беше последното, което исках да направя. Силната решимост да го държа на дистанция се върна, но изкушението да си позволя да си отдъхна, обгърнатата в обятията му, беше силно, наистина мощно. Обърнах му гръб, изправих рамене и взех раницата.

— Хайде, тигре. Да продължаваме. Чувствам се здрава като кон — излъгах.

— Наистина мисля, че е добре да не се пресилваш и да си починеш още малко, Келс.

— Не. Спя вече от два дни. Готова съм да извървя още безброй мили.

— Поне почакай да хапнеш нещо.

— Метни ми едно енергийно блокче и ще ям по пътя.

— Но, Келс...

Очите ми се приковаха за кратко върху неговите кобалтовосини и казах меко:

— Имам нужда да се махна отгук.

Обърнах се и започнах да събирам багажа ни. Той просто седеше там, наблюдавайки ме внимателно, очите му прогаряха гърба ми. *Наистина* отчаяно исках да се махна оттам. Колкото по-дълго бяхме заедно, толкова повече се разколебаваше решимостта ми. Почти бях готова да го помоля да остане тук с мен завинаги и да живеем сред дърветата с игличките и Капа, ако скоро не си върнех обратно тигърската част от него, щях да си изгубя ума по мъжа завинаги.

Най-накрая той изрече бавно, почти тъжно:

— Разбира се. Както кажеш, Келси. — Изправи се, протегна се, а после угаси огъня.

Приблжих се до Фаниндра, която се беше навила спираловидно, преобразявайки се в гривна, и се взрях надолу към нея.

— Тя ти спаси живота, знаеш ли. Онези ухапвания те изцелиха — обясни Рен.

Вдигнах ръка и докоснах врата си там, където ме беше ухапал онзи Капа. Кожата беше гладка, без нито една гънка или белег. Приклегнах.

— Предполагам, че си ме спасила отново, а, Фаниндра? Благодаря.

Вдигнах я и я сложих върху ръката си над лакътя, грабнах си раницата и после извървях няколко крачки напред.

Завъртях се кръгом:

— Идваш ли, Супермен?

— Точно зад теб.

Влязохме в отвора на черната пещера. Рен ми подаде ръка. Не й обърнах внимание и тръгнах да влизам в тунела. Той ме спря и отново протегна длан, като се взираше многозначително в нея. Въздъхнах и улових два от пръстите му в своите. Усмихнах се смутено и отново показах твърде очевидно опита си да избягвам физическия контакт. Той изпъшка отвратено, хвана ме за лакътя и дръпна тялото ми към своето, обвивайки ръка около раменете ми.

Тръгнахме бързо през тунелите. Другите Рен-овци и Келси-та стенеха и зовяха още по-настойчиво от преди. Затворих очи и оставих

Рен да ме води през тунела. Ахнах, когато фигурите се приближиха и се опитаха да положат призрачните си ръце върху нас.

Рен прошепна:

— Не могат да добият телесна форма, освен ако не им обърнем внимание.

Вървахме през тунела възможно най-бързо. Зловещи силуети и познати образи се състезаваха за вниманието ни. Господин Кадам, Кишан, родителите ми, осиновителите ми, дори господин Маурицио, крещяха, умоляваха, настояваха и заповядваха.

Успяхме да минем през тунела много по-бързо, отколкото първия път. Рен още държеше ръката ми в топлата си хватка, след като излязохме, и аз се опитах внимателно и ненатрапчиво да освободя ръката си от неговата. Той погледна към мен, а после към преплетените ни ръце. Повдигна вежда и се ухили злобно. Задърпах се по-силно, но той просто затегна хватката си. Накрая трябваше да извия ръката си и да я дръпна рязко, за да го накарам да ме пусне.

Дотук с деликатността.

Той ми се ухили многозначително, докато аз му отвърнах с гневен поглед.

Не след дълго се изправихме отново пред гората от дърветата игли и Рен се отправи смело към дърветата. Удряйки с *гадата*, той се придвижваше бавно напред, правейки пътека, по която да вървя безопасно. Клоните го удряха жестоко и раздраха ризата му на парцали. Той я захвърли настрани и аз открих, че се вирам омаяно първо в набъбналите мускули на ръцете му, а после — в порязаните места, докато те зарастаха пред очите ми. Скоро той беше подгизнал от пот, а аз не можех да гледам повече. Забих поглед в краката си и го следвах мълчаливо.

Той се отправи към дърветата. Удряйки по тях с *гадата*, заобиколихме бодливата гора без повече инциденти.

Съвсем скоро вече се катерехме по скалите, водещи към пещерата, отправяйки се обратно към статуята на Угра Нарасимха в Хампи. Когато стигнахме дългия тунел, Рен на няколко пъти понечи да каже нещо, но се спря. Бях любопитна, но не достатъчно, че да започна разговор.

Извадих фенерчето си, тръгнах така, че да оставя разстояние между нас и накрая се озовах плътно притисната към другата страна

на пещерата. Той хвърли поглед към мен веднъж, но ме остави да се държа на разстояние. Накрая тунелът стана толкова тесен, че отново трябваше да вървим един до друг. Всеки път щом хвърлях поглед към Рен, виждах, че ме наблюдава.

Когато най-накрая стигнахме края на тунела и видяхме каменните стъпала, които водеха на повърхността, Рен спря.

— Келси, имам една последна молба към теб, преди да се отправим нагоре.

— И каква ли ще е тя? Може би искаш да поговорим за тигърските сетива или маймунските ухапвания на разни странни места?

— Не, искам да ме целунеш.

Избъбрих:

— Какво? Да те целуна? За какво? Не мислиш ли, че достатъчно ме целува по време на това пътуване?

— Угоди ми, Келс. Това е краят на пътя за мен. Напускаме мястото, където мога да бъда човек през цялото време. Така че, да, искам да ме целунеш още веднъж.

Поколебах се:

— Добре, ако се получи, можеш да целуваш колкото си щеш момичета. Така че защо да се занимаваш с мен точно сега?

Той прокара раздразнено ръка през косата си:

— Защото така! Не искам да целувам всички други момичета! Искам да целувам теб!

— Чудесно! Ако това ще те накара да млъкнеш! — Наведох се и го целунах лекичко по бузата. — Ето!

— Не. Не е достатъчно добре. По устните, моя *preta*.

Наведох се и го целунах бързо по устните.

— Ето. Сега може ли да вървим?

Изминах, марширувайки, първите две крачки, а той плъзна ръка под лакътя ми и ме завъртя, извивайки ме така, че паднах напред в обятията му. Хвана ме здраво през кръста. Самодоволната му усмивка внезапно се превърна в сериозно изражение.

— Една целувка. *Истинска*. Такава, която ще помня.

Канех се да кажа нещо блестящо саркастично, вероятно нещо от рода на това, че няма разрешение, когато той плени устата ми със своята. Бях твърдо решена да остана скована и безучастна, но той беше

изключително търпелив. Загриза ъгълчетата на устата ми и започна да полага леки, бавни целувки по неподатливите ми устни. Беше толкова трудно да не му отговоря.

Борих се храбро, но понякога тялото предава ума. Той бавно, методично помете съпротивата ми. И чувствайки, че печели, мина в настъпление и започна да ме прелъстява още по-умело. Притисна ме здраво към тялото си и прокара ръка нагоре към врата ми, започна да го масажира внимателно, дразнейки плътта ми с връхчетата на пръстите си.

Почувствах как мъничкият кълн на любовта в мен се протяга, набъбва и се разливта, сякаш той го поливаше с „Любовна отвара номер девет“ или „Чудодеен еликсир“. В този момент се предадох и реших: какво пък, по дяволите. Винаги можех да го смачкам в зародиш. И съвсем разумно си казах, че когато ми разбие сърцето, поне ще ме е целунал както трябва.

Ако не друго, ще си имам един наистина хубав спомен, към който да се връщам през старомоминството си, изпълнено с множество котки. Или множество кучета. Мисля, че напълно ще съм се наситила на котките. Изпъшках тихо. Да. Със сигурност — кучета.

Отдадох се на целувката и въодушевено го целунах в отговор. Влагайки в прегръдката всичките си тайни емоции и нежни чувства, обвих ръце около врата му и плъзнах ръце в косата му. Придърпвайки тялото му толкова по-близо до моето, го прегърнах с цялата топлина и обич, които не си позволявах да изразя с думи.

Той се поколеба, шокиран за един кратък миг, а после бързо приспособи подхода си, достигайки до лудешка страст. Шокирах себе си, отговаряйки му също така енергично. Прокарах длани нагоре по силните му ръце и рамене, а после — надолу по гърдите му. Чувствата ми бяха в безпорядък. Чувствах се необузdana. Жадна. Вкопчих се в ризата му. Все ми се струваше, че не съм достатъчно близо до него. Дори уханието му бе съблазнително.

Бихте си помислили, че след няколко дни на преследване от странни същества и преход през тайнствено кралство той ще мирише лошо. Всъщност искаше ми се да мирише лошо. Сигурна съм, че аз миришех. Искам да кажа — как може да се очаква едно момиче да е

свежо като маргаритка, докато трамбова из джунглата и го преследват маймуни? Просто не е възможно.

Отчаяно ми се искаше той да има *някакъв* недостатък. *Някаква* слабост. Някакво... *несъвършенство*. Но Рен ухаеше удивително — имаше мириса на водопади, на топъл летен ден, сандалово дърво, всичките — в „опаковката“ на зашеметяващ, невероятно привлекателен мъж.

Как може едно момиче да се защити от съвършено изпипано нападение, извършено от съвършен мъж? Предадох се и оставих Господин Съвършения да завладее сетивата ми. Кръвта ми гореше, сърцето ми блъскаше с гръмотевичен тътен, нуждаех се от него все по-силно и в обятията му изгубих всякаква представа за времето. Усещах и виждах единствено Рен. Устните му. Тялото му. Душата му. Искях го изцяло.

Най-сетне той сложи ръце на раменете ми и внимателно ни раздели. Изненадах се, че имаше нужната сила на волята, за да спре, защото аз ни най-малко не бях способна на това. Примигнах замаяно. И двамата дишахме тежко.

— Това беше... поучително — прошепна той. — Благодаря, Келси.

Примигнах. Страстта, която бе притъпила ума ми, се разнесе в миг и умът ми рязко се съсредоточи върху ново чувство. Раздразнение.

— „Благодаря? Благодаря!“ За всичките... — Закрачих гневно, а после се извъртях рязко да погледна надолу към него. — Не! Аз *ти* благодаря, Рен! — Ръцете ми прорязаха въздуха. — Вече получи каквото искаше, така че ме остави на мира! — Изтичах бързо нагоре по стълбите, за да оставя известно разстояние между нас.

Поучително? Това пък за какво беше? Изпитваше ли ме? Оценяваше с резултат от едно до десет умението ми да се целувам? Каква дързост!

Радвах се, че съм ядосана. Можех да изтласкам всички други емоции в дъното на ума си и да се съсредоточа само върху гнева и възмущението.

Той заскача нагоре по стълбите, вземайки ги по две наведнъж.

— Това *не* е всичко, което искам, Келси. Това е сигурно.

— Е, вече не ме е *грижа* какво искаш!

Той ме стрелна с многозначителен поглед и повдигна вежда. После измъкна крак от пролуката, стъпи върху земята и мигновено се преобрази отново в тигър.

Засмях се подигравателно:

— Ха! — Спънах се в един камък, но бързо намерих опора. — Така ти се пада! — креснах гневно и се запрепъвах сляпо по сумрачната пътека.

След като разбрах накъде да вървя, тръгнах с гневни резки крачки.

— Хайде, Фаниндра. Да вървим да намерим господин Кадам.

23. ШЕСТ ЧАСА

Беше рано призори. Слънцето току-що надзърташе над хоризонта. Профучах през сградите на Хампи и оставих инерцията на гнева ми да ме отнесе на половината път до лагера на господин Кадам.

Рен вървеше тихо някъде зад мен. Не го чувах, но знаех, че е там. Остро си давах сметка за присъствието му. Имах неосезаема връзка с него — в образа на човек беше почти сякаш вървеше до мен. *Почти сякаш ме докосваше.*

Сигурно съм поела по погрешната пътека, защото той изтича напред, многозначително отправяйки се в различна посока. Промърморих:

— Фукльо. Ще вървя в грешната посока, ако искам. — Но въпреки това го последвах.

След малко различих джипа, паркиран на хълма и видях господин Кадам да ни маха. Приближих се до лагера му и той ме притисна в кратка прегръдка.

— Госпожице Келси! Върнахте се. Разкажете ми какво се случи.

Въздъгнах, оставих раницата си долу и седнах на задната броня на джипа.

— Ами трябва да ви кажа, че тези последни няколко дни бяха едни от най-лошите в живота ми. Имаше маймуни и Капа, и противни целуващи се трупове, и ухапвания от змии, и дървета, покрити с игли, и...

Той вдигна ръка и ме спря:

— Какво искате да кажете с това „няколко дни“? Тръгнахте едва снощи.

Объркана, казах:

— Не. Нямахте ни поне — преброих на пръсти — поне четири или пет дни.

— Съжалявам, госпожице Келси, но вие с Рен ме напуснахте снощи. Всъщност канех се да кажа, че трябва да си починете малко и

после да опитате отново утре сутринта. Наистина ли сте отсъствали почти седмица?

— Ами спях през два от дните. Поне така ми каза онзи прекрасен тигър, ей там. — Погледнах гневно Рен, който отвърна на погледа ми с невинно тигърско изражение, докато слушаше разговора ни.

Рен изглеждаше мил и внимателен, безобиден като котенце. Безобиден колкото някой Капа. Аз, от друга страна, бях настръхнала като таралеж. Наежих се. Всичките ми бодли се бяха изправили, за да защитят меката долна част на тялото си да не бъде погълната от хищника, който бе проявил интерес.

— Два дни? Виж ти, виж ти. Защо не се върнем в хотела да си починем? Можем отново да опитаме да вземем плода утре вечер.

— Но, господин Кадам — казах и отворих ципа на раницата, — не се налага да се връщаме. Взехме първия дар на Дурга, Златния плод. — Измъкнах юргана си и го разгънах, разкривайки Златния плод, сгушен в него.

Той внимателно го измъкна от пашкула му.

— Удивително! — възкликна.

— Манго. — Със самодоволна усмивка добавих: — Съвсем логично е. В края на краищата мангото е много важно за индийската култура и търговия.

Рен изсумтя сърдито и се търкулна на една страна в тревата.

— Наистина има логика, госпожице Келси. — Той продължи да се възхищава на плода още един миг, а после внимателно го уви отново в юргана ми. Плесна с ръце. — Това е много вълнуващо! Хайде тогава да разваляме лагера и да се отправяме към къщи. Или може би ще е по-добре да отидем в някой хотел, за да си починете, госпожице Келси.

— О, всичко е наред. Нямам нищо против да поема отново на път. Може да отседнем в хотел довечера. Колко дни ще ни трябва, за да се приберем?

— Ще трябва да отсядаме в хотел още две нощи по време на пътуването към къщи.

Разтревожена за миг, хвърлих поглед към Рен.

— Добре. Мислех си, че може би този път, ако нямате нищо против, можем да се регистрираме в някой от онези по-големи хотели. Нали знаете, някое място с повече хора. С асансьори и със стаи, които

се заключват. Или още по-добре, някой хубав висок хотел в голям град. Далече, далече, *далече* от джунглата.

Господин Кадам се усмихна под мустак:

— Ще видя какво мога да направя.

Удостоих го с блажена усмивка:

— Хубаво! Моля ви, може ли да тръгваме сега? Нямам търпение да взема душ! — Отворих вратата откъм страната за пасажера, после се обърнах и изсъсках с шепот, предназначен за Рен: — В моята хубава, разположена на висок етаж, недостъпна за тигри хотелска стая.

Той само ме погледна отново с невинното си, синеоко тигърско изражение. Усмигнах му се злорадо и скочих в джипа, затръшвайки вратата след себе си. Моят тигър просто притича спокойно отзад, където господин Кадам товареше последните си запаси, и скочи. С още един скок се озова на задната седалка. Надвеси се напред и преди да успее да го отблъсна, ми лепна голяма, мокра, лигава тигърска целувка право по лицето.

Изпелтечих:

— Рен! Това е *толкова* отвратително!

С тениската си избърсах тигърската слюнка от носа и бузата си и се обърнах да му покрещя още малко. Той вече лежеше на задната седалка с широко отворена увиснала уста, сякаш се смееше. Преди да успее да го нахокам хубавичко, господин Кадам, който беше толкова щастлив, колкото не го бях виждала никога досега, се качи в джипа и отново започнахме неравното пътуване обратно към някой по-цивилизован път.

Господин Кадам искаше да ме разпита. Знаех, че жадува да получи информация, но все още бях бясна на Рен, затова излъгах. Попитах го дали може да изчака малко, за да поспя. Прозинах се широко за по-драматичен ефект и той веднага се съгласи да ме остави за малко на спокойствие — което ме накара да се почувствам виновна. Наистина харесвах господин Кадам и мразех да лъжа хората. Оправдах действията си, като обвиних мислено Рен за нетипичното си поведение. Беше лесно да убедя себе си, че вината е негова. Обърнах се на една страна и затворих очи.

Спах известно време, а когато се събудих, господин Кадам ми подаде една сода, сандвич и банан. Повдигнах вежда, когато видях банана и се сетих за няколко хубави шегички по адрес на маймуните, с

които можех да подразня Рен, но си замълчах заради господин Кадам. Вместо това веднага нападнах сандвича си и пресуших содата.

Господин Кадам се засмя и ми подаде нова.

— Готова ли сте да ми разкажете за това, което се случи, госпожице Келси?

— Разбира се, да.

Отне ми почти два часа да му разкажа за дългия тунел, гората с игличките, пещерата, Капа и Кишкинда. Прекарах дълго време, разказвайки за златното дърво и оживелите маймуни. Завърших с това как Капа ме нападнаха, а Фаниндра ме ухапа.

Изобщо не споменах, че Рен беше в човешки образ през цялото време. Всъщност омаловажих изцяло присъствието му в Кишкинда. Всеки път, когато господин Кадам ме питаше как сме постигнали едно или друго нещо, отговарях уклончиво или казвах какъв късмет е, че Фаниндра е с нас, или какъв късмет е било, че сме имали *гадата*. Изглежда, това беше задоволителен отговор на повечето му въпроси.

Когато попита за още подробности по нападението на Капа, просто свих рамене и повторих мантрата си: „Имах късмет, че Фаниндра беше с мен“. Не исках да отговарям на никакви странни въпроси за Рен. Знаех, че вероятно щеше да разкаже своята версия на историята, когато отново се преобрази в човек, но не ме беше грижа. Поддържах версията си реалистична, лишена от емоции, и — по-важното — лишена от присъствието на *Рен*.

Господин Кадам каза, че скоро ще спрем в хотел, но искаше първо да намери подходящо място да остави Рен. Казах колебливо: „Разбира се“ и отправих отвратително сладка усмивка назад към наострилия уши тигър.

Господин Кадам отбеляза разтревожено:

— Надявам се, че нашият хотел няма да е прекалено далече за него.

Потупах господин Кадам по ръката и го успокоих:

— О, не се безпокойте за него. *Много* го бива да постига каквото иска. Искам да кажа... да се грижи за нуждите си. Сигурна съм, че ще намери тази дълга нощ в джунглата за много *просвещаваща*. — Господин Кадам ме стрелна с озадачен поглед, но накрая кимна, отби джипа встрани и спря близо до горист участък.

Рен излезе от джипа, заобиколи до моята страна от колата и се втренчи в мен с леденосини очи. Просто извърнах тяло, за да не ми се налага да го гледам. Когато господин Кадам се върна в джипа, надникнах отново навън през прозореца си, но Рен го нямаше. Напомних си, че той си го заслужаваше, и се облегнах назад на седалката със скръстени на гърдите ръце и напрегнато изражение на лицето.

Господин Кадам проговори меко:

— Келси, добре ли сте? Изглеждате много... напрегната, откакто ви видях за последен път.

Промърморих под нос:

— Представа си нямате.

— Какво беше това?

Въздъхнах и му се усмихнах слабо:

— Нищо. Добре съм, просто съм изцедена от пътуването, това е всичко.

— Има нещо друго, което смятах да ви попитам. Явиха ли ви се някакви странни сънища, докато бяхте в Кишкинда?

— Какви сънища?

Той ми хвърли поглед, разтревожен:

— Може би сън, свързан с амулета ти?

— О! Съвсем забравих да ви разкажа! Когато откъснах плода, припаднах и получих видение. Беше за вас, мен и някакъв злодей.

Господин Кадам видимо се разтревожи. Прочисти гърло:

— Тогава видението е било реално — за всички ни. Страхувах се от това. Мъжът, когото си видяла, е бил Локеш. Той е същият черен магьосник, стоварил проклятието върху Рен и Кишан.

Зяпнах шокирано:

— Още е жив?

— Изглежда, че е. Изглежда също и че притежава поне една част от амулета. Подозирам обаче, че у него са *всички останали части*.

— Колко парчета съществуват?

— Мълвата твърди, че са общо пет, но всъщност никой не знае със сигурност. Бащата на Рен имаше едно парче, а майка му внесе в семейството още едно, защото бе единствена потомка на могъщ военачалник, който също притежаваше едно. Именно така в крайна сметка Рен и Кишан се сдобиха с по едно парче.

— Но какво общо има това с мен?

— Точно това е въпросът, Келси. Ти помагаш на Рен да развали проклятието. Амулетът свързва трима ни и се безпокоя, че Локеш знае за нас. Специално за теб. Надявах се, че нещо му се е случило, че вече не е жив след всичките тези години. Търся го от столетия. Сега, когато ни видя, се тревожа, че ще тръгне да преследва теб и амулета.

— Наистина ли мислите, че е толкова безмилостен?

— Знам, че е. — Господин Кадам направи пауза, а после предположи меко: — Може би е време да се върнете у дома.

— Какво? — Паникьосах се.

Да се върна у дома? У дома при какво? У дома при кого? Нямах живот у дома. Дори не бях мислила какво щеше да стане, след като развалим проклятието. Предполагам, просто бях приела, че има толкова много неща за вършене, та ще си стоя тук поне две години.

Слисана, запитах:

— Наистина ли искате да се прибера у дома сега?

Той ме потупа по ръката:

— Съвсем не! Не исках да намекна, че искам да ни напуснете. Не се тревожете. Ще измислим нещо. Засега просто размишлявам. Нямам непосредствени планове да ви изпращам у дома. И разбира се, ако и когато все пак си тръгнете, винаги можете да се върнете, когато пожелаете. Нашият дом е и ваш. Просто трябва да действаме изключително предпазливо сега, когато Локеш излезе отново на сцената.

Почувствах как паниката ми се уталожва, но само наполовина. *Може би господин Кадам е прав. Може би трябва да се прибера у дома. Ще бъде много по-лесно да забравя господин Супергерой, ако съм на другия край на планетата, нали? Да му се не види, той е единственият млад мъж, до когото съм била близо от седмици насам, без да броим Кишан. И без друго за мен ще е по-здравословно да се махна и да се срещам с други мъже. Може би ако направя това, ще осъзная, че цялата емоционална връзка с него, която усещам, всъщност не е толкова силна.*

Може би умът ми играе номера. Просто бях изолирана, това е всичко. Когато имаш на разположение единствено Тарзан и няколко маймуни, Тарзан изглежда доста привлекателен, нали така?

Просто ще го превъзмогна. Ще си отида у дома и ще излизам с някой мил, нормален компютърен гений, който никога няма да ме изостави. Ще забравя напълно стария как-му-беше-името.

Продължих в този ред на мисли, съставяйки списък на причините си да стоя далече от Рен, и упорито се посветих отново на опитите да го избягвам. Единственият проблем беше, че моят непокорен, недисциплиниран ум продължаваше да се връща към мисълта колко защитена се чувствах, когато ме прегръщаше. И към онова, което беше казал, когато мислеше, че умирам. И топлото тръпнещо усещане, което остана по устните ми, след като ме целуна. Дори и да пренебрегнеш красивото му лице, което беше почти херкулесовски подвиг, имаше твърде много други заслепяващи качества, върху които умът ми да се спре, и тези мисли ме държаха заета през остатъка от пътуването.

Господин Кацам спря в автомобилната алея на великолепен петзвезден хотел. Чувствах се неспретната в несменяните си от седмица, раздрани, изпокъсани и окървавени дрехи. Господин Кадам изглеждаше безгрижен и беше доволен като риба във вода, когато връчи ключовете на едно пиколо и ме придружи в хотела. Държах раницата си наблизо, но другите ни две чанти бяха отнесени горе в стаите ни от хотелския персонал.

Господин Кадам попълни нужните формуляри и поговори тихо на хинди с дамата на рецепцията. После ми направи знак да го последвам.

Докато минавахме, се наведох над гишето и попитах:

— Просто от любопитство — не допускате домашни любимци. Права ли съм?

Тя придоби объркано изражение и погледна към господин Кадам, но поклати отрицателно глава.

— Страхотно. Просто проверявам. — Усмихнах ѝ се в отговор. Господин Кадам наклони озадачено глава, но не каза нищо.

Сигурно си мисли, че съм превъртяла. Ухилих се и го последвах до асансьора. Пиколото пъкна един ключ в процепа най-отгоре на таблото с бутоните на асансьора и го завъртя, при което вратата автоматично се затвори, и натисна копчето за нашия етаж. Излязохме от асансьора и се озовахме право в стаята си — луксозния апартамент на последния етаж.

Служителят ни остави и вратите на асансьора се затвориха. Господин Кадам ми каза, че ще се настани в спалнята отляво, и че аз ще разполагам с апартамента отдясно. Остави ме сама, като ме посъветва да си почина и да се нахраня в избран от мен ред, и ми каза, че скоро ще донесат храна.

Влязох в красивия си апартамент с огромно двойно легло и се засмях доволно. В средата на личната ми баня се мъдреше огромна вана с джакузи. Бързо изритах мръсните си маратонки и реших първо да взема душ, а после и вана. Заставайки под горещия душ, четири пъти насапунисах косата си с шампоан, после ѝ сложих балсам и я оставих да се напои добре, докато търках ожесточено кожата си. Впих нокти в един калъп сапун и ги загърчих напред-назад, за да изкарам мръсотията, като обърнах специално внимание на ходилата си. Бедничките ми, разранени, покрити с мазоли, подбити ходила. *О, добре, може би господин Кадам ще ми уреди педикюр по-късно.*

След като се почувствах напълно чиста, увих косата си с кърпа и се пъгнах в един халат. Напълвайки ваната с гореща вода, сипах вътре пяна за вана и пузнах джакузито. Ароматът на сочни круши и току-що набрани малини се издигна във въздуха. Мирисът му ми напомни за Орегон.

Да се отпусна в тази вана беше най-прекрасното усещане в целия свят. *Е, второто най-прекрасно усещане.* Подразних се, че споменът за целувката с Рен изникна в ума ми, и бързо го пропъдих, или поне се опитах. Колкото повече се отпусках във ваната, толкова повече умът ми сякаш се съсредоточаваше върху него. Беше като песен, загнездила се в главата ми и, независимо какво правех, продължаваше да се връща в мислите ми.

Целувката се разиграваше отново и отново. Въпреки най-старателните си усилия да изкореня спомена, почувствах как се усмихвам при него. *Ъх! Това пък за какво беше?* Гневно се отърсих от бляна си и неохотно се измъкнах от ваната. След като се подсуших и нахлузих чифт шорти и чиста тениска, седнах да разреша косата си с четката. Отне ми доста време да разплета всички сплъстени кичури. Ресането с четката беше успокояващо. Напомни ми за мама. Отпуснах се на огромното си легло и просто се наслаждавах на чувството от прокарването на четката през чистата си, мокра коса.

По-късно се реших да отида в дневната и намерих господин Кадам да чете вестник.

— Здравейте, госпожице Келси. Чувствате ли се освежена?

— Чувствам се много по-добре, не мога да ви опиша колко.

— Добре. Там под онзи похлупак има вечеря. Позволих си волността да поръчам вместо вас.

Повдигнах капака и открих пуйка, плънка от царевичен хляб, боровинков сос, грах и картофено пюре.

— Боже! Как ги накарахте да направят това?

Той сви рамене:

— Помислих си, че може да искате нещо американско за разнообразие, а това е възможно най-американско. Има дори ябълков пай за десерт.

Взех чинията с вечерята си и чашата, пълна с ледена вода с лимон, която той знаеше, че обичам, и седнах до него с подвити под тялото крака да се нахраня.

— Вие ядохте ли вече?

— Да, преди около час. Не се тревожете за мен. Насладете се на вечерята си.

Нахвърлих се на храната и бях приятно сита още преди да изям ябълковия пай. Обрах соса със залък от едно хлебче и казах:

— Господин Кадам? Искам да ви призная нещо. Чувствам се виновна, задето не ви казах преди, но мисля, че е редно да знаете.

Поех си дълбоко дъх и продължих:

— Рен беше човек през цялото време, докато бяхме в Кишкинда.

Той остави вестника си.

— Това е интересно. Но защо не можахте да ми кажете това преди?

Присвих рамо и казах уклончиво:

— Не знам. Нещата между нас не вървяха особено... гладко през тези последни няколко дни.

Очите му проблеснаха, когато се засмя разбиращо:

— Сега нещата се връзват. Чудех се защо се държите различно в близост до него. Рен може да бъде... труден, ако реши.

— Инатлив, искате да кажете. И вискателен. И — погледнах навън през прозореца към нощните светлини на града и промърморих: — много други неща.

Той се наведе напред и взе едната ми ръка в своята.

— Разбирам. Не се тревожете, госпожице Келси. Изненадан съм, че сте постигнали толкова много за такова кратко време. Достатъчно трудно е да предприемете рисковано пътуване, камо ли пък с някой, когото едва опознавате и не сте сигурна дали можете да му се доверите. Дори между най-добрите приятели може да възникнат неразбирателства, когато са под такова голямо напрежение като вас двамата. Сигурен съм, че това е просто временно препятствие във вашето приятелство.

Нашето приятелство не беше точно проблемът. Въпреки това думите на господин Кадам ми дадоха известна утеха. Може би сега, когато бяхме излезли от тази ситуация, можехме да я обсъдим и да приложим някакъв здрав разум към проблема. Може би можех да проявя по-голяма зрялост. В края на краищата Рен едва започваше отново да общува с хора. Ако можех просто да му обясня как работи светът, бях сигурна, че щеше да разбере и да продължи към положение, в което все още можехме да бъдем приятели.

Той продължи:

— Забележително е, че е успял да остане в човешки образ през цялото време там. Може би има нещо общо със спирането на времето.

— Наистина ли мислите, че в Кишкинда времето е спряло?

— Може би там времето просто тече различно, но със сигурност знам, че според нашето време отсъствахте само за кратко.

Кимнах, съгласявайки се с преценката му. Почувствах се по-добре, след като поговорихме, а също и щастлива, че казах истината на господин Кадам. Реших да почета малко, а после да спя дълго с мека възглавница.

Отправяйки се обратно към стаята си, започнах да си събирам нещата. Хвърлих дрехите си в торбата за пране, а също и маратонките. Внимателно развих юргана си, извадих Златния плод и го увих в малка хавлиена кърпа. Взех окаяно изглеждащия си, мърляв юрган и пъхнах и него в торбата с прането.

Оставяйки торбата пред вратата си, скочих в леглото, наслаждавайки се на меките, скъпи чаршафи. Отпуснах се в пухените възглавници и потънах в дълбок, освежителен сън.

На другата сутрин се усмигнах и протегнах всичките си крайници докдето можеха да стигнат и въпреки това дори не се допрях до ръба на леглото. Сресях косата си и я прибрах в хлабава конска опашка.

Господин Кадам точно сядаше да закуси с пържени картофи, препечени филийки и испански омлети. Присъединих се към него, отпихах от портокаловия си сок и бърбех колко е вълнуващо да потеглим обратно към къщи.

Върнаха ни прането изгладено и сгънато, сякаш беше чисто ново. След като измъкнах от купчината някакви дрехи, за да ги облека, прехвърлих всички останали сгънати дрехи в другата си чанта. Когато стигнах до юргана си, спрях за миг да подуша дъхащия на лимон сапун, който бяха използвали, и внимателно огледах юргана да видя дали не е пострадал. Макар да беше избелял и стар, още беше здрав. Отправих безмълвна благодарност към баба си. *Вече не ги правят като теб, бабо.*

Сложих сгънатия си юрган на дъното на раницата си и поставих *гадата* изправена отстрани. Предната вечер бях извадила *гадата* да я почистя, но с изненада открих, че е лъскава и без нито едно петънце, сякаш никога не е била използвана. След това внимателно сложих Фаниндра върху юргана и поставих Златния плод точно в средата на пръстените ѝ. После затворих ципа на раницата, оставяйки само една част отворена, за да може Фаниндра да диша. Не знаех дали наистина дишаше, но все пак това ме накара да се почувствам по-добре.

Скоро стана време да тръгваме. Чувствах се щастлива, освежена и напълно удовлетворена, докато спряхме встрани от пътя, и го видях, и той не беше тигър. Рен ни чакаше, с обичайните си бели дрехи и широка усмивка. Господин Кадам се приближи и го прегърна. Чувах гласовете им, но не можех да разбера думите им. Все пак чух господин Кадам да се смее, докато тупаше Рен по гърба доста шумно. Очевидно беше много щастлив от нещо.

После Рен се преобрази отново в тигър и скочи в колата. Сви се на кълбо да подремне отзад, докато аз умишлено го пренебрегнах и избрах една книга, за да имам занимание по време на дългото пътуване.

Господин Кадам обясни, че ще трябва да спрем в друг хотел на връщане и че ще пътуваме цял ден. Казах му, че това ме устройва.

Имах много за четене, тъй като господин Кадам ми беше купил от книжарницата на хотела два романа, както и един туристически пътеводител за Индия.

Подремвах на пресекулки през деня между главите от книгата. До ранния следобед довърших първия роман и вече наближавах края на втората книга, когато влязохме в града. В колата беше необичайно тихо. Господин Кадам изглеждаше в добро разположение на духа, но не споделяше въодушевлението си, а Рен спа цял ден отзад.

След като слънцето залезе, господин Кадам обяви, че наближаваме целта на пътуването си. Спомена, че първо ще ме остави в стаята ми, а после ще вечеряме в ресторанта на хотела, за да отпразнуваме.

В новата си хотелска стая се отдадох на тревоги какво да облека, защото в чантата си имах само джинси и тениски. Докато прехвърлях едни и същи три неща за трети път, чух почукване на вратата и тътрейки крака, отидох да отворя по халат и чехли. Една камериерка ми връчи затворена с цип чанта за дрехи и кутия. Опитах се да я заговоря, но тя не разбираше английски. Само повтаряше: „Кадам“.

Взех чантата, благодарих ѝ и когато отворих ципа, намерих вътре великолепна рокля. Преправеният по мярка черен кадифен корсаж имаше деколте с две извивки, които се срещаха по средата и се спускаха към бюста, а падащите ръкави и полата бяха направени от пурпурна индийска коприна с перлени оттенъци. Впитият корсаж правеше фигурата ми по-приятно закръглена и с повече извивки, отколкото беше в действителност. Скосяваше се надолу към хълбоците ми и се спускаше над бухналата, дълга до коленете пурпурна пола. Колан, направен от същата мека материя като полата, беше завързан на възел отстрани и закопчан с искряща брошка, за да подчертава талията ми.

Роклята беше прекрасно изработена, подплатена отвътре и вероятно скъпа. Когато застанах в светлината, полата заблещука, отразявайки няколко различни нюанса на виолетовото. Никога не бях носила нещо толкова прекрасно, с изключение на красивата синя индийска рокля, която имах в къщата. Отворих кутията и намерих чифт черни високи обувки с каишки, с диамантени закопчалки и шнола за коса във форма на лилия в тон с тях. Подобна рокля изискваше грим, затова се отправих към банята и довърших

приготовленията. Закопчах лилията в косата си точно над лявото ухо и разрезах с пръсти вълнистата си коса. После нахлузих обувките си и зачаках господин Кадам.

Скоро той почука на вратата и ми се възхити с бащинско одобрение.

— Госпожице Келси, изглеждате прекрасно!

Завъртях се, за да види полата ми.

— Прекрасна е. Ако изглеждам добре, заслугата е изцяло ваша. Избрали сте нещо фантастично. Благодаря ви. Трябва да сте знаел, че ми се иска за разнообразие да се почувствам като дама, вместо като туристка на бивак.

Той кимна. Очите му изглеждаха замислени, но той ми се усмихна, протегна ръка и ме отведе до асансьора на хотела. Пътувахме надолу с асансьора и се смеехме по адрес на маймуните, докато му разказвах как Рен тичаше с двайсетина от тях, вкопчени в козината му.

Влязохме в осветен от свеци ресторант с бели ленени покривки и салфетки. Управителката ни упъти към една част от ресторанта с високи от пода до тавана прозорци, откъдето се разкриваше гледка към светлините на града отдолу. Само една от масите в тази част от ресторанта беше заета. Един мъж вечеряше сам. Седеше с гръб към нас, докато гледаше към светлините.

Господин Кадам се поклони и каза:

— Госпожице Келси, ще ви оставя на сътрапезника ви. Насладете се на вечерята си. — После излезе от ресторанта.

— Господин Кадам, чакайте. Не разбирам.

Сътрапезник? За какво говори? Може би се е объркал.

Точно тогава чух плътен, твърде познат глас зад гърба ми:

— Здравсти, Келс.

Застинах, а сърцето ми падна в стомаха, раздвижвайки около милиард пеперуди. Минаха няколко секунди. Или бяха няколко минути? Не можех да определя.

Чух въздишка на раздразнение.

— Още ли не ми говориш? Обърни се, ако обичаш.

Една топла длан се плъзна под лакътя ми и леко ме завъртя. Вдигнах очи и ахнах тихо. Той беше зашеметяващ! Толкова красив, че ми се доплака.

— Рен.

Той се усмихна:

— Че кой друг?

Беше облечен в елегантен черен костюм и си беше подстригал косата. Лъскавата черна коса беше отметната назад от лицето му в нарочно разчорлени вълни, които се скосяваха и леко се къдреха на тила му. Бялата риза, която носеше, беше разкопчана на яката. Подчертаваше златистобронзовата му кожа и блестящата му бяла усмивка, правейки го направо смъртоносен за всяка жена, която би пресякла пътя му. Изстенах вътрешно.

Прилича на... на Джеймс Бонд, Антонио Бандерас и Брад Пит накуп.

Реших, че най-безопасната постъпка ще бъде да гледам към обувките му. Обувките бяха скучни, нали? Въобще не бяха привлекателни. Ах. Много по-добре. Обувките му бяха хубави, разбира се — лъснати и черни, точно както бих очаквала. Усмихнах се иронично, когато осъзнах, че това е първият път, когато виждах Рен с обувки.

Той обгърна с длан брадичката ми и ме накара да го погледна в лицето. *Мошеник такъв.* После беше негов ред да ме огледа преценяващо. Обходи ме с поглед от глава до пети. И то не с бърз поглед. Обхвана всичко с поглед бавно. Онзи бавен поглед, от който лицата на момичетата пламват. Ядосах се на себе си, задето се изчервих и го изгледах гневно.

Нервна и нетърпелива, попитах:

— Свърши ли?

— Почти. — Сега беше забил поглед в обувките ми с многобройните каишки.

— Е, побързай!

Очите му се вдигнаха бавно и лениво обратно към лицето ми и той ми се усмихна одобрително.

— Келси, когато един мъж прекарва време с красива жена, трябва да забави темпото.

Извих вежда към него и се засмях:

— Е, аз съм си направо истински марафон.

Той целуна пръстите ми.

— Точно. Един благоразумен мъж никога не спринтира... в марафон.

— Говорех саркастично, Рен.

Той не ми обърна внимание и пъкна дланта ми под ръката си, после ме отведе до красиво осветена маса. Издърпвайки стола за мен, ме покани да седна.

Стоях там, питайки се дали мога да се впусна в спринт към най-близкия изход. *Глупави обувки с каишки; никога нямаше да успея.*

Той се наведе плътно към мен и прошепна в ухото ми:

— Знам какво си мислиш и няма да те оставя да се измъкнеш отново. Можеш или да седнеш и да вечеряш с мен, все едно сме излезли на нормална среща — той се ухили на думата, която беше избрал, — или — направи замислена пауза, после заплаши — можеш да седиш на скута ми, докато те храня насила.

Изсъсках:

— Няма да посмееш. Твърде голям джентълмен си, за да ме насилиш да правя каквото и да било. Това е безсмислен блъф, Мистър-Бихте-Ли-Ми-Позволили.

— Дори един джентълмен си има граници. По един или друг начин, ще проведем вежлив разговор. Надявам се, че ще ми се удаде да те храня, докато седиш на скута ми, но изборът си е твой.

Той се изправи отново и зачака. Безцеремонно се тръснах в стола и шумно се избутах до масата. Той се засмя тихо и се настани на стола срещу мен. Почувствах се виновна заради роклята и оправих полата си отново, за да не се измачка.

Гледах го гневно, когато нашата сервитьорка се приближи. Тя бързо остави менюто пред мен и трябваше да гледам как нарочно се забави повече, докато даваше на Рен неговото. Застана до рамото му и посочи няколко блюда, като се надвесваше през ръката му. След като тя най-накрая си тръгна, отвратено завъртях очи.

Рен прелистваше менюто, без да бърза и явно много се забавляваше. Аз дори не вдигнах своето меню. Той непрекъснато ме стрелкаше с многозначителни погледи, докато седях мълчаливо, опитвайки се да не го гледам в очите. Когато сервитьорката се върна, тя поговори кратко с него и посочи към мен.

Усмяхнах се и изрекох с глас, сладък като захарен сироп:

— Ще си взема нещо, което ще ме изкара от тук най-бързо. Например салатата, може би.

Рен ми се усмихна добродушно в отговор и бързо изстреля списък от ястия колкото за цял банкет, който келнерката записа бавно, наслаждавайки се на момента. Непрекъснато го докосваше и се смееше на шегите му. Коего намирах за много, ама *много* дразнещо.

Когато тя си тръгна, той се облегна назад в стола си и отпи от водата си.

Наруших първа мълчанието и му изсъсках тихо:

— Не знам на какво си играеш, но ти остават само около две минути, така че се надявам да си поръчал стек със сос тартар, тигре.

Той се ухили дяволито:

— Ще видим, Келс. Ще видим.

— *Чудесно*. Не ми пука. Нямам търпение да видя какво ще стане, когато през това хубаво заведение се втурне бял тигър, създавайки смут и хаос. Може би ще си изгубят една от звездите, защото са изложили клиентите си на опасност. Може би новото ти гадже, онази сервитьорка, ще избяга с писъци. — Усмигнах се при тази мисъл.

Рен се престори на шокиран:

— Я виж ти, Келси! Да не ревнуваш?

Изсумтях по един много неподобаващ за дама начин:

— Не! Естествено, че не.

Той се ухили. Нервно се заиграх със салфетката си.

— Не мога да повярвам, че си убедил господин Кадам да ти играе така по свирката. Наистина е шокиращо.

Той разгъна салфетката и намигна на сервитьорката, когато тя дойде да ни донесе панерче с хлебчета.

Когато тя си тръгна, казах предизвикателно:

— Нима й намигаш? Не е за вярване!

Той се засмя и взе едно вдигащо пара хлебче, намаза го с масло и го сложи в чинията ми.

— Яж, Келси — нареди. После се наведе напред. — Освен ако не обмисляш отново варианта да се наслаждаваш на гледката от скута ми.

Гневно разкъсах хлебчето си и погълнах няколко залька, преди дори да забележа колко вкусни бяха — леки и шуплести с малки парченца портокалова кора, смесени с тестото. Бих изяла още едно, но не исках да му доставя това удоволствие.

След малко сервитьорката се върна с две помощнички, които започнаха да трупат блюдо след блюдо на масата ни. Не ще и дума —

той беше поръчал истинско пиршество. По масата не остана и един свободен сантиметър. Той взе чинията ми и я отрупа догоре с ароматни ястия, от които устата ми се напълни със слюнка. След като я постави пред мен, започна да пълни своята. Когато свърши, остави чинията си, погледна ме и повдигна вежда.

Наведох се напред и прошепнах гневно:

— Няма да седна на скута ти, така че не се самозабравяй, мистър.

Той продължи да чака, докато взех вилица и лапнах няколко хапки. Набодох хапка мексиканска риба с коричка от макадамия и казах:

— Уф. Времето изтече. Нали? Часовникът тиктака. Сигурно се потиш от напрежение, а? Искам да кажа — може да се преобразиш всяка секунда.

Той просто лапна хапка агнешко с къри, а после малко ориз с шафран, седеше си и дъвчеше, абсолютно хладнокръвно.

Наблюдавах го внимателно в продължение на цели две минути, а после сгънах салфетката си.

— Добре, предавам се. Защо го раздаваш толкова самодоволно и уверено? Кога ще ми кажеш какво става?

Той внимателно избърса уста и отпи глътка вода.

— Това, което става, моя *према*, е, че проклятието е развалено.

Устата ми увисна отворена:

— Какво? Ако е било развалено, защо беше тигър през последните два дни?

— Ами, за да бъде ясен — не си е отишло напълно. Изглежда, че ми е отпуснато частично премахване на проклятието.

— Частично? Като „частично“ означава точно... какво?

— Частично, което означава определен брой часове на ден. Шест часа, за да бъдем точни.

Мислено изрецитирах пророчеството и си спомних, че монолитът имаше четири страни, а четири по шест беше...

— Двайсет и четири.

Той направи пауза.

— Двайсет и четири какво?

— Ами има логика да са шест часа, защото трябва да се сдобием с четири дара за Дурга, а монолитът има четири страни. Изпълнили

сме само една от задачите, затова получаваш само шест часа.

Той се усмихна:

— Предполагам, че в такъв случай трябва да те задържа близо до мен поне докато другите задачи бъдат приключени.

Изсумтях:

— Не затаявай дъх в очакване, Тарзан. Може и да не е нужно аз да съм *наблизо* за останалите задачи. Сега, когато си човек през част от времето, сигурна съм, че с Кишан може да решите този проблем сами.

Той наклони глава и присви очи към мен:

— Не подценявай степента, до която си... замесена в това, Келси. Дори и вече да не беше необходима, за да развалиш проклятието, мислиш ли, че просто ще те пусна да си отидеш? Ще ти позволя да излезеш от живота ми, без да поглеждаш назад?

Нервно започнах да си играя с храната си и реших да не казвам нищо. Точно това бях планирала да правя.

Нещо се беше променило. Нараненият и объркан Рен, който ме накара да се чувствам виновна, задето съм го отхвърлила в Кишкинда, вече го нямаше. Сега той беше изключително уверен, почти арогантен и много сигурен в себе си.

Не откъсваше очи от лицето ми, докато се хранеше. Когато довърши всичката храна в чинията си, той я напълни отново, загребвайки почти половината от всяко блюдо на масата.

Гърчех се под погледа му и си играех с храната. Той приличаше на котката, изяла канарчето, или на ученика, който има всички отговори на изпита, още преди учителят да е казал на класа за него. Беше отблъскващо доволен от себе си и долових, че в новооткритата му увереност има нещо много повече от това, че просто можеше да бъде човек повече време.

Той, изглежда, разбра тайните ми мисли и чувства. Увереността му ме изнервяше. Имах чувството, че съм притисната в ъгъла.

— Отговорът на този въпрос е... няма да го сторя. Мястото ти е при мен. Което ме води до онова, което исках да обсъдя с теб.

— Къде ми е мястото, решавам аз и макар че може да изслушам онова, което имаш да кажеш, това не значи, че ще се съглася с теб.

— Достатъчно честно. — Рен побутна празната си чиния настрана. — Имаме да се погрижим за някои недовършени работи.

— Ако имаш предвид другите задачи, които трябва да изпълним, вече съм наясно с това.

— Не говоря за това. Говоря за *нас*.

— Какво за нас? — Пъхнах ръце под масата и избърсах лепкавите си от студена пот длани в салфетката.

— Мисля, че има някои неща, които оставихме неказани, и смятам, че е време да ги кажем.

— Не оставям нищо неизказано пред теб, ако това имаш предвид.

— Оставяш.

— Не. Не е вярно.

— Отказваш ли да признаеш това, което се случи между нас?

— Не отказвам нищо. Не се опитвай да ми приписваш думи, които не съм казала.

— Не го правя. Просто се опитвам да убедя една упорита жена да признае, че има чувства към мен.

— Ако *наистина* имах чувства към теб, ти щеше пръв да узнаеш.

— Да не би да казваш, че *не* изпитваш нищо към мен?

— Не казвам това.

— Тогава какво *казваш*?

— Казвам... *нищо* не казвам! — изпелтечих.

Рен се усмихна и ме погледна с присвити очи.

Ако продължаваше с този разпит, със сигурност щеше да ме хване в лъжа. Не ме бива много да лъжа.

Той се облегна назад в стола си.

— Чудесно. Ще те оставя да се отскубнеш засега, но *ще* говорим за това по-късно. Тигрите са непреклонни, наумят ли си нещо. Няма да можеш вечно да ми се измъкваш.

Небрежно отвърнах:

— Не се надявай твърде много, Господин Великолепни. Всеки герой си има своя криптонит^[1], а ти не ме плашиш. — Усуках салфетката в скута си, докато той проследяваше всяко мое движение с изпитателния си поглед. Чувствах се разголена, сякаш можеше да погледне в самото ми сърце.

Когато сервитьорката се върна, Рен ѝ се усмихна, а тя му подаде по-малко меню, вероятно с десертите. Надвеси се над него, докато аз

потропвах раздразнено със сандала си. Той я слушаше внимателно. После двамата се засмяха отново.

Той заговори тихо, сочейки към мен, а тя погледна в моята посока, изкикоти се, а после бързо разчисти всички чинии. Той извади портфейл и ѝ подаде кредитна карта. Тя сложи длан върху ръката му да му зададе друг въпрос и аз не можах да се сдържа. Сритах го под масата. Той дори не мигна, нито ме погледна.

Просто се пресегна през масата, взе ръката ми в своята и разсеяно заразтрива opakото ѝ с палец, докато отговаряше на въпроса на сервитьорката. Все едно за него ритникът ми беше любовно потупване. Само го направи по-щастлив.

Когато тя си тръгна, аз го погледнах с присвити очи и попитах:

— Как се докопа до тази карта и какво ѝ говореше за мен?

— Господин Кадам ми даде картата, а на сервитьорката казах, че ще си вземем десерта... по-късно.

Засмях се шеговито:

— Искаш да кажеш, че ще си ядеш десерта по-късно *сам* тази вечер, защото аз приключих вечерята си с теб.

Той се наведе през осветената от свещи маса:

— Кой е казал нещо за ядене, Келси?

Сигурно се шегува! Но изглеждаше напълно сериозен. *Супер!*
Ето ги пак пърхащите пеперуди.

— Престани да ме гледаш така.

— Как?

— Все едно си на лов и ме дебнеш. Не съм антилопа.

Той се засмя.

— Но преследването ще е изтънчено, а ти ще си изключително сочен улов.

— Престани.

— Изнервям ли те?

— Може да се каже.

Изправих се рязко, докато той подписваше разписката, и започнах да си проправям път към вратата. Той се озова до мен в миг. Наведе се над мен.

— Няма да те оставя да се измъкнеш, забрави ли? Сега, дръж се като добро момиче и ми позволи да те изпратя до вкъщи. Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като не искаш да ми говориш.

Рен ме хвана под ръка и ме поведе извън ресторанта. Остро си давах сметка за присъствието му и от мисълта, че ме изпраща обратно до стаята ми и най-вероятно ще се опита да ме целуне отново, по гърба ми полазиха тръпки. В името на самосъхранението си, трябваше да се махна. Всяка минута, която прекарвах с него, само ме караше да го желая повече. Тъй като обикновеното дразнене не вършеше работа, щеше да се наложи да вдигна залога.

Очевидно трябваше не само да го накарам да ме зареже, но и да ме намрази. Често ми бяха казвали, че съм момиче, което иска всичко или нищо. Ако смятах да го отблъсна, трябваше да е толкова надалече, че да няма абсолютно никакъв шанс някога да се върне.

Опитах се да изтръгна лакътя си от хватката му, но той просто продължи да държи още по-здраво. Изръмжах му:

— Спри да упражняваш тигърската си сила върху мен, Супермен.

— Болка ли ти причинявам?

— Не, но не съм ти кукла на конци, за да ме размяташ насам-натам.

Той прокара пръсти по ръката ми и вместо това взе дланта ми.

— Тогава бъди мила и аз също ще бъда.

— Чудесно.

Той се ухили.

— Чудесно.

Изсъсках в отговор:

— Чудесно!

Отидохме до асансьора и Рен натисна бутона за моя етаж.

— Стаята ми е на същия етаж — обясни той.

Намръщих се, а после се ухилих криво и съвсем малко злобно.

— И, хмм, как точно ще се справиш с това на сутринта, тигре? Наистина не бива да вкарваш господин Кадам в неприятности, задето има твърде едър... домашен любимец.

Рен отвърна на сарказма ми, докато ме изпращаше до вратата ми:

— Да не би да се *тревожиш* за мен, Келс? Е, недей. Ще се оправя.

— Предполагам, че е безсмислено да питам откъде знаеш коя е моята врата, а, Тигърски нос?

Той ми отправи поглед, от който вътрешностите ми се размекнаха като желе. Обърнах се рязко, но усещането за присъствието му прониза крайниците ми и почувствах как стои плътно зад мен, наблюдава и чака.

Пъхнах ключа в ключалката и той се приближи. Ръката ми започна да трепери и не можех да завъртя ключа в правилната посока. Той взе ръката ми и внимателно ме завъртя. После сложи две ръце на вратата от двете страни на главата ми и се наведе плътно към мен, притискайки ме към вратата. Треперех като пухкаво зайче в лапите на вълк. Вълкът се приближи. Наведе глава и започна да души бузата ми. Проблемът беше... че *исках* вълкът да ме погълне.

Започнах да се изгубвам в гъстата душна мъгла, която ме обгръщаше всеки път, когато Рен положеше ръце върху мен.

Дотук с искането на позволение... и дотук с решението ми да държа на позициите си — помислих си, докато усещах как всичките ми защити падат една по една.

Той прошепна топло:

— Винаги мога да позная къде си, Келси. Ухаеш на праскови и сметана.

Потръпнах и опрях длани на гърдите му да го отблъсна, но накрая сграбчих в шепи ризата му и я стиснах, сякаш от това зависеше животът ми. Той направи пътечка от целувки от ухото надолу до бузата ми, а после започна да обсипва с леки целувки извивката на врата ми. Притеглих го по-близо и обърнах глава, за да може наистина да ме целуне. Той се усмихна и пренебрегна поканата ми, премествайки се вместо това към другото ми ухо. Леко захапа долната част на ухото ми, оттам се премести към ключицата ми и проправи пътечка от целувки към рамото ми. После повдигна глава, отдели устните си на около един инч от моите и единствената мисъл в ума ми беше... *още*.

С опустошителна усмивка той неохотно се отдръпна и леко прокара пръсти през кичурите на косата ми.

— Между другото, пропуснах да спомена, че изглеждаш прекрасна тази вечер. — Той се усмихна отново, после се обърна и тръгна бавно надолу по коридора.

Миниатюрни тръпки завибрираха из крайниците ми като вторични трусове след земетресение. Не можех да овладеея ръката си, докато превъртах ключа. Блъснах вратата на тъмната си стая, за да я

отворя, влязох и треперливо я затворих зад гърба си. Облягайки се на вратата, оставих тъмнината да ме обгърне.

---

[1] Зеленият елемент, отделен при експлозията на Криптон, родната планета на Супермен, който го лишава от силата му. — Б.пр. ↑

24. ЗАВЪРШЕЦИ

На другата сутрин бързо опаковах нещата си и зачаках господин Кадам. Седях в креслото, нервно потрепвайки с крак напред-назад. Последната нощ ме беше убедила, че трябва да направя нещо по въпроса с Рен. Присъствието му беше смущаващо.

Знаех, че ако прекарам още време с него, щеше да ме убеди да започна сериозна връзка с него, а категорично не можех да допусна това.

В крайна сметка щях да бъда съкрушена. О, за известно време всичко щеше да е страхотно. Наистина, *наистина* прекрасно. Но никога нямаше да продължи дълго. Той беше истински Адонис, а аз не бях Хубавата Елена от Троя. Никога нямаше да се получи. Трябваше да бъда реалистка и отново да поема контрол над живота си. Реших, че когато се върнем в къщата, с него ще си поговорим като жена с тигър.

После, ако той все още не иска да се предаде, щях просто да се прибера у дома, както беше предложил господин Кадам. Може би разстоянието щеше да помогне. Може би Рен просто имаше нужда да прекара известно време разделен от мен, за да осъзнае, че една връзка между нас би била грешка. С това решение се подготвих да го видя отново, когато напуснем хотела.

Чаках господин Кадам дълго време. Бях на път да се обадя в стаята му, когато, най-сетне, на вратата се почука. Господин Кадам стоеше там сам.

— Готова ли сте, госпожице Келси? Съжалявам, че тръгваме толкова късно.

— Няма нищо. Господин Прекрасния вероятно не е искал да бърза, нали?

— Не, всъщност тази сутрин вината беше моя. Бях зает с... разни книжа.

— Е, всичко е наред. Не се тревожете за това. Какви книжа?

Той се усмихна:

— Нищо важно.

Господин Кадам ми задържа вратата и излязохме в пуст коридор. Точно започвах да се отпускам до вратата на асансьора, когато чух една врата на хотелска стая да се затваря. Рен тръгна надолу по коридора към нас. Беше си купил нови дрехи. Разбира се, изглеждаше прекрасен. Отстъпих една крачка назад от асансьора и се опитах да не го поглеждам в очите.

Рен носеше чисто нови, нарочно избелени, убийствени дизайнерски джинси в индигов цвят. Ризата му беше с дълъг ръкав, с копчета на яката, колосана и очевидно висококачествена. Беше синя с тънки бели райета, които идеално си пасваха с очите му. Беше навил ръкавите и оставил ризата си неприбрана и разтворена на яката. Кройката, освен това бе спортна, така че ризата прилепваше плътно към мускулестия му торс, което ме накара неволно да си поема дъх през зъби, оценявайки мъжкото му великолепие.

Прилича на избягал модел. Как да му се не види, ще бъда в състояние да отхвърля това? Светът е толкова несправедлив. Сериозно, това е все едно да откажеш да излезеш на среща с Брад Пит. Момичето, което наистина би могло да го направи, трябва да спечели приза за идиотка на века.

Отново преминах бързо през списъка си с причини да не бъда с Рен и на няколко пъти повторих: „Той не е за мен“. Хубавото в това да виждам съблазнителната му външност и да го гледам как се движи като обикновен човек беше, че засили решимостта ми. Да. Щеше да е трудно, защото той беше толкова невероятно великолепен, но сега за мен беше още по-очевидно, че не сме един за друг.

Когато той дойде при нас до асансьора, поклатих глава и промърморих:

— Връзва се. Той е тигър от триста и петдесет години, а при все това, когато се освобождава от проклятието, има скъпи вкусове и изострено чувство за мода. Невероятно.

Господин Кадам попита:

— Какво беше това, госпожице Келси?

— Нищо.

Рен повдигна вежда и се ухили.

Вероятно ме е чул. Глунав тигърски слух.

Вратите на асансьора се отвориха. Влязох вътре и се отдръпнах в ъгъла, надявайки се да оставя господин Кадам между двама ни, но

очевидно той не получаваше безмълвните мисли, които препращах ожесточено към него и остана до бутоните на асансьора. Рен се приближи до мен и застана твърде близо. Бавно ме огледа от горе до долу и ми отпрати многозначителна усмивка. Мълчаливо поехме надолу с асансьора.

Когато вратите се отвориха, той ме спря, свали раницата от рамото ми и я преметна на своето, оставяйки ме без никакъв багаж. Тръгна напред до господин Кадам, докато аз бавно се влачех отзад, като спазвах дистанция между нас и внимателно държах под око високото му тяло.

В колата господин Кадам говореше достатъчно и за тримата. Толкова се вълнуваше, че Рен може отново да бъде човек. Сигурно е било голямо облекчение за него. В известен смисъл господин Кадам беше също толкова прокълнат, колкото Рен и Кишан. Не можеше да има собствен живот. Да съсредоточава времето и вниманието си в служба на братята се беше превърнало в единствената му цел в живота. Беше роб на тигрите толкова, колкото те — на проклятието.

Хрумна ми мисълта, че аз самата също съм заплашена от опасността да се превърна в робиня на един тигър. *Ха! И вероятно щеше да ми хареса.* При тази мисъл забелих очи. *Отвращавам себе си. Толкова съм слаба, по дяволите!* Беше ми омразна мисълта, че той трябва само да присвие пръст към мен, да ме повика да дойда при него и вероятно ще го сторя. Яростно независимата страна от личността ми пламна от гняв. *Дотук беше! Стига толкова! Ще обсъдя всичко с него, когато се върнем, и се надявам, че все още можем да бъдем приятели.*

Това беше до голяма степен насоката на мислите ми по време на целия обратен път. Унасях се в блянове, а после спирах, дръпвах си една лекция и повтарях упоритата си мантра. Опитах се да чета, но непрекъснато препрочитах един и същ абзац отново и отново. Накрая се предадох и подремнах малко.

Прибрахме се късно вечерта. Хвърлих един поглед на красиво осветения дом-мечта на Рен и въздъхнах дълбоко. Чувствах го като дом. Щеше да е много трудно да го напусна, когато дойдеше моментът, а имах потискащо предчувствие, че времето щеше да дойде прекалено скоро.

Макар че бях подремнала по време на пътуването, сметнах, че ще е добре да се опитам да си почина малко. Заставих се да престана

да се измъчвам заради избора си, измих си зъбите и се преоблякох по пижама. Внимателно извадих Фаниндра от раницата си. Поставяйки една възглавничка върху нощното шкафче, наместих твърдото, навито на пръстени тяло на Фаниндра възможно най-удобно с глава, обърната към гледката от басейна. Ако аз бях застинала змия, именно това бих искала да гледам.

След това извадих *гадата* и Златния плод. Увивайки Златния плод в мека хавлиена кърпа, сложих него и *гадата* в чекмеджето на тоалетката си. Когато погледнах плода, осъзнах, че съм гладна. Искаше ми се една среднощна закуска, но бях твърде мързелива, за да сляза долу да си я взема. Пъхнах плода в чекмеджето. Не трябваше да забравям да помоля господин Кадам да заключи Плода и *гадата* при семейния Печат на Рен, където и да беше той. Трябваше да сме сигурни, че е в безопасност.

Докато се вмъквах в леглото, забелязах малка чиния със солени бисквити, сирене и резени ябълка на нощното шкафче до Фаниндра. Не я бях забелязала преди.

Хм. Господин Кадам трябва да е вмъкнал чинията вътре, докато съм била в банята.

Признателна за грижовността му, аз изядох бързата си закуска, а после угасих светлините. Сънят отказваше да дойде. Умът ми не ме оставяше да си отдъхна. Страхувах се да се изправа пред Рен на другия ден. Страхувах се, че не мога да кажа онова, което трябваше да бъде казано. Около четири сутринта най-после се унесох и спях до обяд.

Не бързах да ставам, а когато най-после го направих, беше следващият следобед. Знаех, че отбягвам Рен и нашата дискусия, но не ме беше грижа. Без да бързам, взех душ и се облякох. Когато събрах кураж да сляза долу, стомахът ми вече ръмжеше и ме болеше от глад.

Промъкнах се надолу по стълбите и чух някой да тропа в кухнята. Облекчена при мисълта, че сигурно е господин Кадам, завих зад ъгъла и за свое удивление открих Рен, съвсем сам, да се опитва да направи сандвич. Беше разпръснал материали за сандвичи из цялата кухня. Всеки зеленчук от хладилника и почти всеки продукт бяха подредени на плота. Той стоеше там, потънал в мисли, опитвайки се да реши дали да използва кетчуп или чили сос върху сандвича си с пуешко и патладжан. Носеше една от кухненските престилки на

господин Кадам, която беше омазана с горчица. Въпреки опитите си да запазя тишина, се изкикотих.

Той се усмихна, но задържа вниманието си върху сандвича.

— Чух те да ставаш. Доста се забави да слезеш. Помислих си, че може да си гладна и слязох да ти направя сандвич.

Засмях се язвително:

— Ъх, не някой от тези. Ще си направя с фъстъчено масло.

— Добре. Ъмм, кой от тези буркани е фъстъченото масло?

Той посочи към колекция от сосове и подправки. Беше отделил всички бутилки, като бе поставил настрана онези с етикети на английски и беше оставил близо до себе си всичко останало.

Объркана, аз се обърнах към него:

— Не можеш да четеш английски, нали?

Той се навъси:

— Не. Мога да чета на петнайсетина други езици и да говоря трийсетина, но не мога да разбере какви са тези шишета.

Ухилих му се самодоволно:

— Ако го помиришеш, вероятно ще разбереш какво е, Тигърски нос.

Той вдигна поглед, ухили се, после остави двете бутилки, приближи се до мен и ме целуна право по устата.

— Виждаш ли? Ето защо трябва да си ми под ръка. Трябва ми умно гадже.

Той се върна към сандвича си и започна да отваря шишета и да ги мирише.

Изпелтечих:

— Рен, *не* съм ти гадже!

Той само ми се ухили в отговор, откри фъстъченото масло и ми направи най-дебелия сандвич с фъстъчено масло, който бях виждала някога. Отхапах една хапка и не можах да си отворя устата.

— Рен, кфошкажш змалкофляко с тва?

Той се разсмя:

— Какво?

— Ляко, ляяяякккко! — Имитирах пиене.

— О, мляко! Окей, почакай секунда.

Наложих му се да отвори всеки шкаф в кухнята, за да намери чаша и естествено, те бяха в последния шкаф, който избра. Наля ми

една пенлива чаша и аз веднага пресуших половината, за да прочистя лепкавото фъстъчено масло от устата си. Разделяйки филиите хляб, избрах онази с най-малко фъстъчено масло, сгънах я наполовина и изядох нея.

Рен седна срещу мен с най-големия, най-странно изглеждащ сандвич на планетата и го захапа лакомо. Примигнах към него и се засмях:

— Ядеш „Дагууд“.

— Какво е „Дагууд“?

— Гигантски сандвич, кръстен на герой от един комикс.

Той изсумтя и отхапа нова голяма хапка. Реших, че е подходящо да говоря сега, когато той не можеше да ми отговори.

— Рен, има нещо важно, което трябва да обсъдим. Чакай ме на верандата по залез-слънце, става ли?

Той замръзна, със сандвича на половината път до устата му.

— Тайно рандеву? На верандата? По залез-слънце? — Изви вежда към мен. — Келси, нима се опитваш да ме прельстиш?

— Надявай се — промърморих сухо.

Той се засмя:

— Е, целият съм твой. Но бъди мила с мен тази нощ, прекрасна девойко. Новак съм във всички тези тънкости на човешкото битие.

Раздразнена, отвърнах рязко:

— *Не* съм твоята прекрасна девойка.

Той пренебрегна забележката ми и отново се зае с обяда си. Взе и другата половина от зарязания ми сандвич с фъстъчено масло и изяде и нея, като отбеляза:

— Хей! Това нещо доста си го бива.

След като свърших, отидох в кухнята и започнах да разчиствам бъркотията на Рен. Когато приключи с яденето, той стана да ми помогне. Работехме добре заедно. Сякаш всеки от нас знаеше какво ще направи другият, още преди да го е сторил. За нула време кухнята стана безупречна. Рен свали престилката си и я хвърли в кош за пране. После се приближи зад мен, докато прибирах няколко чаши, и обви ръце около кръста ми притегляйки ме към себе си.

Подуши косата ми, целуна ме по шията и промърмори тихо в ухото ми:

— Ммм, определено праскови и сметана, но с дъх на някаква подправка. Ще отида да се преобразя в тигър за малко и да подремна, а после ще запазя за теб всичките си часове тази вечер.

Направих гримаса. Той вероятно очакваше сеанс с гушкане и милване, а аз планирах да скъсам с него. Той искаше да прекара малко време с гаджето си, а моето намерение беше да му обясня как не ни е писано да бъдем заедно. Не че някога изобщо сме били официално заедно. И въпреки това имах чувството, че късаме.

Защо това трябва да е толкова трудно?

Рен ме залюля и прошепна:

— „Как сладко-сребърно звънти в нощта гласът на влюбените! Сякаш нежна неземна музика за тънък слух.“

Обърнах се в ръцете му, шокирана:

— Как запомни това? Това е от „Ромео и Жулиета“!

Той сви рамене:

— Внимавах, когато ми го четеше. Харесваше ми.

Целуна ме по бузата:

— Ще се видим довечера, *надала* — и ме остави да стоя там.

През остатъка от следобеда не можех да се съсредоточа върху нищо. Нищо не задържаше вниманието ми за повече от няколко мига. Репетирах няколко изречения пред огледалото, но всичките ми звучаха твърде неубедително: „Вината не е в теб, а в мен“, „Има много други момичета“, „Имам нужда да намеря себе си“, „Различията ни са твърде големи“, „Не съм жената за теб“, „Има друг“. Да му се не види, дори пробвах с: „Алергична съм към котки“.

Никое от оправданията, които ми хрумваха, нямаше да свърши работа при Рен. Реших, че най-доброто, което можех да направя, беше да бъда пряма с него и да му кажа истината. Такава си бях. Гледах нещата в лицето, справях се с трудностите и продължавах с живота.

Господин Кадам отсъства цял ден. Джипът липсваше. Надявах се, че ще е наблизо, за да ме поразсее, може би да ми даде някакъв съвет, но той беше изчезнал безследно.

Залезът настъпи твърде бързо и аз нервно се отправих към горния етаж. Влязох в банята, разпуснах плитките си и разресах косата си, докато се разпиля по гърба ми в свободни вълни.

Сложих си гланц за устни и очна линия, а после затършувах из дрешника си за нещо по-добро за носене от обикновена тениска.

Очевидно някой добавяше дизайнерски дрехи към гардероба ми. Излязох с черна, къса, набрана памучна блузка, гарнирана с черна коприна, и впити черни панталони до глезените.

Най-благоразумно щеше да е да си придам възможно най-скромнен вид, което вероятно щеше много да улесни нещата за него, но не исках последните му спомени от мен да са, че съм била съкрушена и неспретната, облечена в недодялани дрехи.

Имам си някаква женска гордост, в крайна сметка. Все още искам да се гърчи от разкаяние. Поне мъничко.

Удовлетворена от външността си, минах покрай Фаниндра, потупах я по главата и я помолих да ми пожелае късмет. Отворих плъзгащата се остъклена врата и излязох навън. Въздухът беше топъл и изпълнен с уханието на жасмин и дървесния аромат на джунглата. Гледах как слънцето се спуска под хоризонта, оставяйки небето обагрено в карамфилово розово и мандаринено оранжево. Светлините на басейна и фонтана се включиха с щракване отдолу, докато аз се облегнах назад в подплатената с възглавници двойна люлка във вътрешния двор и се залюлях леко, наслаждавайки се на лекия, благоуханен бриз, докато облъхваше кожата ми.

Въздъгнах и изрекох на глас:

— Липсва само едно от онези плодови, тропически питиета с ананас, череши и чадърче. — Нещо изсвистя и се приземи до мен на една странична масичка. Беше извита, покрита с кристалчета от скреж чаша, която съдържаше студено червено-оранжево питие, украсено с чадърче и череши! Вдигнах го да видя дали е истинско. Отпих предпазливо от чашата и вдигащият мехурчета сладък сок беше съвършен.

Нещо странно става. Тук няма никой друг, така че откъде се взе това питие?

Точно тогава Рен се появи и аз забравих напълно за мистериозното си питие. Беше бос, носеше морскозелена копринена риза и черни памучни панталони с тънък колан. Косата му беше влажна, отметната назад. Седна до мен на двойната люлка и обви ръка около раменете ми. Ухаеше фантастично. Онзи негов топъл летен мирис на сандалово дърво, смесен с жасмин.

Сигурно така ухае раят.

Рен подпря крак на една странична масичка и започна да полюлява двама ни напред-назад. Изглеждаше доволен просто да си седи, да се отпуска и да се наслаждава на ветреца и залеза, затова останахме така известно време, седнали удобно заедно за няколко минути. Беше хубаво. Може би след това все още можехме да бъдем приятели по този начин. Надявах се. Харесвах компанията му.

Той се пресегна и взе ръката ми, преплитайки пръсти с моите. Поигра си известно време с пръстите ми, после поднесе ръката ми към устните си и ги целуна бавно, един по един.

— За какво искаше да говорим тази вечер, Келси?

— Ъъ... — *За какво, по дяволите, исках да говорим? Не можех да си спомня, ако ще животът ми да зависеше от това. О, да.* Отърсих се от реакцията си към него и се напрегнах.

— Рен, така да се каже, бих предпочела да седнеш срещу мен, за да мога да те виждам. Оттам си по-малко разсейваща гледка.

Той ми се засмя:

— Добре, Келс. Както кажеш.

Плъзна един стол срещу мен, а после седна. Навеждайки се, взе ходилото ми и го вдигна на скута си.

Рязко отдръпнах крак:

— Какво правиш?

— Отпусни се. Струваш ми се напрегната. — Започна да масажира ходилото ми. Понечих да възразя, но той само ме изгледа.

Изви крака ми на една, после на друга страна.

— Целите ти ходила са в мазоли. Трябва да ти намерим по-добри обувки, ако ще трамбоваш из джунглата толкова често.

— От туристическите боти също ми станаха мазоли. Вероятно няма значение какви обувки ми вземаш. През последните няколко седмици ходя пеш повече, отколкото през целия си живот. Краката ми не са привикнали към това.

Той се намръщи и внимателно проследи с пръст свода на ходилото ми, при което нагоре по крака ми преминаха тръпки. После обви ръце около стъпалото ми и започна да масажира, като внимаваше да избягва всички разранени и чувствителни места. Канех се да възразя отново, но чувството беше приятно. Освен това, можеше да бъде добър начин за отвличане на вниманието по време на неудобен

разговор, затова го оставих да продължи. Хвърлих поглед към лицето му. Изучаваше ме любопитно.

Какво си мислех? Мислех си, че ако седи срещу мен, това ще улесни нещата. Глупачката аз! Сега трябва да гледам право в лицето на воина-архангел и да се опитам да остана съсредоточена. Затворих очи за минута. Хайде, Келс. Съсредоточи се. Съсредоточи се. Можеш да направиш това!

— Добре, Рен, наистина има нещо, което трябва да обсъдим.

— Добре. Давай.

Издишах шумно.

— Виждаш ли, не мога... да отвърна на чувствата ти. Или на твоята, ъмм, привързаност.

Той се засмя:

— За какво говориш?

— Ами, това, което искам да кажа, е, че аз...

Той се наведе напред и заговори с нисък, многозначителен глас:

— Келси, *знам*, че отвърщаш на чувствата ми. Не се преструвай вече, че не ги изпитваш.

Кога е разбрал всичко това? Може би когато го целуваше като ненормална, Келс. Бях се надявала, че съм го заблудила, но той можеше да вижда право през мен. Реших да се правя на тъпа и да се преструвам, че не знам за какво говори.

Махнах с ръка във въздуха:

— Добре де! Да! Признавам, че съм привлечена от теб.

Кой не би бил?

— Но няма да се получи — довърших. *Ето, казах го.*

Рен изглеждаше объркан:

— Защо не?

— Защото съм прекалено привлечена от теб.

— Не разбирам какво искаш да кажеш. Как може това, че изпитваш привличане към мен, да е проблем? Бих помислил, че е хубаво.

— За *нормалните* хора... е — заявих.

— Значи не съм нормален?

— Не. Нека го обясня така. Нещата стоят така... един умиращ от глад човек с радост би изял една репичка, нали? Всъщност една

репичка ще е истински пир, ако не му се намира нищо друго. Но ако има цяла шведска маса пред себе си, никога не би избрал репичката.

Рен се поколеба за момент:

— Не схващам. Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа... че аз съм репичката.

— А аз какво съм? Шведската маса?

Опитах се да дообясня:

— Не... ти си човекът. Сега... аз всъщност не искам да бъда репичката. Искам да кажа, кой иска? Но съм достатъчно земна и разумна, за да знам какво съм, и *не* съм пиршество. Искам да кажа — та ти можеш да имаш шоколадови еклери, за Бога.

— Но не и репички.

— Не.

— Ами ако... — Рен направи дълбокомислена пауза — обичам репички?

— Не обичаш. Не знаеш нищо по-добро. Освен това наистина съжалявам, че се държа толкова грубо с теб. Обикновено не съм такава. Не знам откъде идва целият този сарказъм.

Рен повдигна вежда.

— Добре. Имам цинична, тъмна страна, която обикновено е скрита. Но когато съм под голям стрес или съм крайно отчаяна, тя излиза наяве.

Той остави крака ми, вдигна другия и започна да го масажира. Не каза нищо, затова продължих:

— Да се държа коравосърдечно и противно беше единственото, което можех да направя, за да те отблъсна. Беше нещо като защитен механизъм.

— Значи признаваш, че се опитваше да ме отблъснеш.

— Да, разбира се.

— И това е, защото си репичка.

Обзета от безсилен гняв, възкликнах:

— *Да!* Сега, когато отново си мъж, ще си намериш някоя по-добра за теб, някоя жена, която те допълва. Не си виновен ти. Искам да кажа, бил си тигър толкова дълго, че просто не знаеш как работи светът.

— Правилно. И как *всъщност* работи светът, Келси?

Долових раздражението в гласа му, но продължих да упорствам:

— Ами, откровено казано, можеш да излизаш с някой супермодел, преквалифицирал се в актриса. Не ме ли слушаш внимателно?

Той извика гневно:

— О, да, и още как, *слушам* те внимателно! Това, което казваш, е, че трябва да бъда някой тъп, богат, плиткоумен *свободомислец тип*, който се интересува само от богатство, власт и подобряване на положението си. Че би трябвало да излизам с повърхностни, непостоянни, претенциозни, безмозъчни жени, които се интересуват повече от връзките ми, отколкото от мен. И че не съм достатъчно мъдър, или достатъчно съвременен, за да знам *кого* или *какво* искам в живота! Това обобщава ли горе-долу нещата?

Изписах една немошно:

— Да.

— Наистина ли се чувстваш така?

Трепнах:

— Да.

Рен се наведе напред:

— Е, грешиш, Келси. Грешиш за себе си, грешиш и за мен.

Беше бесен. Размърдах се неловко, докато той продължи.

— Знам какво искам. Не действам, движен от заблуди. От столетия изучавам хората от клетката си и това ми даде достатъчно време да определя приоритетите си. От първия миг, в който те видях, от първия път, когато чух гласа ти, разбрах, че си различна. Ти си специална. Първия път, когато пхна ръка в клетката ми и ме докосна, ти ме накара да се почувствам жив по начин, по който не се бях чувствал никога преди.

— Може би всичко е просто част от проклятието. Някога помислял ли си за това? Може би това не са истинските ти чувства. Може би си доловил, че аз съм тази, която ще ти помогне, и някак си изтълкувал погрешно емоциите си.

— Силно се съмнявам в това. Никога по-рано не съм изпитвал такива чувства към никого, преди проклятието.

Ситуацията не се развиваше, както исках. Почувствах отчаяна нужда да се измъкна, преди да съм казала нещо, което щеше да провали плановете ми. Рен беше тъмната страна, забраненият плод,

моята лична Далила — последното изкушение. Въпросът беше... можех ли да устоя?

Потупах го приятелски по коляното и изиграх последния си коз...

— Аз си тръгвам.

— Ти... какво?

— Прибирам се у дома в Орегон. Господин Кадам смята, че и без друго така ще е по-безопасно за мен, след като Локеш е някъде там, решен да ни убие и така нататък. Освен това ти се нуждаеш от време да обмислиш... разни неща.

— Ако си тръгваш, идвам с теб.

Усмихнах му се криво:

— Това един вид обезсмисля целта на напускането ми. Не мислиш ли?

Той приглади назад косата си, издиша дълбоко, после взе ръката ми и ме погледна настоятелно в очите.

— Келс, кога ще приемеш факта, че сме един за друг?

Призля ми, сякаш сритвах предано кученце, което искаше единствено да бъде обичано. Загледах се към басейна.

След миг той се облегна намръщено назад и каза заплашително:

— Няма да те пусна да си тръгнеш.

Вътрешно почувствах отчаян копнеж да взема ръката му и да го помоля да ми прости, да ме обича, но си придадох твърдост, отпуснах ръце в скута си, после казах умолително:

— Рен, моля те. Трябва да ме пуснеш да си отида. Имам нужда... страхувам се... виж, просто не мога да бъда тук, близо до теб, когато размислиш.

— Това няма да се случи.

— Би могло. Има голяма вероятност.

Той изръмжа гневно:

— Няма никаква вероятност!

— Е, сърцето ми не може да поеме този риск, а не искам да те поставям в положение, което може да бъде единствено неловко. Съжалявам, Рен, наистина съжалявам. Наистина искам да ти бъда приятелка, но разбирам, ако не искаш това. Разбира се, ще се върна, когато имаш нужда от мен, ако имаш нужда от мен, да ти помогна да откриеш другите три дара. Не бих изоставила теб или Кишан по този

начин. Просто не мога да остана тук с теб и да те карам да се чувстваш длъжен да се срещаш с мен от съжаление, защото имаш нужда от мен. Но никога няма да изоставя каузата ти. Винаги ще съм насреща за двама ви, каквото и да става.

Той процеди:

— Да излизам от съжаление? С *теб!* Келси, не може да говориш сериозно!

— Сериозна съм. Много, *много* сериозна. Ще помоля господин Кадам да уреди нещата, за да ме изпрати обратно в следващите няколко дни.

Той не каза нито дума повече. Просто се отпусна назад в стола си. Бях наясно, че е разярен, но смятах, че след седмица-две, когато започне да се връща в света, ще започне да оценява жеста ми.

Извърнах поглед от него.

— Сега съм много уморена. Бих искала да си легна. — Станах и се отправих към стаята си. Преди да затворя плъзгащата се врата, попитах: — Може ли да ти отправя една последна молба?

Той седеше там със стиснати устни, с ръце, скръстени на гърдите, с напрегнато, гневно лице.

Въздъгнах. *Дори и разярен, беше прекрасен.*

Не каза нищо, затова продължих:

— Ще ми е много по-лесно, ако не те виждам, имам предвид в образа на мъж. Ще се опитам да избягвам по-голямата част от къщата. Тя си е твоя, в края на краищата, затова ще си стоя в стаята. Ако видиш господин Кадам, моля те, предай му, че бих искала да говоря с него.

Той не реагира.

— Е, сбогом, Рен. Грижи се за себе си. — Откъснах очи от него, затворих вратата и дръпнах завесите.

Грижи се за себе си! Това беше недодялано сбогуване. Сълзи набъбнаха в очите ми и замъглиха зрението ми. Гордеех се, че се бях справила с това, без да покажа емоция. Но сега се чувствах все едно отнякъде се беше появил валяк и ме беше прегазил.

Не можех да дишам. Влязох в банята и пуснах душа, за да удавя всякакви звуци. Затворих вратата, при което цялата пара остана вътре, и захълцах. Силни спазми разтърсиха тялото ми. Очите, носът и устата ми течаха едновременно, докато се оставях да почувствам отчаянието на загубата.

Свлякох се на пода, а после се смъкнах още по-надолу, докато се проснах с буза, опряна на хладния мрамор. Оставих емоциите си да ме завладеят, докато се изтощих напълно. Усещах крайниците си безжизнени и унило отпуснати, а косата ми се накъдри и полепна по мокрото ми от сълзи лице.

Много по-късно бавно се изправих, спрях вече изстиналия душ, измих лицето си и се покатерих в леглото. Мислите за Рен отново пробягаха през ума ми и отново рукнаха безмълвни сълзи. Помислих си да сложа Фаниндра на възглавницата си и да я гушна. Толкова отчаяно жадувах за утеха. Плаках докато заспах, надявайки се, че на следващия ден ще се почувствам по-добре.

На другия ден отново спях до късно и станах, чувствайки се гладна и вцепенена. Бях емоционално изтощена. Не исках да рискувам да сляза долу, за да хапна нещо. Не исках да се натъкна на Рен. Седнах на леглото, вдигнах колене към гърдите си и се запитах какво да правя.

Реших да пиша в дневника си. Изливането на всичките ми мисли и емоции върху страниците му ми помогна да се почувствам малко по-добре. Стомахът ми изръмжа от глад.

Иска ми се да имах няколко от палачинките с къпини на господин Кадам.

Нещо се раздвижи в ъгълчето на полезрението ми. Обърнах се и видях закуска, подредена за мен на масичката. Приблжих се да я разгледам. Палачинки с тройна доза къпини! Устата ми зяпна шокирано.

Това просто е твърде удобно.

Внезапно си спомних онзи пенлив сок, който бях опитала снощи. Когато поисках нещо за пиене, то се беше появило.

Реших да тествам тези странни явления. Казах високо: „Иска ми се и малко шоколадово мляко“. Висока чаша с шоколадово мляко се материализира от нищото. Този път реших да опитам да си помисля нещо.

Иска ми се да имам чифт нови обувки.

Не се случи нищо. Изрекох гласно: „Иска ми се да имам чифт нови обувки“. Пак нищо.

Може би става само с храна, помислих си. Иска ми се един ягодов млечен шейк.

Появи се висока чаша, пълна догоре с гъст ягодов млечен шейк, с бита сметана и резенче ягода отгоре.

Какво прави това? Гадата_, Фаниндра? Дурга? Плодът? Плодът! Златният плод на Индия! Господин Кадам беше казал, че чрез Златния плод ще бъде нахранен народът на Индия. Златният плод дава храна!_ Извадих плода от чекмеджето и го задържах в ръка, докато си пожелавах нещо друго.

— Една... репичка, моля.

Плодът заблещука и засия като златист диамант и в свободната ми ръка се появи репичка. Огледах я замислено, а после я метнах в кошчето си за боклук.

Промърморих иронично:

— Виждаш ли? Дори аз не искам репичка.

Веднага ми се прииска да споделя тази вълнуваща новина с Рен и затичах към вратата. Завъртях дръжката, но после се поколебах. Не исках да отменя всички неща, които бях казала снощи. Бях искрена, когато казах, че искам да си останем приятели, но по една ирония, аз бях тази, която не можеше да бъде негова приятелка точно сега. Имах нужда от време да го преодоля.

Реших да почакам господин Кадам да се върне; тогава щях да кажа на Рен за Плода.

Нападнах лакомо палачинките си и се насладих на хапването — още по-специално, защото беше вълшебно. После се облякох и реших да почета в стаята си. След известно време някой почука на вратата ми.

— Може ли да вляза, госпожице Келси? — Беше господин Кадам.

— Да. Вратата е отворена.

Той влезе, затвори вратата след себе си и седна на едно от креслата.

— Господин Кадам, стойте където сте. Имам да ви покажа нещо! — Изправих се развълнувано и изтичах до тоалетката. Изваждайки Златния плод, аз го развих и го сложих внимателно на масата. — Гладен ли сте?

Той се засмя:

— Не. Току-що ядох.

— Е, пожелайте си въпреки това нещо за ядене.

— Защо?

— Просто опитайте.

— Добре. — Очите му проблеснаха. — Иска ми се една купа от яхнията на майка ми.

Плодът проблесна и пред нас се появи бяла купичка. Тръпчивият аромат на агнешка яхния с билки изпълни стаята.

— Какво е това?

— Хайде, господин Кадам, пожелайте си нещо друго. Имам предвид, храна.

— Иска ми се едно кисело мляко с манго.

Плодът заискри отново и се появи малък съд кисело мляко с манго.

— Нима не виждате? Това е плодът! Той *храни* Индия. Схващате ли?

Той внимателно вдигна плода:

— Какво удивително откритие! Споделихте ли това с Рен?

Изчервих се виновно:

— Не, още не.

Той кимна, зашеметен, и завъртя плода в ръцете си, оглеждайки го от всички страни.

— Ъмм... господин Кадам? Има още нещо, за което исках да говоря с вас.

Той внимателно остави плода и ми посвети цялото си внимание:

— Разбира се, госпожице Келси. Какво има?

Издишах дълбоко:

— Мисля, че е време... да се прибера у дома.

Той се облегна назад в стола си, направи „колибка“ с пръсти и ме погледна замислено за миг.

— Защо смятате така?

— Ами както казахте, налице е проблемът с Локеш, а има също и други... неща.

— Други неща ли?

— Да.

— Като например?

— Като например... ами, не искам да злоупотребявам с гостоприемството ви цяла вечност.

Той се засмя, сякаш за да отхвърли думите ми:

— Глупости. Вие сте член на семейството. Задължени сме ви завинаги, това е дълг, който никога не може да бъде върнат. Тази къща е толкова ваша, колкото и наша.

Усмигнах му се с признателност.

— Благодаря ви. Не става дума само за това обаче; става въпрос също и за... Рен.

— Рен? Може ли да ми разкажете?

Седнах на ръба на дивана и отворих уста да кажа, че не искам да говоря за това, но всичко се изля. Преди да се усетя, плачех, а той седеше до мен, като ме потупваше по ръката и ме утешаваше, сякаш ми е дядо.

Не каза нито дума. Просто ме остави да излея цялото объркване, болка и нежни нови чувства. Когато свърших, той ме потупваше по гърба, докато хълцах, със сълзи, падащи по бузите ми. Той ми подаде скъпа носна кърпичка, усмигна се и си пожела чаша чай от лайка, за да ми я даде.

Засмях се през сълзи на възхитеното му изражение, когато ми подаде чая; после си издухах носа и се успокоих. Бях ужасена, че му бях признала всичко. *Какво ли си мисли за мен?* После друга мисъл прониза отчаянието ми: *Ще каже ли на Рен?*

Сякаш четеше мислите ми, той каза:

— Госпожице Келси, не се чувствайте виновна заради онова, което ми казахте.

Примолих се:

— Моля ви, *моля ви*, не казвайте на Рен.

— Бъдете спокойна, никога няма да злоупотребя с доверието ви. — Той се засмя. — Много ме бива да пазя тайни, скъпа моя. Не се отчайвайте. Животът често ни се струва безнадежден и твърде сложен, за да постигнем добър резултат. Само се надявам, че мога да ви предложа някаква част от покоя и хармонията, които вие дарихте на мен.

Той се облегна назад и замислено поглади късата си брада:

— Може би е време да се върнете в Орегон. Права сте, че Рен има нужда от време да се научи как да бъде отново човек, макар и не точно по начина, по който смятате. Плюс това имам да направя още много проучвания, преди да се отправим да търсим втория дар на Дурга.

Той направи пауза за миг:

— Разбира се, ще уредя да се върнете. Никога не забравяйте, обаче, че този дом е и ваш, и винаги можете да ми се обадите бързо и аз ще ви върна обратно. Ако не е твърде дръзко от моя страна, смятам ви за своя дъщеря. — Той се засмя. — Или може би „внучка“ ще е по-точно.

Усмихнах му се несигурно, прегърнах го през врата и отново захълцах на рамото му.

— Благодаря ви. Толкова ви благодаря. За мен вие също сте като човек от семейството. Ужасно ще ми липсват.

Той отвърна на прегръдката ми.

— И вие ще ми липсват. Сега, стига толкова сълзи. Защо не излезете да поплувате и да глътнете малко свеж въздух, докато аз уредя нещата?

Бързо избърсах една искряща сълза от окото си.

— Това е добра идея. Мисля, че ще го направя.

Той стисна ръката ми и излезе от стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

Реших да последвам съвета му, преоблякох се по бански и се отправих към басейна. Известно време правих обиколки, опитвайки се да вложа енергията си в нещо друго, различно от емоциите ми. Когато огладнях, се опитах да си пожелаая клуб-сандвич и един се появи досами плувния басейн.

Толкова удобно! Дори не се налага да съм в същата стая! Чудя се какъв ли е обхватът на това нещо.

Изядох сандвича си и се излежавах на една плажна кърпа, докато кожата ми се сгорещи, после скочих обратно в басейна и известно време се носих лениво по повърхността, за да се охладя.

Висок мъж се приближи и застана до басейна точно пред слънцето. Дори засенчвайки очи с длан, не можах да видя лицето му, но знаех кой е.

Намръщих се:

— Рен! Не можеш ли да ме оставиш на мира? Не искам да говоря с теб точно сега.

Мъжът излезе от слънцето и аз присвих очи към него.

— Не искаш да ме виждаш? И то след като изминах целия този път? — Той цъкна с език. — Тц, тц, тц. Някой трябва да те научи на

малко обноски, госпожичке.

Ахнах:

— Кишан?

Той се ухили:

— Че кой друг, *bilautal*.

Изписах, стрелнах се нагоре по стъпалата на басейна и изтичах към него. Той разтвори ръце към мен и се засмя, когато го дарих с голяма мокра прегръдка.

— Не мога да повярвам, че си тук! Толкова се радвам.

Той ме огледа от глава до пети със златистите си очи, толкова различни от тези на Рен.

— Е, ако знаех, че ще получа такова посрещане, щях да се върна много по-скоро.

Засмях се:

— Престани да ме дразниш. Как стигна дотук? И ти ли получи обратно шест часа? Трябва да ми разкажеш всичко за това!

Той вдигна ръка и се подсмихна:

— Чакай, чакай. Първо на първо, кой те дразни? И второ, защо не отидеш да се преоблечеш и да седнем да си поговорим надълго.

— Добре. — Усмихнах му се, после се поколебах. — Но може ли да се срещнем тук навън до басейна?

Той наклони глава, объркан, но се усмихна:

— Разбира се, щом искаш. Просто ще те чакам тук.

— Добре. Не мърдай. Веднага се връщам!

Изтичах нагоре по задните стълби до стаята си и бързо взех душ, облякох се и си сресах косата. Освен това поръчах две билкови безалкохолни бири, любезно доставени от Златния плод, и ги занесох долу с мен.

Когато стигнах до басейна, Кишан беше преместил два шезлонга на сянка и се бе отпуснал назад и си почиваше с ръце зад тила и затворени очи. Носеше черна тениска и джинси, а краката му бяха боси. Отпуснах се в другия шезлонг и му подадох една безалкохолна бира.

— Какво си ми донесла?

— Нарича се безалкохолна бира. Опитай го.

Той отпи и се закашля. Засмях се:

— Да не би мехурчетата да те удариха в носа?

— Май да. Обаче е хубаво. Много сладко. Напомня ми за теб. От твоята родина ли е?

— Да.

— Ако искам да отговоря на въпросите ти, преди да падне нощта, предполагам, че е по-добре да започвам.

Той отпи нова глътка от безалкохолната си бира и продължи:

— Първо, попита ме дали съм си върнал шест часа. Отговорът е „да“. Знаеш ли, странно е. В продължение на столетия бях доволен да съм тигър, но след като ти и Дхирен ме посетихте, се почувствах неудобно в черната си животинска кожа. За пръв път от много време поисках отново да бъда жив, не като животно, а в собствения си образ.

— Разбирам. Как разбра, че имаш шест часа и как стигна дотук?

— Преобразявах се на човек всеки ден и освен това бях започнал да се промъквам в близки села да наблюдавам хората и да видя какво предлага съвременният свят. — Той въздъхна печално. — Светът се е променил много, откакто за последно бях част от него.

Кимнах и той продължи:

— Един ден, преди около седмица, се бях преобразил в човек и гледах как децата играят на селския площад. Знаех, че времето ми е почти изтекло, затова се върнах в джунглата и зачаках тръпките, които ме побиват преди промяна. Те не дойдоха.

Почаках един час, после — два, но все още нямаше промяна. Разбрах, че нещо се е случило. Тръгнах обратно през джунглата и изчаках, докато почувствах как същността на тигъра отново ме завладява. Пробвах пак на следващия ден, и на по-следващия, и времето беше едно и също всеки ден.

Именно тогава разбрах, че ти и Рен сте успели поне отчасти. След това се върнах в селото като човек и помолих няколко души да ми помогнат да се обадя на господин Кадам за негова сметка. Някой най-сетне откри как да се свърже с него и той тръгна да ме прибере.

— Значи ето къде е бил господин Кадам през последните два дни.

Кишан ме огледа от глава до пети, после се облегна назад и отпи одобрително от безалкохолната си бира. Вдигна чаша към мен:

— Трябва да призная, че нямах представа какво пропускам.

Усмихна ми се и протегна дългите си крака, кръстосвайки глезените.

Казах:

— Е, радвам се, че си тук. Това е домът ти и мястото ти е тук.

Той мрачно зарея поглед в далечината:

— Предполагам, че е. Много дълго ми се струваше, че в мен няма човешка искра. Душата ми беше тъмна. Но, ти, скъпа моя — той се пресегна, взе ръката ми и я целуна — отново ме изведе на светло.

Леко положих длан върху ръката му:

— Просто си тъгувал за Йесубай, това е било всичко. Не вярвам, че душата ти е била тъмна или че си изгубил човешкия си облик. Просто е нужно време да се изцелиш, когато сърцето ти е било разбито по този начин.

Очите му проблеснаха.

— Може би имаш право. Сега ми разкажи за приключенията си! Господин Кадам ми разказа основните неща, но искам да чуя подробности.

Разказах му за оръжията на Дурга и той прояви жив интерес специално към *гадата*. Разсмя се, когато му разказах как маймуните нападнаха Рен, и ме погледна ужасено, когато описах онзи Капа, който едва не ме беше изял. Беше лесно да разговарям с него. Той слушаше с интерес и не изпитвах и помен от нервното пърхане, което чувствах, когато говорех с Рен.

Когато стигнах до края на историята, се загледах в басейна, докато Кишан внимателно изучаваше лицето ми.

— Има нещо друго, за което съм любопитен, Келси.

Усмихнах му се:

— Разбира се, какво друго искаш да знаеш?

— Какво точно става между теб и Рен?

Около гърдите ми се стегна менгеме, но се опитах да се престоря на хладнокръвна:

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, дали вие двамата сте нещо повече от спътници? Заедно ли сте?

Отдъхнах си.

— Не. Определено не.

Той се ухили:

— Хубаво! — Улови ръката ми и я целуна. — Тогава това значи, че си свободна да излезеш с мен. Никое момиче, което е с всичкия си,

не би искало да бъде с Рен, във всеки случай. Той е много... старомоден. Студен, по отношение на връзките.

Устата ми увисна отворена за миг от шок, а после почувствах как гняв изблъсква шока и заема мястото му.

— Първо, няма да бъда с никого от вас. Второ, едно момиче трябва да е откачило, за да не желае Рен. Грещиш за него. Той не е старомоден или студен. Всъщност е внимателен, топъл, убийствено привлекателен, надежден, предан, мил и очарователен.

Той повдигна вежди и ме измери замислено с поглед в продължение на минута. Сгърчих се под погледа му, знаейки, че бях проговорила твърде бързо и бях казала твърде много.

Той поде внимателно:

— *Виждам.* Може и да си права. Онзи Дхирен, когото познавам, със сигурност се е променил през изминалите двеста години. Обаче въпреки това и твоето настойчиво твърдение, че няма да бъдеш с никого от нас, бих искал да предложи да излезем и да празнуваме тази вечер, ако не като... как е правилната дума?

— Думата е „гадже“.

— Гадже. Ако не като гаджета... тогава, по приятелски.

Направих гримаса.

Кишан продължи, настойчиво:

— Нима ще ме оставиш да се оправям сам през първата си нощ обратно в истинския свят?

Усмихна ми се, насърчавайки ме да приема. Наистина исках да му бъда приятелка, но не бях сигурна как да отговоря на молбата му. И само за миг се запитах как щеше да се почувства Рен от това и какви можеше да бъдат последиците.

Попитах:

— Къде точно искаш да отидем да празнуваме?

— Господин Кадам каза, че наблизко в града има нощен клуб с вечеря и танци. Помислих си, че можем да празнуваме там, може би да си вземем нещо за хапване, а ти да ме научиш да танцувам.

Засмях се нервно.

— За пръв път съм в Индия и не знам нищичко за танците или музиката тук.

Кишан изглеждаше още по-възхитен от тази новина:

— Фантастично! Тогава ще се учим заедно. Няма да приема „не“ за отговор. — Той скочи и хукна нанякъде.

Извиках:

— Чакай, Кишан! Дори не знам какво да облека!

В отговор, той викна през рамо:

— Питай Кадам. Той знае всичко!

Той изчезна в къщата, а аз потънах в мрачна депресия. Последното, което исках да правя, беше да се опитвам да бъда щастлива, когато бях емоционално изцедена. Въпреки това бях доволна, че Кишан се е върнал и е с повдигнат дух.

Накрая реших, че, макар всъщност да не ми се празнуваше, не исках да потъпквам новооткрития ентузиазъм на Кишан за цял живот. Наведох се да вдигна зарязаните чаши от безалкохолната ни бира и открих, че са изчезнали.

Не беше ли удивително? Златният плод не само осигуряваше храна, ами освен това разчистваше съдовете!

Станах, за да се отправя обратно вътре в къщата, и усетих нещо. Кожата на ръцете ми настръхна и косъмчетата по тях се изправиха. Огледах се наоколо, но не видях, нито чух нещо. После почувствах как из тялото ми зацвърча електричество. Нещо ме дръпна и привлече погледа ми нагоре към балкона. Рен стоеше там, облегнат на една колона, със скръстени на гърдите ръце и ме наблюдаваше.

Гледахме се в продължение на минута, без да кажем нищо, но можех да почувствам как въздухът между нас се промени.

Стана плътен, задушен и осезаем — както когато въздухът се променя точно преди буря. Почувствах как силата му ме обгръща, когато той полъхна по кожата ми. Макар да не можех да я видя, разбрах, че се задава буря.

Задушният въздух започна да ме тегли, все едно бях в пресечната точка на две подводни течения, опитвайки се да ме всмуче обратно във вакуума от сила, която Рен беше породил между нас. Чувствах се, сякаш трябваше физически да се отскубна от него. Затворих очи и го пренебрегнах, продължавайки нататък.

Когато най-сетне ме пусна, ме обзе ужасно чувство като от разкъсване и аз се устремих сама в някаква бездна. Когато се завлякох до стаята си и затворих вратата зад гърба си, все още можех да почувствам очите му върху себе си, прогарящи огнена дупка между

раменните ми лопатки. Вдървено влязох в тъмната си стая, влачейки след себе си разкъсаните нишки на раздялата.

Останах в стаята си до края на следобеда. Господин Кадам ме посети и изказа възхищението си, че ще изляза за вечерта с Кишан. Намекна, че поводът наистина си заслужава да се отпразнува и че е добре всички да отидем.

Попитах:

— Значи вие с Рен също искате да дойдете?

— Не виждам защо не. Ще го попитам.

— Господин Кадам, може би ще е по-добре просто да излезете тази вечер по мъжки. Само ще ви се пречкам.

— Глупости, госпожице Келси. Всички имаме да празнуваме нещо, а аз ще се постарая Рен да се държи възможно най-добре.

Той се обърна да си върви, а аз възкликнах:

— Чакайте! Какво да облека?

— Можете да облечете каквото желаете. Може да носите модерни дрехи или да се облечете по-традиционно. Защо не облечете онази *шарара*?

— Не мислите, че ще изглеждам неуместно?

— Не. Много жени ги носят за празнични случаи. Ще бъде напълно приемливо.

Лицето ми посърна и той добави:

— Ако не искате да я облечете, тогава може вместо нея да носите обичайните си дрехи; и двата избора са подходящи.

Той си тръгна, а аз изпъшках. Беше достатъчно лошо да съм сама и да се опитвам да празнувам с Кишан, но той поне не ме караше да се чувствам, сякаш се давя във водовъртеж от емоции. Сега Рен щеше да е там. Щеше да е истински провал.

Чувствах се стресирана. Исках да облека обикновени дрехи, но знаех, че момчетата вероятно ще носят „Армани“ или нещо от този род и не исках да се откроявам до тях в джинси и маратонки, затова се спрях на роклята *шарара*.

Измъкнах от дрешника тежката пола и корсажа, прокарах ръка по мънистената украса и въздъхнах. Беше толкова красива. Прекарах доста време в оправяне на прическата и грима си. Подчертавайки

очите си с повече спирала и очна линия от обикновено, размазах също и малко пурпурно-сиви сенки върху клепачите си и си изправих косата с помощта на преса. Усещането, докато я пригладвах с дълги движения, беше много успокояващо и ми помогна да се отпусна.

Когато приключих, златистокафявата ми коса беше гладка и блестяща и се спускаше като завеса надолу по гърба ми. Внимателно нахлузих през главата си пурпурно-синия корсаж, а после вдигнах тежката пола. Наместих я на ханша си и оправих проблясващите гънки: харесваше ми усещането от тежестта ѝ. Опипвайки с пръсти сложните фигури от крушовидни перли, не можах да сдържа усмивката си.

Точно се оплаквах, задето Златният плод не може да предоставя обувки, когато на вратата ми се почука. Господин Кадам ме чакаше.

— Готова ли сте за тръгване, госпожице Келси?

— Ами не съвсем. Нямам никакви обувки.

— А, навярно Нилима има в дрешника си нещо, което може да вземете назаем.

Последвах го до стаята на Нилима, където той отвори дрешника ѝ и извади чифт златисти сандали. Бяха малко големи, но затегнах здраво каишките им и ми станаха. Господин Кадам ми предложи ръката си.

— Изчакайте само секунда. Забравих нещо. — Изтичах обратно до стаята си и грабнах индийския си шал, увивайки го около раменете си.

Той ми се усмихна и отново ми предложи ръката си. Излязохме навън до предната автомобилна алея, където очаквах да видя джипа, но вместо това там беше паркиран лъскав „Ролс-Ройс Фантом“ с цвят на платина. Той ми отвори вратата и я задържа, докато се отпуснах в луксозния опушено-кожен салон.

— Чия е тази кола? — попитах, като потърках с ръка излъсканото табло за скоростите.

— О, това ли? Това е моята кола. — Господин Кадам засия от гордост и очевидна обич към превозното си средство. — Повечето коли в Индия са малки и икономични. Всъщност само около един процент от населението притежава коли. Когато сравните автомобилите на Индия с американските коли...

Той изстреля бързо още няколко факта за автомобилите, преди да завърти ключа, докато аз се усмихнах широко и се отпуснах назад в седалката си, слушайки с благоговейно внимание.

Когато той най-сетне запали колата, двигателят не оживя с рев, а измърка. *Върхът.*

— Кишан вече е на път, а Рен... предпочете да не идва.

— Разбирам.

Би трябвало да се радвам, но с изненада открих, че съм разочарована. Знаех, че е по-добре да не прекарваме време заедно, докато това увлечение, или каквото и да беше, не отmine, и той вероятно просто уважаваше желанието ми да не го виждам, но все пак една част от мен искаше да бъде с него поне за този последен път.

Преглътнах емоцията си и се усмихнах на господин Кадам.

— Няма нищо. Ще се забавляваме и без него.

Кишан се стрелна през вратата. Носеше тънък виненочервен пуловер с шпиц деколте и перфектно изгладени панталони в цвят каки. Косата му беше подстригана на оформени под ъгъл, вълнисти „етажи“, фризирани така, че да му придават драматичен, впечатляващ, холивудски вид. Тънкият пуловер подчертаваше мускулестото му телосложение. Изглеждаше много красив.

Той отвори задната врата на колата и скочи вътре.

— Съжалявам, че се забавих толкова.

Надвеси се и се подпря между предните седалки.

— Хей, Келси, липсвах... — Подсвирна: — Леле, Келси! Изглеждаш зашеметяващо! Ще трябва да гоня другите мъже с тояга!

Изчервих се:

— Моля те. Дори няма да можеш да се доближиш до мен заради тълпите от жени, които ще те заобикалят.

Той ми се усмихна и се облегна назад:

— Радвам се, че Рен реши да се откаже от излизането. Така ще те имам изцяло на мое разположение.

— Хмм. — Обърнах се на мястото си и закопчах предпазния колан.

Спряхме пред приятен ресторант с веранда и Кишан се втурна напред да ми отвори вратата. Предложи ми ръката си, докато ми се усмихваше обезоръжаващо. Засмях се и я поех, твърдо решена да се насладя на вечерта.

Настаниха ни на маса в дъното на заведението. Сервитьорката се приближи и аз си позволих волността да избира чери кола за мен и Кишан. Той изглеждаше доволен да ме остави да предложи храната вместо него.

Забавлявахме се, преглеждайки менюто заедно. Той ме попита кои са любимите ми храни и какво трябва да опита. Превеждаше ми какво пише в менюто, а аз давах мнението си. Господин Кадам поръча билков чай и седеше мълчаливо, отпивайки от него, докато слушаше дискусиата ни. След като поръчахме храната, се облегнахме назад и загледахме двойките, които се поклащаха на дансинга.

Музиката беше тиха и бавна, вечнозелени класики, но на различен език. Оставих меланхолията да ме завладее и се умълчах. Когато храната пристигна, Кишан й се нахвърли с наслада, а после щастливо довърши моята, когато се отказах от опитите да ям. Изглеждаше омаян от всичко — хората, езика, музиката и особено храната. Зададе на господин Кадам хиляди въпроси от рода на: „Как да платя?“, „Откъде дойдоха парите?“, „Колко пари да дам на сервитьора?“.

Слушах и се усмихвах, но мислите ми бяха далече. Щом разчистиха чиниите ни и чашите ни бяха напълнени отново, и ние отпивахме и гледахме хората наоколо, господин Кадам прочисти гърло:

— Госпожице Келси, ще ми окажете ли честта за този танц?

Той се изправи и протегна ръка. Очите му проблясваха и той ми се усмихваше.

Вдигнах поглед към него със собствената си просълзена усмивка и си помислих колко много ще ми липсва този мил човек.

— Разбира се, че може, любезни господине.

Той положи дланта ми върху ръката си и ме поведе към дансинга. Беше много добър танцьор. Преди бях танцувала само с момчета от гимназията на разни танцови забави, а те обикновено просто се движеха в кръг, докато песента свършеше. Не беше нищо интересно или вълнуващо, но да танцувам с господин Кадам беше много по-ободряващо. Той ме преведе по целия дансинг, въртейки ме в кръгове, от които полата ми се разперваше. Смеех се и се наслаждавах на времето, което прекарвах с него. Той ме завърташе навън, а после умело ме връщаше всеки път. Умението му ме караше да се чувствам като добра танцьорка.

Когато песента свърши, се върнахме до масата. Господин Кадам се преструваше на стар и задъхан, но всъщност аз бях тази, която дишаше тежко. Кишан потропваше нетърпеливо с крак по пода и веднага щом се върнахме, се изправи, сграбчи ръката ми и ме изведе обратно на дансинга.

Този път песента беше по-бърза. Кишан изглежда, се учеше бързо, като внимателно следеше и имитираше движенията на другите танцьори на дансинга. Спазваше умело ритъма, но твърде много се стараяше да изглежда естествен. Прекарвахме си добре обаче и аз се смях по време на цялата песен.

Следващото изпълнение беше бавна любовна песен и аз понечих да се върна на нашата маса, но Кишан сграбчи ръката ми и каза:

— Изчакай минутка, Келси. Искам да пробвам това.

Той загледа друга двойка близо до нас за няколко секунди; после постави ръцете ми около врата си и обви талията ми със своите. Задържа очи върху другата двойка в продължение на още няколко секунди, а после ме погледна с похотлива усмивка.

— Определено мога да видя ползата от подобен вид танцуване. — Притегли ме по-близо и промърмори: — Да. Това е много хубаво.

Въздъгнах и оставих мислите си да се зареят за миг. Из тялото ми внезапно завибрира някакъв звук. Дълбок тътен. Не.

Тихо ръмжене, което едва се чуваше над музиката. Вдигнах поглед към Кишан, питайки се дали той също го е чул, но той се вираше в нещо над главата ми.

Тих, но твърд глас зад мен изрече:

— Мисля, че това е моят танц.

Беше Рен. Можех да почувствам присъствието му. Топлотата му се просмука в гърба ми и аз потръпнах цялата като пролетни листа в топъл бриз.

Кишан присви очи и каза:

— Мисля, че изборът е на дамата.

Кишан погледна към мен. Не исках да правя сцена, затова просто кимнах и свалих ръце от врата му. Кишан изгледа гневно заместника си и се отдалечи от дансинга.

Рен пристъпи пред мен, взе нежно ръцете ми в своите и ги обви около врата си, повдигайки лицето ми болезнено близо до своето. После бавно и чувствено плъзна длани по голите ми ръце и надолу по

ханша ми, докато обгърнаха талията ми. Описа малки кръгове по голата долна част на гърба ми с пръсти, стисна талията ми и притегли тялото ми плътно към себе си.

Направляваше ме опитно през бавния танц. Не казваше нищо, поне не и с думи, но въпреки това изпращаше множество сигнали. Притисна чело към моето и се наведе да подуши ухото ми. Зарови лице в косата ми и повдигна ръка да я погали по цялата дължина. Пръстите му играеха по голата ми ръка и по талията ми.

Когато песента свърши, и на двамата ни трябваше минута да се осъзнаем и да си спомним къде сме. Той проследи извивката на долната ми устна с пръст, после посегна нагоре да свали ръката ми, обвита около врата му и ме изведе навън на верандата.

Помислих си, че ще спре там, но той се отправи надолу по стълбите и ме поведе към залесен участък с каменни пейки. Луната караше кожата му да сияе. Носеше бяла риза с тъмни спортни панталони. Бялото ме накара да си помисля за него в образа на тигър.

Издърпа ме под сянката на едно дърво. Стоях много неподвижно и тихо, страхувайки се, че ако проговоря, ще кажа нещо, за което ще съжалявам.

Той обгърна брадичката ми с длан и повдигна лицето ми, за да ме погледне в очите.

— Келси, има нещо, което трябва да ти кажа, и искам да замълчиш и да ме изслушаш.

Кимнах колебливо.

— Първо, нека ти кажа, че чух всичко, което ми каза онази вечер, и обмислям думите ти много сериозно. Важно е да разбереш това.

Размърда се и вдигна кичур коса, пъкна го зад ухото ми и прокара пръсти надолу по бузата ми до устните. Усмивна ми се нежно и почувствах как мъничкото растение на любовта се наслаждава на усмивката му и се обръща към нея, сякаш тя съдържаше живителните лъчи на слънцето.

— Келси — той прокара ръка през косата си и усмивката му се превърна в разкривена ухилена гримаса, — истината е, че... съм влюбен в теб и това е така от известно време.

Дълбоко си поех дъх през зъби.

Той взе ръката ми и се заигра с пръстите ми.

— Не искам да си тръгваш. — Зацелува пръстите ми, докато ме гледаше право в очите. Беше хипнотично. Той извади нещо от джоба си. — Искам да ти дам нещо. — Извади златна верижка, покрита с малки дрънчащи звънчета-амулети. — Това е гривна за глезен. Много са популярни тук и взех тази, за да не се налага никога повече да търсим камбанка.

Той приклепна, обви ръка около задната част на прасеца ми, а после плъзна длан надолу до глезена ми и прикрепил закопчалката. Олюлях се и едва се задържах да не падна. Той леко прокара топлите си пръсти по звънчетата, преди да се изправи. Слагайки длани на раменете ми, той ги стисна и ме притегли по-близо.

— Келс... *моля те*. — Целуна слепоочието, челото и бузата ми. Между всяка целувка нежно ме умоляваше: — Моля те. Моля те. Моля те. Кажи ми, че ще останеш с мен. — Когато устните му се допряха леко до моите, каза: „Имам нужда от теб“, после с всичка сила притисна устни към моите.

Почувствах как решителността ми рухва. Желаях го, желаях го отчаяно. И се нуждаех от него. Почти се предадох. Почти му казах, че на света няма нищо, което да искам повече от това, да бъда с него. Че не мисля, че е по силите ми да го напусна. Че е по-ценен за мен от всичко. Че бих се отказала от всичко, за да бъда с него.

Но после той ме притисна плътно и прошепна тихо в ухото ми:

— Моля те, не ме оставяй, *griya*. Не мисля, че бих могъл да оцелея без теб.

Очите ми се напълниха със сълзи и лъскави мокри капки потекоха по бузите ми. Докоснах лицето му.

— Нима не виждаш, Рен? Точно затова трябва да си отида. Трябва да знаеш, че можеш да оцелееш без мен. В живота има и други неща, не съм само аз. Трябва да видиш света, който се е открил пред теб, и да знаеш, че имаш възможности за избор. Отказвам да бъда твоята клетка. Мога да те пленя и да те държа егоистично за себе си, за да удовлетвори собствените си желания. Независимо дали го желаяш или не, това ще бъде погрешно. Помогнах ти, за да можеш да бъдеш свободен. Свободен да видиш и да направиш всички онези неща, които си пропуснал през всичките тези години. — Ръката ми се плъзна от бузата към врата му. — Нима трябва да ти сложа нашийник? Да те

окова, за да прекараш живота си, свързан с мен просто от чувство за дълг? — Поклатих глава. Вече плачех открито:

— Съжалявам, Рен, но няма да ти причиня това. Не мога. Защото... аз също те обичам.

Целунах го бързо за последен път. После събрах полите на роклята си и затичах обратно към ресторанта. Господин Кадам и Кишан ме видяха да влизам, погледнаха лицето ми и незабавно станаха да си вървим. За щастие мъжете мълчаха по пътя към вкъщи, докато аз плачех тихо и бършех леещите се сълзи с опакото на дланта си. Когато пристигнахме, Кишан, със сериозно изражение, стисна бързо рамото ми, излезе от колата и влезе в къщата. Поех си дълбоко дъх и казах на господин Кадам, че бих искала да летя обратно на сутринта.

Той кимна безмълвно и аз изтичах горе в стаята си, затворих вратата и се хвърлих на леглото си. Разтворих се в жалка локва от отчаян плач. Накрая сънят ме завладя.

На другата сутрин станах рано, измих лицето си и сплетох косата си, завързвайки края с червена панделка. Сложих си джинси, тениска и маратонките, и опаковах багажа си в голяма чанта. Протягайки ръка да докосна роклята *шарара*, реших, че тя съдържа твърде много спомени, за да я взема със себе си, затова я оставих в дрешника. Написах бележка за господин Кадам, с която му съобщавах къде са *гадата* и *Плодът*, и го молах да ги съхрани в семейния сейф и да даде на Нилима моята рокля *шарара*.

Реших да взема Фаниндра със себе си. Вече я чувствах като приятелка. Сложих я внимателно върху юргана си, а после вдигнах фината златна верижка за глезен, която Рен ми беше подарил. Звънчетата пропяха, когато прокарах пръст по тях. Възнамерявах да я оставя на тоалетката, но промених решението си в последната минута. Това вероятно беше себична постъпка, но я исках. Исках да имам нещо от него, нещо за спомен. Пуснах я в чантата си и затворих ципа.

Къщата беше тиха. Безмълвно слязох по стълбите и минах покрай стаята с пауните, където открих господин Кадам да седи и да ме чака. Той взе чантата ми и излезе с мен до колата, после ми отвори вратата и аз се плъзнах на седалката и закопчах предпазния си колан. Запалвайки двигателя, той бавно заобиколи каменната автомобилна

алея. Обърнах се да хвърля един последен поглед на красивото място, което чувствах като дом. Когато поехме надолу по пътя с дървета от двете страни, гледах къщата, докато дърветата закриха гледката.

Точно тогава оглушителен, сърцераздирателен рев разтреса дърветата. Обърнах се на седалката си и се загледах в пустия път напред.

ЕПИЛОГ СЯНКА

Безупречно облеченият мъж стоеше на прозореца на офиса си на най-горния етаж. Взя се към светлините на града далече отдолу и стисна юмрук. Как се открива един малък човек в милионен град, да не говорим пък за свят, населен от милиарди?

Живееше в град с двайсет и девет милиона души, най-гъсто населения град в света, но поколенията се издигаха и падаха като безброй вълни, разбиващи се върху брега, а той стоеше сам, непоклатим като скала, неподвижен страж, оставяйки вълните на човечеството да го подминават без да ги забелязва.

След всички тези столетия, другите парчета от Амулета на Дамон се бяха появили отново — а с него и едно момиче. Не беше чувствал този прилив на енергия от много, много отдавна.

Тих звън оповести завръщането на асистента му, който влезе и се поклони. Изправи се и изрече само две думи, думите, които неговият работодател копнееше да чуе от мига, в който му се беше явило видението и бе зърнал стар враг и мистериозно момиче.

— Намерихме я.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.